

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

i » w

YABANCI

Belki Bir Başka Hayatta Özgün Adı I Maybe in Another
Life Taylor Jenkins Reid

Yayın Yönetmeni I Tuğçe Nida Sevin Yayma Hazırlayan I
Burcu Karatepe Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni ! Aslıhan
Kopuz Kapak Tasarımı I Melissa Faustine Chang Kapak
Görselleri ! Getty Images

1. Baskı, Mart 2017, İstanbul ISBN: 978-605-9585-36-1

Türkçe Çeviri © Gökçe Çiçek, 2016 © Yabancı Yayınları,
2017 © Taylor Jenkins Reid, 2015

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Taryn Fagemess Agency'den Onk Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti/nin
yan kuruluşudur. Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31
Moda, Kadıköy - İstanbul Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216)
449 98 34 www.yabanciyyayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsüyü Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2
Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51
97 Sertifika No: 29652

Taylor Jenkins Reid

Belki Bir Başka

Hayatta

Çeviren Gökçe Çiçek

Erin, Julia, Sara, Tamara ve karşıma kadere bağlı olarak çıktığını hissettiğim tüm kadınlara. Umarım birbirimizi farklı evrenlerde de tanıma şansına erişiriz.

Koltuğumu koridor tarafından ayırtmam iyi olmuştu çünkü uçağa son gelen kişi bendim.

Geç kalacağımı biliyordum zaten. Neredeyse her yere geç kalırdım. Koridor tarafındaki koltuklardan birini ayırtmamın nedeni de buydu. Yerime oturmak için insanları ayağa kaldırmaktan nefret ederdim. Sinemada, her ne kadar sürekli tuvaletim gelse de asla tuvalete gitmeme sebebim de buydu.

El bagajıma sıkıca sarıldım ve kimseye çarpmamaya çalışarak koridoru geçtim. Bir adamın dirseğine çarptım ve fark etmemiş olmasına rağmen ondan özür diledim. Fakat hafifçe koluna sürtündüğüm bir kadın bana sanki onu bıçaklamışım gibi baktı. Özür dilemek için ağzımı açtım ama sonra bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdim.

Koltuğum kolayca gözüme ilişti. Uçaktaki tek boş koltuk orasıydı.

İçerinin havası ağırdı. Çalan müzik şu anlamsız, insanları oyalamak için hazırlanan hafif müziklerdendi. Etrafımdaki

konuşmalar, üst taraftaki bölmelerin kapatılırken çıkardıkları seslerle bölünüyordu.

Koltuğuma ulaştım ve yanımdaki kadına gülümseyerek yerime oturdum. Kadın orta yaşlı ve kiloluydu; saçlarıysa siyah ve beyazdan oluşan kırçilli bir renge sahipti. Çantamı ayaklarımın dibine iterek emniyet kemerimi bağladım. Önümdeki dahili tepsi kapalıydı. Elektronik cihazlarımı da çoktan kapatmıştım. Koltuğum dik konumdaydı. Her yere geç kalınca, kaybettiğiniz zamanı nasıl telafi edeceğinizi ister istemez öğreniyordunuz.

Pencereden dışarıya baktım. Valiz görevlileri neon renkli ceketleriyle, üst üste sıralanmış valizleri uçağa taşıyorlardı. Daha sıcak bir iklime doğru yol alacağım için mutluydum. Uçuş esnasında okumamız için bırakılan dergilerden birini elime aldım.

Çok geçmeden motorun gürültüsünü duydum ve altımızdaki tekerleklerin dönmeye başladığını hissettim. Uçuşa geçtiğimiz sırada, yanımda oturan kadın koltuğun dirseklerini yakaladı. Kanı donmuş gibiydi.

Uçaklardan korkmuyordum. Köpekbalıklarından, kasırgalardan ve haksız yere tutuklanmaktan korkuyordum ama uçmaktan korkmuyordum.

Kadının parmakları sıkılmaktan bembeyaz olmuştu.

Dergiyi önümdeki koltukta bulunan keseye sıkıştırdım. "Pek sık uçmuyorsunuz sanırım?" diye sordum. Kendimi heyecanlı ve gergin hissettiğim zamanlarda konuşmak beni her zaman rahatlatırdı. Eğer konuşarak ona yardımcı olabileceksem, bu kadarı elimden gelirdi.

Uçak havada kaymaya başlarken kadın dönüp bana baktı. Gergin bir sesle, "Korkarım ki hayır," dedi. "New York'tan

pek sık ayrılmam. İlk defa Los Angeles'a uçuyorum."

"Şey, eğer sizi rahatlatacaksa söyleyeyim, ben çok sık uçarım ve şimdiye kadar yaptığım bütün yolculukların yalnızca kalkış ve inişi zordu. Bu kısmı atlatmak için üç dakika daha sabredeceğiz, bir de inişe geçeceğimiz son beş dakika biraz zor olacak. Geri kalanı ise... otobüs yolculuğundan farksız. Yani toplamda sekiz gergin dakika geçirdikten sonra California'ya inmiş olacağız."

Uçak yukarı doğru meyletti. Eğiklik o kadar fazlaydı ki, koridorda başıboş duran bir su şişesi arka tarafa doğru yuvarlandı.

Kadın, "Topu topu sekiz dakika mı yani?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet, sadece sekiz dakika. New Yorklu musunuz?"

O da başını salladı. "Ya siz?"

10

Omuz silktim. "New York'ta yaşıyordum. Şimdi de Los Angeles'a geri dönüyorum."

Uçak ansızın aşağıya doğru eğildi ve sonra burnunu yukarı kaldırarak bulutların üzerine çıktı. Kadın derin bir nefes aldı. İtiraf etmeliyim ki, benim bile azıcık midem bulanmıştı.

"New York'ta sadece dokuz ay kaldım gerçi," dedim. Ne kadar uzun konuşursam, türbülans boyunca kadının dikkatini o kadar dağıtabilirdim. "Son zamanlarda birçok yeri dolaştım. Boston'da okula gittim. Sonra D.C.'ye, ardından Portland, Ore-gon'a taşındım. Sonra da Seattle'a. Sonra Austin, Texas'a ve sonra da New York'a. Hayallerin gerçek olduğu şehre. Ama belli ki bu benim için geçerli değildi.

Aslında Los Angeles'ta büyüdüm, bu yüzden geldiğim yere dönüyorum diyebilirim; her ne kadar orayı evim olarak göremesem de."

"Aileniz nerede peki?" Kadının sesi gergindi. Dümdüz önüne bakıyordu.

"Ailem ben on altı yaşındayken Londra'ya taşındı. Kız kardeşim Sarah, Kraliyet Bale Okulu'na kabul edilince bu fırsatı tepmek istemediler. Ben de L.A.'de kalıp okulumu bitirdim."

"Kendi başınıza mı yaşadınız?" İşe yarıyordu. Dikkat dağıtma operasyonum, yani.

"Liseyi bitirene kadar en yakın arkadaşımın ailesiyle kaldım. Sonra da üniversiteye gitmek için oradan ayrıldım."

Uçak sonunda dengelendi. Kaptan, uçağın irtifasını anons etti. Kadın, koltuğun dirseklerine dayadığı ellerini gevşeterek derin bir nefes verdi.

"Gördünüz mü?" dedim. "Tıpkı otobüs gibi."

"Teşekkür ederim."

"Ne demek."

Camdan dışarıya bakmaya başladı. Dergiyi bir kez daha elime aldım. Kadın bana döndü. "Neden bu kadar fazla eyalet değiştirdiniz?" diye sordu. "Zor olmadı mı?" Sonra derhal sözlerini düzeltti. "Halime baksanıza. Nefesim düzene girer girmez sanki annenizmişim gibi konuşmaya başladım."

Gölüştük. "Yo, önemli değil." Bunu kasıtlı olarak yapmıyordum. Göçebe hayatı sürmek bilinçli olarak yaptığım bir seçim değildi. Yine de aldığım her taşınma kararı bana aitti. İçimde, şu anda bulunduğum yere ait olmadığımı dair sürekli büyüyen bir his vardı ve çok yakın bir gelecekte gerçekten ait olduğum bir yer bulacağım umuduyla hareket ediyordum. "Sanırım... Bilemiyorum," dedim. Bunu kelimelere dökmek oldukça zordu, özellikle de yanımda pek tanımadığım biri varken. Ama sonra ağzım kendiliğinden açıldı ve kelimeler dökülmeye başladı. "Gittiğim hiçbir yere ait olduğumu hissedemedim."

Kadın bana bakarak gülümsedi. "Üzüldüm," dedi. "Bu zor bir durum olmalı."

İçgüdüsel olarak omuz silktim. Kötüyü görmezden gelip iyi olana doğru koşmak her zaman için kapıldığım bir dürtü olmuştu.

Fakat şu anda dürtülerim konusunda pek iyimser düşünemiyordum. Beni gitmek istediğim yere götürdüklerinden emin değildim.

Omuz silkmeyi kestim.

Sonra, onu uçuştan sonra bir daha asla görmeyeceğimi bildiğim için, konuşmayı bir adım ileriye götürmeye karar verdim. Ona, kendime bile ancak kısa bir süre önce itiraf edebildiğim bir şey söyledim. "Bazen, evim diyebileceğim yeri hiçbir zaman bulamayacağımdan korkuyorum."

Kadın elini kısacık bir an için benimkinin üzerine koydu. "Bulursunuz," dedi. "Henüz gençsiniz. Önünüzde uzun bir ömür var."

Yirmi dokuz yaşında olduğumu anlamış olduğu halde bunun genç bir yaş olduğunu mu düşündü yoksa yaşımı

olduğundan daha küçük mü zannetti bilemiyordum.

"Teşekkürler," dedim. Çantamdan kulaklığımı çıkarıp kulaklarıma taktım.

Gülerek, "Belki uçuşun sonundaki alengirli beş dakikaya

12

girdiğimizde, olmayan kariyer seçimlerimden bahsedebiliriz," diyerek güldüm. "Bu konu kesinlikle dikkatinizi dağıtmaya yetecektir."

Kadın genişçe gülümseyerek bir kahkaha patlattı. "Bunu bir lütuf olarak kabul ediyorum."

13

olcu çıkış kapısından geçtiğimde, sanki onu tanımayacak

Y

mışım ve beni eve götürecek kişinin o olduğunu bilmiyormuşum gibi elinde "Hannah Marie Martin" yazılı bir pankart tutan Gabby'yi gördüm.

Ona doğru koşmaya başladım ve yaklaştıkça, adımın yanına bir resmimin çizilmiş olduğunu gördüm. Bu kabataslak bir çizimdi ama o kadar da kötü sayılmazdı. Gabby'nin çiziktirdiği Hannah'mn büyük gözleri, uzun kirpikleri, minik bir burnu ve tek bir çizgiden oluşan dudakları vardı. Başının üzerine çizilen topuz çarpıcı bir şekilde abartılmıştı. Çöp adam olarak çizilmiş vücudumdaki tek dikkate değer nokta, fazlasıyla büyük meme-lerimdi.

Kendimi muhakkak bu şekilde gördüğüm söylenemezdi ama itiraf edeyim, beni bir karikatüre dönüştürmek istediğiniz takdirde yüksek bir topuz ve koca memelerden oluşan bir figür çizmeniz gerekirdi. Bu tıpkı Mickey Mouse'un yuvarlak kulaklar ile beyaz eldivenlerden veya Michael Jackson'ın beyaz çoraplar ile siyah mokasenlerden oluşması gibi bir şeydi.

Gerçi koyu kahverengi saçlarım ve açık yeşil gözlerimle tasvir edilmeyi tercih ederdim ama tükenmez kalemle çizim yaparken renkler konusunda pek fazla seçeneğinizin olmamasını anlayabiliyordum.

İki yıl önceki düğün töreninden sonra Gabby'yi hiç bizzat ziyaret etmemiş olmama rağmen onu geçtiğimiz yıllar boyunca her pazar günü görmüştüm. Pazar günleri hangi işimiz olursa olsun veya ne kadar akşamdan kalma olursak olalım, mutlaka

14

videolu görüşme yapıyorduk. Bu görüşmeler birçok açıdan, hayatımdaki en istikrarlı şeylerden biriydi.

Gabby ufak tefek ve incecikti. Saçları her zaman kısacıktı ve vücudunda bir gram bile fazlalık yoktu. Ona sarıldığımda, fiziksel olarak benden daha ufak olan birine sarılmanın ne kadar tuhaf bir his olduğunu ve ilk bakışta birbirimizden ne kadar farklı göründüğümüzü hatırladım. Ben uzun boylu, kıvrımlı ve beyazdım. Gabby ise kısa boylu, ince ve siyahıydı.

Şu anda yüzünde hiç makyaj olmamasına rağmen, etraftaki kadınların çoğundan daha güzeldi. Bunu ona söylemedim çünkü nasıl cevap vereceğini biliyordum. Bunun gereksiz olduğunu söyleyecekti. Birbirimize görünüşlerimiz yüzünden iltifat etmememiz veya hangimizin daha güzel olduğu

konusunda yarışa girmememiz gerektiğini söyleyecekti. Haklıydı da, bu yüzden düşüncelerimi kendime sakladım.

Gabby'yle on dört yaşından beri tanışıyorduk. Lisenin ilk gününde, yerbilimi dersinde yan yana oturmuştuk. Kurduğumuz dostluk hızlı ve ölümsüzdü, insanlar bizden Hannah ile Gabby veya Gabby ile Hannah olarak bahsederlerdi; birimizin adı olmadan diğerimizin bahsi pek az geçerdi.

Ailem Londra'ya taşındığında, Gabby'nin anne ve babası olan Cari ile Tina'nın evlerine taşındım. Cari ve Tina bana kendi çocuklarıymışım gibi davrandılar ve bana okul seçimi sürecinde rehberlik ettiler. Okula giderken, ev ödevlerimi yapıp yapmadığıma bakarlar ve gerek duyduklarında bana oda cezası verirlerdi. Cari beni düzenli olarak, kendisi ve babası gibi bir doktor olmam için ikna etmeye çalışırdı çünkü Gabby'nin bu yolu seçmeyeceğini çoktan anlamış durumdaydı. Gabby lisenin son senesinde, kamu hizmetinde çalışmak istediğine karar vermişti bile. Sanırım Cari beni son şansı olarak görmüştü. Ama Tina kendi yolumu bulmam için beni yüreklendirmişti. Ne yazık ki kendi yolumun ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. Ama o zamanlar, her şeyin zamanla yerli yerine oturacağını ve hayattaki büyük gelişmelerin beni kendiliğinden bulacağını düşünmüştüm.

15

Üniversite eğitimimiz için birimiz Chicago'ya, diğerimiz ise Boston'a gittikten sonra ilişkimizi koparmadık ama kendimize yeni birer hayat oluşturmaktan da geri kalmadık. Gabby üniversitenin ilk senesinde onunla aynı okulda okuyan Vanessa adlı siyahi bir kızla arkadaş oldu. Bana sürekli okulun yakınındaki alışveriş merkezine gitmelerini ve katıldıkları partileri anlatmaya başladı. O dönemde

Gabby'nin Vanessa'yla benden daha yakın bir dostluk kuracağından ve onunla benim bilmediğim bazı şeyleri paylaşacağından endişelenmediğimi söylersem yalan olur.

Bir keresinde Gabby'yle telefonda konuşurken ona bu endişelerimi açtığımı hatırlıyorum. Saatlerdir Gabby'yle konuşmakta olduğum için ısınıp terden sıırılsıklam olan telefonumu kulağıma tutmuş, yurttaki yatağımda uzanıyordum.

"Sence Vanessa seni benden daha mı iyi anlıyor?" diye sordum. "İkiniz de siyahi olduğunuz için?" Bu soru ağızımdan çıkar çıkmaz utandım. Aklımdayken gayet mantıklı görünmüştü ama ağızımdan çıkınca birden deli saçması olduğunu fark etmiştım. Eğer kelimelerin kanatları olsaydı, onları aceleyle havada yakalar ve ağzıma geri tıkardım.

Gabby bana güldü. "Sence beyaz insanlar, sırf beyaz oldukları için seni benden daha mı iyi anlıyorlar?"

"Hayır," dedim. "Elbette anlamıyorlar."

"O zaman sessiz ol."

Öyle de yaptım. Gabby hakkında en çok sevdiğim şeylerden biri, çenemi ne zaman kapatmam gerektiğini şıpşak anlayabiliyor olmasıydı. Aslına bakılırsa, çoğu zaman beni benden daha iyi tanıdığını kanıtlayabilen tek kişiydi.

Gabby el bagajımı centilmen bir hareketle benden alırken, "Dur tahmin edeyim," dedi. "Bütün eşyalarını götürebilmek için şu valiz arabalarından birini kiralamamız gerekecek."

Güldüm. "Geçerli bir bahanem var. Ülkenin bir ucundan diğerine taşıınıyoruz herhalde."

Mobilya veya büyük eşyalar satın almaktan uzun zaman

16

önce vazgeçmiştim. Genelde eski kiracılardan kalan eşyaların olduğu kiralık dairelerde kalıyordum. Bir iki taşınmadan sonra IKEA'dan bir yatak satın alıp monte etmenin ve onu sadece altı ay sonra elli papele satmaya çalışmanın ciddi bir zaman ve para kaybı olduğunu öğreniyordunuz. Ama hâlâ ülkenin bir ucundan diğerine taşınma süreçlerini başarıyla atlatabilmiş birkaç parça eşyam vardı. Başlarından bunca olay geçtikten sonra onları satmak için epey katı yürekli olmam gerekirdi.

Gabby banttaki bavullarımı alırken, "Burada en azından dört şişe Portakallı Zencefil vücut losyonu olduğundan adım gibi eminim," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Sadece bir tane. Stoklarım tükenmek üzere."

Vücut losyonu kullanmaya Gabby'yle tanıştığımız dönemde başlamıştım. Birlikte alışveriş merkezine gider ve farklı dükkânlardaki farklı losyonları koklardık. Ama ben her seferinde aynı losyonu alırdım. Portakallı Zencefil adlı olanı. Zulamda aynı losyondan tam yedi şişe olduğu zamanları bile hatırlarım.

Bavullarımın geri kalanı alıp valiz arabasına doldurduk ve arabayı bütün gücümüzle kalabalık havaalanında iterek park yerine vardık. Bavulları Gabby'nin minik arabasına doldurduktan sonra koltuklardaki yerlerimizi aldık.

Gabby arabayı otoparktan çıkarıp çevre yoluna giden sokağa saparken havadan sudan konuştuk. Bana yolculuğumun nasıl geçtiğini ve New York'tan ayrılmanın nasıl bir his olduğunu sordu. Ardından, misafir odasının ufak olmasından

ötürü benden özür diledim. Ona gülünç olmamasını söyledim ve evinde kalmama izin verdiği için teşekkür ettim.

Tarihin tekerrürden ibaret olduğunu görebiliyordum. Bir öncekinin üzerinden neredeyse on yıldan fazla bir zaman geçmişti ve şimdi kendimi yine Gabby'nin misafir odasında bulmuştum. On yıldan fazla olmuştu ama ben hâlâ bir yerden bir yere sürükleniyor ve Gabby ile ailesinin nezaketinden yararlanıyordum.

17

Aradaki tek fark, bu sefer Gabby ve ebeveynlerinden oluşan bir aileyle değil, Gabby ve kocası Mark'tan oluşan bir aileyle kalacak olmamdı. Bu durum her şeyden çok, ikimizin arasındaki en önemli farkm altını çiziyordu; Gabby'nin yıllar içinde ne kadar değiştiğinin ve benim nasıl da yerimde saydığımın. Gabby sorunlu gençlerle ilgilenen ve kâr amacı gütmeyen bir kalkınma kuruluşunda görevliydi. Bense bir garsondum, işinde pek de iyi olmayan bir garson.

Gabby arabasını çevre yoluna sokarak uçarcasına sürmeye başladığında, bütün dikkatini yola vermesi gerekmediğinden mi yoksa arabadan atlayamayacağım kadar hızlı sürdüğünden mi bilinmez, havaalanında ona sarıldığımdan beri sormaya can attığı soruyu sordu. "Ee, son durum nedir? Ona taşınacağını söyledin mi?"

Gürültülü bir şekilde iç geçirdim ve pencereden dışarıya baktım. "Benimle iletişim kurmaması gerektiğini biliyor," dedim. "Onu bir daha asla görmek istemediğimi biliyor. Yani nerede olduğumu bilip bilmemesi pek de önemli değil."

Gabby doğruca yola bakıyordu ama söylediğim şeyden memnun kalarak başını salladığını görebiliyordum.

Şu anda onun onayına gerçekten ihtiyacım vardı. Onun benim hakkımdaki görüşleri şu anda kendi görüşlerimden çok daha sağlıklı bir turnusol testi olurdu. Son dönemlerim oldukça karmaşık geçmişti. Gabby'nin beni sonsuza dek seveceğini bilsem de, son zamanlarda bana olan koşulsuz desteğinin sınırlarını iyice zorlamış olduğumu biliyordum.

Bunun en büyük nedeniyse evli bir adamla düşüp kalkmaya başlamamdı.

İlk başta onun evli olduğundan haberim yoktu. Ve her nedense, bu durumun yaptığım şeyi akladığını düşünüyordum. Bana evli olduğunu söylememiştii. Yanımdayken asla yüzük takma-mıştı. Dergilerde yazdığı gibi yüzük parmağında diğer bölgelerden daha açık renkli bir yüzük izi bile yoktu. Tam bir yalancıydı

18

ve bu konuda oldukça başarılıydı. Gerçeklerden şüpheleniyor olmama rağmen, bunu yüzüme karşı itiraf etmediği takdirde hiçbir şeyden sorumlu olmadığımı kendimi inandırmıştım.

Bir keresinde tam altı gün boyunca telefonlarıma cevap vermeyip, sonra da sanki olağandışı hiçbir şey yokmuş gibi davrandığında bir şeylerden şüphelenmeye başlamıştım. Telefonunu kullanmama izin vermediğinde hayatında başka bir kadın olduğundan şüphelendim. SoHo'daki bir restoranda Michael'm iş arkadaşlarından birine rastladığımızda beni onunla tanıştırmak yerine, dişlerimin arasında bir şey kalmış olduğunu bahane ederek lavaboya gitmemi söylemesi üzerine, hayatındaki o başka kadının aslında ben olduğumdan şüphelendim. Söylediği gibi lavaboya gittim de. Ve dişlerimin arasında hiçbir şey bulamadım. Ayrıca onun yanına dönüp az önce yapmaya çalıştığı şeyi anlamamışım

gibi davranmadan önce aynadaki yansımama da birkaç saniyeden uzun bakamadım.

Gabby elbette bütün bunları biliyordu. Bunları bir yandan kendime itiraf ederken, bir yandan da ona itiraf ediyordum.

Ona nihayet bir ay kadar önce, "Sanırım evli," dedim. Yatağımda pijamalarım ile oturmuş, dizüstü bilgisayarımın Gabby'yle konuşuyor ve eğreti topuzumu düzeltiyordum.

Gabby'nin düşük çözünürlüklü suratını buruşturmasını izledim. Sabrı tükenmeye başlarken, "Sana onun evli olduğunu söyledim," dedi. "Sana bunu haftalar önce söyledim. Bu ilişkiyi bitirmen gerektiğini söyledim. Çünkü bu yanlış bir şey. Çünkü o başka bir kadının kocası. Çünkü hiçbir erkeğin sana metresi gibi davranmaya hakkı yok. Sana bunların hepsini söyledim."

"Biliyorum ama evli olduğunu gerçekten düşünmemiştim. Öyle olsaydı bana söylerdi, diye düşündüm, sen de biliyorsun. Bu yüzden evli olduğunu hiç düşünmedim ve gidip onu sorgulamayacağım çünkü bu çok küçük düşürücü bir şey olur, değil mi?" Mantığım böyle işliyordu. Onu küçük düşürmek istemiyordum.

19

"Şu saçma sapan işi bitirmen gerek Hannah. Çok ciddiylim. Sen dünyaya birçok şey kazandırabilecek, harika bir insansın. Ama bu yanlış bir şey ve bunu sen de biliyorsun."

Onu dinledim. Ve ardından bana verdiği bütün tavsiyelerin bir kulağımdan girip diğerinden çıkmasını izledim. Sanki bu sözler bana değil de, başka birine söylenmiş gibiydi.

Başımı iki yana sallayarak, "Hayır," dedim. "Bence bu konuda haklı değilsin. Michael ve ben bir çarşamba gecesi,

Bushwi-ck'teki bir barda tanıştık. Ben asla Bushwick'e gitmem, ayrıca çarşambaları nadiren dışarı çıkarım. Michael da aynen benim gibi! Sence böyle bir şeyin tesadüf olması mümkün mü? İki insanın bu şekilde bir araya gelmesi?"

"Benimle kafa buluyorsun, değil mi?"

"Neden kafa bulayım? Şurada sana kaderden bahsediyorum. Gerçekten. Evli olduğunu varsayarsak bile..."

"O evli."

"Olup olmadığını bilmiyoruz. Ama öyle olduğunu varsayalım."

"Evli."

"Hadi evli diyelim. Bu bizim kadersel bir şekilde tanıştığımız gerçeğini değiştirmez. Bence burada kaderin doğal süreci işliyor. Belki de gerçekten evlidir ama bizi kaderimiz bir araya getirdiği için bunun bir önemi yoktur."

Gabby'nin söylediklerim karşısında hayal kırıklığına uğradığını sezebiliyordum. Bunu kaşlarının yukarı kalkmasından ve dudaklarının kıvrılmasından anlamıştım.

"Bak, onun evli olup olmadığını bilmiyorum," dedim. Ama biliyordum. Bunu biliyordum. Ve bildiğim için, bu gerçekten olabildiğince kaçmam gerekiyordu. Bu yüzden, "Beni anlamalısın Gabby, gerçekten evli olsa bile onun kaderindeki insanın ben olmadığımı bilemeyiz. Aşkta ve savaşta her şey mubahtır."

İki hafta sonra Michael'ın karısı onu yakaladı ve beni telefonla arayıp çığlıklar atmaya başladı.

Söylediğine göre Michael bunu daha önce de yapmıştı.

Karısı diğer iki ilişkisini yakalamayı başarmıştı.

Uç çocukları olduğunu biliyor muydum?

İşte bunu bilmiyordum.

İncittiğin insanların yüzlerini ve isimlerini bilmezken yaptığın şeyde bir mantık aramak çok kolaydır. Kafanda tamamen soyut bir kavram olarak yer eden diğer kişi yerine kendini haklı görmek kolaydır.

Sanırım bu yüzden bilmediğim her şeyin soyut kalmasını istemiştım.

"Evet ama..." oyununu oynayıp durmuştım. "Bundan emin olamayız," oyununu. "Öyle olsa bile," oyununu. Gerçekleri kendi ufak, tozpembe gözlüklerimle görmeyi seçmişim.

Ve sonra ansızın, sanki gözlüklerim yüzümden düşüvermiş ve dünyayı o sersemletici siyah-beyaz haliyle görmeye başlamışım gibi, ne yapmakta olduğumu fark etmişim.

Gerçekle yüzleştüğimde onurlu davranmış olmam bir şeyi değiştirir miydi? Karısının sesini duyduğumda ve çocuklarının isimlerini öğrendüğimde, onunla bir daha asla konuşmamaya yemin etmiş olmam fark eder miydi?

Gün gibi meydana çıkan kusurlarımı gördüğümde, derin bir pişmanlık duymamın bir önemi var mıydı? Yanlış gittiğinden şüphelendiğim bir şeyi meşrulaştırmak adına, gerçeklere göz göre göre kulaklarımı tıkadığım için kendimden nefret etmemin bir önemi var mıydı?

Gabby öyle düşünüyordu. Bu durumun beni akladığını düşünüyordu. Ama ben onun kadar emin değildim.

Michael hayatımdan çıktıktan sonra New York'ta yaşamaya devam etmek için hiçbir sebebimin kalmadığını fark ettim. Kışlar çetin ve soğuk geçiyor, milyonlarca insanın yaşadığı bu şehirde ne kadar da yalnız olduğumu yüzüme vuruyordu. Mi-chael'dan ayrıldığım ilk hafta ailemi ve kız kardeşim Sarah'yı birçok kez aradım. Bunu sorunlarımdan bahsetmek için değil,

21

tanıdık ve dostane sesler duyabilmek için yaptım. Sık sık birbirimize sesli mesajlar bırakıyorduk. Mesajlarıma her zaman cevap verirlerdi. Hem de her zaman verirlerdi. Ama ben onların ne zaman telefon görüşmelerine uygun olacaklarını hiçbir zaman doğru bir şekilde kestiremiyordum. Ayrıca, aramızdaki zaman dilimi farkı nedeniyle, birbirimizi ancak günün ufacık bir kesitinde yakalayabiliyorduk.

Geçen hafta her şey üst üste gelmeye başladı. Kaldığım evin asıl kiracısı olan kız, iki hafta sonra evine geri döneceğini bildirdi. İşteki patronum, daha iyi vardiyaların göğüs çatalını gösteren kızlara verildiğini ima etti. Bowling Green'de arızalanan bir metroda kırk beş dakikaya yakın bir süre boyunca mahsur kaldım. Michael telefonuma açıklama yapmasına izin vermem için yalvaran sesli mesajlar bırakıp durdu. Mesajlarında benimle birlikte olabilmek için karısından ayrılmak istediğini söylüyordu. Bu mesajların bana kendimi bir yandan mutlak suretle berbat hissettirirken, bir yandan da iyi hissettirdiğini kendime itiraf ederken çok utandım.

Bütün bunların üzerine Gabby'yi aradım. Ve ağladım. Ona New York'taki hayatımın açık ettiğimden çok daha kötü bir durumda olduğunu itiraf ettim. İşlerin yolunda gitmediğini, hayatımın istediğim yönde şekillenmediğini itiraf ettim. Değişmem gerektiğini söyledim.

Gabby bunları duyunca, "Eve gel," dedi.

Los Angeles'a taşınmayı kastettiğini anlamam birkaç dakikamı aldı. Doğduğum yeri evim gibi görmeyeli epey uzun zaman olmuştu.

"L.A/e mi?" dedim.

"Evet," diye cevap verdi. "Eve gel."

"Ethan'ın da orada olduğunu biliyorsun," dedim. "Birkaç yıl önce tekrar Los Angeles'a taşındı."

Gabby, "O halde onunla tekrar görüşürsün," dedi. "İyi bir eski sevgiliyle yeniden bir araya gelmek, başına gelen en kötü şey olamaz herhalde."

22

Küçük pencereden dışarıya, aşağıdaki sokağı kaplayan kirli karlara bakarak, "Gerçi oranın havası buradan daha sıcaktır," dedim.

"Geçen gün yirmi üç derecedi."

Hayatımda belki de ilk defa, "Ama yaşadığım şehri değiştirmek asıl sorunu çözmez," dedim. "Demek istediğim, değişmesi gereken benim."

"Biliyorum," dedi. "Eve gel. Burada değiş."

Duyduğum şeyler uzun zamandır ilk defa kulağıma mantıklı gelmişti.

Şimdiyse Gabby gözlerini yoldan ayırmadan elimi sıkıca tutuyordu. "Hayatının kontrolünü yeniden eline aldığın için seninle gurur duyuyorum," dedi. "Sadece bu sabah uçağa

binmen bile hayatını toparlamaya başladığının bir göstergesi."

"Öyle mi dersin?"

Başını salladı. "Bence Los Angeles sana iyi gelecek. Sence de öyle değil mi? Köklerine geri dönmek. Bunca yıldır birbirimizden ayrı yaşayarak büyük bir suç işledik. Şu anda büyük bir adaletsizliğe son veriyorsun."

Güldüm. Bu taşınma olayını bir yenilgiden çok, bir zafer olarak görmeye çalışıyordum.

Sonunda sokağa vardık ve Gabby arabayı kaldırıma park etti.

Bir tepenin eteklerinde bulunan eğimli bir binanın önünde durmuştuk. Gabby ile Mark geçen yıl şehir merkezinde bir ev almışlardı. Sokaktaki binaların kapılarında yazan numaralara bakarak dört numaralı evi aradım. Daha önce buraya gelmemiş olabilirdim ama Gabby'ye aylardır kartlar, kekler ve çeşitli hediyeler gönderiyordum. Adresini ezberlemiştim. Akşamın loş ışığında doğru evi bulduğum anda, Mark'ın dışarı çıkıp bize doğru yürümekte olduğunu gördüm.

Mark uzun boylu ve geleneksel anlamda yakışıklı bir adamdı. Fiziksel olarak güçlü ve geleneksel erkeksilik ölçütlerine uygun biriydi. Ben her zaman güzel gözlü ve kirli sakallı erkeklerden hoşlanmıştım ve Gabby'nin de öyle olduğunu zannediordum.

23

Ama o gidip sinekkaydı tıraşlı bir poster çocuğuyla evlenmişti. Mark sağlık nedenleriyle spor salonuna giden

türden bir adamdı. Ben hayatımda bir kez bile böyle bir şey yapmamıştım.

Arabanın kapısını açarak bavullarımdan birini aldım. Gabby ise bir diğerini aldı. Mark arabanın yanına gelerek bizi selamladı. Bana sıkıca sarılarak, "Hannah!" dedi. "Seni görmek harika." Mark arabadan bavulların geri kalanını aldı ve birlikte eve doğru yürümeye başladık. İçeri girdiğimizde etrafıma bakındım. Oturma odalarına yumuşak renkler ve ahşap yüzeyler hâkimdi. Tehlikesiz ama muhteşem bir seçim.

Gabby, "Odan üst katta," dediğinde üçümüz birlikte dar merdivenden yukarı çıktık. Koridorun karşı tarafında bir yatak odasıyla bir misafir odası vardı.

Gabby ve Mark beni misafir odasına yönlendirdiler. Odaya varınca elimizdeki bavulları yere bıraktık.

Burası ufak bir odaydı ama bu kadarı benim için yeterliydi. Odada, üzerinde beyaz renkli kabarık bir yorgan bulunan çift kişilik bir yatak, bir masa ve bir şifoniyer vardı.

Vakit geç olmuştu ve Gabby ile Mark'ın yorgun olduklarından emindim, bu yüzden acele etmek için elimden geleni yaptım.

"Siz gidip yatın çocuklar. Ben kendi başıma yerleşirim."

Gabby, "Emin misin?" diye sordu.

Israr ettim.

Mark bana tekrar sarıldı ve yatak odasına geçti. Gabby ise ona hemen geleceğini söyleyerek biraz daha oyalandı.

"Burada olduğun için gerçekten çok mutluyum," dedi. "Onca şehri gezdikten sonra bir gün buraya geri geleceğini umuyordum. En azından kısa bir süreliğine. Yanımda olman hoşuma gidiyor."

Gülümseyerek, "İşte şeninim," dedim. "Hatta belki de umduğundan çok daha yakınındayım."

Gabby, "Aptal aptal konuşma," dedi. "Bana sorarsan ikimiz de doksanlı yaşlara gelene kadar misafir odamda kalabilirsin."

24

Bana sarıldı ve odasına çekilmek üzere kapıya yöneldi. "Eğer bizden önce uyanırsan kahve makinesini çalıştırmaktan ekinme."

Kapılarının kapandığını duyduğumda makyaj çantamı alarak banyoya girdim.

Banyodaki ışık parlak ve acımasızdı. Hatta haşin bile diyebilirdim. Lavabonun yanında byteli bir ayna vardı. Aynayı alarak yüzüme doğru çektim. Kaşlarıma ağda yaptırmam gerektiği kesindi ama genel olarak şikyet edebileceğim bir şey göremedim. Aynayı tekrar yerine doğru iterken sol gözüm görüntüye girdi.

Gördüğüm şey karşısında derin inkrlara sürüklenirken yüzümü ekiştirdim. Sonra bırakarak eski haline dönmesine izin verdim. Gözlerimi öylece aynaya dikerek cildimi inceledim.

Gözlerimin kenarlarında kaz ayakları belirmeye başlamıştı.

Kendime ait bir evim ve bir işim yoktu. Düzenli bir ilişkim, hatta evim diyebileceğim bir şehrim bile yoktu. Hayatımı

nasıl sürdürmek istediğimle ve hayat amacımla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Bir hedefim yoktu. Ama zaman yine de beni yakalamayı başarmıştı. Farklı şehirlerdeki farklı mesleklerle oyalanarak geçirdiğim yıllar yüzüme yansımıştı.

Kırışmıştım.

Aynayı bıraktım. Dişlerimi fırçaladım. Kesin olarak bir gece kremi almaya ve güneş losyonu kullanmaya karar verdim. Sonra odaya geçip yorgani kaldırdım ve yatağa girdim.

Şimdiye kadar yaşadığım hayat tam bir felaketi andırıyordu. Aldığım kararlar her zaman en iyileri olmamıştı. Ama burada yatıp gözlerimi tavana dikmeyecek, gecemi endişelerimle mah-vetmeyecektim.

Bu nedenle, yarın çok daha iyi seçimler yapmaya başlayacağıma inanarak derin bir uykuya daldım. Yarın her şey daha iyi olacaktı.

Yarın benim için yepyeni bir gün olacaktı.

25

Parlak, güneşli bir odada, telefonumun çalışıyla uyandım.

Telefonu açarak, "Ethan!" diye fısıldadım. "Bugün cumartesi, ayrıca saat daha dokuz!"

Ethan, telefon hatlarından geçerken olduğundan daha da pürüzlü hale gelen sesiyle, "Evet," dedi. "Ama biyolojik saatin hâlâ Doğu Yakası saatine ayarlı. Senin için öğlen vakti olmalı. Çoktan uyanmış olmalıydın."

Fısıldamaya devam ettim. "Tamam, ama Gabby'yle Mark hâlâ uyuyorlar."

"Ne zaman görüşeceğiz?"

EthanTa lisedeki ikinci senemin yılsonu balosunda tanışmıştım.

O zamanlar hâlâ ailemle birlikte yaşıyordum. Gabby o gece bir çocuk bakıcılığı teklifi almıştı ve baloya gelmek yerine çalışmayı tercih etmişti. Bu nedenle baloya onsuz gitmiştim ama bunun sebebi gitmeyi çok istemem değil, babamın bana Gabby olmadan asla bir yere gitmediğimi söyleyerek takılması yüzün-dendi. Ona yanıldığını göstermek istemişim.

Gecenin çoğunu duvara dayanıp zaman öldürerek geçirdim. O kadar sıkılmıştım ki, Gabby'yi arayıp onu işi sona erdiğinde buraya gelmesi için ikna etmeyi bile düşündüm. Ama Jesse Flint gecenin başından beri Jessica Campos ile dans ediyordu ve Gabby okulun başından beri Jesse Flint'i gördüğü anda erimeye başlıyordu. Bunu ona yapamazdım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde çiftler loş ııkta öpüşmeye başladığında, yanımda duvara dayanmış etrafı izleyen kişiye baktım. Uzun boylu ve zayıftı; saçları darmadağın ve gömleği buruştu. Kravatı gevşetilmişti. O da bana baktı. Sonra yanıma gelerek kendini tanıttı.

Elini uzatarak, "Ethan Hanover," dedi.

Elini sıkarak, "Hannah Martin," diye karşılık verdim.

Ethan başka bir okulda, üçüncü sınıfta okuyordu. Buraya sadece, bir erkek arkadaşı olmayan komşusu Katie Franklin'in ha-

11 rina geldiğini söyledi. Katie'yi gayet iyi tanıyordum. Henüz ailesine açılmaya hazır olmayan bir lezbiyendi. Bütün okul onunla Teresa Hawkins arasında arkadaşlıktan öte bir ilişki olduğunu biliyordu. Bu nedenle Katie'nin asıl durumu örtmek için yanında getirdiği çocukla flört etmemin yanlış bir şey olmayacağına karar verdim.

Ama çok geçmeden kendimi balodaki diğer insanları tamamen unutmuş bir halde buldum. Katie nihayet Ethan'm yanma gelerek gitme vaktinin geldiğini söylediğinde sanki çok değerli bir şey elimden alınıyormuş gibi hissettim. Uzanıp Ethan'ı yakalamayı ve onun artık bana ait olduğunu haykırmayı bile düşündüm.

Ethan ertesi hafta sonu ailesinin evinde bir parti veriyordu ve beni de o partiye davet etti. Gabby'yle biz normalde partilere gitmezdik ama onu zorla partiye sürükledim. Ethan, kapıdan içeriye adım attığım anda neşelendi. Elimi yakalayarak beni arkadaşlarına tanıttı. Gabby'yi ise cips dolu kâselerin arasında bir yerlerde kaybettim.

Çok geçmeden Ethan'la birlikte üst kata çıktık. En üst basamağa, kalçalarımızı birbirine değdirerek oturduk ve en sevdiğimiz gruplardan bahsetmeye koyulduk. Ethan beni o karanlıkta, ayaklarımızın altındaki çılgın partiden uzakta öptü.

Bana, "Bu partiyi sadece seni davet edebilmek için verdim," dedi. "Sence bu aptalca bir şey mi?"

Başımı iki yana salladım ve onu bir kez daha öptüm.

Gabby bir saat sonra yukarı gelerek beni bulduğunda dudaklarım şişmişti ve boynumda bir morluk vardı.

Bir buçuk yıl sonra birbirimize bekâretlerimizi verdik. O sırada Ethan'ın ailesi şehir dışındaydı. Ethan'ın yatak

odasında, onun altında uzanırken bana beni sevdiğini söyledi ve canımın acıyıp acımadığını sorup durdu.

Bazı kişiler ilk deneyimlerinden acınası veya gülünç olaylar olarak bahsederler. Ben bunu anlayamıyorum. Benim ilk deneyimim sevdiğim ve tıpkı benim gibi, ne yaptığı hakkında hiçbir

27

fikri olmayan biriyle olmuştu. İlk kez seks yaptığımda, karşımdaki adamla seviştim. Sırf bu nedenle Ethan'a karşı içimde her zaman zayıf bir nokta vardı.

Sonra her şey paramparça oldu. Ethan, UC Berkeley'e kabul edildi. Sarah, Kraliyet Bale Okulu'ndan çağırıldı ve annemle babam eşyalarını toplayıp Londra'ya yerleştiler. Ben de Hudson-larm evine yerleştim. Sonra Ethan, lise son sınıfa başlamamdan bir hafta önceki ılık ağustos sabahında, ailesinin arabasına binerek Kuzey California'ya doğru yola çıktı.

İlişkimizi ekim ayının sonuna dek sürdürmeyi başardık. Ama zamanı geldiğinde, birbirimize bunun yalnızca bir zamanlama hatası olduğunu, uzak mesafe ilişkilerinin zorluklarla dolu olduğunu söyleyerek ayrıldık. Yaz geldiğinde tekrar devam edeceğimize dair birbirimize söz verdik. Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini, hâlâ birbirimizin ruh ikizi olduğumuzu söyledik.

Fakat bu, liseli âşıkların her sonbahar mevsiminde yaşadıkları teranenin aynısıydı.

Doğu Yakası'nda yaşamak Londra'yı ziyaret etmek açısından çok daha uygun olacağı için Boston ve New York'taki okullardan birini düşünmeye başladım. Ethan Noel tatili için

eve geldiğinde ben Chris Rodriguez adlı bir çocukla çıkıyordum. Yaz tatili için geldiğinde ise bu sefer kendisi Alicia Foster adlı bir kızla çıkıyordu.

Boston Üniversitesi'ne kabul edilmem ilişkimiz için son darbe oldu.

Çok geçmeden aramızda binlerce kilometrelik mesafe vardı ve bu mesafeyi kısaltmak adına hiçbir planımız yoktu.

Ethan'la ara sıra görüşmeye devam ettik. Arada bir telefonla görüşüyor ve ortak arkadaşlarımızın düğün törenlerinde dans ediyorduk. Ama aramızda ayrıldığımızdan beri dile getirmediğimiz bir gerginlik vardı. Flayata dair planlarımızı ve verdiğimiz sözleri yerine getirmediğimize dair o his asla tamamen yok olmadı.

28

Ethan bunca yıl sonra gözüme hâlâ bütün diğer insanlardan daha muhteşem görünüyordu. Onu unutmayı başarmış olmama rağmen içimde yanan ateşi asla tam olarak söndürememiştim. Sanki ufak ve kontrol altında kalmaya mahkûm olmasına rağmen asla sönmeyecek bir tutuşturma alevi gibi, her zaman yanmaya devam etmişti.

Ethan, "Hesaplarıma göre tam on iki saattir aynı şehirdeyiz," dedi. "Benimle görüşmeden bir on iki saat daha geçirmene izin verirsem iki olsun."

Güldüm. "Şey, görünüşe göre ucu ucuna yetişeceğiz," dedim. "Gabby, Holly wood'da bu gece kesinlikle gitmemiz gereken bir bar olduğunu söylüyor. Onları yeniden görebilmem için liseden bir sürü arkadaşımızı davet etmiş. Buna 'eve hoş geldin partisi' diyor. Bilmiyorum, bence çok saçma."

Ethan güldü. "Bana mesaj atıp yeri ve zamanı söyle. Orada olacağım."

"Harika. Süper olacak."

Ona veda etmeye yeltendim ama sesi bir kez daha telefonun öbür ucundan kulaklarıma ulaştı. "Hey, Hannah."

"Efendim?"

"Eve dönmeye karar vermene çok sevindim."

Güldüm. "Ne de olsa seçebileceğim pek bir şehir kalmadı."

"Bilmiyorum," dedi. "Ben sonunda hatanı anlayıp kendine geldiğini düşünmek istiyorum."

29

Bavulumdaki eşyaları birer birer çıkarıp misafir odasına saçmaya başladım.

Beni izleyen Gabby ve Mark'a dönerek, "Yemin ederim ki hepsini toplayacağım," dedim. İkisi de giyinmiş bir halde kapı eşiğinde duruyorlardı. En azından on dakikadır hazır ve nazır bir şekilde beni bekliyorlardı.

Gabby, "Defileye falan gitmiyoruz ki," dedi.

Ona, "Los Angeles'a dönüşümün ilk gecesi bu," diye hatırlattım. "Güzel görünmek istiyorum." Üzerime siyah bir tişört ve siyah kot pantolon giymiş, uzun küpeler takmış ve elbette saçımı yüksek bir topuz şekline toplamıştım. Sonra burasının New York olmadığını hatırlamıştım. Burası Los Angeles'tı. Öğlen vaktinde dışarısı tam 16 dereceydi.

"Sadece kolsuz bir tişört bulmak istiyorum," dedim. Odaya fırlattığım kıyafetleri taramaya başladım. Camgöbeği

renginde bir kolsuz tişört bulup üzerime geçirdim. Çabucak siyah, topuklu ayakkabılarımı giydim. Aynaya bakıp topuzumu düzelttim. "Geri döndüğümüzde odayı toparlayacağım, söz veriyorum."

Mark'ın bana güldüğünü fark ettim. Bazen yapacağımı söylediğim şeyleri kesinlikle yapmadığımı gayet iyi biliyordu. Gabby ona benim burada kalıp kalamayacağımı sorarken bir yandan da "Muhtemelen bütün eşyalarını etrafa savuracak," diyerek onu gerçeklere hazırlamış olmalıydı. Ama Mark'ın ona, bunun sorun olmayacağım söyleyerek cevap verdiğinden emindim. Bu yüzden kendimi çok da kötü hissetmiyordum.

Ama bence Mark'ın gülmeye başlamasının asıl sebebi bu de-

30

ğildi. "Bu kadar dağınık biri olmana rağmen dışarıdan oldukça derli toplu görünüyorsun."

Gabby önce ona, sonra da bana gülümsedi. "Bence de. Fena halde güzelsin." Kapının tokmağını tuttu ve sonra bana dönerek, "Bir kadın sadece görünüşüyle değerlendirilemez, tabii." dedi. Kendine engel olamıyordu. Bu etik davranma güdüsü onun kanında vardı. Gabby'yi işte bu yüzden seviyordum.

Onların arkasından giderek arabaya binerken, "İkinize de çok teşekkür ederim," dedim.

Mekâna girdiğimizde içerisi oldukça sessizdi. Gabby ile Mark yerlerine oturdular, bense içkilerimizi almak üzere bara yöneldim. Mark ve kendim için birer bira, Gabby için de bir kadeh şarap söyledim. Hepsi yirmi dört dolar tuttu. Kredi kartımı barmene uzattım. Hesabımda ne kadar para olduğunu bilmiyordum çünkü bakmaya korkuyordum. Ama

birkaç hafta geçinmek ve kendime bir daire kiralamak için yeterli paramın olduğunu biliyordum. Mark ve Gabby'yi sğüşlemek istemiyordum, sonuçta bana kalabileceğim bir yer verecek kadar cömert davranmışlardı. Bu nedenle endişelerimi bir kenara iterek hesabı dedim.

Biraları masaya götürdüm ve Gabby'nin şarabını almak için bara geri döndüm. Yerime oturdugumda, bir kadının masamızda bize katılmış olduğunu gördüm. Onunla birkaç yıl önce, Mark ve Gabby'nin düğününde tanışmıştım. Adı Katherine'di sanırım. Birkaç sene önce New York Maratonu'nda koşmuştu. Yüzleri ve isimleri hatırlamakta çok iyiydim. Sadece bir kez tanıştığım kişiler hakkındaki bazı ayrıntıları net bir şekilde hatırlayabiliyordum. Ama bu yeteneğimi insanlara belli etmemem gerektiğini uzun zaman önce öğrenmiştim çünkü bazen insanları korkutabiliyordum.

Katherine elini uzatarak, "Ben Katherine," dedi.

Elini sıkarak kendimi tanıttım.

"Tanıştığıma memnun oldum," dedi. "Los Angeles'a tekrar hoş geldin!"

31

"Teşekkürler," dedim. "Aslında, sanırım dana önce tanışmıştık."

"yle mi?"

Sanki yeni yeni hatırlamaya başlıyormuşum gibi yaparak, "Evet, Gabby ile Mark'm düğününde. Eveet, evet..." dedim. "Yanılmıyorsam bir maratona katıldığını söylemiştin. Boston mıydı? Yoksa New York mu?"

Gülümsedi. "New York! Evet! Muhteşem bir hafızan var."

Böylece Katherine'in benden hoşlanmasını sağladım. Eğer bunları doğrudan söyleseydim, yani, "Ah, biz daha önce tanışmıştık. Düğünde sarı bir elbise giymiştin ve New York Marato-nu'nda koşmanın hayatında yaptığın en zorlu ama en tatminkâr şey olduğunu söylemiştin," deseysen, benim ürkütücü biri olduğumu düşünecekti. Bunu yapmamam gerektiğini maalesef zor yoldan öğrenmiştim.

Çok geçmeden lise arkadaşlarım da bize katılmaya başladılar. Gabby'yle birlikte takıldığımız kızların hepsi buradaydı: Brynn, Caitlin, Erica. Her birini gördüğümde çığlıklar atarak nefesim yettiğinde isimlerini haykırdım. Tamdık bir yerde tanıdık yüzler görmek ve seni on beş yaşındayken tanıyan insanların senden hâlâ hoşlandıklarını fark etmek harika bir histi. Brynn eskisinden çok daha olgun görünüyordu; Caitlin daha zayıftı; Erica ise hâlâ aynıydı.

Mark'm işten arkadaşları da çok geçmeden eşleriyle birlikte aramıza katılınca masamız bize dar gelmeye başladı.

İnsanlar yanlarındakilere içki ısmarlamaya başladılar. Atılan tekleri vakit geçtikçe şu veya bu kişiler üstleniyordu. Ama ben biramı yudumlamayı uzun bir zaman dilimine yaydım ve üzerine birkaç tane diyet kola aldım. New York'tayken çok fazla içtim. Michael'la birlikteyken de çok fazla içtim. Değişmeye bu geceden başlayacaktım.

Tekrar bara doğru yöneldim ve o sırada Ethan'm kapından içeriye girdiğini gördüm.

32

Boyu hatırladığımdan daha uzundu ve üzerinde pantolonunun içine sokulmamış mavi bir gömlek ve siyah bir kot pantolon vardı. Saçları kısa ve karmakarışık, sakalı ise birkaç günlüktü. Ethan lisede tatlı bir çocuktü. Şimdiyse

nefes kesici ölçüde yakışıklıydı. Sanırım yaşlandıkça daha da yakışıklı olacaktı.

Gözlerinin kenarlarında benimkiler gibi kaz ayakları olup olmadığını merak ettim.

Beni görebilmek için kalabalık bara göz gezdirmesini izledim. Elimdeki içkilerin parasını ödeyerek ona doğru yürüdüm. Beni görmeyeceğinden endişelenmeye başladığım sırada nihayet bakışlarını yakaladım. Birden canlandı ve genişçe gülümsedi.

Çabucak yanıma gelerek kollarını etrafıma sardı ve bana sıkıca sarıldı. İçkileri dökmemek için kısa bir süreliğine barın kenarına bıraktım.

"Selam," dedi.

"Sen de geldin!" dedim.

"Asıl sen gelmişsin!" diye karşılık verdi.

Ona bir kez daha sarıldım.

"Seni yeniden görmek gerçekten güzel," dedi. "Her zamanki kadar güzelsin."

"İnceliğin için teşekkür ederim," dedim.

Gabby kendine yol açarak bize yöneldi.

Ethan ona sarılmak için eğilerek, "Gabby Hudson," dedi.

Gabby, "Ethan!" dedi. "Seni görmek ne güzel."

"Gidip bir içki alayım, birkaç saniye içinde masada olurum."

Başımı salladım ve Gabby'yle birlikte masamıza döndük.

Gabby bana bakarak kaşlarını kaldırdı.

Tek bir sözcük bile etmeden etraflı bir konuşma yapmıştık.

Kısa süre sonra içerideki müzik o kadar yükseldi ve bar o kadar kalabalıklaştı ki, kendi söylediklerimizi bile duyamaz hale geldik.

Ethan masaya geldiğinde, Caitlin'in söylediklerini duymaya çalışıyordum. Ethan yanımda dikildi ve bir parça bile çekingen-

33

lik belirtisi göstermeden kolunu benimkinin üzerine dayadı. Birasını yudumlayarak Katherine'e döndü ve yüksek sesli müzik yüzünden zorlanarak muhabbet etmeye başladılar. Bir an için bakışlarımı kaldırdığımda Ethan'm ona sanki bir espri yapıyor-muşçasına, dikkatle baktığını gördüm. Katherine'in başını geriye atarak gülmesini izledim.

Katherine'in bu kadar alımlı olduğunu daha önce fark etmemiştim. Daha önce gözüme sıradan biri gibi görünmüştü. Ama şu anda oldukça çekici olduğunu görebiliyordum. Uzun, sarı saçlarına fön çekilmişti. Safir mavisi rengindeki, üzerine tam oturan elbisesi vücut hatlarını ortaya çıkarıyordu. Sutyen giymeye gerek bile olmadığı belliydi.

Ben sutyensiz sokağa bile çıkamazdım.

Gabby elimi yakalayarak beni dans pistine doğru çekiştirmeye başladı. Caitlin'in bize katılmasının ardından Erica ve Br-ynn de yanımıza geldi. Birkaç şarkı boyunca dans ettikten sonra Ethan ve Katherine'in de dans pistine yönediklerini gördüm. Mark ise masadaki arkadaşlarıyla kalarak, birasıyla ilgilenmeye devam etti.

Gabby'ye dönerek, "Mark dans etmeyi sevmez mi?" diye sordum.

Gabby gözlerini devirdi. Bu tepkisine gülerken gözüm, kendi etrafında dönerek dans eden Katherine'e ilişti. Onu döndüren kişi Ethan'dı.

Gecenin sonunda bardan birlikte ayrılıp ayrılmayacaklarını merak ettim ve hemen ardından, bu düşüncenin canımı bu kadar çok sıkmasına ve hislerimin bu kadar net bir şekilde ortaya çıkmasına şaşırdım.

Şarkı sona ererken Ethan güldü. Katherine'le birbirlerinden ayrıldılar ve bir beşlik çaktılar. Bu romantik bir hareketten ziyade dostane bir davranıştı.

Ethan'a bakarak eskiden aramızda olan ilişkiyi, onun yanında olmayı ne kadar sevdiğimi, onun yanımdayken kendimi nasıl

34

da evimde hissettiğimi, üniversiteye gittiğinde canımın ne kadar yandığını, birini gerçek anlamda sevmenin ne demek olduğunu anımsadım. Ben onu doğru sebeplerle sevmiştim. Doğru şekilde sevmiştim.

Gabby omzuma dokunarak beni gerçek hayata döndürdü. Ona bakmak için arkamı döndüm. Bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama müzik nedeniyle onu duyamadım.

Barın arka tarafındaki taraçayı işaret ederek, "Biraz hava alalım!" diye haykırdı. Elleriyle kendini yelledi. Güldüm ve arkasından giderek taraçaya çıktım.

Dışarı adımımızı attığımız anda, sanki farklı bir dünyadaymışız gibi hissettim. Hava serinlemiş ve binanın

içindeki müziğin sesi alçalmıştı.

Gabby bana dönerek, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Ben mi?" dedim. "İyi, neden?"

"Nedeni yok," dedi.

Konuyu değiştirerek, "Demek Mark dans etmeyi sevmiyor, ha?" dedim. "Ama sen dans etmeye bayılırsın! Seni hiç dansa götürmüyor mu?"

Gabby başını iki yana salladı ve kaşlarını çattı. "Kesinlikle götürmüyor. Mark o tarz bir adam değil. Ama sorun etmiyorum. Sonuçta, şenle benden başka hiç kimse mükemmel değildir," diyerek espri yaptı.

Kapı açıldı ve Ethan dışarıya çıktı. "Neler kaynatıyorsunuz bakalım?"

"Mark dans etmeyi sevmiyormuş," dedim.

Gabby, "Gidip ona kırk yılın başında da olsa pistin tozunu attırabilir miyim bir bakayım," dedi. Bana gülümseyerek yanımızdan ayrıldı.

Ethan'la baş başa kaldık.

Ethan boş banka otururken, "Biraz üşümüş gibisin," dedi. "Sana gömleğimi verirdim ama altında hiçbir şey yok."

"Zaten kıyafet yönetmeliğine aykırı olurdu," dedim. "Artık

35

Los Angeles'ta olduğuma göre, kolsuz tişörtle halledebilirim diye düşünmüştüm ama.. ."

Ethan, "Ama şubat ayındayız," dedi. "Ayrıca burası Los Angeles, ekvator değil."

Yanına otururken, "Bu şehrin bana bu kadar değişik gelmesi çok tuhaf. Halbuki burada uzun yıllar geçirdim," dedim.

"Evet, ama buradan ayrılırken sadece on sekiz yaşındaydım Şimdi neredeyse otuzuna geldin."

"Ben yirmi dokuz tabirini tercih ederim."

Ethan güldü. "Geri dönmene çok sevindim. Seninle aynı şehirde yaşamayalı neredeyse... on üç sene oldu."

"Vay canına," dedim. "Bu bana kendimi 'neredeyse otuzuna geldin' lafından çok daha yaşlı hissettirdi."

Yeniden güldü. "Nasılsın?" diye sordu. "İyi misin? Keyfin yerinde mi?"

"Fena değilim," dedim. "Halletmem gereken bazı meselelerim var."

"Konuşmak ister misin?"

Gülümseyerek, "Belki," dedim. "Belli bir noktadan sonra."

Başını salladı. "Seni seve seve dinlerim. Belli bir noktadan sonra."

"Katherine'le aranızda neler oluyor?" diye sordum. Sesim umursamaz ve lakayt bir tondaydı. Sesime sanki bu meseleyi önemsemiyormuşum gibi bir hava vermeye çalışmış ve başarmıştım.

Ethan başını iki yana salladı. "Hayır, hayır," dedi. "Hiçbir şey. Birden benimle konuşmaya başladı, ben de onu biraz

eğlendirdim." Bana bakarak gülümsedi. "Görmeye geldiğim kişi o değil."

İkimiz de bakışlarımızı kaçırmadan birbirimize baktık. Gözleri sanki dünyadaki tek insan benmişim gibi gözlerime odaklandı. Ethan'm bütün kadınlara böyle bakıp bakmadığını merak ettim.

36

Sonra eğilerek beni yanağımdan öptü.

Dudakları tenime değdiğinde kapıldığım his, yıllarımı bu hissi arayarak geçirdiğimi ama onu asla bulamadığımı fark etmemi sağladı. Kalbinizin göğsünüzde takla attığını hissettiğiniz o muhteşem ânı ararken geçici ilişkilerle, gönülsüz maceralarla ve evli adamlarla yetinmeyi seçmiştim.

Onu öpüp öpmemek, başımı hafifçe çevirip dudaklarımı onunkilere bastırıp bastırmamak arasında gidip geldim.

Gabby ile Mark o anda kapıdan çıkarak yanımıza geldiler.

Gabby bize bakmadan önce, "Hey," dedi. "Ah, çok özür dilerim."

"Hayır, buna gerek yok," dedim. "Selam."

Ethan güldü. Ayağa kalkıp elini uzatarak, "Sen Mark olmalısın, değil mi?" dedi. "Ethan. Daha önce tanışma fırsatımız olmamıştı."

"Evet. Selam. Tanıştığımıza sevindim."

Gabby, "Üzgünüm," dedi. "Bizim artık gitmemiz gerek."

Mark, "Az önce, sabah erkenden işe gitmem gerektiğini öğrendim," dedi.

"Pazar günü mü?" diye sordum.

"Evet. Yapmam gereken bazı şeyler varmış da."

Saatime baktım. Gece yarısını geçmişti.

Ayağa kalkarken, "Ah, tamam," dedim.

Ethan, "Aslında seni eve ben bırakabilirim," dedi. "Gabby'nin evine. Bir süre daha kalmak istersen yani. Nasıl istersen."

Bir an için Gabby'nin yüzüne çekingen bir gülümseme yayıldığııı gördüm.

Kendi kendime güldüm. Çok belliydi, öyle değil mi?

Los Angeles'a geri dönerek sadece kendime en yakın arkadaşımın desteğıyle daha iyi bir hayat kurmaya çalışmıyor, aynı zamandan da Ethan'la aramızda bitirilmemiş bir mesele olup olmadığını yeniden gündeme getiriyordum.

Uzun yıllarımızı birbirimizden ayrı geçirmiştik. Kendimize

37

çok farklı hayatlar kurmuştuk. Şimdiyse adeta geçmişe geri dönmüştük. Bir partinin kenarında, dans eden diğerlerinden uzakta flört ediyorduk.

Olur mu, olmaz mı?

Beni eve bırakmasına izin verirsem, bu beni mi yoksa onu mu daha fazla etkileyecekti?

Önce Ethan'a, sonra da Gabby'ye baktım.

Hayat uzundu ve karşımıza sonsuz sayıda fırsatlar çıkarıyordu. Bu tür ufak kararların önemsiz olduklarını, ne yaparsam yapayım sonunda olmam gereken yere varacağımı, kaderimin eninde sonunda beni bulacağını düşünürdüm.

Bu yüzden kararımı...

Bu yüzden kararımı eve Gabby'yle birlikte gitmekten yana kullandım.

Hiçbir şey için acele etmek istemiyordum.

Ethan'a dönerek ona sarıldım. Kapının ardındaki DJ'in Madonna'dan Express Yourself adlı parçayı çalmaya başladığını duydum ve bir an için de olsa, verdiğim karardan pişmanlık duydum. Bu şarkıya bayılırdım. Sarah'yla birlikte bu şarkıyı arabada son sesle dinlerdik. Annem saten çarşaflarla ilgili olan kısmı söylememize asla izin vermezdi ama yine de severdik işte. Üst üste, defalarca aynı şarkıyı dinlerdik.

Sanki evren bana orada kalıp dans etmemi söylüyormuşçasına, Ethan'a ettiğim vedayı geri almayı düşündüm.

Ama almadım.

Ethan'a dönerek, "Eve gitmeliyim," dedim. "Geç oldu, ayrıca kendimi Batı Yakası zamanına ayarlamak istiyorum, anlıyorsun ya?"

"Kesinlikle anlıyorum," dedi. "Bu gece harikaydı."

"Bence de! Seni arayabilir miyim?"

Ethan başını salladı ve Gabby'ye veda etmek üzere ona doğru döndü. Ardından Mark'm elini sıktı. Tekrar bana döndüğünde kulağıma eğilerek, "Seni burada kalmaya ikna edemeyeceğime emin misin?" diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım ve gülümsedim. "Üzgünüm."

Ethan gülümserken belli belirsiz iç geçirdi ve bana yenilgiyi kabullendiğini belirten bir bakış attı.

39

Arabaya geri dönerken Erica, Caitlin, Brynn, Katherine ve o gece tanıştığım diğer insanlara veda ettik.

Arabaya yöneldiğimizde Gabby, "Ethan'ın evine gidersin diye düşünmüştüm/' dedi.

Başımı iki yana salladım. "Beni iyi tanıyamamışsın."

Bana şüpheli bakışlar fırlattı.

"Tamam, beni çok iyi tanıyorsun. Ama bence Ethan'la aramızda bir şeyler olacaksa, zamanı geldiğinde zaten olacak. Acele etmeye hiç gerek yok."

"Bir şeyler olmasını istiyor musun?"

"Bilmiyorum!" dedim. "Belki? Bir süre sonra? Onun gibi dürüst, güvenilir ve nazik biriyle olmam gerektiğini düşünüyorum. Onunla birlikte olmak, erkekler konusunda doğru bir adım atmak olur."

Arabaya vardığımızda Mark bizim için kapıları açtı ve Gabby'ye dönerek, eve giderken Wilshire Bulvarı'nı kullanacağını söyledi. "En kolay öyle olur, değil mi? Hem, trafik daha sakindir."

Gabby, "Evet," dedi ve ardından bana dönerek, Los Angeles Sanat Müzesi'ndeki, Urban Light adlı yeni ışık heykelinden haberdar olup olmadığını sordu.

"Hayır," dedim. "Duyduğumu sanmıyorum."

"Bence çok hoşuna gider," dedi. "Birkaç yıl önce yapıldı. Eve giderken yanından geçeceğiz, sana gösteririm. Bu arada, bütün bunlar Los Angeles'ı sana yeniden sevdirme planımın birer parçası."

"Heyecanlandım," dedim.

Gabby, "İnsanlar Los Angeles'ın kendine ait bir kültürü olmadığını söylerler," dedi. "Bu yüzden, onlara yanıldıklarını kanıtlayacak ve senin burada kalmanı sağlayacağım."

Ona, "Neredeyse yirmi senemi burada geçirdiğimi hatırlıyorsundur umarım?" dedim.

Mark arabayı çalıştırarak yola bakarken Gabby bana dönerek, "Bir türlü sormaya fırsatım olmadı," dedi. "Ailen ve Sarah nasıllar?"

- [40](#)
- [UÇ GÜN SONRA](#)
- [91](#)
- [116](#)
- [140](#)
- [171](#)
- [194](#)
- [219](#)
- [245](#)
- [271](#)
- [295](#)
- [UÇ AY SONRA](#)
- [ÜÇ YIL SONRA](#)

- TEŞEKKÜRLER

"Annemle babamın keyifleri yerinde," dedim. "Sarah şu aralar Londra Bale Topluluğu'nda dans ediyor ve sevgilisi George'la birlikte yaşıyor. Onunla henüz tanışmadım ama annemle babam ondan hoşlanmışlar, o yüzden sorun etmiyorum. Babamın işi iyi gittiği için annem yarı zamanlı çalışmayı düşünüyor."

Bana bildiğimiz anlamda para göndermiyorlardı ama yıllar yılı, Noel tatilinde elime o kadar yüklü bir para sıkıştırıyorlardı ki, kendimi yılbaşı ikramiyesi almışım gibi hissediyordum. Ailemin gerçekte ne kadar paraya sahip olduğunu bilmiyordum ama görünüşe göre epey fazlaydı.

Mark, "Artık Amerika'yı hiç ziyaret etmiyorlar mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Ben yanlarına gidiyorum."

Mark, "Londra'ya gitmek için her bahane geçerlidir, öyle değil mi?" dedi.

"Doğru," dedim ama bu pek de doğru değildi. Ailem asla Amerika'ya geri dönmekten bahsetmemişlerdi. Biletlerimi onlar aldığı için de bu konuda pek bir söz hakkım olmuyordu.

Arabanın penceresinden dışarıya baktım ve yanımızdan hızla geçip giden sokakları seyretmeye koyuldum. Gençken bu sokaklarda pek işim olmazdı. Şehrin pek bilmediğim bir kısmına gelmiştik.

Gabby bana dönerek, "Bu gece eğlendin mi?" diye sordu.

"Evet, hem de çok," derken bakışlarımı yanlarından geçtiğimiz kaldırımlar ve dükkânlardan ayırmadım.

"Arkadaşlarınız bir harika, ayrıca liseden kızları görmek çok iyi geldi. Caitlin neredeyse on beş kilo vermiş!"

Gabby, "Sanırım Weight Watchers diyeti yaptı," dedi. "Gayet iyi gidiyor. Gerçi daha önce de iyi gidiyordu. Bir kadın değer görmek için ince olmak zorunda değildir."

Mark'ın dikiz aynasından bana gülümsediğini gördüm ve ona aynı şekilde karşılık verdim. Gabby'nin etik doğruculuğuna verdiğimiz bu ortak tepki, belli bir yakınlık kurmamızı sağlıyor-

41

du. Gülmeye başladım ama son anda kendime engel olmayı başardım. Gabby haksız değildi. Bir kadının değerli olabilmek için incecik olmasına gerek yoktu. Caitlin kilo vermeden önce nasıl biriye, verdikten sonra da  yleydi. Sadece Gabby'nin bunu her seferinde belirtme ihtiya i hissetmesi komiğime gidiyordu. Başkalarının da böyle düşündüğünü bir türlü kanıksayamıyordu.

Gabby'nin telefonu  tt . Ekrandaki mesajı okuyup telefonu hemencecik benden saklamasını izledim. Benden bir şeyler saklamayı hiçbir zaman becerememişti.

"Neymiş?" diye sordum.

"Ne neymiş?"

"Telefona gelen?"

"Hiç."

"Gabby, yapma," dedim.

" nemli bir şey değil."

"Telefonu bana ver."

Gabby isteksizce telefonu elime bıraktı. Mesaj Katherine'den gelmişti.

Ethan'ın evine gidiyorum. Sence hata mı yayıyorum?

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi oldu. Başımı çevirdim ve tek kelime etmeden telefonunu Gabby'ye geri verdim.

Gabby arkasına dönerek bana baktı. Usulca, "Hey," dedi.

"Üzgün değilim," diye cevap verdim ama sesim cılız ve tiz çıkmıştı. Üzgün olduğum her halimden belliydi.

"Yapma," dedi.

Güldüm. "Sorun yok. Nasıl isterse öyle yapsın." Aramızda hâlâ bir şeylerin olduğunu umarak Ethan'ın yanında kalmadığım için sevindim. "Bu gece özellikle onunla kalmak istemedim çünkü aramızda tek gecelik bir şeylerin yaşanmasını istemiyorum. Bir şeyler yaşanırsa tabii. İşte gördünüz. En azından utanç duymaktan kurtuldum."

Gabby bana kaşlarını çattı.

Savunmacı bir şekilde güldüm. Sanki ne kadar fazla güler-

42

sem, bana karşı beslediği acıma duygusunu o kadar büyük bir güçle kendimden uzaklaştırarak pencereden dışarıya atabilirdim. "Ethan harika biri. Öyle olmadığını söylemiyorum ama görüyorsun işte. Eğer böyle olacaksa hiç olmasın."

Yeniden pencereden dışarıya baktım ve sonra aniden Gabby'ye döndüm.

"Aslında Katherine'den hoşlandım," dedim. "Kafa bir kıza benziyor."

Mark, "İzninizle," diyerek araya girdi. "Aranızda neler yaşandığını pek iyi bilmiyorum ama başka biriyle yatıyor olması

onun..

"Biliyorum," dedim. "Ama bu olanlar, ilişkimizin geçmişte kalması gerektiğini kanıtlıyor. Demek istediğim, ilişkimizin üzerinden on yıldan fazla zaman geçti. Gerçekten sorun değil."

Gabby, "Konuyu değiştirmek ister misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Lütfen."

"Peki, yarın sabah Mark'ı işe uğurladıktan sonra kahvaltıya gitsek nasıl olur?"

Başımı çevirip pencereden dışarıya bakarak, "Olur," dedim. "Yemekten bahsetmeyi tercih ederim."

Gabby, Mark'a dönerek, "Sence onu nereye götüreyim?" diye sordu. Ardından, daha önce hiç duymadığım restoran isimleri sıralamaya başladılar.

Mark bana dönerek kahvaltımı tatlı mı yoksa tuzlu mu sevdiğimi sordu.

"Yani krep ve yumurta arasında bir seçim yapmamı mı istiyorsun?"

"Aynen."

"Tarçınlı çörekler satan yerleri severim," dememle birlikte Gabby de, "Hannah tarçınlı çöreğe bayılır," dedi.

Çocukken babam beni Primo'nun Çörekleri diye bir yere götürürdü. Orada kocaman, sıcacık tarçınlı çörekler satılırdı. Bunu her pazar günü yapardık. Sonra ben büyümeye, babam ise eski-

43

sinden daha meşgul biri haline gelmeye başladı. Bir noktadan sonra ailem zamanının çoğunu Sarah'yı çeşitli prova ve resitallere götürmekle harcar oldu; bu yüzden birlikte gittiğimiz kahvaltılar azaldı. Ama arada bir yaptığım kaçamaklarda tarçınlı çörek yemeye devam ettim. O çöreklerle bayılıyordum.

Gabby'nin ailesinin yanına taşındığımda, Gabby'nin annesi Tina benim için şu kutularda satılan çörek karışımlarından almaya başladı. Çörekleri hafta sonu kahvaltılarında pişirirdi. Yaptığı çöreklerin altları her zaman yanık olurdu, ayrıca Tina paketten çıkan şekerli sosu pişen çöreklerin üzerine dökerken epey cimri davranırdı, ama bunların hiçbirini umursamazdım. Kötü bir tarçınlı çörek bile benim için iyi bir tarçınlı çörekti.

Mark'a dönerek, "Hele üzerinde bolca şekerli sos olanlara," dedim. "Bir tane çöreğin tam bir günlük kalori içeriyor olması umurumda bile değil. Gabby, eğer senin için de sakıncası yoksa yarın Primo'ya gidebiliriz, tabii eğer yerini bulabilirsem."

Gabby, "Anlaştık," dedi. "Tamam, müzeye neredeyse vardık. Tam şurada. Buradan bakınca ışıkların bir kısmı görülebiliyor. Bak."

Gabby'nin başının üzerinden karşıya baktım ve işaret ettiği ışıkları gördüm. Yeşil yanan trafik ışıklarından kayarak geçtik ve Los Angeles Sanat Müzesi'nin önündeki kırmızı ışıkta durakladık. Urban Light, bu noktadan gayet iyi görünüyordu.

Karşımızda art arda sıralanmış bir sürü aydınlatma vardı. Bu sokak lambaları her yerde görebileceğiniz, yukarıdaki kıvrımlı ucunda birer ampul bulunan direklerden değillerdi. Bunlar eski moda lambalardı. Sanki Gene Kelly yağmurun altında şarkı söylerken lambaların direklerinden sallanmış gibiydi.

Pencereden dikkatle bakarak onları seyrettim. Sanırım güzellikleri basitliklerinden geliyordu. Şehir ışıklarının ardındaki kapkaranlık gece manzarası gizemli ve büyümlü bir hava yaratıyordu. Belki de bu aydınlatmayla verilmeye çalışılan mesaj, kapkaranlık bir bölgenin ortasındaki aydınlık şehrin yarattığı

44

mecazi bir... Tamam, tamam, yalan söylüyorum. Hiçbir şey anlamamıştım.

Gabby, "Ne diyeceğim," dedi. "Neden dışarı çıkmıyoruz? Sence de iyi fikir değil mi, Mark? Arabayı park edip lambaların önünde bir fotoğrafımızı çekebilir miyiz? Hannah'nm dönüşünün şerefine?"

Mark başını salladı ve trafik ışığı yeşile döndüğünde arabayı kaldırıma çekti. Arabadan inerek lambaların tam ortasına geçtik.

Sırayla birbirimizin resimlerini çektik. Gabby'le ben lamba direğinin arasında durup kollarımızı birbirimize doladığımızda Mark bizi fotoğrafladı. Fotoğraflarından

birinde yüzlerimizde abartılı gülümsemeler vardı. Diğer ikisinde, Gabby'le birbirimizin yanaklarına öpücükler konduruyorduk. Bir diğerinde, direklerden birinin iki yanına geçmiş, kameraya poz veriyorduk. Gabby'yle olan fotoğraf seansımız sona erdiğinde ona Mark'la ikisinin fotoğrafını çekmeyi teklif ettim.

Mark'la yer değiştirdik ve ikisinin fotoğrafını çekmek için telefonumu çıkardım. Gabby ile Mark birbirlerine sıkıca sarılarak, direğin altında kameraya poz verdiler. Birazcık geriye giderek, daha iyi bir açı yakalamaya çalıştım.

"Bekleyin," dedim. "Lambaların tamamını kadrja almak istiyorum." Direklerin üst kısmını da kapsayacak kadar geriye gitmeye çalışırken kaldırımın kenarına ulaştım. Hâlâ istediğim açıyı elde edememiştim, bu nedenle yaya geçidinin düğmesine bastım ve sokağa kadar gerileyebilmek için yeşil ışığın yanmasını bekledim.

"Sadece bir saniye daha bekleteceğim!" diye seslendim.

Gabby, "Güzel çeksen iyi edersin!" diye haykırdı.

Trafik ışığı kırmızıya döndü ve turuncu el işareti değişerek beyaz renkli bir yaya figürüne dönüştü. Yola adım atarak yaya geçidinde durdum.

Arkamı döndüm. Fotoğrafın açısını ayarladım: Sonunda Mark ve Gabby'yi bir ışık denizinin içine alabilmişim. Deklan-

45

şöre bastım. Çektiğim fotoğrafı kontrol ettim. Ne olur ne olmaz diye ikinci bir fotoğraf daha çekmeye hazırlandım.

Lastiklerin ciyıklama seslerini duyduğumda kaçmak için çok geçti.

Sokağın karşı tarafına savrulduğum. Dünya dönmeye başladı. Sonra her şey şaşırtıcı bir şekilde hareketsizleşti.

Işıklara baktım. Gabby ile Mark'a baktım. Ağzıları sonuna kadar açık ve kolları bana doğru uzanmış bir halde bana doğru koşuyorlardı. Sanırım çığlık atıyorlardı ama onları duyamıyor-dum.

Hiçbir şey hissetmiyordum. Hiçbir şey hissedemiyordum.

Bana sesleniyorlardı galiba. Gabby'nin bana doğru uzandığını gördüm. Mark'ın cep telefonundan bir numarayı hızla aradığını gördüm.

Metal kokusu almaya başladım.

Kanamam vardı. Ama neremin kanadığını bilmiyordum.

Başımı kaldıramıyordum. Göğsüm sanki bütün dünyayı taşıyormuş gibi ağırlaşmıştı.

Gabby çok korkmuş görünüyordu.

Ona, "Bir şeyim yok," dedim. "Merak etme, iyiyim ben."

Bana öylece baktı.

"Her şey yolunda," dedim. "Bana inanmıyor musun?"

Sonra Gabby'nin yüzü bulanıklaştı, dünya sessizleşti ve ışıklar kapandı.

46

u yüzden kararımı Ethan'la kalmaktan yana kullandım.

B

Gabby ve Mark'la vedalaşmak için onlara doğru döndüm. O anda barda Express Yourself in çalmaya başlaması üzerine doğru seçim yaptığımı anladım. Bu şarkıya bayılıyordum. Bu şarkıyı Sarah'yla birlikte annemle babama arabada defalarca dinletir ve avazımız çıktığı kadar bağırarak eşlik ederdik. Kalıp bu şarkı eşliğinde dans etmem şarttı.

Gabby'ye sarılırken, "Sorun olmaz, değil mi?" dedim. "Sadece biraz daha kalmak istiyorum. Bakalım gece beni nerelere

götürecek."

Mark'a veda ettiğim sırada Gabby, "Ah, saçmalama, keyfine bak!" dedi. Yüzünde yalnızca benim anlayabileceğim, kurnaz bir gülümseme vardı. Ona gözlerimi devirdim ama dudaklarımda son anda ufak bir sırıtış belirdi. Ardından Gabby'le Mark kapıya doğru yöneldiler.

Ethan bana dönerek, "Demek gece bize kaldı," dedi. Bunu sesinde minik bir yaramazlık tınısıyla söylemesi bana kendimi gençlik yıllarıma dönmüş gibi hissettirdi.

"Benimle dans eder misin?" diye sordum.

Ethan gülümsedi ve barın kapısını açtı. Geçebilmem için kapıyı bir süre açık tuttu. "Kim tutar bizi?"

Sadece bir dakika kadar dans ettikten sonra şarkı sona erdi ve başka bir parça çalmaya başladı. Bu şarkıda İspanyol ezgileri, Latin ritimleri vardı. Kalçalarımın benim iznim olmaksızın hareket etmeye başladıklarını fark ettim. Bir süre boyunca nabız yoklayarak ileri geri sallandılar. Çok geçmeden kendimi

akışa bıraktım ve vücudumun kafasına göre hareket etmesine izin verdim. Ethan kolunu belime doladı. Bacağı benimkinin iç tarafına sürtünmeye başladı. Bir süre boyunca benimle birlikte ileri geri sallandıktan sonra beni çabucak kendine çekti ve havaya kaldırarak etrafında döndürdü. Etrafımızdaki insanların varlığını unuttuk ve eşzamanlı bir şekilde, uyum içinde hareket ederek birçok şarkıyı geride bıraktık. Yüzlerimiz oldukça yakındı ama asla birbirine dokunmuyorlardı. Ara sıra Ethan'ın bana baktığını fark ediyor ve hafifçe kızardığımı hissediyordum.

Gecenin sonunda, dans sona erip bar boşalmaya başladığında etrafıma bakındım ve grubumuzdaki herkesin eve gittiğini fark ettim.

Ethan elimi tutarak beni dışarıya çıkardı. Dışarı adım atıp barın uğultusundan uzaklaştığımızda, yüksek sesli müzik çalan ufak bir yerde saatler geçirmenin etkilerini güçlü bir şekilde hissettim. Dış dünya, barla karşılaştırıldığında sessizliğe gömülmüş gibiydi. Gözlerim kurumuştı ve topuklarımın ağrısı beni öldürüyordu.

Barda kalan son insanlar da dışarı akın ederken Ethan beni sokağın aşağısına doğru götürdü.

"Araban nerede?" diye sordum.

"Yürüyerek geldim. Hemen birkaç sokak ötede oturuyorum. Şuradan," dedi. "Bir fikrim var."

Ona yetişmeye çalışırken sendeledim. Çok hızlı yürüyordu ve ayaklarım inanılmaz derece ağırmaya başlamıştı. "Bir saniye, bir saniye," dedim.

Eğilerek ayakkabılarımı çıkardım. Kaldırım taşları fena halde kirliydi. Bir zamanlar yere atılmış olan sakızlar şimdi kaldırımdaki siyah deliklere benziyorlardı. Karşımızdaki bir

ağacın kökleri toprakta o kadar derine uzanmıştı ki, kaldırım taşlarını çatlatarak keskin kenarlar ve gedikler oluşturmuştu. Ama yapacak bir şeyim yoktu çünkü ayaklarım fena halde acımişti. Ayakkabılarımı elime aldım ve Ethan'ın peşinden gittim.

48

Ethan ayaklarıma baktı ve birden durakladı. "Ne yapıyorsun?"

"Ayaklarım acıyor. Bunlarla yürüyemem. Bir şey olmaz," dedim. "Hadi, gidelim."

"Seni taşımamı ister misin?"

Gülmeye başladım.

"Komik olan ne?" diye sordu. "Seni taşıyabilirim."

"Böyle iyiyim," dedim. "İlk kez bir şehirde yalınayak yürümüyorum."

Ethan güldü ve yürümeye devam etti. "Ne diyordum... harika bir fikrim var."

"Neymiş o?"

"Bütün gece dans ettin," dedi ve beni çekiştirmeye başladı.

"Belli ki öyle."

"Ve içki içtin."

"Birazcık."

"Ve deli gibi terledin."

"Imm... ee?"

"Ama yapmadığın bir şey var."

"Neymiş?"

"Yemek yemek."

Ethan bunu söylediği anda midem guruldamaya başladı.

"Aman Tanrım, ne yiyoruz?"

Ethan adımlarını sıklaştırdı ve ilerideki büyük kavşağa yöneldi. Burnuma bir şeyin kokusu gelmeye başlamıştı. Tütsülenmiş bir şeyin. Ayaklarım her adımla birlikte çakıllı betona çarparken Ethan'ın arkasından koştum ve birlikte, kaldırımda bulunan kalabalığın yanma vardık.

Ethan'a baktım. Bana aldığım kokunun kaynağını açıkladı.

"Domuz etine. Sarılmış. Sosis."

Kalabalığı yarararak yemek satan arabaya ulaştı, ikimize birer tane sosisli söyledi. Araba, parklarda gezerek dondurma satan arabaların biraz daha cafcaflı modeliydi. Fakat arabanın arka-sırıda sosisli satan kadın her nasıl yapıyorsa, sokaktaki çakırkeyif kalabalığının bütün siparişlerine yetişebiliyordu.

Ethan bir çift ekmeğin arasına sıkıştırılmış sosisle beraber çıkageldi. Bir tanesini burnumun altında gezdirdi. "Şu kokuya baksana."

Bakıyordum.

"Daha önce gittiğin şehirlerde, bu kadar geç saatte, böyle bir koku duydun mu hiç?"

Ŗu anda, Ŗu saniyede, gerçekten böyle bir koku duyduğumu hatırlayamıyordum. "Hayır," dedim.

Sokağın kŖesini döndük ve apartmanlarla dolu bir sokağa girdik. Kalabalığın gürültüsü ve arabadan yayılan duman kesilmiŖti. Onların yerini cırcır böceklerinin sesi almıŖtı. Hem de Ŗehrin tam ortasında. Los Angeles'ın bu yönünü unutmıŖtum. Aynı anda nasıl hem kentsel bir bölge hem de taŖra bölgesi olduğu tamamen ıkmıŖtı aklımdan.

Sokağın kenarlarına upuzun palmiye ağalan sıralanmıŖtı. O kadar uzundular ki, onları tamamen görebilmek için baŖınızı kaldırıp yukarıya bakmanız gerekiyordu. Bu sokak ve iki yanımızda uzanan diğer sokak tamamen palmiyelerle kaplıydı. Ethan imlerle sarılı ağaçlardan birine doğru yöneldi ve onları sokaktan ayıran ince kaldırıma oturdu. Ayağını yola uzatarak sırtını ağaca dayadı. Ben de aynısını yaparak onun yanına oturdum.

Ayaklarımın tabanları simsiyah olmuŖtu. Yarın sabah Gabby'nin duŖ kabinini nasıl kirleteceğimi hayal bile edemiyordum.

"Besle beni," diyerek elimi uzattım ve Ethan'ın bana vermeye karar vereceği sosisliyi uzatmasını bekledim.

Uzattı.

"TeŖekkr ederim," dedim. "Bana yemek ısmarladığın için. Ya da kahvaltı. Hangisi olduğundan emin değilim."

Sosislisini yemeye çoktan baŖlamıŖ olan Ethan baŖını salladı. Ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra, "Ah, tam bir acemi gibi davrandım. Bunların yanında su da almalıydım."

Bardan çıktıktan sonra bulanık gördüğüm dünya şimdi biraz daha netleşiyordu. Artık daha iyi duyabiliyordum. Daha iyi görebiliyordum. Ve belki de en önemlisi, elimdeki tütsülenmiş domuz etine sarılı muhteşem şeyin tadına layığıyla varabiliyordum.

"Bunun fena halde beylik bir laf olduğunu biliyorum," dedim. "Ama tütsülenmiş et her şeyin tadını güzelleştirebiliyor."

"Bilmez miyim? Gösteriş yapıyor gibi görünmek istemem ama bunu herkesten önce keşfeden bendim. Tütsülenmiş etle yıllardır aşk yaşıyorum."

Güldüm. "Tütsülenmiş ete yalnızca kahvaltıda yenen bir şey olarak görüldüğü zamandan beri âşıksın," dedim.

Ethan güldü ve yapmacık bir ses tonuyla, "Artık her şey çok değişti. Sokaktan geçen adam bile bunun ne olduğunu biliyor," dedi.

"Evet," dedim. "Muhtemelen daha üç yaşındayken şekerli çöreğin arasına domuz eti koyuyordun."

Ethan, "Şaka bir yana," dedi, "gerçekten şekerle kaplı domuz etini ilk olarak ben keşfettim."

İki lokmamın arasında bir kahkaha attım.

"Şaka yapmıyorum! Çocukken domuz etinin üzerine akçaağaç pekmezi koyup yerdim. Pekmezli domuz eti eşittir... şekerli domuz eti. Siz de sağ olun, Amerikan halkı."

Gülerek elimi onun sırtına koydum. "Sana bu haberi veren kişi olduğum için üzgünüm," dedim, "ama insanlar bunu yıllardır yapıyor."

Ethan doğrudan bana baktı. "Ama bana kimse bundan bahsetmemiştir. Tamamen kendim icat ettim. Bu fikir tamamen bana ait."

"Sence insanlar, arasına pekmezli domuz eti sıkıştırılmış çörek veya esmer şekerli domuz eti üretme fikrini nereden buldular? Ülkenin dört bir yanındaki insanlar yıllardır domuz etinin üzerine pekmez döküp tadını çıkarıyorlar."

Ethan bana bakarak gülümsedi. "Kişisel bir başarı olarak gördüğüm tek şeyi mahvettin."

51

Güldüm. "Yapma. Ne bir kariyeri ne bir evi ne bir avuçtan fazla parası ne de bunlara sahip olma potansiyeli olan bir kadınla konuşuyorsun," dedim. "Kişisel başarı konusunu açmayalım, lütfen."

Ethan bana döndü. Sosislisi çoktan tarihe gömülmüştü. "Gerçekten böyle düşünüyor olamazsın."

Normal şartlar altında buna bir şakayla karşılık verirdim. Ama şaka yapmak çok fazla çaba gerektiriyordu. Karar vermeye çalışır gibi başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum," dedim. "Bir anlamda öyle düşünüyorum."

Ethan başını salladı ama ben konuşmaya devam ettim. "Demek istediğim, hayatımın böyle olacağını hiç tahmin etmezdim. Gabby veya senin gibi insanlara bakınca, kendimi bir parça geride kalmış gibi hissediyorum." Yakınmaya başladığımı fark ederek, "Ama çok büyütüyorum," dedim. "Sadece kendimi biraz geliştirmem gerekiyor. Sanırım son zamanlarda, yerleşebileceğim bir şehir bulup kararımın arkasında durmayı umut ediyorum."

Ethan doğrudan bana bakmaya devam ederek, "Ben senin en başından beri buraya ait olduğumu düşünüyorum," dedi.

Gülümsedim ama Ethan bana olan bakışlarını sürdürdüğünde gerildiğimi hissettim. Ellerimi hafifçe bacaklarıma vurdum. "Pekâlâ," dedim, "artık kalkalım mı?"

Ethan bir an için ayaklarının dibindeki zemine odaklandı. Sonra bir anda dalgınlığından sıyrıldı. "Evet," dedi. "Geri dönsek iyi olur." Benimle aynı anda ayağa kalktı ve vücutlarımız kısa bir süreliğine, ikimizin de beklediğinden çok daha fazla yakınlaştı. O anda teninin sıcaklığımı hissedebiliyordum.

Geriye doğru adım atmaya yeltendim ama Ethan hafifçe elimi yakaladı. Gözlerimin içine baktı. Gözlerini ilk kaçırın ben oldum.

"Bir süredir sana sormak istediğim bir şey var," dedi.

"Peki," dedim.

52

"Biz neden ayrıldık?"

Ona bakarken başımın hafifçe yana eğildiğini hissettim. Bu soru karşısında gerçekten şaşırmıştım. Usulca güldüm. "Şey," dedim, "sanırım on sekiz yaşındaki ergenler olduğumuz için. Ergenlikte sevgiliden ayrılmak olağandır."

Aramızdaki gerilim azalmadı.

"Biliyorum," dedi. "Ama gerçekten iyi bir sebebimiz var mıydı?"

Ona bakarak gülümsedim. Onun sorusunu tekrarlayarak, "İyi bir sebebimiz var mıydı?" dedim. "Bilmiyorum. Genç yaştaki insanların genelde iyi sebepleri olmaz."

Ethan güldü ve geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladı. Ben de peşinden gittim.

Bana bakıp gülümseyerek, "Kalbimi kırdın," dedi. "Bunu biliyor muydun?"

"Affedersin? Ah, hayır hayır hayır," dedim. "Kalbi kırılan bendim. Sevgilisi üniversiteye gittiğinde terk edilen bendim."

Ethan hislerinin acılığına karşın gülümseyerek başını iki yana salladı. "Saçmalığın daniskası. Sen beni terk ettin."

Gülümsedim ve başımı iki yana salladım. "Bence tarihi saptırıyorsun," dedim. "Ben ilişkimizi sürdürmek istedim."

"Bu çok komik," dedi. Ellerini ceplerinin derinliklerine sokmuş, omuzlarını düşürmüştü. Yavaş tempoda yürüyordu. "Hem de çok komik. Bir kadın kalbini kırıyor ve neredeyse on yıl sonra geri dönüp suçu senin üstüne atıyor."

"Tamam, tamam," dedim. "Aynı fikirde olmadığımız konusunda fikir birliğine varabiliriz."

Ethan bana bakarak başını salladı. Gülerek, "Hayır!" dedi. "Kabul etmiyorum."

"Aptalca davranıyorsun," dedim.

"Davranmıyorum," dedi. "Kanıtım var."

"Kanıt mı?"

"Sağlam bir delil."

53

Olduğum yerde durarak kollarımı kavuşturdum. "Peki. Kanıtın neymiş?"

O da benimle birlikte duraklayarak yanıma yaklaştı. "Delil A: Chris Rodriguez." Bu benim lise son sınıftaki sevgilimdi.

"Ah, lütfen," dedim. "Chris Rodriguez neyi kanıtlar ki?"

"İlişkimizi ilk bitiren şendin. Noel tatilinde, kapını çalıp ayaklarını yerden kesmeye hazır bir halde Berkeley'den ayrılıp eve geldim," dedi. "Ve şehre adımımı atar atmaz, senin Chris Rodriguez'le çıktığını öğrendim."

Güldüm ve hafifçe gözlerimi devirdim. "Chris benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Yaz tatilinde geri döndüğün zaman ondan çoktan ayrılmıştım bile. Belki üç aylığına eve döndüğünde yeniden şey yapabiliriz, diye düşünmüştüm... Bilirsin işte."

Ethan bana bakarak kaşlarını çapkın bir şekilde yukarı kaldırdı.

Birazcık utanmış bir halde güldüm. "Şey, bir önemi de yoktu zaten, değil mi? Çünkü sen o zamanlar Alicia'yla çıkıyordun."

"Sadece senin Chris'le birlikte olduğunu düşündüğüm için," dedi. "Alicia'yla çıkmamın tek sebebi buydu."

"Bu iğrenç bir şey!"

"Ama o zamanlar bunu bilmiyordum!" dedi. "Onu sevdiğimi sanıyordum. Biliyorsun ki henüz on dokuz yaşındaydım. Böyle şeylerin ayırımına varabilme yeteneğim bir kapı kolunun ayırım yapabilme yeteneğiyle eşdeğerdi."

"O halde, belki de Alicia'yı gerçekten sevdin," dedim. "Belki sevgilisini unutup hayatına başka biriyle devam eden kişi gerçekten şendin."

Ethan başını iki yana salladı. "Yoo, hayır," dedi. "O sene okula geri döndüğümüzde Alicia beni terk etti. Ona, hayatındaki tek kadının o olduğunu söyleyebilecek bir erkeğe ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Sen bunu yapamıyor muydun?"

Bana imalı bir şekilde baktı. "Hayır."

54

Yeniden bir sessizlik ânı oldu. İkimizin de söyleyecek bir şeyi yoktu; ya da daha doğrusu, ne söylememiz gerektiğiyle ilgili bir fikri yoktu.

En sonunda, "Demek ikimiz de birbirimizin kalbini kırdık," dedim. Tekrar yürümeye başladım.

Ethan peşimden gelerek gülümsedi. "Aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaşabiliriz."

Sokakta yürümeye devam ettik ve bir kırmızı ışıktaki durarak, geçiş işaretini beklemeye koyulduk.

Şehrin yerleşim birimine doğru yürümeye başladığımız sırada, "ChrisTe hiç birlikte olmadım," dedim.

Ethan, "Hiç mi?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayarak, "Hiç," dedim.

"Bunu yapmama sebebin neydi?"

Başımı bir yandan diğer yana sallayarak, o zamanlar kapıldığım hisleri açıklayabilmek için doğru sözcükleri aramaya başladım. Uzun bir aradan sonra, "Ben... ben böyle bir ânı senden başka biriyle paylaşma düşüncesine katlanamadım," dedim. "Bunu öylesine biriyle yapmak bana hiç doğru gelmedi."

Nihayet başka biriyle seviştiğimde yirmi bir yaşındaydım. Bu kişi üniversitedeki sevgilim Dave'di. Onunla yatmamın sebebi, ona tıpkı Ethan gibi değer vermem falan değildi tabii. Bunu sadece, yapmamak tuhaf kaçmaya başladığı için yapmıştım. Dürüst olmam gerekirse zaman içinde, sevişeceğin insanın özel biri olması gerektiği ve cinsel birlikteliğin kutsal bir olay olduğuyla ilgili düşüncelerim değişime uğramıştı. Ethan'a takılarak, "Bence sen Alicia'nın avans tekliflerini geri çevirmemiştir," dedim ve yanaklarının hafifçe kızardığını fark ettim.

Beni karanlık ve sessiz bir sokaktaki, sarmaşıklarla kaplı bir binaya yönlendirdi. Apartmanın kapısını açtı ve önden girmemi işaret etti.

"Bu konuda haklısın," dedi. "Sevdiğim kadın tarafından reddedilmenin beni diğer kadınlarla yatmam için cesaretlendirdiği

55

zamanlar oldu. Bu özelliğimle gurur duymuyorum. Ama acımı dindirmek konusunda işe yarıyor."

"Dindirdiğine eminim," dedim.

"Gerçi bu hiçbir şey ifade etmiyor," dedi. "Alicia'yla yatmam seni sevmediğim anlamına gelmiyor. Seninle birlikte olmakla ilgili tüm hayallerimi çöpe attığım anlamına da. Eğer bilseydim... Sanırım konuyu nereye bağlayacağımı anladın."

Ona baktım. "Evet, anladım."

Kapıyı açtı ve içeri girmemi işaret etti. Tekrar ona baktım ve dairesine adım attım. Burası bir stüdyo daireydi ama geniş olduğu için tıklım tıklı görünmüyordu. Düzenliydi ama tertemiz sayılmazdı; yani her şey yerli yerindeydi ama köşelerde toz yumakları, koyu renkli ahşap sehpa da ise bardak izleri vardı. Et-han, duvarları mavinin koyu fakat çok fazla gözü yormayan bir tonuna boyamıştı. Kanepenin karşısındaki duvara düz ekran bir televizyon monte edilmişti ve müsait olan her yere kitaplarla dolu raflar yerleştirilmişti. Yatak çarşafı grinin koyu, leke göstermeyen bir tonundaydı. Bir zamanlar Ethan'ın gelecekte böyle bir adam olacağını biliyor muydum? Bundan emin değildim.

Ethan, "Seni unutmam çok zor oldu," dedi.

"Öyle mi?" dedim. Gırtlığımda bir düğüm vardı ama neşeli ve cilveli davranmaya çalışarak bunu örtbas etmeye çalıştım. "Unutması bu kadar zor olan şey ne olabilir ki?"

Ethan anahtarlarını yan sehpanın üzerine fırlattı. "Üç şey."

Dinlemeye hazır olduğumu belli ederek gülümsedim.

"Eminim iyi şeylerdir!"

"Çok ciddiylim. Gerçekten duymaya hazır mısın? Çünkü dalga falan geçmiyorum."

"Hazırım," dedim.

Ethan başparmağını kaldırarak, "Birincisi," dedi. "Saçını her zaman, tıpkı şimdiki gibi topuz yapar ve çok nadiren açardın."

Biraz durakladıktan sonra devam etti. "O anları çok severdim. Saçını açtığın anları. Saç tutamlarının boynuna ve yüzüne düşmelerini."

56

Başımın üzerindeki topuzla oynadığımı fark ettim. Sürekli saçımı düzeltmekten vazgeçmem gerekiyordu. "Peki," dedim.

"İkincisi," dedi. "Dudaklarının tadı şeker ve tarçına benzerdi."

Güldüm. Dana önce söylediklerinde samimi olduğuna dair içimde ufacık bir şüphe kırıntısı oluştuysa bile, şimdi tamamen yok olmuştu. "Tarçmlı çörekler yüzünden."

Başını salladı. "Tarçmlı çörekler yüzünden."

"Üçüncüsü nedir?" diye sordum. Neredeyse bunu bilmek istemediğimi düşünecektim çünkü söyleyeceği şeyin bütün o ergenlik hislerimi, kızarmış yanaklarımı ve hızlanmış kalp atışlarımı şüpheye yer bırakmayacak ve geri döndürülemeyecek bir şekilde geri çağıracağını hissediyordum.

"Turunçgiller gibi kokardın."

Ona bir bakış attım. "Portakallı Zencefil."

"Evet," dedi. "Her zaman Portakallı Zencefil kokardın." Bana iyice yaklaşarak boynuma doğru eğildi. "Hâlâ öyle kokuyorsun."

O kadar yakındı ki, ben de onun kokusunu alabiliyordum. Çamaşır deterjanı ve ter kokusu.

Yanaklarımın yanmaya başladığını ve nabzımın hızlanğını hissettim.

"Sen de çok güzel kokuyorsun," dedim. Bu sefer geri çekilmeye yeltenmemiştim.

"Teşekkürler."

"Lisedeyken Tide marka çamaşır deterjanına kokardın."

"Sanırım annem onu kullanıyordu."

"Sen üniversitedeyken, eski tişörtlerini koklardım," dedim. "Yatarken onları giyerdim."

Beni dinledi. İmalı kelimelerimi toplayarak çiğnedi ve onları gerçeklere dönüştürerek tükürdü. "Beni seviyordun."

"Evet," dedim. "O kadar çok seviyordum ki bazen kalbim alev almış gibi hissediyordum."

Hafifçe öne eğildi. "Seni öpmek istiyorum."

57

Derin bir nefes aldım. "Tamam."

"Ama ben... Bunun tek seferlik bir şey olmasını istemiyorum."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedim. "Ama tek seferlik bir şey olmadığını biliyorum."

Gülümseyerek yüzüme doğru eğildi.

Dudaklarımızın birbirine dokunuşu önce nazik bir şekilde başladı ama ben de eğilip ona karşılık verdiğimde hislerimiz bizi tamamen ele geçirdi.

Arkamızdaki kapıya doğru gerilemeye başladık ve omuzlarım hafifçe kapı çerçevesine dokundu.

Ethan'ın dudakları tıpkı eskiden olduğu gibi hareket ediyor, vücudu bana tıpkı eskisi gibi hissettiriyordu. Sanki bir araya gelerek saatlerin geriye doğru akmasını, geçen yılların tarihten silinmelerini sağlamıştık.

Yatağına ulaştığımızda, birbirimizden hiçbir zaman ayrılmamışız gibi hissetmeye başladım. Sanki birbirimizi hiç bırakmamışız, ailem hiç Londra'ya taşınmamış, hiç Chris Rodriguez'le çıkmamışım ve Ethan hiç Alicia Foster'la tanışmamış gibi. Bos-ton'm soğuşunu ellerimde, D.C.'nin rüzgârını saçlarımda hissetmemişim gibi. Portland ve Seattle'm yağmurları omuzlarıma düşmemiş, Austin'in sıcaklığı tenimi kavurmamış gibi. New York ve orada yaşadığım hayal kırıklıkları kalbimi hiç acıtmamış gibi.

Hayatımda bir kez olsun, doğru bir karar vermişim gibi.

UÇ GUN SONRA

('"> özlerimi açtım.

«JT Başım ağırdı. Dünya pusluydu. Gözlerimin ışığa alışması biraz zaman aldı.

Bir hastane yatağında yatıyordum. Bacaklarım öne doğru uzatılmış ve üzerlerine bir battaniye serilmişti. Kollarım iki yanımda duruyordu. Karşımda, yüzünde metanetli fakat nazik bir ifade olan sarışın bir kadın vardı. Kırklı yaşlardaydı. Emin değildim ama bu kadını daha önce gördüğümü zannetmiyordum. Üzerinde beyaz bir ceket vardı ve elinde bir dosya tutuyordu. "Hannah?" dedi. "Beni duyabiliyorsan başını salla Hannah. Henüz konuşmak için kendini zorlama. Sadece başını salla."

Başımı salladım. Bu ufacık hareket canımı acıttı. Acının sırtıma yayıldığını hissedebiliyordum. Bütün vücudumda durgun bir ağrı vardı ve bu acı katlanarak artıyordu.

"Hannah, benim adım Dr. Winters. Los Angeles Presbiteryen Hastanesi'ndesin. Bir trafik kazası geçirdin."

Tekrar başımı salladım. Bunu yapmam gerektiğinden emin değildim ama yine de yaptım.

"Ayrıntıları daha sonra konuşuruz. Şu anda önemli konulardan bahsetmek istiyorum, olur mu?"

Başımı salladım. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. "Öncelikle, hissettiğin acıya on üzerinden puan verebilir misin? On puan bir saniye daha katlanamayacağın şiddetli bir acı

duyman, bir puan ise kendini tamamen iyi hissetmen demek."

Konuşmaya çalıştım ama kadın bana engel oldu.

"Parmaklarınla göster. Ellerini havaya kaldırmana gerek yok. Kollarını hareket ettirme. Sadece parmaklarını oynat."

Ellerime baktım ve sol elimdeki dört parmağı hafifçe elimin altına kıvırdım.

"Altı mı?" dedi. "Peki."

Elindeki dosyaya bir şeyler yazdı ve arkamdaki makinelerden biriyle oynamaya başladı.

"şimdi acını bir puana dşreiz." Gülümsedi. Bu gülümseme güven vericiydi. Doktor her şeyin dzeleini düşünüyor gibiydi. "ok geçmeden kollarını ve gövdeni kolayca hareket ettirebileceksin. Bir süre daha uyamak kaldıktan sonra konuşurken de zorlanmayacaksın. Kan kaybettin ve birkaç kemiğın kırıldı. Bu kadarı durumunu basite indirgemek olur ama şimdilik yeterli. Sağlığına kavuşacaksın. Yürümek ilk başta seni biraz zorlayacak. Tekrar düşünmeden yürüyebilmek için biraz alıştırma yapman gerekecek ama günün birinde her şeyi unutacaksın. Bu konuşmadan ıkarmanı istediğim tek sonuç bu."

Başımı salladım. Bu sefer canım daha az yandı. Yaptığı şey her neyse, canımın acısını dindirmişti.

"şimdi... U gündür baygınsın. Bu srenin bir kısmına kaza sırasında başına aldığın darbe sebep oldu. Fakat geri kalanı ameliyat sonrası olağan baygınlıktı."

Bir anlığına sustu. Bakışlarını yana, çevirdiğini gördüm. Ardından tekrar bana döndü.

"Kazayı hatırlamıyor olabilirsin ama bu gayet olağan bir durum. Hafızanın yerine gelmesi biraz zaman alabilir. Kaza ânını hatırlıyor musun?"

Ona cevap vermek için konuşmaya yeltendim.

"Şimdilik sadece başını öne veya yana doğru sallla," dedi.

Başımı hafifçe iki yana salladım.

"Önemli değil. Bu tamamen normal. Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok."

60

Anladığımı belirtmek için başımı salladım.

"Daha önce de dediğim gibi, kendini biraz daha güçlü hissetmeye başladığında aldığın yaraların ve ameliyatının detaylarını konuşabiliriz. Ama hiç vakit kaybetmeden öğrenmeni istediğim bir şey daha var."

Tepkisiz bir halde ona baktım. Ne söyleyeceğini duymayı bekliyordum.

"Kaza esnasında," dedi, "hamileydin."

Elindeki çizelgeyi kaldırdı ve bir kâğıt parçasını gözden geçirdi.

Bir saniye, bu kadın az önce ne demişti?

"Görünüşe göre on haftalıkmış. Bunu biliyor muydun? Eğer kendini iyi hissediyorsan başını öne veya yana doğru sallla."

Kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyordum. Başımı iki yana salladım.

Doktor anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Pekâlâ," dedi. "Bu, sandığından çok daha yaygın bir durumdur. Eğer hamile kalmaya çalışmıyorsan ve regl dönemlerin düzensizse, bu aşamaya gelene kadar hamileliğini fark etmemen olası."

Kaskatı kesilmiş ve şu anda tam olarak ne olduğunu anlayamamış bir halde kadına bakmaya devam ettim.

"Bebek kurtulamadı," dedi. "Ne yazık ki, bu da oldukça yaygın bir durum."

Doktor bir tepki vermemi bekledi ama şu anda hiçbir şey düşünemiyordum. Zihnim bomboştu. Göz kapaklarımın istemsizce, hızla kırışması hissedebildiğim tek şeydi.

Kadın, "Çok üzgünüm," dedi. "Bu duyduklarını bir anda sindirmenin ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyorum. Eğer istersen, hastanemizde bu olanlarla baş edebilmeni sağlayacak birimlerimiz var. Gelelim iyi habere. Umarım bunu iyi haber olarak görebilirsin ama çok geçmeden fiziksel sağlığına yeniden kavuşabileceksin."

Bana baktı. Bakışlarımı kaçırdım. Sonra da başımı öne doğru

61

salladım. Saçlarımın yüzüme değdiğini fark ettim. Saç tokamı kaybetmiş olmalıydım. Saçlarımın açık olması beni biraz rahatsız ediyordu. Onları yeniden başımın üzerinde toplamak istedim.

Bir bebek kaybettiğimi mi söyledi?

Bebeğimi mi kaybettim yani?

Doktor, "Yapacağımız şey şu," dedi. "Burada geçtiğimiz günler boyunca seni görmek için can atan arkadaşların var. Hepsi sabırsızlıkla, senin uyanacağın ânı beklediler."

Yavaşça gözlerimi kapadım.

Bir bebek.

"Ama ben hastaların uyandıktan sonra kendi başlarına biraz zaman geçirmeye ihtiyaç duyduklarını düşünüyorum. Genellikle uyandıklarında annelerini, babalarını, kız kardeşlerini ve arkadaşlarını görmeye hazır olmuyorlar."

"Annemle babam mı?" demeye çalıştım ama sesim anlaşılmaz ve cızırtılı bir fısıltı gibi çıktı.

"Gırtlığında uzun bir süre boyunca tüp takılıydı. Konuşmak ilk başta zor olacak ama bir süre sonra alışacaksın. Sadece biraz ağırdan al. İlk olarak bir veya iki kelimeyle başla, tamam mı? Yapabildiğin zaman başını sallla."

Başımı öne doğru salladım. Ama yine de kendime engel olamadım. "Buradalar mı?" dedim. Bunu söylemek canımı acıtmıştı. Gırtlığımın çevresi acıyordu.

"Evet. Annen, baban, kız kardeşin Gabby, doğru mu? Ya da Sarah mıydı? Özür dilerim, kız kardeşinin adı Sarah, arkadaşı-nıinki de Gabby'ydi, değil mi?"

Gülümseyerek başımı salladım.

"İşte cevaplamanı istediğim soru. Biraz zamana ihtiyacın var mı yoksa aileni görmeye hazır mısın? Yalnız kalmak için sağ kolunu havaya kaldır. Aileni görmek içinse sol kolunu."

Canım acıyordu ama sol kolumu düşündüğümünden çok daha yükseğe kaldırdım.

62

C"> özlerimi açtım.

J Başım ağırdı. Dünya pusluydu. Gözlerimin ışığa alışması biraz zaman aldı.

Sonra yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı çünkü karşımda durup doğrudan bana bakan adam Ethan Hanover'ın ta kendi-siydi.

Yavaşça gerindim ve başımı yastıktan kaldırdım. Yatağı yumuşacıktı. Asla kalkmak istemeyeceğiniz türden bir yataktı. Sanırım geçtiğimiz birkaç gündür gerçekten de bu yataktan hiç kalkmamıştım.

Ethan usulca, "Selam," dedi. "Günaydın."

"Günaydın," diye yanıtladım. Hâlâ uyku sersemiydim. Sesim cızırtılıydı. Gırtlığımı temizleyerek, "Selam," dedim. Bu seferki daha iyiydi.

"Buraya geldiğinden beri tarçınli çörek yemedin," dedi. "Tarçınli çöreksiz tam üç gün geçirdin." Ethan üzeri çıplak bir halde, yorganın altında duruyordu. Saçları darmadağın ve bakımsızdı. Kirli sakalı birkaç günlüktü. Onun yastığından benimkine gelirken oldukça kısa bir yol kat eden nefesinin kokusunu alabiliyordum ama bu pek de iç açıcı bir şey değildi.

Ona takılarak, "Nefesin kokuyor," dedim. Benimkinin de koktuğuna şüphem yoktu. Bunu söyledikten sonra elimi dudaklarıma götürdüm. Parmaklarıma doğru konuşmaya başladım. "Dişlerimizi fırçalasak mı?"

Ethan elimi ağızımdan çekmeye çalıştığında ona engel oldum ve yorganın altına gizlendim. Üzerimde onun tişörtlerinden biri

63

ve dün Gabby'nin evindeki bavulumdan aldığım külot vardı. Cumartesi gecesi buraya geldiğimizden beri, birkaç parça eşya almak için Gabby'ye gitmek dışında hiç dışarıya çıkmamıştık.

Ethan beni bulmak için yorganın altına girdi ve ellerimi tutup yüzümden çekti.

"Seni öpeceğim."

"Hayır," dedim. "Hayır, nefesim çok fena. Beni azat et de gidip dişlerimi fırçalayayım."

Beni bırakmak yerine gülerek, "Neden bu kadar büyütüyorsun?" diye sordu. "Kokuyorsun. Kokuyorum. Öyleyse birlikte kocalım."

Hava almak için başımı bir anlığına dışarı çıkarıp yeniden yorganın altına soktum.

"Al o zaman," dedim ve yüzüne üfledim.

"İyy," dedi. "Feci tiksiniç."

"Ya nefesim her sabah böyle koksaydı? Yine de benimle olmak ister miydin?" diyerek ona takıldım.

"Evvvet!" dedi ve beni tutkuyla öptü. "Bu oyunda pek iyi değilsin."

Bu oyunu pazar gecesi uydurmuştuk. Birbirimize karşı olan hislerimiz nasıl körelirdi? Bu harika ilişkiyi mahvetmek için

ne gerekirdi?

Şimdiye dek, Elvis taklitçisi olmaya karar verdiğim takdirde tüm gösterilerime geleceğini öğrenmiştim. Evcil hayvan olarak Bartholomew adında bir yılan beslemek istediğim takdirde de benimle olmak istiyordu. Görünüşe göre, ebedi ağız kokusu da pek caydırıcı değildi.

"Peki, ya çamaşır makinesine attığım her şey çekerse?" Bu seferki farazi bir ihtimal sayılmazdı. Aksine, oldukça gerçek bir ihtimaldi.

"Önemi yok," diyerek, yataktan çıkabilmek için üzerimden kalktı. "Çamaşırlarımı kendim yıkıyorum."

Sırtüstü dönerek başımı yastığa koydum. "Ya kupon kelimesini hayatım boyunca yanlış telaffuz edersem?"

64

"Açıkçası bu da sorun değil çünkü zaten yanlış telaffuz ediyorsun." Yerdeki kot pantolonunu alarak giydi.

"Hayır, etmiyorum!" dedim. "Kü-pon."

"'Ku-pon' olması gerek." Tişörtünü de üzerine geçirdi.

Şaşkına dönmüş bir halde doğrulup oturarak, "Aman Tanrım!" dedim. "Lütfen şaka yaptığını söyle. Lütfen ona kupon demediğini söyle."

"Söyleyemem," dedi, "çünkü yalan olurdu."

"Demek buymuş. Yolumuzdaki engel buymuş."

Pantolonumu bana doğru fırlattı. "Üzgünüm ama hayır. Buna alışman gerekecek. Eğer kendini daha iyi

hissedeceksen bundan sonraki yaşamımız boyunca asla kupon kullanmayabiliriz. Anlaştık?"

Ayağa kalkarak pantolonumu giydim. Ethan'ın tişörtünü çıkarmadım; yerdeki sütyenimi alarak tişörtün altından giyiverdim. Bu o kadar tuhaf ve biçimsiz bir şeydi ki, yarısına geldiğimde neden önce tişörtü çıkarmadığımı merak ettim.

"Anlaştık," dedim. "Eğer bundan böyle kuponlardan asla bahsetmeyeceğimize söz verersen olur. O zaman birlikte olabiliriz."

Cüzdanını alarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Ayakkabılarını giy." Yeni bir topuz yapabilmek için saçımı bir anlığına açtım. Saçlarım omuzlarıma düşerken Ethan bana baktı. Tekrar topladığımdaysa gülümsedi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. "Neden yataktan çıktık?"

Kendi ayakkabılarını giyerken, "Söyledim ya," dedi. "Üç gündür tarçınlı çörek yemedin."

Gülmeye başladım.

"Elini çabuk tut, şampiyon," dedi. Artık tamamen giyinik ve dışarı çıkmaya hazırdı. "Tüm gün seni bekleyemem."

Ayakkabılarımı giydim. "Evet, bekleyebilirsin."

Omuz silkti. Çantamı alıp o kadar hızlı adımlarla kapıya yöneldim ki Ethan bana yetişmek zorunda kaldı. Garaja indiğimizde burun farkıyla benden öndeydi. Benim için kapıyı açtı.

65

Ethan kendi koltuğuna geçip arabayı çalıştırırken, "Bakıyorum bugünlerde epey centilmensin," dedim.

"Hatırladığım kadarıyla lisedeyken bu kadar nazik biri değildin."

Yeniden omuz silkti. "O zamanlar ergendim," dedi. "Umarım biraz olsun büyüyebilmişimdir. Gidelim mi?"

"Tarçınlı çöreklerle!" dedim. "Tercihen üzerinde fazladan şeker olanlara."

Gülümsedi ve garaj yolundan çıktı. "İsteğiniz benim için emirdir."

66

Babam sağ tarafımda oturmuş elimi tutuyordu. Annem yatağın ayakucunda durmuş, bacaklarıma bakıyordu. Sarah ise morfinli serum şişesinin yanındaydı.

Gabby bir saat önce onlarla birlikte gelmişti. İlk olarak gözlerime bakan kişi o olmuştu. Bana sarılıp beni sevdiğini söyledikten sonra konuşabilmemiz için bizi yalnız bıraktı. Ama çok geçmeden geri geleceğine söz verdi. Ailemle baş başa kalmam için gittiğini söylemişti ama bence toparlanmak için kendisinin de biraz zamana ihtiyacı vardı. Gitmek için arkasını döndüğünde gözlerini silip burnunu çektiğini görebiliyordum.

Sanırım bana bakmak pek kolay değildi.

Annem, babam ve Sarah'nm gün boyunca ağlayıp durduklarını da görebiliyordum. Gözleri dalgındı. Yorgun ve solgun görünüyorlardı.

Onları iki yıl önceki Noel'den beri görmemiştim ve şu anda karşımda duruyor olmaları çok sarsıcıydı. Amerika'daydılar. Los Angeles'ta. Dördümüz, Martin ailesi olarak, en son ben lise bire giderken burada bulunmuştuk.

Yılda bir kez gerçekleşen aile toplantılarımız o zamandan beri Londra'daki dairelerinde, Sarah'nm oldukça normal ve umursamaz bir şekilde İngilizlere uyarak "kat" dediği yerde gerçekleşmişti.

Ama şimdi burada, benim dünyamda, benim ülkemde, bir zamanlar bizim olan şehirdeydiler.

Sarah yatağın korkuluğuyla oynarken, "Doktor çok yakında yürüyebileceğini söylüyor," dedi. "Sanırım bu iyi haber, değil

67

mi? Bilemedim." Duraksayarak bakışlarını yere çevirdi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Ona gülümsedim.

Üzerinde siyah kot pantolon ve krem rengi, kaliteli bir kazak vardı. Uzun, sarı saçları fönlüydü. Aslında doğal saç renklerimiz aynıydı; koyu kahverengi. Ama neden sarıyı tercih ettiğini anlayabiliyordum. Sarı ona yakışıyordu. Ben de bir kez sarı saç denemiştim ama uzayan saç diplerinizi boyatmak için neredeyse her altı haftada bir kuaföre gitmeniz gerektiğini biliyor muydunuz? Kimin bu kadar zamanı ve parası vardı ki?

Sarah yirmi altı yaşma gelmişti. Eğer tüm gün dans etmeseydi ve vücudu biraz daha kıvrımlı olsaydı biraz bana benzerdi. Ama bunun yerine kaslı ve nasıl oluyorsa zarifti. Duruşu o kadar katıydı ki, onu tanımasanız robot olduğunu düşünebilirdiniz.

Her şeyi kitabına göre, doğru düzgün yapan tiplerdendi. Süslü kıyafetleri, güzel yemekleri ve yüksek sanatı severdi.

Birkaç yıl önceki Noel'de bana bir Burberry çanta almıştı. Ona teşekkür ettim ve çantayı çizmemek, mahvetmemek için elimden geleni yaptım ama daha mart ayında kaybettim. Kendimi bir yandan kötü hissettim ama diğer yandan içimde, yani bana Burberry çanta verirken ne düşünüyordu ki? gibilerinden bir his vardı.

Sarah, "Sana birkaç dergi getirdik," dedi. "Kaliteli, İngiliz dergileri. Eğer bir hastane yatağında olsaydım iyi şeyler okumak isterdim, diye düşündüm de."

Annem, "Ben... İyi olduğun için çok mutluyuz," dedi. Tekrar ağlamak üzereydi. "Bizi çok korkuttun," diye ekledi. Annemin doğal saç rengi küllü sarıydı. Hepimizden açık renkliydi.

Babamın simsiyah saçları o kadar gür ve parlaktı ki, eskiden saç boyası kutularının üzerine onun fotoğrafını koymaları gerektiğini söylerdim. Fakat muhtemelen saç boyası kullanıyor olduğu, üniversite yıllarıma gelene dek aklımın ucundan bile geç-

68

medi. Yatağımın kenarında oturduğundan beri elimi sıkıyordu. Annemin sözleri üzerine eli biraz daha sıkıldı.

Başımı sallayıp gülümsedim. Tuhaf hissediyordum. Onlarla konuşacak hiçbir şeyim yoktu ve zaten hiçbir şey söyleyemeyecek durumda olsam da, dördümüzün orada hiçbir şey konuşmadan oturması çok tuhaftı.

Onlar benim ailemdi ve onları seviyordum. Fakat birbirimize pek de yakın olduğumuzu söyleyemezdik. Ve bazen üçünü Amerikalı olduklarını gizleyen yapmacık tavırları ve İngiliz dergileriyle gördüğümde kendimi dış kapının mandalı gibi hissediyordum.

"Biraz uykum var," dedim.

Sesimi duyunca hepsi dikkat kesildi.

Annem, "Ah, tabii," dedi. "Çıkalım da biraz uyu."

Babam ayağa kalkıp beni şakağımdan öptü.

Annem, "Olur mu? Gidelim mi? Uyuyacak mısın? Daha fazla durmayalım, değil mi? Sen uyurken yani?" deyince Sarah ile babam ona gülmeye başladılar.

Babam, "Maureen, o iyi. Kendi kendine uyuyabilir. Ayrıca, bize ihtiyacı olursa hemen lobide olacağız," diyerek bana göz kırptı.

Başımı salladım.

Sarah çantasından bir tomar dergi çıkararak, "Bunları şöyle bırakayım," dedi. Dergileri yatağımanın yanındaki tepsiye koydu. "Uyanıp da Kate Middleton'ın fotoğraflarına bakmak istersin diye. Yani, elimde olsa ben bütün gün öyle yapardım."

Ona gülümsedim.

Ve gittiler.

Sonunda yalnızdım.

Hamileymişim.

Ama artık değildim.

Bir bebek kaybetmiştim ve onun varlığından haberim bile yoktu. Planlamadığım ve istemediğim bir bebeği kaybetmiştim.

Böyle bir şeyin yasını nasıl tutarsınız? Sahip olduğunuzu bilmediğiniz bir şeyin yasını nasıl tutarsınız? Asla istemediğiniz ama çok gerçek, çok önemli bir şeyin? Bir yaşamın?

Zihnim gerilere giderek ne zaman hamile kaldığımı araştırmaya başladı. Almam gereken zamandan daha geç bir vakitte aldığım veya kazara yatağın altına yuvarlandığı için bulamadığım doğum kontrol haplarını düşündüm. Michael'a destekleyici bir korunma yöntemi olarak birkaç günlüğüne kondom kullanmamızı önerdiğim ve Michael'ın bunu önemsemediğini söylediği zamanı hatırladım. Ver her nedense bunun sorun olmadığını düşündüğüm zamanı. Tam olarak ne zaman olduğunu merak ettim. Bir bebekle sonuçlanan hatayı tam olarak ne zaman yaptığımızı.

Artık var olmayan bir bebekle.

Uyandığımdan beri ilk defa ağlamaya başladım.

Bir bebek kaybetmiştim.

Gözlerimi kapadım ve duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim. Kalbim ve zihnimin bana söylemeye çalıştıkları şeyi dinledim.

Aynı anda hem rahatlamış hem de mahvolmuştum. Korkuyordum. Öfkeliydim. Her şeyin düzeleceğinden emin değildim.

Gözyaşlarına yüzümden öylesine hızla süzülüyordu ki hepsini yakalamam imkânsızdı. Hasta önlüğüme damladılar. Burnum akmaya başladı. Yüzümü yenlerime silmek için yeterince gücüm yoktu.

Başım kan basıncından dolayı ağrıyordu. Yastığıma doğru yuvarlandım ve yüzümü çarşaflara gömdüm. Çarşafın da ıslandığını hissedebiliyordum.

Kapının açıldığını duydum ama başımı çevirip kimin geldiğine bakmaya zahmet etmedim. Gelenin kim olduğunu biliyordum.

İçini çekti ve yanıma uzandı. Yüzüne bakmak için başımı çevirmedi. Sesini duymam gerekmiyordu. Gabby.

70

Duygularımın taşmasına izin verdim. Korku, öfke ve kafa karışıklığı. Keder, rahatlama ve tiksinti.

Biri bana arabasıyla çarpmıştı. Biri beni çiğnemişti. Kemiklerimi kırmış, atardamarlarımı zedelemiş, henüz sevmeye fırsat bulamadığım bebeği öldürmüştü.

Gabby bu gezegende acımı paylaşacak kadar güvendiğim tek kişiydi.

Yastığa doğru uludum. Gabby bana daha da sıkı sarıldı.

"İçini dök," dedi. "Kendini bırak."

O kadar hızlı soluyordum ki bitkin düştüm. Oksijen ve ıstıraptan başım dönmüştü.

Sonra başımı ona doğru çevirdim. Onun da ağladığını görebiliyordum.

Her nedense bunu görmek kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Sanki acımın bir kısmını benim için yüklenebilecekmiş, sanki bir kısmını ellerimden çekip alabileceğim gibi.

"Nefes al," dedi. Gözlerime baktı ve yavaşça nefes alıp vermeye başladı. Yeniden, "Nefes al," dedi. "Benim yaptığım gibi. Hadi."

Nefes almadığımı fark edene dek, neden böyle söylediğini anlamadım. Tüm hava göğsümde sıkışıp kalmıştı. Ciğ rlerimdeki havayı içeride tutuyordum. Yaptığım şeyi fark ettiğimde nefesimi bıraktım. Ciğ rlerimdeki hava, sanki bir baraj yıkılmış gibi göğsümden dışarıya taştı.

Ve sertçe i imi çekerek yeni bir nefes aldım. İşitilebilen, acı verici bir nefes.

Ve uyandığımdan beri belki de ilk defa hayatta olduğumu hissettim. Hayattaydım.

Bugün hayattaydım.

Tekrar ağlamaya başlayarak, "Hamileymişim," dedim. "On haftalıkmış." Uyandığımdan beri söylediğim ilk şey buydu ve bağırsaklarımdan seken bir kurşun gibi i imi delip geçtiğini hissedebiliyordum.

71

Konuşmak düşündüğüm kadar zor değildi. Sanırım konuşabiliyordum. Ama başka bir şey söylemeye ihtiya ım yoktu.

Gabby'ye bundan haberim olmadığım s ylemememe gerek yoktu. Sahip olmadığım o bebeğ e henüz hazır olmadığımı s ylemememe gerek yoktu.

O zaten biliyordu. Gabby her zaman bilirdi. Ve daha da önemlisi, söylenecek hiçbir şey olmadığını da biliyordu.

Bana sarıldı ve ağlamamı dinledi. Ve birkaç dakikada bir bana nefes almamı hatırlattı.

Söylediği gibi yaptım. Çünkü hayattaydım. Yıkılmış ve korkmuş olabilirdim. Ama hayattaydım.

72

E¹ than'la birlikte, gitmek istediği kafenin etrafında daireler çieziyorduk. Salı sabahıydı ve insanların işlerinde güçlerinde olması gerekiyordu ama yine de sokak park etmiş arabalardan geçilmiyordu.

"Bu arada, işe ne zaman döneceksin?" diye sordum. İş yerindekilere iki gündür hasta olduğunu söylüyordu.

"Yarım gideceğim," dedi. "Biriktirdiğim izinlerim vardı, o yüzden sorun olmaz."

Gitmesi gerekiyordu tabii ama yine de yarın işe dönmesini istemiyordum. Çünkü... gerçek dünyadan uzaklaşmak bana iyi gelmişti. Onun dairesinde, sıcak bedenler ve dışarıdan söylenen yemeklerden oluşan o kozada yaşamak çok hoşuma gitmişti.

"Ya bir sürü tarçınlı çörek yiyip iki yüz kilo alırsam? O zaman?"

"O zaman ne?" dedi. Beni yarım kulakla dinliyordu. Park edecek bir yer bulmaya odaklanmıştı.

"O zaman biter mi? Bu durum ilişkimizi bozar mı?"

Bana güldü. "İstediğini deneyebilirsin Hannah," dedi. "Ama ben ilişkimizi bozacak bir durum göremiyorum."

Başımı çevirip pencereden baktım. "Ah, zayıf noktanızı bulacağım Bay Hanover. Yapacağım son şey olsa da bulacağım."

Kırmızı ışıktaki yavaşlarken güldü. Bana baktı. "Seni özlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedi. Işık yeşile döndüğünde bulvarda hızını artırdı. "Bu yüzden bir daha gitmene izin verebilmem için epey aşılabilir bir sorun bulman gerek."

73

Ona gülümsedim ama beni görebildiğinden pek emin değildim. Son zamanlarda çok fazla gülümsüyordum.

Sonunda kafeye nispeten yakın bir park yeri bulduk.

Ethan park yerine sıkışmaya çalışırken ona, "İnsanlar işte bu yüzden bu şehirden kaçıyorlar, baksana," dedim.

Anahtarı çevirip kontaktan çıkardı. Arabadan indi. "Bana mı diyorsun," dedi. "Ne zaman akbaba gibi daireler çizmek zorunda kalsam buradan biraz daha nefret ediyorum."

"Bilgin olsun, New York'ta metro var. Austin'de de istediğin yere park edebiliyorsun. Washington D.C.'deki metro ise o kadar temiz ki yere bal döküp yalayabilirsin."

"Hiçbir yer mükemmel değildir. Ama daha şimdiden buradan ayrılmak için bahaneler bulmaya başlamamaksın."

"Bahane bulmuyorum," dedi. Bir parça savunmacı davranıyordum. Herkesin sabit bir yerde kalamayacağını düşündüğü kişi olmak istemiyordum."

"Tamam," dedi. "İyi o zaman."

Dönüp kafenin kapısını açtı ve içeriye girmemi bekledi. Sıraya girdiğimizde, unlu mamullerin olduğu camlı bölümün önünde durduğumuzu fark ettim. Üst rafta tarçmlı çörekleri görebiliyordum. Her biri başımın yarısı kadardı. Hem de şekerli sosa bulanmışlardı.

"Vay canına," dedim.

"Biliyorum," dedi. "Bu yeri keşfettiğimden beri seni buraya getirmeyi hayal ediyordum."

Ona takılarak, "Yani ne zamandan beri?" dedim.

Gülümsedi. Bir anlığına, utandığını düşündüm. "Uzun zaman önce. Yıllardır aklımdan çıkmadığını itiraf etmem için beni oyuna getirmene gerek yok. Bunu doğrudan söyleyecek kadar dürüstüm." Ethan gülerek bir adım öne çıkarken ben de ona gülümsedim. Kasiyere, "Bir tarçmlı çörek, lütfen," dedi.

"Bir saniye, sen yemeyecek misin?"

Ethan, "Kocamanlar, baksana!" dedi. "Bir tanesini bölüşürüz, diye düşünmüştüm."

74

Ona kötü bir bakış attım.

Güldü. Kasiyere dönerek, "Kusura bakmayın," dedi. "Şunu iki tane yapalım. Özür dilerim."

Ödemeye yeltendim ama Ethan buna izin vermedi.

İki tane su alarak cam kenarına oturduk ve garsonlardan birinin çörekleri ısıtıp getirmesini bekledik. Beklerken masadaki peçetelikle oynamaya başladım.

"Eğer cumartesi gecesi seninle kalmasaydım, Katherine'le yatmaya çalışacak mıydın?" diye sordum. O geceden beri aklımın bir köşesinden çıkmamıştı. Aklımdaki sorulardan kaçınmak yerine onları sormak konusunda kendimi geliştirmeye çalışıyordum.

Ethan suyundan bir yudum aldı. Bu soru karşısında sinirleri bozulmuş gibiydi. "Neden bahsediyorsun?"

"Onunla flört ediyordun. Ve bu hoşuma gitmedi. Bunun sadece... senin, yalnızca sen ve ben... yani başka biri olmadığını bilmek istiyorum."

"Bildiğim kadarıyla gezegende senden başka bir kadın yok. Benim gözümde sen varsın. Sadece sen varsın."

"Ama o gece seninle kalmamış olsaydım..."

Ethan suyunu masaya bıraktı ve gözlerimin içine baktı. "Dinle. O bara seni yalnız yakalayabilme, seninle konuşabilme, nasıl hissettiğini anlayabilme umuduyla gittim. Doğru olanı bulmak için on tane gömlek denedim. Nefesimin kötü kokma ihtimaline karşı yanıma sakız alıp arka cebime koydum. Aynanın karşısına geçip saçımı sanki yapılmamış gibi yapmaya çalıştım. Senin için. Benim için yalnızca sen varsın. Katherine'le dans ettim çünkü seninle konuşamayacak kadar gergindim. Ama sana karşı dürüst olmak istiyorum, o yüzden cumartesi gecesi beni geri çevirseydin ne yapacağımı bilmediğimi itiraf edeceğim. Ama yapacağım her şeyi, artık bana ilgi duymadığını düşünerek yapacaktım. Bana ilgi duyuyorsan, ben de sana ilgi duyuyorum. Ve sadece sana."

75

"İlgi duyuyorum/' dedim. "Oldukça fazla hem de."

Gölümsedi.

Tarçmlı çörekler masaya geldi. Tarçın ve şekerin kokusu... rahatlatıcıydı. Bana evimdeymişim gibi hissettiriyordu.

Ethan'a, "Belki de yıllar boyunca evimi arıyordum ama yerimin tarçmlı çöreklerin yanı olduğunu fark etmemiştim," dedim.

Ethan güldü. "Ait olduğun yeri bulmak için tüm ülkeyi gezeceğini bilseydim, tarçmlı çöreğin önüne ait olduğunu sana yıllar önceden söyleyebilirdim."

Helezonun tam kalbine bir çizik atmak için çatal ve bıçağımlı aldım. Çatalı ağzıma götürdüm. Tadına bakmadan önce, "Umarım güzeldir," dedim.

Kesinlikle güzeldi. Şımartıcı, mest edici, aşırı derecede güzeldi. Çatal bıçağımlı masaya bıraktım ve tavana bakarak ânm keyfine vardım.

Ethan bana güldü.

"Bu çöreğin hepsini tek başıma bitirmeme şaşırır mıydım?" diye sordum.

"Kendi çöreğini almak için ısrar ettikten sonra hayır," dedi. Kendi çöreğinden bir ısırık aldı. Lokmasını sanki salamlı sandviç veya öyle bir şeymiş gibi gelişigüzel çiğnemesini izledim. Beni şımartıyordu ama kendisi bana katılmıyordu demek.

"Peki ya şeninkini de bitirirsem?" diye sordum.

"Evet, sanırım buna şaşıracağımı söyleyecek kadar ileri gidebilirim."

"Meydan okumanı kabul ediyorum," dedim ama sesli harflerin hiçbirisi ağızımdan doğru düzgün çıkmadı. Ağızımda çok fazla hamur vardı. Kazara Ethan'm yüzüne çörekli tükürük fırlattım.

Ethan yanağını silmek için elini kaldırdı. Birden ona kadar puanlamam gerekirse, altı puanlık bir utanca kapıldım. Sanırım yanaklarım da kızarmıştı. Yutkundum.

"Üzgünüm," dedim. "Bu pek de kibarca değildi."

"İğrenç de denebilir," diyerek bana takıldı.

76

Başımı iki yana salladım. "Buna ne dersin? Eğer yüzüne tarçınlı çörek parçaları tükürmeyi alışkanlık haline getirirsem ilişkimiz biter mi?"

Ethan bakışlarını masaya çevirerek başını iki yana salladı. "Alış buna, tamam mı? Sen ve ben. Bu gerçek. Aramızda çatlaklar bulmaya çalışmaktan vazgeç." Çatal bıçağını masaya bıraktı. "Belki de hiçbir çatlak yoktur. Bunu kaldırabilir misin?"

"Evet," dedim. "Kaldırabilirim."

Kaldırabilirdim, değil mi? Kaldırabilirdim.

77

rr'televizyon şovlarında belirlenmiş bazı ziyaret saatleri oldu-1 ğunu fark etmiştim. "Üzgünüm bayım, ziyaret saati sona erdi," gibilerinden. Belki hastanenin geri kalanında da durum böyleydi ama benim bulunduğum katta kimse umursamıyordu. Annem, babam ve Sarah saat dokuzaya kadar buradaydı. Yalnızca ben otele geri dönmeleri için ısrar ettim

diye gittiler. Hemşirem Deanna gün boyu odaya girip çıktı ve onlara tek kelime bile etmedi.

Gabby iki saat önce gelmişti. Odadaki rahatsız koltukta kamp kurmakta ısrar etmişti. Geceyi benimle geçirmek zorunda olmadığım, tek başıma da halledebileceğimi söyledim ama bunu reddetti. Burada kalacağını Mark'a çoktan söylediğini ileri sürdü. Sonra bana Mark'm gönderdiği buketi uzattı. Buketi tezgâha yerleştirdikten sonra üzerindeki kartı okumam için bana verdi. Sonra kendine yatak yaptı ve gözleri kapanırken benimle konuşup durdu.

Yarım saat önce uyuyakalmıştı. En azından yirmi dakikadır horluyordu. Ben de uyumayı dilerdim ama çok gergin, çok huzursuzdum. Dört gün önce müzenin önünde durduğumdan beri yürümemiş, ayağa dahi kalkmamıştım. Kalkıp dolaşmak istiyordum. Bacaklarımı oynatmak istiyordum.

Ama yapamazdım. Kollarımı bile zor kaldırıyordum. Yatağımın yanındaki ufak lambayı yaktım ve Sarah'nın getirdiği dergilerden birini açtım. Sayfaları çevirmeye başladım. Tuhaf mekânlardaki, absürd kıyafetler giymiş kadınların fotoğrafları. Fotoğraf çekimlerinden bir tanesi puanlı bikiniler giymiş kadim-

78

larla Sibirya'da yapılmışa benziyordu. Galiba puanlı giysiler modaydı. Yani en azından Avrupa'da.

Dergiyi kenara fırlattım ve kısık sesli televizyonu yeniden açtım. Law & Order dizisini gördüğüme hiç şaşırmadım. Henüz bu dizinin oynamadığı bir âna denk gelmemiştim.

Dizinin artık tanıdık gelen ba-bamp sesiyle aynı anda, erkek bir hemşirenin içeriye girdiğini duydum.

Hemşire uzun boylu ve yapılıydı. Koyu saçlı, koyu gözlü ve sinekkaydı tıraşlıydı. Önlüğü koyu mavi, cildi bronzdu. Altında beyaz bir tişört vardı.

Deanna'nın olasılıkla günde yirmi dört saat çalışmadığı ancak başıma dank etmişti. Bu adam gece hemşiresi olmalıydı.

Fısıldayarak, "Ah," dedi. "Refakatçin olduğunu bilmiyordum."

Sol önkolunda büyük bir dövme olduğunu gördüm. Büyük harflerden oluşan bir tür el yazısıydı ama tam olarak ne yazdığını göremiyordum. Ben de fısıldayarak, "Uyanmaz," diye yanıtladım.

Gabby'ye bakarak yüzünü buruşturdu. Usulca, "Tanrım," dedi. "Buldozer gibi sesler çıkarıyor."

Ona gülümsedim. Haklıydı.

"Çok sürmez," dedi. Makinelerime doğru ilerledi. Tüm gün bu şeylere bağlıydım ve artık bir parçam haline geldiklerini hissediyordum.

Tıpkı bugün Deanna'nın yaptığı gibi listesindeki maddeleri işaretlemeye başladı. Not panosuna sürtünen kalemin sesini duyabiliyordum. Tik. Tik. Tik. Karala. Çizelgeyi tekrar cebe koydu. Dosyada bir bebek kaybettiğim yazıyor mu diye merak ettim. Bu düşünceyi hemen kafamdan attım.

Elindeki stetoskobu göstererek, "Sakıncası var mı?" dedi.

"Ah," dedim. "Elbette hayır. Ne gerekiyorsa yap."

Önlüğümün yakasını aşağıya çekti ve elini içeriye sokarak stetoskobu kalbimin üzerine koydu. Normal bir şekilde nefes almamı söyledi.

Deanna da bugün aynı şeyi yapmıştı ama ona dikkat bile etmemiştim. Ama bu adamla sanki samimi, hatta biraz da uygunsuz bir durumdaymışız gibi hissediyordum. Elbette öyle değildi. Ama yine de biraz utanmaktan kendimi alamadım. Yakışıklıydı, benim yaşlarımdaydı ve eli çıplak göğsümdeydi. Aniden, üzerimde sutyen olmadığına farkına vardım. Ona bakmaktan kaçınmak için başımı çevirdim. Erkekler için olan duş jelleri gibi kokuyordu; duş jelinin adı muhtemelen Alp Esintisi veya Kutup Ferahlığı'ydı.

Duydukları yeterli geldiğinde stetoskobu çekti. Çizelgeye bir şeyler karaladı. Birden, ortamı değiştirmek için güçlü bir istek duydum. Gerçi o muhtemelen ortamın dahi farkında değildi.

Gabby'yi uyandırmamak için fısıldayarak, "Ne zamandır burada çalışıyorsun?" diye sordum. Fısıldamak zorunda olduğuma sevinmişim. Fısıldarken sesimin yorgun olduğu hissedilmiyordu.

Çizelgeye bakarken, "Şey, iki yıl önce L.A.'e taşındığımdan beri buradayım," diye fısıldadı. "Aslında Teksaslıyım."

"Neresinden?"

"Lockheart. Duymamışsındır. Austin'in hemen dışındaki ufak bir kasaba."

"Ben de Austin'de yaşadım," dedim. "Kısa süreliğine."

Başını kaldırarak gülümsedi. "Gerçekten mi? Buraya ne zaman taşındın?"

Buna kısa ve öz bir şekilde cevap vermek zordu, ayrıca tüm hikâyeyi anlatamayacak kadar bitkindim, bu yüzden olayı

sadeleştirdim. "Aslında burada büyüdüüm ama daha geçen hafta geri döndüm."

Saklamaya çalışsa da gözlerinin irileştiğini görebiliyordum. "Geçen hafta mı?"

Başımı salladım. "Geçen cuma gecesi."

Başını iki yana salladı. "Vay canına."

"Adaletsizlikmiş gibi geliyor, değil mi?"

80

Başını tekrar iki yana salladı ve çizelgeye baktı. Kalemını tıklattı. Tekrar başını kaldırıp bana bakarak, "Hayır, bunu düşünmemelisin," dedi. "Deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki, hayatta neyin adil olup olmadığını veya bir şeyi hak edip etmediğini anlamaya çalışırsan, dışarı çıkılması çok güç bir tavşan deliğine düşersin."

Ona gülümsedim. "Haklı olabilirsin," dedim ve gözlerimi kapadım. Muhabbet etmek sandığımdan daha çok enerji gerektiriyordu.

Gitmeden önce, "Sana getirebileceğim bir şey var mı?" diye fısıldadı.

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Şey, aslında... belki bir saç tokası olabilir." Başımı işaret ettim. Saçlarım açıldı ve omuzlarıma düşüyordu. Üzerinde yatıyordum. Saçlarımın üzerine yatmaktan nefret ederdim.

"O kolay," dedi ve cebinden bir toka çıkardı. Ona şaşkın gözlerle baktım.

"Hastanenin her yanında toka buluyorum. Belki bir gün sana takalardan yararlanarak oluşturduğum detaylı hatırlatma sistemimi anlatırım." Yanıma gelerek tokayı elime bıraktı. Dövmesini biraz daha yakından görebilmiştim. Ama yine de ne yazdığını çıkaramadım.

"Teşekkürler," dedim. İyi bir açığı yakalayarak saçlarımın hepsini toparlayabilmek için öne eğildim. Ama çok zordu. Tüm vücudum ağrıyordu. Kollarımı yeterince yukarıya kaldırmak imkânsız gibiydi.

"Bekle," diye fısıldadı. "Bırak ben yapayım."

"Şey" dedim, "at kuyruğu istemiyorum."

"Tamam..." dedi. "Örmemi istemeyeceksin, değil mi? Örgü bana biraz karmaşık geliyor da."

"Sadece basit bir topuz. Yukarıdan." Tepemi işaret ettim. Topuzun güzel görünmesini umursamıyordum. Sadece saçlarımın ensemden ve başımın altından çekilmesini istiyordum. Uslu durmalarını ve yolumdan çekilmelerini istiyordum.

81

"Pekâlâ, yapabiliyorsan öne doğru eğil." Saçlarımı toparlamaya başladı. "Sanırım bir felaket yaşanmak üzere."

Güldüm ve vücudumu öne doğru ittim. İrkildim.

"Sana biraz daha yüksek dozda ağrı kesici verelim. Olur mu?" dedi. "Bu kadar acı çekmemen gerek."

Başımı salladım. "Olur ama sanırım en yüksek dozu veriyorlar."

"Bilmem. Belki biraz daha artırabiliriz." Saçımı bir anlığına bırakarak serum şişeme doğru gitti. Ne yaptığını göremiyordum; arkamda duruyordu. Sonra yeniden görüş alanıma girerek saçlarımı toplamaya devam etti. "Yani, belki tuhaf şeyler sayıklamaya ve halüsinasyon görmeye başlayabilirsin," diye espri yaptı, "ama acı çekmenden iyidir."

Ona gülümsedim.

"Tamam, şimdi tüm saçlarını toplayıp başınm üstüne koyuyorum ve etrafına lastik tokayı geçiriyorum, öyle mi?"

"Aynen."

Üzerime eğildiğinde yüzlerimiz birbirine yakınlaştı. Nefesindeki kahve kokusunu alabiliyordum. Saçlarımda hafif çekiştirmeler ve basmç hissediyordum. Saçlarımın birkaç telini toka-ya sıkıştırdı ve saç derimi sertçe çekti.

"Daha gevşek olabilir mi? Belki?" dedim.

"Gevşek mi? Tamam." Kolları yüzümdeydi ama dövmesi diğer tarafa bakıyordu. Bir kadm ismi yazdığına bahse girebilirdim. Egzotik bir adada kadının biriyle tanışıp evlenen ve yaptıkları dört çocukla birlikte, gurme mutfaklı bir evde yaşayan birine benziyordu. Karısı muhtemelen tüm besin gruplarını içeren güzel yemekler yapıyordu. Arka bahçelerinde de meyve ağaçları olmalıydı. Yalnızca portakallar da değil. Limonlar, misket limonları, avokadolar. Galiba ilacın dozu fazla kaçmıştı.

"Tamamdır," dedi. "Başardım, yani sanırım." Eserine bakabilmek için hafifçe geriledi.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa topuzum gülünç görünüyordu.

Ama verdiği his muhteşemdi. Topuz gibi hissettiriyordu. Bugün kendimi ilk defa kendim gibi hissediyordum. Bu... harikaydı. Harika hissediyordum. Ayrıca, kesinlikle kafayı bulmuştum.

"Aptal görünüyor muyum?" diye sordum.

"En iyi eserim olmayabilir," dedi. "Yine de sana yakışıyor."

"Teşekkürler."

"Rica ederim," dedi. "Başka bir saç stiline ihtiyacın olursa şu düğmeye basman yeterli. Önümüzdeki sekiz saat boyunca buradayım."

"Öyle yaparım," dedim. "Ben Hannah."

Gülümseyerek, "Biliyorum," dedi. "Ben de Henry."

Arkasını dönüp giderken dövmesini nihayet görebildim. Isabelle.

Dostum, iyi parçaların hepsi Isabelleler tarafından kapılmıştı.

Başımı yastığa dayayarak, ensemdeki boşluğun tadını çıkardım.

Henry başını kapıdan içeriye soktu.

"En çok neli pudingi seversin?" diye sordu.

"Galiba çikolata," dedim. "Yoksa tapyoka mı? Vanilya da güzel."

"Yani hepsi mi? Tüm pudingleri seviyorsun, öyle mi?" diyerek bana takıldı.

Güldüm. "Çikolata," dedim. "Çikolata iyidir."

"Saat ikide molaya çıkacağım," dedi. Saatine baktı. "Kendi iyiliğin için uyumuş olmanı dilerim ama eğer uyumamışsan belki sana biraz çikolatalı puding getirebilirim."

Gülümseyerek başımı salladım. "Harika olurdu," diye fısıldadım.

Kat sessiz ve karanlıktı. Gabby o kadar gürültülü horluyordu ki, uyuyamayacağıma ve Henry geldiğinde cin gibi uyanık olacağıma emindim.

Televizyonu açtım. Kanalları dolaştım.

Ve sabah Gabby'nin sesine uyandım. "Bu çikolatalı puding de nereden gelmiş?"

Ethan'ın kanepesinde uzanmış tavana bakıyordum. Bugün işe gitmişti. Sabah saatlerini daireyi temizleyerek geçirmiştım. Onun dağınıklığını değil, kendi dağınıklığımlı toplayarak. Giysilerim mobilyaların üzerine dağılmıştı. Mutfak evyesi çoğu, hatta belki de hepsi bana ait olan bulaşıklarla doluydu. Dökülen saçlarım birbirine geçmiş bir halde duş kabininin duvarlarına yapışmıştı. Ama şimdi her şey tertemizdi ve yapacak bir şeyimin kalmadığını itiraf etmek zorunda kalmıştım. Ethan'ın işe gitmesi ve her şeyin normale dönmesiyle, benim yaşamımda normal diye bir şeyin olmadığını fark etmiştim.

Gabby saat altı gibi ofisten çıkıp beni alacaktı. Akşam yemeği için ailesinin evine gidecektik. Ama o zamana dek yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Ethan'ın televizyonunu açtım ve kanalları gezdim. Dijital video kayıt cihazını açarak ilgimi çeken bir şeyler olup

olmadığına baktım. Hiçbir şey bulamayıp cihazı kapadım. Sessizlik, zihnimin derinliklerinden bana iş güç edinmem gerektiğini söyleyen sesleri daha da güçlendiriyordu.

Flört edip günlerimi yatakta geçirmek ve lisedeki sevgilimle tarçmlı çörekler yemek zaman geçirmek için harika bir uğraştı. Ama Ethan'la aramızdaki güzel ilişki gelecekte beni bekleyen sorunları çözmeyecekti.

Ethan'ın masasından bir kâğıt parçası ve kalem alarak plan yapmaya başladım.

Ben tecrübesizlikler yüzünden sadece içgüdülerine dayanarak idare eden, yaşamın götürdüğü yere gitmeyi bekleyen türden bi-84 riydim. Ama hayata böyle yaklaşmak şimdiye dek karşıma hiçbir iyi sonuç çıkarmamıştı. Garsonluk yapıp evli adamlarla yatarak faturalarımı ödeyebiliyordum. Fakat artık bunu yapmak istemiyordum. Artık kaos yerine düzenli yaşamı denemek istiyordum.

Bunu yapabilirdim. Düzenli bir insan olabilirdim. Değil mi? Yani, bugün tüm daireyi tek başıma temizlemiştim. Artık her şey düzenli ve dizginlenmiş haldeydi. Kasırga Hannah'nın buraya uğradığına dair en ufak bir iz dahi yoktu. Belki de bunun nedeni, bir kasırga olmayı istemiyor olmamdı.

Burada kendime bir hayat kurmak istiyordum. Los Angeles'ta. Bu yüzden işe bir liste yaparak başlıyordum.

Ansızın, kendimi kusacak gibi hissettim. Midem ekşidi. Ama sonra telefon çaldı ve aklım bambaşka yerlere gitti.

Arayan Gabby'ydi.

"Selam. Şaşırmaya hazır mısın? Bir liste yapıyorum. Düzenli yaşamaya dair gerçek bir plan listesi."

Gabby gülerek, "Sen kimsin ve Hannah'ya ne yaptın?" dedi.

"Eğer onu geri istiyorsan beni dikkatle dinle," dedim.
"İşaretlenmemiş, ardışık olmayan banknotlarla bir milyon dolar istiyorum."

"O kadar parayı bulmak için zamana ihtiyacım var."

"Sana on iki saat veriyorum."

"Ah," dedi. "On iki saat yetmez. Öldür gitsin. Sorun değil. Cennet hoşuna gidecektir." Neden onunla aynı şehirde olmam gerektiğini bu kadar geç anlamıştım ki?

Gülerek, "Hey!" dedim.

Gabby de benimle gülmeye başladı. "Ahhh," dedi. "Hannah, sensin! Yemin ederim anlamamıştım."

"Tabii, tabii, tabii," dedim. "Sen kaçırıldığında sakın ağlayarak bana gelme."

Tekrar güldü. "Düşündüğümde daha erken geleceğimi haber vermek için aramıştım. Büyük olasılıkla beşte orada olurum, eğer senin için de uygunsa. Seni bizim eve götürürüm, saat yedi gibi de Pasadena'da, annemlerde oluruz."

85

"Harika. Elimi çabuk tutup şu listeyi bitireyim," dedim ve telefonu kapadık.

Önümdeki kâğıt parçasına baktım. Üzerinde, "Araba al," yazıyordu. Yazdığım ilk şey bu olmuştu. Yazdığım tek şey.

Çabucak, "İş bul," diye karaladım ve "Bir daire kiral," yazıp yazmamak arasında bocaladım. Gerçek şuydu ki, Ethan ve

Gab-by varken kalacak yer konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Bir şekilde başımın çaresine bakacağımı varsaymak oldukça mantıklıydı. Ama sonra yazmaya karar verdim. Hayatın beni götüreceği yeri falan beklemeyecektim. Bir plan yapacaktım. Üretken olacaktım.

Araba.

İş.

Daire.

Böyle sıralı bir şekilde yazınca o kadar basit görünüyordu ki. Kâğıda bakarken bir an için Hepsi bu mu? diye düşündüm. Sonra basit olmakla kolay olmanın aynı şey olmadığını fark ettim.

Gabby beni almaya geldiğinde kaldırımında durmuş onu bekliyordum.

Arabaya bindim ve Gabby yola koyuldu.

Bana bakıp gülümseyerek başını iki yana salladı. Benimse ağzım kulaklarımdaydı.

"Ben demiş miydim yoksa demiş miydim?" dedi.

Gülerek, "Neyi demiş miydin?" diye sordum.

"Sen ve Ethan."

Başımı iki yana salladım. "Oluverdi işte!" dedim. "Bunun olacağını bilmiyordum."

"Ama ben olacağını söylememiş miydim?"

"Bunun konumuzla ilgisi yok," dedim. "Önemli olan, şu anda birlikte olmamız."

Gabby gülerek, "Birlikte mi?" dedi. "Yani, birlikte gibi mi?"

Güldüm. "Evet, birlikteyiz."

"O zaman seni, arada bir akşam yemeğine götürmem dışında, tamamen erkek arkadaşına kaptırdığımı mı söylüyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, bu sefer değil. Artık on yedi yaşında değilim. Burada kurmam gereken bir hayat var. Romantizm harika. Ama çok yönlü bir yaşamın valmzca bir yönünü kapsıyor. Öyle değil mi?"

Gabby ellerini kalbine koyarak kendi kendine gülümsedi. Kahkaha atmaya başladım. Onun gönlünü almaya çalışmıyordum. Sadece iyi bir sevgiliye sahip olmanın tüm sorunlarımı çözeceğini düşünmüyordum.

Hâlâ çözmem gereken birçok sorunum vardı.

87

eanna bana kahvaltı getirmek ve durumumu kontrol etmek

D

üzere odama geldi. O gittikten kısa süre sonraysa Gabby'y-le yanımıza Dr. Winters geldi ve artık durumum daha stabil olduğu için, aldığım hasarlardan bahsetti. Ailem yoldaydı ve bunları duymak isteyeceklerini biliyordum ama bekleyemezdim. Bilmem gerekiyordu.

Dr. Winters çarpışmanın uyluk atardamarımı zedelediğini ve sağ bacağımla pelvis kemiğimi kırdığını açıkladı. Bilincimi kaybetmiştim ve kanamayı durdurmak, atardamarı tamir etmek için acil ameliyata alınmışım. Hatırı sayılır

ölçüde kan kaybetmiş ve kaza sırasında yere düştüğümde başıma sert bir darbe almıştım. Bana tüm bunları anlatırken aldığım yaraların bu ölçüdeki trafik kazalarında oldukça yaygın görüldüğünü ve iyileşeceğimi hatırlatıp duruyordu. Ama ne kadar kötü yaralandığımı bilmek, iyileşeceğime inanmamı zorlaştırıyordu. Ama sanırım bir şeyi anlamamanın zorluğu, ona gerçekliğinden hiçbir şey kaybettirmiyordu.

Dr. Winters bazı hafıza testleri yapmayı da bitirdikten sonra bir tekerlekli sandalyeyle taburcu edileceğimi söyledi. Pelvisim iyileşene dek birkaç hafta boyunca yürüyemeyecektim. Ve yürüdüğümdeyse oldukça yavaş ve nazikçe başlamam gerekecekti. Hasar gören kasların çalışması için fizik tedavi görecektim ve acı çekecektim... neredeyse kesintisiz bir acı.

Dr. Winters, "Önünde uzun bir yol var," dedi. "Ama istikrarlı bir yol. Çok yakında, bir gün koşuya bile çıkabileceksin."

Ona bakarak güldüm. "Geçmişte de koşuya çıkmazdım ama

88

artık bacaklarım hareketsiz olduğuna göre güzel bir başlangıç yapabilirim."

Ayağa kalkarken, "Şaka yapıyorsun," dedi. "Ama hayatını miskinlikle geçirmiş hastalarımın bacaklarını tekrar kullanmaya başlayınca maratonlara katıldıklarını bile gördüm. Bu geçici ve sıkıntılı hareket kaybı, insanlara neler yapabileceklerini gösterebiliyor."

Elimi okşadı ve kapıya yöneldi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa hemşirelere söylemeyi unutma. Başka soruların olursa, burada olacağım," dedi.

"Teşekkürler," dedim ve Gabby'ye döndüm. "Harika. Kendi başıma tuvalete gidemeyecek durumda olmam yetmiyormuş gibi, şimdi bir de maratona katılma hayalleri kurmazsam tembel yaftası yiyeceğim."

"Sanırım öyle dedi, evet. Şu andan itibaren L.A. Maratonu'na hazırlanmaya başlamazsan hayatını boşa harcamış olacağını, hatta hiç yaşamasan daha iyi olduğunu söyledi."

"Dostum, Dr. Winters tam bir kaltak," dedim ve o anda kapıya biri vurdu. Bir anlığına Dr. Winters'in geldiğini düşünüp dehşete düştüm. Öyle demek istememiştim. Sadece şaka yapıyordum. O gerçekten iyi bir kadındı. Onu sevmiştim.

Gelen kişi Ethan'dı.

Ethan, "İçeri sızmamda bir sakınca var mı?" dedi. "İyi bir zamanda mı geldim?"

Arkasında sakladığı büyük zambak buketini çıkardı.

"Selam," dedim. Zambaklara bayılırdım. Bunu hatırlıyor muydu yoksa sadece bir tesadüf müydü merak ettim.

"Hey," dedi. Sanki çok yüksek sesle konuşursa beni inciteceğinden korkuyormuş gibi nazik bir sesle konuşmuştu. Hâlâ kapıda duruyordu. "Acaba bu... ? Ben... ?"

Gabby, "Sorun değil," dedi. "İçeri gel. İstedtiğin yere otur." Yatağın diğer tarafına geçti.

Ethan biraz yaklaşarak çiçekleri bana uzattı. Onları kabul

ederek kokularım içime çektim. Bana, sanki dünyadaki tek insan benmişim gibi gülümsedi.

Ona bakarken o sahneyi hatırladım. Başta neredeyse bir rüya gibiydi ama hatırladıkça daha da güçlenmeye başladı.

Gabby'nin bana telefonunu uzattığını hatırladım. Telefona baktığımı. Ve Katherine'in mesajını gördüğümü.

Ethan'ın evine gidiyorum. Sence hata mı yapıyorum?

Doğrudan Ethan'a bakmak yerine yüzümü çiçeklere gömdüm. Her şeyin son derece soğuk görünümlü ve kokusuz olduğu, havası ağır bir hastanede zambakların kokusu neredeyse sizi sarhoş edebilirdi. Çiçeklerin kokusunu tekrar, daha büyük bir güçle içime çekerek onların yaşam dolu tazeliğini almaya çalıştım. Fakat durumun ironisini ben de fark etmiştim. Bunlar kesilmiş çiçeklerdi. Tabiatları gereği, ölmek üzereydiler.

"Mırın," dedim. İlişkimiz hakkında ciddi düşünmüyor. Eğer Kat-herine'i evine götürdüyse "biz" diye bir şeyle ilgilenmiyor demektir. Gerçeklerle doğrudan yüzleşmeyi öğrenmem gerektiğinin işareti bu. Beni neredeyse öpecekti ama sonra başka bir kızla gitti. "Harika kokuyorlar."

Ethan, "Nasılsın," dedi. Yatağın yanındaki sandalyeye oturdu.

"İyiyim," dedim. "Gerçekten."

Bir anlığına bana baktı.

Çiçekleri Gabby'ye uzatarak, "Bunları geri götürebilir misin?" dedim. "Onları koyabilecek bir yerim..."

Gabby, "Ah," dedi. "Gidip biraz su ve onları içine koyabileceğim bir şeyler bulayım. Ne dersin?" Bizi baş başa

bırakmak için bahane arıyordu ve biraz önce ona mükemmel bir bahane yaratmıştım. Gabby kapıdan sessizce çıktı ve bana gülümsedi.

Ethan derin bir nefes alarak, "Ee," dedi.

"Ee," dedim.

İkimiz de sessizliğe gömülüp birbirimize baktık. Benim hakkımda endişelendiğini görebiliyordum. Bana bakıp bir hastane yatağında olduğumu görmeye dayanamadığı belliydi. Katherine'i evine davet etmesi hakkında kendimi kötü hissetmemin onun ha-

90

tası olmadığını biliyordum. Birbirimiz üzerinde hiçbir hakkımız yoktu; birbirimize hiçbir söz vermemiştik.

Ayrıca, bu hatıra yalnızca onu henüz hatırladığım için, zihnimin sisleri arasında geçici olarak kaybolduğu için tazeydi ama aslında günler önce yaşanmıştı. Ethan için eskimişti bile.

İkimiz de aynı anda konuştuk.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Neler yaptın?" diye sordum.

Güldü. "Az önce neler yaptığımı mı sordun? Asıl sen neler yaptın? Asıl soru bu. Seni öyle merak ettim ki."

"Ben iyiyim," dedim.

"Korkudan neredeyse ölüyordum," dedi. "Bunu biliyor muydun? Senin olmadığın bir dünyada yaşamak beni ne kadar üzerdi biliyor musun?"

Ona inanmam gerektiğini biliyordum. Doğruyu söylediğini biliyordum. Ama işin gerçeği ona biraz fazla inandığım ve onun hakkında inanmak istediklerime kendimi fazla kaptırdığım konusunda endişeleniyordum. Daha önce yapmak üzere olduğum şeyi yapmak istemiyordum. Olduğunu söylediği kişi olduğuna inanıp yaptıklarını görmezden gelmek istemiyordum. Yalnızca görmemi istediği şeyleri görmek istemiyordum.

Bir kerecik olsun gerçekçi düşünmek istiyordum. Ayaklarımın yere basmasını istiyordum. Akıllıca seçimler yapmak istiyordum.

Bu yüzden Ethan bana gülümseyip sanki dünyayı ben keşfetmişim gibi hissettirdiğinde, bana yanaştığında, bedeninin sıcaklığını ve tıpkı lisedeki gibi çamaşırlarındaki deterjan kokusunu hissettiğimde, bunu görmezden gelmeliydim. Kendi iyiliğim için.

"Gerçekten iyiyim," dedim. "Endişelenme. Yalnızca birkaç kemiğim kırılmış. Ama iyiyim."

Elimi tuttuğunda irkildim. Bunu görünce elini geri çekti.

"Sana iyi davranıyorlar mı?" diye sordu. "Hastane yemeklerinin pek de iç açıcı olmadığım duydum."

91

"Evet," dedim. "İyi bir yemeğe hayır demezdim. Gerçi puding fena sayılmaz."

"Burada ne kadar kalacağını söylediler mi?" dedi. "Seni ne zaman yeniden dışarı çıkarabileceğimi öğrenmek istiyorum."

Nazikçe güldüm. Böyle şeylerdi işte. Böyle çapkın, baştan çıkarıcı şeylerdi. Beni savunmasız yakalayan şeyler bunlardı. Gerçekten öyle demek istemediğini görebildiğim şeyler.

"Biraz zaman gerekecek," dedim. "Ortamlara akmak için başka bir kız bulsan iyi edersin."

Gülümseyerek, "Hayır," dedi. "Seni beklemeyi tercih ederim."

Hayır, etmezsin.

Gabby'nin elinde çiçeklerle geri dönmesini umuyordum ama bir türlü gelmek bilmiyordu.

"Pekâlâ," dedim. "Bulma." Ses tonum nazikti ama pek sıcak değildi. Bu söylediğimin pek de nazik bir şey olmadığını düşünürsek, sanırım rengimi belli etmiştim.

"Peki," dedi. "Gitsem iyi olacak. Senin muhtemelen dinlenmen gerekiyordun benim de işe dönmem lazım."

"Evet," dedim. "Olur."

Kapıya doğru ilerleyip tekrar bana döndü. "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, değil mi? Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa..."

Başımı salladım. "Teşekkürler."

O da başını salladı ve bakışlarını önce yere, sonra tekrar bana çevirdi. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibiydi ama söylemedi. Sadece eliyle kapının kasasına hafifçe vurdu ve çıkıp gitti.

Gabby anında içeriye girdi. "Üzgünüm," dedi. "Kulak misafiri olmak istememiştim ama biraz önce geldiğimde konuştuğunuzu duydum. Bölmek istemedim..."

Gabby çiçekleri kapının yanındaki tezgâha koyarken, "Sorun değil," dedim. Vazoyu nereden bulduğunu merak ettim. Güzel bir vazoydu. Çiçekler de güzeldi. Çoğu erkek karanfil getirmeyi tercih ederdi.

92

Gabby bana baktı. "Katherine olayı yüzünden üzgünsün."

"Yani kulak misafiri oldun."

"Olmadığımı söylemedim. Sadece, olmak istemediğimi söyledim."

Güldüm. Kendimi savunarak, "Katherine olayı yüzünden üzgün değilim," dedim. "Bu olay bana sadece Ethan'la bir kez daha denemenin... pek de iyi bir fikir olmadığını hatırlattı."

Gabby kısa bir anlığına elimi tuttu. "Peki," dedi.

Uzaktan kumandayı alarak televizyonu açtım. Gabby ise çantasını aldı.

"Gidiyor musun?"

"Evet. Bir toplantı için ofise gitmem gerek. Ama ailen neredeyse varmak üzere. Birkaç dakika önce mesaj atmışlar. Arabayı park ediyorlarmış. Onlarla biraz zaman geçirirsin, ben de işten çıkınca yarın için evden birkaç parça giysi alıp her zamanki pijama partimiz için buraya gelirim."

"Bu gece da kalmana gerek yok," dedim.

Sanki yalan söylüyormuşum gibi bana kaşlarını çatı.

Gülerek, "Ciddiyim," dedim. "Ailem de kalabilir. Sarah kalabilir. Aslında kimsenin kalmasına gerek yok. Ciddiyim. Evine git. Mark'la biraz vakit geçir. Ben iyiyim."

Annem başını içeriye uzattı. "Selam tatlım!" dedi. Gabby'yi gördüğündeyse, "Selam Gabrielle!" diye ekledi.

Gabby ona sarılarak, "Selam, Maureen," dedi. "Ben de tam gidiyordum." Kapıdan bana seslendi. "Seni arayacağım. Bu konuyu tekrar konuşacağız."

Güldüm. "Tamam."

Annem içeriye birkaç adım attı. Babam da ona katıldı.

"Selam millet," dedim. "Nasılsınız?"

Babam, "Nasıl mıyız?" dedi. "Nasıl mıyız?" Anneme döndü. "Şu çocuğa bakar mısın? Trafik kazası geçiriyor ve konuşmaya başladığında ilk yaptığı şey bize nasıl olduğumuzu sormak oluyor." Yanıma geldi ve bana nazikçe sarıldı. Son zamanlarda her-

93

kes bana aynı şeyi söylüyordu ama Nasılsın? diğer insanlara bir selamlama olarak sorulan gayet makul bir soruydu.

Annem, "İnanılmaz," dedi. Yatağın diğer yanına geçti.

Babam, "Sarah da birkaç dakika içinde burada olur," dedi.

Annem, "Arabayı diğer arabalara paralel şekilde park etmeye çalışırken deli oluyor," diye fısıldadı. "Araba kullanmayı yolun sol tarafına park edilen bir ülkede öğrendi sonuçta."

"Buradaki garaja park edemiyor musunuz?" diye sordum.

Babam güldü. "Hiç hastane ziyaretine gitmediğin belli. Park ücretleri kafayı yemiş."

Ah benim sevgili annem ve babam, hâlâ değişmemişlerdi. Sarah o sırada içeriye girdi.

Annem, "Hallettin mi?" diye sordu.

Sarah, "Sorun yok," dedi. Nefes aldı. Bana, "Selam," dedi. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedim.

Babam, "Düne göre daha iyi görünüyorsun," dedi. "Yüzüne renk gelmiş."

Annem, "Sesin de iyi çıkıyor," diye ekledi.

Sarah yanıma yaklaştı. "Sana bakıp iyi olduğunu görmek, sesini duymak ne kadar harika anlatamam." Annemin gözlerinin yaşardığını o da görebiliyordu. "Ama kötü bir haberim var. Topuzun berbat," dedi. "Dur bakayım." Başımı ellerinin arasına alıp tokayı saçlarımdan çıkardı.

"Yavaş ol," dedim. "O saçın ucunda bir insan var."

"İyisin, iyisin," dedi. "Dur bir saniye." Kendini durdurdu. "İyisin, değil mi? Gabby tüm hasarın belden aşağıda olduğunu söylemişti."

"Evet, evet," dedim. "Devam et."

Saçlarımı bıraktı ve çantasına doğru gitti. "Saçlarının taranması lazım. Buralarda senin saçını tarayan kimse yok mu?"

Çantasından bir tarak çıkarıp saçlarımı taramaya başladı. Tarak, arada saç derimin yakınlarında birbirine girmiş düğümlere

94

takılması dışında oldukça iyi hissettiriyordu. Sarah düğümleri açmaya çalışıp çekiştirirken yüzümü buruşturuyordum.

Annem sandalyeye otururken, "Küçükken saçlarını kendi başına örmeye kalkıştığında yaptığın devasa düğümleri hatırlıyor musun?" dedi.

"Pek sayılmaz," dedim. "Ama eğer şu anda Sarah'nın saç derimi çekiştirip durmasına benzer bir acı çektiysem, zihnimin o hatıraları neden sildiğini anlayabilirim."

Duyulur bir şey değildi ve arkamda durduğu için yüzünü göremiyordum ama Sarah'nın bana gözlerini devirdiğinden kesinlikle emindim.

"Evet, o zaman da nefret ederdin, ben de başına oturup düğümleri açmamı istemiyorsan saçlarınla oynamamanı söyler dururdum. Bir keresinde hepsini kesmek istediğini söylemiştin. Ben de hayır, dedim."

Sarah tarağı bırakarak saçımı topuz yaparken, "Herhalde yani," dedi.

"Biraz daha yukarıdan toplayabilir misin?" diye sordum. "Saçlarımın yatağa değmesinden hoşlanmıyorum." Sarah saçlarımı yeniden açarak bir kez daha topladı.

Annem, "Tamam, yani kısacası," dedi.

Babam, "Bunun için biraz geç kaldın," diye espri yaptı. Annem ona bir bakış attı. Eşler ve annelerin, yüzyıllardır kocalar ve babalara attığı o bakış.

Annem vurgulu bir ses tonuyla, "Her neyse," dedi, "sonra, ben görmeden mutfağa gidip saçlarını kestin."

Kesik saçlarımın görüntüsünü hayal meyal hatırlıyordum. "Ah, evet," dedim. "Sanırım bu hikâyeyi daha önce de anlatmıştın."

"O kadar kısaydı ki. Kulaklarının üzerindeydi!" dedi. "Mutfaka gidip, yaptığın şeyi görünce 'Bunu neden yaptın?' diye sordum, sen de 'Bilemiyorum, canım istedi,' dedin."

Babam gururla, "Tam bir Hannah Savannah açıklaması, tabii

95

öyle bir şey varsa," dedi. "Bu sözler tam da seni betimlemiyorsa ne olayım. 'Bilemiyorum, canım istedi.'" Kendi kendine güldü.

Kendimde değiştirmeye çalıştığım şeyler tam olarak bu tür şeylerdi.

Annem, "Evet, tamam Doug ama hikâyenin ana teması bu değildi," dedi.

Babam ellerini yapmacık bir pişmanlıkla havaya kaldırdı. "Kusura bakma," dedi. "Bir hikâyenin asıl anlatmak istediğini yanlış tahmin etmek istemezdim. Polisi arayın!"

Annem, "Anlattığım her hikâyeyi bölmek zorunda mısın?" dedi ve sonra elini sallayarak babamı geçiştirdi. "Sonrasında anlatmaya çalıştığım şey, seni kuaföre götürmemiz ve orada saçlarını kısacık kesmeleri. Daha önce küçük kızlarda hiç böyle bir saç kesimi görmemiştim. O zamanlar en fazla altı yaşların-daydın."

Kısacık kesilmiş saçlarımla çekilmiş fotoğraflarımı hatırlıyordum.

Sarah, "Sadede gel anne," dedi. "Hikâye bittiğinde doksan dört yaşında olacağım."

Sarah'nm anneme takıldığını duymak rahatsız ediciydi. Ben asla böyle bir şey yapmazdım.

Annem, "İyi," dedi. "Hannah, saçların harikaydı. Gerçekten nefes kesiciydi. Kadınlar beni Gelson'da durdurup saçlarını böyle kestirmeyi nereden akıl ettiğimi sorup duruyorlardı. Onlara kuaförün numarasını veriyordum. Sonunda kuaför, Valley'deki dükkânını Beverly Hills'e taşıdı. Ondan en son haber aldığım da şu Jerry Maguire'daki çocuğun saçını kesmişti. Son."

Sarah, "Bu düşündüğümden de kötü bir hikâyeydi," dedi. "İşte! Oldu."

Annemle babama, "Nasıl görünüyor?" diye sordum.

Bana gülümsediler.

Babam, "Bu harika kız da kim?" dedi.

Sarah anneme takılarak, "Belki insanlar Hannah'nın topuzu-

96

nu da görürler ve günün birinde Angelina Jolie'ye topuz yapıyor olurum/' dedi.

Annem, "Asıl mesele kuaför değildi!" dedi. "Hikâyenin ana fikri, Hannah'ya her zaman güvenmen gerektiğiydi. Hannah korkunç bir hata yapmış gibi görünse de, senden hep bir adım öndedir. İşte ana fikir bu. Hannah'nın işleri her zaman yolunda gider. Öyle değil mi? Doğduğu gün yıldızlar çok parlaktı sanırım."

Bazen annemin anekdotlarının, şu ufak ders notlarının arasına koyulması gerektiğini düşünüyordum. Çünkü ancak açıkladığı zaman iyi olduklarını anlıyordunuz.

"Hikâyeyi çok sevdim," dedim. "Anlattığın için teşekkür ederim. Bunların hiçbirini hatırlamıyordum."

"Bir yerlerde fotoğrafların olacaktı," dedi. "Eve döndüğümüzde bulup sana gönderirim. Gerçekten harika görünüyordun. Bu yüzden sana sürekli saçlarını kısa kesmeni söylüyorum."

Sarah, "Saçlarını kestirirse şu meşhur topuz olmadan ne yapar?" dedi.

"Evet," dedim. "Bu topuz olmadan bir hiçim ben."

Babam, "O halde bize son gelişmelerden bahset, Hannah," dedi. "Doktorlar sorunsuzca iyileşeceğini söylüyorlar ama babalık görevim gereği, şu anda kendini nasıl hissettiğin beni kaygılandırıyor."

Annem, "Hem fiziksel hem zihinsel olarak," dedi.

"iyiyim," dedim. "Bana sürekli ağrı kesici veriyorlar. Hiçbir yönden tamamen rahat değilim elbette ama iyiyim." Onlara bebeği anlatmamın hiçbir anlamı olmazdı. Bu düşüncayı derhal başımdan atmıştım. Onlardan bir gerçeğı saklıyormuşum gibi de gelmiyordu üstelik.

Annem, "Gerçekten iyi misin?" diye sordu. Sesi çatlamaya başlamıştı. Babam elini onun koluna koydu.

İnsanların bana inanmaları için bunu kaç kez söylemem gerektiğini merak ediyordum. Ah, belki de bana inanmaları için bunun doğru olması gerekiyordu.

97

Annem, "Çok korkmuş olmalısın," dedi. Gözleri yaşarmaya başladı. Babam annemin kolunu biraz daha sıktı ama onun gözlerinin de yaşarmaya başladığını görebiliyordum. Sarah gözlerini kaçırdı. Pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldu.

Bütün bu şakalaşmalar, 'Hadi saçlarını yapayım'lar, eski aile anıları, hepsi sadece birer şamatadan ibaretti. Üçü de üzgün ve endişeliydi. Şaşkın, huzursuz, sefildiler; mideleri altüst olmuştu. Dürüst olmak gerekirse bu manzarada beni yatıştıran bir şeyler vardı.

En son ne zaman bu grubun kalıcı bir üyesi gibi hissettiğimi hatırlamıyordum. On yıldan fazla süredir kendi ailemde bir misafir gibiydim. Aynı yerde, aynı evde, aynı ülkede yaşarken birbirimize karşı nasıl olduğumuzu bile zorlukla hatırlıyordum. Ama üçünün şu anda karşımda durup zırhlarındaki çatlakların görünmesine izin vermeleriyle birlikte, kendimi yeniden bu aileye ait hissetmeye başlamıştım. Sürünün tamamlanması için ihtiyaç duyulan kişi gibi.

Duygulanmaya başlayınca, "Keşke burada yaşasaydınız," deyiverdim. Bunu daha önce hiç söylememiştim. Nedenini bilmiyordum. "Uzun zamandır bir başımaymışım gibi hissediyorum ve sadece... sizi çok özlüyorum."

Babam yanıma gelip elimi ellerinin arasına aldı. "Seni her gün özleyorsun," dedi. "Her gün. Bunu biliyor muydun?"

Başımı salladım. Ama bunun dürüst bir cevap olduğundan pek emin değildim.

Annem, "Birbirimizden ayırınız diye seni düşünmekten vazgeçtiğimizi düşünme sakın," dedi.

Sarah başını sallayarak bakışlarını kaçırdı ve gözyaşlarını sildi. Sonra elini dizime koydu. Gözlerime bakarak gülümsedi. "Şu ikisini bilmem ama ben seni deli gibi seviyorum," dedi.

98

(~>arl ve Tina birkaç yıl önce Pasadena'ya taşınmışlardı. Biz *..j lisedeyken oturdukları evi satıp, bol ağaçlı ve sessiz bir sokaktaki marangoz işi, küçük bir eve yerleşmişlerdi.

Gabby ve Mark'la birlikte oraya vardığımızda saat neredeyse sekiz olmuştu. Mark ofisten geç çıkmıştı. Çoğu zaman geç çıkıyor, bazen de gece yarısına kadar çalışıyordu. Diş hekimliğinin belirli çalışma saatleri olan bir meslek olduğunu düşünürdüm oysa. Ama her zaman son dakika işleri çıkıyordu.

Arabayı garaj yoluna çekerek eve girdik. Gabby kapıyı çalmaya bile uğraşmadı. Doğrudan içeriye daldı.

Tina mutfaktan başını uzatarak, yüzündeki geniş gülümseme ve ardına kadar açık kollarıyla bizi karşılamak

üzere yanımıza geldi. ,

Gabby ve Mark'a sarıldıktan sonra bana döndü. "Hannah Marie!" diyerek beni kollarının arasına aldı. Beni yalnızca annelerin yaptığı gibi sıkıca sararak iki yana salladı.

"Selam Tina," dedim. "Ne kadar özlemişim seni!"

Beni bırakarak tepeden tırnağa süzdü. "Ben de seni çok özledim, tatlım. Ben de seni çok özledim. İçeri girip Carl'a merhaba de. Seni görmek için sabırsızlanıyor."

Gabby ile Mark'ı orada bırakarak içeriye girdim. Cari arka bahçede, ızgaradaki bifteği almakla meşguldü. Los Angeles'ın en önemli özelliği buydu: Yılın on iki ayı boyunca barbekü yapabiliirdiniz.

Cari bifteği bir tabağa alıp ızgarayı kapatarak, "Gözlerim

99

beni yanıltıyor mu?" dedi. "Karşımda duran Hannah Martin mi yoksa?"

Üzerinde yeşil renkli, yakalı bir tişört ve bej rengi pantolon vardı. Neredeyse her zaman golf maçına gitmek üzereymiş gibi görünürdü. Hayatı boyunca hiç golf yapıp yapmadığını bilmiyordum ama görünüş kısmı tamamıdı.

Kendimi göstermek için kollarımı iki yana açarak, "Ta kendisi," dedim. Bana sarıldı. Güçlü, irice bir adamdı. Sarılışıyla neredeyse nefesim kesilmişti. Bir anlığına babamı özlediğimi fark ettim.

Gelirken satın aldığım çiçekleri Carl'a uzattım.

"Ah, ne gereği vardı. Çok teŖekkür ederim! Her zaman bunlardan istemişimdir... Krizantem mi bunlar?" diye sordu. Yanıldığının farkındaydı.

"Zambak," dedim.

"Yaklaşmışım," dedi ve buketi elimden aldı. "Çiçeklerden pek anlamam. Yanlış bir Ŗey yaptığımda satın alırım, o kadar." Söylediklerine güldüm.

İçinde biftek olan tabağı almamı işaret etti. Aldım ve birlikte içeriye geçtik.

İçeri girince doğrudan mutfağı ulaşılıyordu. Tina mutfakta Gabby ile Mark'a Ŗarap doldurmakla meŖguldü. Cari doğrudan araya girdi.

"Tina, bu zambakları sana az önce aldım. Rica ederim," dedi ve bana göz kırptı.

Tina, "Vay canına hayatım, çok romantiksin," dedi. "Kabalık edip Hannah'nın bize getirdiğı çiçeklere el koymak yerine gidip yeni bir buket aldığını duymak ne güzel."

"Evet." Bifteğı masaya koyarak Gabby'ye sarıldı. Mark'm elini sıktı ve sırtına vurdu. "Bu çok kabaca olurdu."

Gabby çantasını omzundan çıkardı, sonra benimkini de aldı, ikisini de koridora bıraktı. "Ayakkabılarını da çıkarabilirsin," dedi. "Ama saklasan iyi edersin."

Ona şaşkın bir bakış attım. Tina konuya açıklık getirdi. "Barker."
"Barker mı?"

Cari, "Barker!" diye seslendiğinde, Saint Bernard cinsi devasa bir köpek merdivenlerden inerek mutfığa koştu.

"Aman Tanrım!" dedim. "Barker!"

Gabby gülmeye başladı. Barker ona çarpınca Mark birkaç adım geriledi.

"Alerji haplarımı unuttum," dedi. "Üzgünüm, geride durmalıyım."

"Köpeklere alerjin mi var?" diye sordum.

Mark başını sallarken Gabby bana bir bakış attı. Bunun ne bakışı olduğunu anlayamadım çünkü vakit kaybetmeden yeme çömeli Barker'ın sırtını okşamaya başladı. Barker sırtüstü yatıp, Gabby'ye karnını okşatamayacak kadar halinden memnundu.

Tina, "Evet!" dedi. "Klasik bir biftek ve patates akşamına hoş geldiniz. Gerçi Cari siz geliyorsunuz diye ağır topları da dahil etmek istedi, bu yüzden chimichurri soslu biftek ve sarımsaklı, frenksoğanlı patates püresi akşamı desek daha doğru olur. Bir de brüksel lahanası tabii çünkü ben hâlâ bir anneyim ve siz çocukların sebze yediğinizden emin olmalıyım."

Annemle babam, on dört yaşma gelene kadar bana sebze yedirmiş ama sonra vazgeçmişlerdi. Bunu yapmaları çok

hoşuma gitmişti. Daha sonra Cari ve Tina'la birlikte yaşarken her gece zorla B vitamini yediriliyormuşum gibi hissediyordum.

Gerçi kızları kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki görevliydi ve bir diş hekimiyle evliydi; bu da doğru bir şeyler yaptıkları anlamına geliyordu.

Hepimiz masaya oturduk ve Cari doğrudan baba sorularına geçti.

Bifteklerden birini keserken, "Hannah, neler yaptın anlat bakalım," dedi.

"Şey." Gözlerimi irice açarak iç geçirdim. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. "Geri döndüm!" diyerek, sözlerimi vurgula-

101

I

mak için kollarımı yukarı kaldırıp ellerimi açtım. Bir anlığına, bunun yeterli bir cevap olacağını umdum. Ama belli ki değildi.

"Hı-hı," dedi. "Başka?" Servis yapmaya ve herkese tabaklarını uzatmaya başladı. Kendi tabağımı aldığımda içinde bir sürü brüksel lahanası olduğunu gördüm. Eğer hepsini yemezsem Tina kesinlikle bana nutuk çekecekti. Bunu biliyordum.

"Başka... Son zamanlarda şehirden şehre savrulup durdum. Biraz Kuzeybatı'yı dolaştım. New York dahil."

Tina bifteğinden bir lokma almaya hazırlanırken, "Gabby senin New York'ta yaşadığını söylemişti," dedi. "Eğlenceli

miydi? Broadway gösterilerinden birine gittin mi hiç?"

Hafifçe güldüm ama aslında gülmeyi amaçlamamıştım. "Hayır," dedim. "Öyle şeyler yapmadım pek."

Michael hakkında hiçbir şeye değinmek istemiyordum. Kendimi içine soktuğum belayı itiraf etmek istemiyordum. Cari ve Tina öz ailem olmayabilirlerdi ama son derece sahiplenici insanlardı. Benim hakkımda ne düşündüklerini fazlasıyla önemsiyordum.

Önüme koydukları şarabı yudumlayarak, "New York bana göre değildi," dedim ve kadehi masaya bıraktım. Kokusu iğrençti. Hiç hoşlanmamıştım.

Gabby huzursuzluğumu görünce olaya müdahil oldu. "Hannah bir Batı Yakası kızı, sizler de biliyorsunuz. Ve her zaman buraya ait olacak."

Cari, "Buna şüphe yok," diyerek bifteğinden bir lokma aldı. Bazen ağzını kapatmadan çiğniyordu. "Hep derim, güneş nerede parlıyorsa oraya git. Soğuk iklimlere taşınan insanların hepsi gerizekâlidir." Tina gözlerini devirdi. Cari, Mark'a baktı. "Mark, böyle bir bifteğin yanında şarap içerek ne yaptığını sanıyorsun?"

Mark bocalamaya başladı. O anda ilk defa, Mark'm Carl'dan biraz çekindiğini fark ettim. Bunun nedenini anlamak zor değildi. Cari bir kaymbaba olarak oldukça çetin biriydi.

Mark gülerek, "Önümde duruyordu," dedi. "Pek ayırım yapmam da."

102

Cari masadan kalkarak mutfağa gitti. Geri geldiğinde elindeki birayı Mark'm önüne koydu.

Mark güldü. "Pekâlâ!" dedi. Tina'nın ona verdiği şaraptansa bira içmeyi katbekat yeğlediği belliydi ama bunu Carl'a gösteriş olsun diye de yapıyor olabilirdi. Bunun yanında, ensesini ve bileklerini durmadan kaşıyordu. Barker yüzünden olmalıydı.

Cari yeniden sandalyesine oturdu. Kendi birasından yudumlayarak, "Erkek dediğin bira içer," dedi. "O kadar."

Gabby, "Baba," dedi, "insanların içki tercihlerinin cinsiyetleriyle en ufak bir ilgisi yoktur. Bazı erkekler elmalı martini sever. Bazı kadınlar burbon sever. Cinsiyetle hiç ilgisi yok."

Cari düşünceli bir şekilde, "Elmalı martininin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da, haklısın," dedi. "İndirgemeci biri gibi konuştum, özür dilerim."

Onların yanma döndüğüme göre, Gabby'nin bu özelliğini nereden aldığını hatırlamaya başlamıştım. Cinsiyet ayrımı konusunda açık ve dobra bir şekilde konuşma ihtiyacını yani. Gabby bu yönünü Carl'dan almıştı. Carl'm kadın ve erkekler hakkında eski kafalı düşünceleri oluyordu ama Gabby buna değindiğinden derhal kendini düzeltiyordu.

Tina konuşmayı başka yöne çevirerek, "Ee, Hannah," dedi, "planın nedir? Bir süreliğinde burada mı kalacaksın?"

Çiğnemekte olduğum biftek parçasını yuttum. "Evet," dedim. "Öyle umuyorum."

Cari, "Hazır bir işin var mı?" diye sordu.

Gabby beni savunmak için araya girdi. "Baba, yapma."

Cari da savunmaya geçmiş gibiydi. "Sadece bir soru sordum."

Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim, "yok." Önümdeki şarap kadehine baktım. Daha fazlasını içemeyecektim. İçindeki şarabın kokusunu bir daha duymak istemiyordum. Kadehin yanındaki suyu alarak yudumladım. "Ama bulacağım!" diye ekledim. "Listemde iş bulmak da var. Araba. İş. Kiralık ev. İşlevsel bir yaşamın temel prensipleri."

103

Cari, "Araba alacak kadar paran var mı?" dedi.

Gabby, "Baba!" diye araya girdi. "Yapma."

Mark tüm bu konuşmanın dışında durmayı tercih ediyordu. Kollarını kaşımakla fazlasıyla meşguldü. Ayrıca, Mark'm genellikle birçok konunun dışında kalmayı tercih ettiği gibi bir hisse kapılmışım.

"Gabby! Bu kız neredeyse iki yıl boyunca bizimle yaşadı. Uzun zaman önce kaybettiğim kızım sayılır o benim. Araba almak için paraya ihtiyacı olup olmadığını sormaya hakkım var." Cari bana döndü. "Sence yok mu?"

Hudsonlarla olan ilişkim bir tuhaftı. Bir yandan, gerçek ailem değillerdi. Beni büyütmemişlerdi ve beni düzenli olarak kontrol etmiyorlardı. Ama diğer yandan, bir şeye ihtiyacım olduğunda daima yardımına koşacaklarını biliyordum. Hayatımı biçimlendirecek en önemli zamanlarda bana göz kulak olmuşlardı. Ve gerçek şuydu ki, kendi ailem burada değildi. Ailem uzun zamandır burada değildi.

"Sorun değil," dedim. "Biraz birikmiş param var. Bir araba satın alabilirim veya dairenin ilk kirasıyla depozitosunu ödeyebilirim. İkisi için de ucuz seçenekler bulabilirsem belki ikisini de halledebilirim."

Cari, "Aşağı yukarı beş bin dolarım var diyorsun yani."

Gabby başını iki yana salladı. Mark gülümsüyordu. Belki de dikkatler şimdilik onun üzerinde olmadığı için mutluydu.

Tina, cevaplama fırsat vermeden araya girdi. "Cari, neden önemli konuları yemek sonrasına saklamıyorsun?"

Cari doğrudan bana dönerek, "Hannah," dedi, "seni sıkıyor muyum? Bu konudan rahatsız mı oldun?"

Yapmayın ama! Ne demem gerekiyordu? Evet, ne kadar parasız ve yaşama hazırlıksız olduğum konusunda konuşmak beni rahatsız ediyordu. Ama bu gezegende, kendisine rahatsız olup olmadığı sorulduğunda bunu itiraf edebilecek tek bir insan var mıydı? Bu dürüstçe cevaplanması imkânsız bir soruy-

104

du. Kişisel alanınızı ihlal eden kişiye kendini iyi hissettirmeye zorluyordu insanı.

"Sorun değil," dedim. "Gerçekten."

Cari, Gabby ile Tina'ya döndü. "Sorun olmadığını söylüyor."

Tina, "Peki, peki," dedi. "Kim biraz daha şarap ister?"

Gabby kadehini kaldırdı. Benimki ise öylece duruyordu. "Ben böyle iyiyim," dedim.

Tina tabağımdakilere baktı. "Doydun mu?" diye sordu. Diğer herkesin tabağı birkaç parça yiyecek dışında tertemizdi. Benimkiyse brüksel lahanaları dışında boşalmıştı. "Harika bir tatlı yaptım."

Bunun çocukça olduğunu biliyordum ama sebzelerimi yemeden tatlıya geçtiğim için Tina'nın beni

azarlayacağından gerçekten endişeleniyordum. Lokmalarımın arasında, "Harika olur," dedim. "Bitirmek üzereyim."

Tina masadan kalkıp mutfağa geçti. Cari, Mark'a dış hekimliğinin nasıl gittiğini sormaya başlamıştı ki Tina bir şişe daha şarap açarken ona yardım etmesi için Carl'a seslendi.

Cari ile Tina bizi duyma mesafesinden çıktığında Gabby, "Babam seni sorguya çektiği için özür dilerim," dedi.

Tabağımdaki son brüksel lahanalarını çatalıma batırarak ağzıma tıktım. Çabucak çiğneyip yuttum. "Sorun değil," dedim. "Babanın soruları beni, sebzelerimi bitirmezsem annenden işiteceğim azardan daha az endişelendiriyor."

Gabby güldü. "Endişelenmekte haklısın."

Mark da araya girdi. "Bir keresinde, pişirdiği havuçlardan tabağıma almamıştım ve Tina yemekten sonra beni kenara çekip, A vitamini eksikliğinden hiç mi endişe etmediğimi sormuştu."

Suyumdan bir yudum daha aldım. Brüksel lahanalarını fazla kaçırmıştım sanırım. Midem şişmiş gibiydi ve bulanmaya başlamıştı.

Midemi ovalayarak, "Bu kadar hızlı yememeliydim," dedim. "Birden kendimi... uff."

105

Gabby gülerek, "Bunu yapmamayı çok önceden öğrendim," dedi.

"Hayır, bu başka... Birden kendimi çok kötü hissetmeye başladım."

Mark, "Miden mi bulandı yoksa?" diye sordu.

"Evet," dedim. Geğirdim. Gerçek anlamda geğirdim. "Fena halde bulandı."

O sırada Tina ile Cari yanımıza döndüler. Tina'nın elinde şarap, Carl'm elinde ise fazlasıyla büyük, fazlasıyla yapışkan, fazlasıyla lezzetli kokan tarçınlı çörekler vardı.

Tina bana göz kırparken gülümsedim.

Cari, "Hannah'yı tanıyor muyuz yoksa Hannah'yı tanıyor muyuz?" diye sordu.

Çörekleri önüme koydu. "İlk lokmalar senin. En soslusunu seçmezsen hayal kırıklığına uğrarım."

Derin bir nefes alarak tüm o tarçın ve şeker kokusunu içime çektim. Sonra, aniden, oradan koşar adımlarla çıkmak zorunda kaldım.

Altımdaki sandalyeyi iterek koridordaki banyoya koştum ve kapıyı ardımdan kapadım. İçimdekiler dışarıya çıkarken tam zamanında tuvalete ulaşmıştım. Kendimi yorgun hissediyordum ve başım dönüyordu. Bitkindim.

Tuvaletin önünde yere oturdum. Banyonun tenime değen soğuk fayansları iyi geldi. Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Gabby kapıyı tıklatınca birden irkilerek gerçeğe döndüm. İçeri girmek için cevap vermemi beklemedi.

"İyi misin?" dedi.

"Evet." Ayağa kalktım. Artık çok daha iyi hissediyordum. "Bir şeyim yok." Ayılmak için başımı iki yana salladım. "Belki de brüksel lahanasına alerjim vardır?"

Gülümseyerek, "Uff," dedi. "Ne güzel olurdu."

Birkaç dakika sonra kendimi toparlayıp banyodaki gargarayı buldum ve masaya geri döndüm.

106

"Çok özür dilerim," dedim. "Sanırım vücudum sebze yediğim için şaşkına döndü."

Tina güldü. "İyi olduğuna emin misin?"

Güven verici bir sesle, "Evet," dedim. "Tamamen normal hissediyorum."

Gabby kendi çantasıyla benim ceketimi aldı. "Ama ben onu eve götürmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi.

Gerçekten kalabileceğim gibi hissediyordum ama muhtemelen eve dönmek daha akıllıca olurdu. Biraz uyurdum.

Mark tekrar kollarını kaşıyarak, "Evet," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, ben de köpekten biraz fazla etkilendim."

Bunu benden başka kimse fark etti mi bilmiyorum ama Gabby hafifçe gözlerini devirdi. Mark'a sinir olmuştu. Köpeklerle alerjisi olduğu için. Sanırım evlilik en çok böyle ufak tefek şeylerde sinirlerinize dokunuyordu.

Tina, "Ah, çok üzgünüz," dedi. "Bundan böyle evde senin için alerji ilacı bulunduracağız. Bir daha unutursan diye."

Mark, "Teşekkür ederim," dedi. "İtiraf etmeliyim ki haplar o kadar da işe yaramıyor." Sonra tam beş dakika boyunca, kendisinde ortaya çıkan belirtiler ve bunlardan hangilerinin alerji haplarıyla geçmediğinden bahsetti. Öyle bir üslubu

vardı ki, köpeklere alerjik olmanın tedavisi olmayan korkunç bir hastalık olduğunu zannederdiniz. Tanrım, ben bile alerjisi yüzünden ona sinir olmuşum.

Hep birlikte kapıya doğru ilerlerken Cari, "Hep birlikte geldiğiniz için çok mutlu olduk," dedi.

Tina, "Ah, Hannah, gitmeden sana birkaç tane tarçınlı çörek vereyim," dedi. "Olur mu?"

"Hem de harika olur," dedim. "Çok teşekkür ederim."

"Tamam, bir saniye bekleyin." Mutfağa koştu ve Gabby de peşinden gitti. Ben Carl'la birlikte kapıda bekliyordum. Mark merdivenlerde duruyordu. İzin isteyerek banyoya gitti. Açıklama olarak da, "Gözlerim yaşarmaya başladı da," dedi.

107

Cari onun gidişini izledi ve sonra beni bir kenara çekti.

"Git kendine bir araba al," dedi.

"Hmm?"

"Bir araba al. Depozito için yeterince para biriktirene kadar da Gabby ve Mark'la birlikte kalırsın."

"Evet," dedim. "Bu akıllıca bir çözüme benziyor."

"Arabanı alınca ofisimi ara." Cüzdanından bir kartvizit çıkarıp bana uzattı. Dr. Cari Hudson, Pediatri Uzmanı.

"Ah," dedim. "Ben bu işi yapabileceğimi..."

"Danışmada duran bir kız var," dedi, "işinde berbat. Gerçekten berbat. Onu işten çıkarmak zorundayım."

"Ah, üzüldüm," dedim.

"Yılda ikramiyeler dışında kırk bin dolar kazanıyor."

Ona baktım.

"Onu çıkardıktan sonra telefonlara bakabilecek, randevu ayarlayabilecek ve ofisin yüzü olabilecek birilerine ihtiyacımız olacak."

"Öyle mi?" dedim. Bana iş teklif ediyordu.

"Bana ne zaman işe başlayabileceğini söylersen, kızı birkaç haftalığına idare edebilirim. Böylece işi senin için hazır tutarım."

"Gerçekten mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Ben olsam bir saniye düşünmezdim. Sana göz kulak olacak birini hak ediyorsun."

Çok duygulanmıştım. "Van canına," dedim. "Teşekkür ederim."

"Ne kadar maaş istediğini sorduklarında, kırk beş bin de. Muhtemelen kırk iki veya kırk üç bin verirler. İkramiyeler ve sigorta da cabası. Yıllık izinler falan. Tam takım."

"Bir doktorun muayenehanesinde nasıl çalışılır bilmiyorum," dedim.

Başını iki yana salladı. "Akıllı kızsın. Çabucak öğrenirsin."

Tina'yla Gabby ellerinde alüminyum folyoya sarılmış tarçınlı çörekler ve yemeklerden kalanları doldurdukları saklama kaplarıyla mutfaktan geldiler. Mark da banyodan çıktı.

Gabby kapıya yönelerek, "Gidelim mi artık?" dedi. Yemeklerin bir kısmım bana verip kapıyı açtı.

Barker koşarak bize doğru gelip bana patisini uzattı. Onu yere doğru ittim. Mark sanki alev almış gibi kenara zıpladı.

Tina, "Bunları mikrodalgada ısıtabilirsin," dedi. "Veya 180 dereceye ısıtılmış fırında."

Cari, "Bana haber vermeyi unutma," dedi, "konuştuğumuz şey hakkında."

Dudaklarımdan dökülen teşekkürler ikisine birden söylenmişti ama ne kadar uygulandığımı ifade etmesine imkân yoktu.

Tekrarladım. "Teşekkürler. Gerçekten."

Tina bana sarılırken, "Ne zaman istersen," dedi.

Tina, Gabby ile Mark'a sarılırken ben de Carl'a sarıldım. Gabby'nin Barker'ı içtenlikle okşaması dahil, birkaç saniyeyi daha vedalaşmaya ayırdık ve kapıdan çıktık.

Mark sürücü koltuğuna geçti. Gabby ön koltuğa oturdu. Ben de arka koltuğa uzandım.

Gabby, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Mark, Gabby'nin beni kastettiğini fark etmeden önce, "İyiyim," dedi. Sonra da yaptığı gafın kendiliğinden geçmesini bekledi.

"Sorun yok," dedim. Gerçekten sorun yoktu. İyiydim.

Hudsonlarm evinden ayrılıp üniversiteye gittiğimde, onlara geri döneceğimi hiç düşünmemiştim.

İnsanlara, "Ailem Londra'da, ailem Londra'da," deyip durmuştum. Ama bunun yerine, "Los Angeles'ta da bir ailem var. Pasadena'daki sessiz, ağaçlarla çevrili bir sokakta, verandalı müstakil bir evde yaşıyorlar," demeliydim.

ilem, otele dönmeleri konusunda ısrar etmem üzerine saat

dokuz gibi hastaneden ayrılmıştı. Geceyi yanımda geçirmek istiyorlardı ama gerçek şuydu ki yanımda durup gözlerini bana dikmek dışında yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Ve bazen kendi başıma kalmaya, bir süreliğine de olsa cesaret maskemi çıkarmaya ihtiyacım oluyordu. Şimdi huzur ve sessizlikle baş haşaydım. Elektrikli aletlerin uğultusunu, diğer hastaların makinelerinden çıkan hafif biplemleri duyabiliyordum.

İnsanlar bana kitap getirip durmuştu. Zaman geçirmeme yardımcı olacağını düşünüyorlardı. Kitaplar ve çiçekler. Çiçekler ve kitaplar.

Gabby'nin üst üste dizdiği kitaplardan birini alarak okumaya başladım. Kitap ayrıntılı betimlemeler ve oldukça ağır bir tempoyla başlıyordu. Ağır ve ayrıntılı kitaplara normal bir günde, içimdeki sesleri susturmaya çalışmadığım bir günde katlanabilirdim. Fakat şu anda ilgimi çekmiyordu. Kitabı bırakıp başka birini seçtim. Kendi sesimi bastıracak kadar hızlı ve heyecan verici bir kitap bulana kadar devam ettim.

Henry beni kontrol etmeye geldiğinde kitaba öylesine dalmıştım ki nerede olduğumu, kim olduğumu unutmuştum. O anda sahip olduğum ayrıcalıklardan, tabii eğer öyle bir şey varsa, en güzeli buydu.

Henry, "Hâlâ uyanık mısın?" diye sordu. Başımı salladım. Yanıma yaklaştı.

Dövmesine bir kez daha baktım. Yanılmıştım. Isabelle yazmıyordu. Isabella yazıyordu. Aklımdaki görüntü gösterişli, sarışın

110

bir kadından şehvetli, yanık tenli bir esmere dönüştü. Yüce Tanrım, aklımı başıma toplamam gerekiyordu.

Koluma bir tansiyon aleti takarken, "Sen hiç uyumaz mısın?" diye sordu. "Yoksa bir vampir misin? Neler oluyor burada?"

Gülerek saate göz attım. Gece yarısını birazcık geçmişti. Hastanedeyken zaman hiçbir anlam ifade etmiyordu. Gerçekten. Dışarıda, gerçek dünyada, toplumun içindeyken birileri, "Zaman yalnızca bir yanılsamadan ibaret," dediğinde gözlerimi devirip Yapılacaklar Listesi'ndeki günlük işlerin üzerini çizmeye devam ederdim. Ama görünüşe göre yanılmıştım; diğer insanlar haklıydı. Zaman gerçekten de hiçbir şey ifade etmiyordu. Bunu bir hastane yatağında yatarken daha iyi anlıyordunuz.

"Hayır, ben iyiyim," dedim. "Dün gece, sen gittikten sonra uyuyakaldım ve sekiz saat boyunca deliksiz uyudum."

"Peki," dedi. "Uyku düzenin değişirse bana mutlaka haber ver. Uyku, iyileşmenin önemli bir parçasıdır."

"Kesinlikle," dedim. "Katılıyorum."

Henry düne göre daha da yakışıklı görünüyordu. Bütün kadınların çekici bulacağı türden bir yakışıklılığı yoktu gerçi. Yüzü simetrik değildi. Galiba burnu yüzüne göre biraz

büyüktü. Gözleriyse küçüktü. Ama bir şekilde... ona yakışıyordu.

Elindeki çizelgeyi yatağın yanındaki cebe sıkıştırdı.

"O zaman görüşürü..." derken sözünü kestim.

"Isabella," dedim. "Eşin mi?"

Bunu tam da gitmek üzereyken sorduğum için biraz utandım. Ama ne yaparsın? Olan olmuştu işte.

Arkasına dönüp bana doğru bir adım attı. Ancak o zaman parmağında bir yüzük olup olmadığına bakmayı akıl edebildim. Şimdiye kadar yüzük olayını akıl edebilmiş olmam gerekirdi, değil mi? Yüzüğü yoktu. Ama bildiğim bir şey vardı ki, o da bir adamın yüzük takmamasının, evli olmadığı anlamına gelmediği idi. Bu yüzden sorum hâlâ geçerliydi.

Başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Hayır, evli değilim ben."

111

"Ah," dedim.

Henry, Isabella'nın kim olduğunu açıklamadı. Herhalde söylemek isteseydi söylerdi. O yüzden çok... tuhaf bir durum oluştu.

"Burnumu soktuğum için özür dilerim," dedim. "Burada günlerin nasıl geçtiğini bilirsin. Sıkılıyorsun. Bir yabancıya sorulmaması gerekenleri unutuyorsun."

Henry güldü. "Hayır, hayır, hiç sorun değil. Sonuçta etrafında koluna kocaman bir isim yazdırmış birileri var.

Bence sorman doğal. Dürüst olmam gerekirse, bu soruyla daha sık karşılaşmadığıma şaşıyorum."

Güldüm. "Sağ ol, yani beni kontrol ettiğin..." Ama bu sefer araya girme sırası Henry'deydi.

"Kız kardeşimdi."

"Ya," dedim.

"Evet," dedi. "On beş yıl önce öldü."

Kendimi ellerime bakarken buldum. Başıımı güç bela kaldırıp ona baktım. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Henry düşünceli gözlerle bana baktı. "Teşekkürler," dedi. "Teşekkür ederim."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Burnumu sokmak istemiyordum ama bir yandan, hikâyesini dinlemeyi çok isterdim. Ama ne diyecektim ki? İlk aklıma gelen şey, kardeşinin nasıl öldüğünü sormaktı ama bu çok uygunsuz olurdu. Aklıma başka bir şey gelmeyince gözlerimi ona dikmekten başka seçeneğim kalmadı.

Henry, "Nasıl öldüğünü öğrenmek istiyorsun," dedi.

Bir anda o kadar büyük bir dehşete kapıldım ki betim benzim attı ve en olmadık şeyleri söylemeye başladım. "Evet," dedim. "Beni yakaladın. Ne kadar korkunç, değil mi? Dehşet verici ve gereksiz. Ama ilk düşündüğüm şey bu oldu. Acaba nasıl öldü, diye düşündüm. Korkunç bir insanım." Kendi düşüncelerim karşısında başımı iki yana salladım. "İstersen kahvaltıma tükürebilirsin. Seni anlarım."

Henry sandalyeye oturup güldü. "Hayır, sorun değil," dedi.

"Çok tuhaf bir şey, öyle değil mi? Çünkü insan ilk önce, Öldü mü? Nasıl öldü? diye düşünmeye başlıyor. Ama aynı zamanda, bunun düşüncesizce bir soru olduğunun da farkında oluyor."

Başımı tekrar iki yana sallayarak, "Kesinlikle!" dedim. "Gerçekten çok özür dilerim."

Bana bakarak kahkaha attı. "Yanlış bir şey yapmadın. On altı yaşındaydı. Bilirsin, on altı yaşındaki ergenler yapmamaları gereken şeyleri yaparlar. Kardeşim derhal hastaneye kaldırıldı. Doktorlar ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Aslında kurtulacağını düşünüyorduk ama... bazı şeylerden kurtulamıyorsun işte. Uyanmasını bekleyip durduk ama o asla uyanmadı."

"Aman Tanrım," dedim. Henry ve ailesi adına çok üzülmüştüm. Kız kardeşi adına.

Hastanede olduğun için o kadar çok üzülüyorsun ki, kaç kişinin buradan ayrılma şansına erişemediğini düşünmek seni sarsıyor. Ben de onun kardeşi gibi olabilirdim. Asla uyanmaya-bilirdim.

Ama uyanmıştım. Başaranlardan biriydim ben.

Bir an için, yolun biraz daha ilerisinde veya biraz daha yanda dursaydım neler olabileceğini düşündüm. Ya sağa savrulmak yerine sola savrulsaydım? Veya araba saatte beş kilometre daha hızlı gidiyor olsaydı? O zaman uyanamayabilirdim. Bugün kendi cenaze törenimde olabilirdim. Ne kadar tuhaf, değil mi? Ne kadar çılgınca bir şey bu! Yaşam ve ölüm arasındaki fark, bir yöne atacağın

ufak bir adım kadar basit ve huzursuzluk verici derecede küçük.

Bu durum, bugün burada ve hayatta olmamın, yaptığım doğru seçimlerin sonucu olduğu anlamına geliyordu. O anda ne kadar önemsiz ve küçük görünseler de, doğru bir seçimde bulunmuştum.

"Ailenle bunları yaşamak zorunda kaldığınız için çok üzüldüm," dedim. "Nasıl bir his olduğunu hayal bile edemem."

Başını sallayarak üzüntümü kabul etti. "Aslında, hemşire ol-

113

maya bu yüzden karar verdim," dedi. "Ailemle birlikte hastanede herhangi bir haber alabilmek için bekleyip dururken, başka birilerinin bir şeyler yapmasını veya söylemesini beklemek yerine o odada olmak, bir şeyler yapmak, yardım etmek istediğimi hissettim. O zamanlar ailemin içinde bulunduğu durumdaki insanlara yardım edebilmek için elimden gelenin en iyisini yaptığımı bilmeye ihtiyacım vardı."

"Bu çok mantıklı," dedim. Söylediklerinin ne kadar onurlu olduğunun farkında mıydı, merak ediyordum. Sanırım değildi, yalnızca içtendi.

"Birkaç yıl önce kardeşimin ölüm yıldönümüydü. Afallamış haldeydim. Henüz yüzleşmediğim birçok şey o dönemde su yüzüne çıktı. Annemle babam boşanmıştı ve ikisi de memleketleri Meksika'ya geri dönmüştü. Yani yıldönümüyle tek başıma yüzleşmek durumundaydım. Neyse, bu dövme yapma düşüncesi bana iyi geldi. Ben de yaptırdım. Üzerinde pek düşünmedim."

Güldüm. "İşte hayat hikâyem!" dedim. "İyi geldi, ben de yaptım."

"Belki de bu sözü dövme yaptırmalısın," dedi.

Tekrar güldüm. "Dövme insanı olup olmadığımıdan emin değilim. Öyle olmak için çok kararsızım. Yine de itiraf etmeliyim ki seninki oldukça çarpıcı. İçeri girdiğin anda ilk fark ettiğim şey dövmen oldu."

Henry güldü. "Baş döndürücü yakışıklılığım değil de dövmem mi yani?"

"Özür dilerim. Dövmen fark ettiğim ikinci şeydi."

Henry yatağa hafifçe vurarak hareketlendi. "Sanırım geç kalıyorum," dedi. "Şu yaptığına bir bak."

"Üzgünüm," dedim. "Aslında senin benden özür dilemen gerek. Çok kıymetli dinlenme vaktimden çaldığın için." Gülümsedim.

Başını iki yana salladı. "Haklısın. Bunu nasıl yapabildim? Tatlı bir kız bana bir soru soruyor ve birdenbire zaman kavra-

114

mimi yitiriyorum. Daha sonra seni kontrol etmeye geleceğim," dedi ve kapıdan usulca çıktı.

Yüzüme yapışıp kalan gülümsemeye bir türlü engel olamıyordum. Kendi kendime başımı sallayarak komik davranışlarım karşısında güldüm. Ama aynı zamanda, bir anlığına da olsa, gece boyunca uyanık kalmayı aklımdan geçirdim. Henry gelene kadar onu beklemeyi düşündüm.

Ama bu çılgınca bir düşnceydi. Henry muhtemelen tüm hastalarına nazik davranıyordu. Muhtemelen tüm kadınlara tatlı olduklarını söylüyordu. Ben sadece bu yerde yalnız ve sıkılmış durumdaydım. İlginç ve güzel bir şeyler yaşamaya muhtatım.

Yatağımanın yanındaki ışığı söndürdüm ve başım yastıkta rahat edene dek aşığıya doğıru kaydım.

Buna karar verdiğim zaman uykuya dalmam zor olmuyordu. Kendimde en sevdiğim özelliklerden biri buydu; uyumak konusunda hiç sıkıntı çekmiyordum.

115

abby ve Mark'ın evine döndüğümüzde Carl'ın nerdiğ i iş i kabul etme konusunda karara varmış tım. Gabby ile Mark eve dönüş yolu boyunca bana bundan bahsetmiş lerd i. Gabby bunun kesinlikle harika bir fikir olduğunu düşünüyordu. "Babamın çalışanlarına çok iyi davrandığını, hemş ire ve çalışanların kendilerini iyi hissetmelerine öncelik verildiğini biliyorum," dedi. "Ayrıca, babam seni çok seviyor, bu yüzden en sevdiğ i çalışanı sen olacaksın."

Birbirimize iyi geceler dileyip odalarımıza çekildiğimiz sırada bir iş teklifi aldığ ım gerçeğı kafama dank etmeye başladı. Gerçek bir iş sahibi olma şansım vardı. Bazen, endiş elerimden kurtuluncaya kadar, beni ne kadar aşığıya çektiklerini fark edemiyordum. Ama bu gece kendimi sabahkinden çok daha zgr hissediyordum.

Yatağıma yatıp, bu güzel haberi vermek üzere Ethan'ı aradım. Benim adıma çılgınca sevindi. Sonra ona akş amın geri kalanını da anlattım.

"Brüksel lahanasına karşı alerjim var galiba," dedim. "Tüm yediklerimi çıkarmadan mutfaktan tuvalete zar zor yetiş tim."

"Ne? Şimdi nasılsın? Bekle. Gelip seni alacağım," dedi.

"Hayır," dedim. "Burada rahatım. Gelmene gerek yok."

"Gelmek istiyorum. Seni görmek için harika bir bahane bu. Geliyorum. Bana engel olamazsın."

Güldüm; aslında bu gece burada kalmayacağımı biliyordum. Yalnızca Ethan gelip beni alana dek yalandan oyalanıyordum.

"Tamam, evet, evet, evet, gelip beni al!" dedim. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Şimdi evden çıkıyorum," dedi.

Böylece, eve geldikten otuz dakika sonra Ethan'ın arabasına binmek üzere ön kapıya yönelmiştim.

Çantamı almak için oturma odasına geçtiğimde, Gabby'nin su içmek için pijamalarıyla mutfığa inmiş olduğunu gördüm.

"Bir yere mi gidiyordun?" diyerek bana takıldı.

"Yakalandım," dedim.

"Biliyordum," dedi. "Buraya gelirken seni Ethan'ın evine bırakmamızı isteyeceğini düşünmüştüm ama tahminimden daha uzun süre dayandın."

"En azından, birazcık da olsa, ne yapacağı belli olmayan biriyim."

Ben kapıya yönelirken Gabby, "Ben olsam o kadar ileriye gitmezdim," dedi. "Bekle."

Tezgâhın üzerindeki tarçmlı çörekleri alıp bana getirdi. "Lütfen bunları da yanında götür. Ethan'ın evinde kalsınlar. Gözümün önünde durunca hepsini yemek istiyorum."

Güldüm. "Peki ya ben?"

"Şey, evet," dedi, "nereye gitsen tarçınlı çörekleri kendine çekiyorsun. Ben böyle yaşayamam."

Çörekleri aldım. "Ailene bir teşekkür notu göndermeliyim," dedim. Ethan'ın arabasının yanaştığını duydum.

Gabby bana sanki dünyadaki en aptalca fikre kapılmışım gibi baktı. "Bunu hakaret olarak algırlar," dedi. "Benim, beni büyüttükleri için onlara bir teşekkür notu göndermem gibi bir şey olurdu. Sakın."

Güldüm.

"Bir de, acele et," dedi. "Kapının önünde beklediğinden eminim."

Ona sarılıp ertesi gün görüşeceğimizi söyledim.

Kapıdan çıktığımda Ethan'ın arabayı hemen kapının önüne

117

park ettiğini gördüm. Onu gördüğümü fark etmeden bir anlığına ona baktım. Anahtarlarını çıkardı. Kapısını açtı.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi.

Gülümsedim ve hemen ardından Gabby'nin bunları duymuş olabileceği fikriyle biraz daha genişçe gülümsedim. Onun pencereyi açıp arkamızdan, "Tamam, ama bir kadının değeri görünüşünde değildir!" diye haykırdığını hayal edebiliyordum.

Ona gülümseyerek benim için açtığı kapıya doğru ilerledim. Ona sarılıp arabaya bindim. Ethan da kendi tarafına geçerek arabayı çalıştırdı.

"O elindeki bir tabak tarçmlı çörek mi yoksa?" diye sordu. Çöreklerin kokusu tüm arabayı doldurmuştu.

"Aynen," dedim. "Bana ne kadar iyi davrandığına bağlı olarak, birini veya beşini almana izin verebilirim."

"Seninle hiçbir ânım donuk ve tarçmlı çöreksiz geçmiyor."

"Asla."

Kırmızı ışığa geldiğimizde Ethan elimi tuttu ve beni yanağımdan öptü.

Onun yanındayken kendim olabiliyordum. Ve onun yanındayken olduğum kişiyi seviyordum. Şimdiye dek bu şehirdeyken olduğum kişiden memnundum. Kendimin, uzun zaman önce unuttuğum hali olan, New York'taki benle kıyasladığımda çok daha rahat edebildiğim bir versiyonu gibiydim.

Ufak, oyunbaz bir köpek ansızın sokağın ortasına fırladı.

Ethan ona çarpmamak için direksiyonu çabucak yolun kenarına kırdı. Köpek diğer taraftaki kaldırıma doğru yürümeye devam etti. Saatin geç olmasından dolayı arkamızda hiç araba yoktu. Ethan arabayı kenara çekti.

Dışarı fırlayıp köpeğin arkasından gitmek üzere elimi kapı koluna koyduğum sırada Ethan, "O köpeği almalıyız," dedi. İkimiz de arabadan indik ve göz ucuyla olası arabaları kontrol ederek köpeğe doğru koştuk.

Onu görebiliyordum, hemen önümüzdeydi.

118

"Sağ tarafta, çöp konteynerinin hemen yanında," dedim. "Görebiliyor musun?"

Ethan etrafa bakınarak bana doğru geldi. Yavaşça köpeğin peşi sıra yürümeye başladı.

Ona yaklaştığında, "Hey, dostum," dedi. Köpek umursamazca sıçrayarak sokakta yürümeye devam etti. Ethan yavaşça yaklaşarak onu yakalamaya çalıştı ama köpek onun yaklaştığını görünce diğer yöne doğru kaçtı. Biraz daha hızlanarak köpeğin önünü kesmeye çalıştım ama kaçırdım. Kahverengi ve kirli beyaz renkteydi; uzaktan görüldüğünden daha büyüktü ama yine de ufak bir köpek sayılırdı; bir çeşit teriyere benziyordu. Kıvırcık ama kısa tüylü, ufak ama enerjik.

Yaklaşan bir araba vardı. Ethan köpeğe bir kez daha yaklaşarak onu yakalamaya çalıştı ama beceremedi. Köpek onunla oyun oynadığımızı düşünüyor olmalıydı.

Araba hızla yaklaşıyordu. Köpeğin tekrar yola fırlayacağı düşüncesiyle paniğe kapıldım. Ondan birkaç metre uzaktaydım. Köpek neşeyle sıçrayarak diğer tarafa yöneldi.

Yüksek sesle hırladım. Elimden gelen en iyi hayvan sesini çıkarmaya çalışıyordum.

Köpek birden duruverdi. Peşimden geleceğini umarak, arkamı dönüp koşmaya başladım. Peşimden geldi. Tıpkı az önce benden kaçtığı hızla bana doğru koşuyordu şimdi. Ayaklanma ulaşınca eğilip onu kucağıma aldım. Araba yanımızdan hızla uçup gitti. Büyük bir rahatlama hissettim.

Dişiydi. Tasmaı yoktu. Künyesi yoktu.

Ethan koşarak yanımıza geldi. Köpeği kollarımda tutuyordum.

"Tanrım," dedi. "Köpeğin başına kesinlikle bir şey geleceğini sandım."

"Ben de," dedim. "Ama artık güvende. Onu yakaladık."

Köpek göğsüme kıvrıldı. Elimi yalıyordu.

Ethan, "Görünüşe göre eğitimli bir katil," dedi.

119

Güldüm. "Evet, kesinlikle saldırmak için doğru zamanı bekliyordu."

Ethan, "Demek künyesi yok," dedi. "Tasma yok, hiçbir şey yok."

Başımı iki yana sallayarak, "Yok," dedim. "Bence onu yarın bir veterinere götürüp çipi olup olmadığına bakalım. Sonra da etrafa birkaç el ilanını asalım."

"Tamam," dedi. "Bu sırada da..."

"Onu sokakta bırakamayız," dedim. "Bu gece iki kadını misafir edebilecek misin?"

Ethan başıyla onayladı. "Eminim ona bir yer ayarlayabiliriz."

Birlikte arabaya doğru yürümeye başladık. Vardığımızda Ethan ikimiz için kapıyı açtı.

"Galiba ona isim vermeliyiz," dedim. "Yani, geçici olarak."

Ethan kendi tarafına yürürken, "Ona sadece Köpek diyemez miyiz?" dedi.

"Hayır, bence bir ismi hak ediyor. İhtişamlı bir isim. Görkemli."

"Ufak bir köpek için fazla büyük bir isim."

Başımı salladım. "Aynen öyle."

Ethan arabayı çalıştırıp yola koyuldu. Bir an için düşünceye daldık ve birden ona en yakışacak ismi bulduğum hissine kapıldım. "Şarlman," dedim. "Bu ufacık bir Şarlman."

Ethan, "Şarlman erkekti," dedi. "Bunun bir önemi var mı?"

"Ama sence de kadın ismine benzemiyor mu?"

Ethan güldü. "Sen deyince düşündüm de, evet. Pekâlâ, tamam, Şarlman olsun o halde. Şarlman, yarın senin sahibini bulup birilerini çok mutlu edeceğiz. Ama bu gece bizimlesin."

Ethan'ın dairesinin kapısından içeri girdiğimizde onu kucağımdan indirdim. Derhal etrafta koşturup odaları dolaşmaya başladı. Enerjisi karşısında şaşkına dönmüş bir halde ona bakakaldık. Sonunda hızlı bir başlangıç yapıp yatağa zıpladı ve köşeye kıvrıldı.

120

Ethan, "Ona sürekli bakamam," dedi. "Bakmam gerektiğini söylediğinden değil, sadece... Baştan anlamak istedim. Apartmanda evcil hayvanlara izin verilmiyor."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, biliyorum. Yarın onun gerçek sahiplerini bulacağız. Belki yarın ilk iş olarak bir otobüse atlayıp veterinerlere giderim."

Ethan, "Sana arabamı verebilirim," dedi. "Binlerinden beni işe bırakmasını isterim."

"Sorun değil," dedim. "Carl'ın yanında işe başlayacağım için bir araba alacağım zaten. Yarın sabah onu veterinerlere

bırakıp, bir taksi veya otobüsle birkaç satış bayisine uğrar ve fiyatlara bakarım."

"İşe başlıyorsun," dedi. "Ve araba alıyorsun."

"Evet."

"Yerleşiyorsun."

"Sanırım evet."

Bana gülümsedi ve normalden daha uzun bir süre boyunca gözlerimin içine baktı. "Yatakta bir köpek var, sanırım pek bir faaliyette bulunamayacağız," diyerek espri yaptı.

"Muhtemelen hayır."

Omuz silkti. Gözlerini bana odaklayarak, "Pekâlâ," dedi, "sanırım bu ilişki seksten öte bir şey olmak zorunda. Senin için sakıncası var mı?"

Gülümsedim. Kendime engel olamıyordum. "Sanırım bir kereliğine bedenin yerine zihnine odaklanabilirim."

Güldü ve gömleğini çıkardı. Fermuarını indirip pantolonunu çıkardı ve bir sandalyeye astı. "İşte seksilikten en uzak halim," dedi. "Yine de seksi olduğumu biliyorum, ama..."

"Kendimi kontrol etmeye çalışacağım," dedim.

"Öylesi daha iyi olur."

Ethan yorganı araladı ve üzerinde yalnızca boxerıyla yatağa girdi. Ben de üzerimi çıkarıp Ethan'ın yerde duran tişörtünü aldım. Başımdan geçirdim ve onun yanına kıvrıldım.

Ethan, "Sen de hiç seksi değilsin," dedi. "Hem de hiç."

Şüphe dolu bir sesle, "Hiç mi?" dedim.

"Pfft, memelerinin tişörtümün altında ne kadar güzel göründüğünü söyleyeceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun. Seninle sevişmemek hayatımda yaptığım en kolay şey."

Gülerek ona sarıldım. Şarlıman yatağın ortalarına doğru yatmıştı. Üçümüz zorla sığıyorduk. Ama idare edebilirdik.

Ethan ışığı kapatırken, "Ah, dur biraz," dedim. "Işığı yakar mısın?"

"Ne oldu?" diyerek ışığı yaktı.

Yataktan sıçrayarak bugün yaptığım listeyi buldum. Bir kalem alarak "İş bul" yazan maddenin üzerini çizdim.

Listeyi kaldırıp Ethan'a gösterdim. "Yalnızca iki madde kaldı."

Bana bakarak, "Uff," dedi. "Lütfen bacaklarını yorganın altına, göremeyeceğim bir yere sok. Memelerinden daha güzeller."

Öğleden sonra, saat iki gibi uyandığımda beklenmedik bir sürprizle karşılaştım.

Tina, yanında Carl'la birlikte odaya girerken, "Sürpriz!" dedi. Gabby yüzünde özür dilercesine bir ifadeyle peşlerinden geldi. Tina'mn elinde, hayatımda gördüğüm en güzel çiçeklerle dolu bir vazo vardı.

Çiçekler, çiçekler, çiçekler. Birileri bana çikolata getirse ölür müydü?

Gabby, "Sana söylememem için bana söz verdirdiler," dedi. Cari gözlerini devirdi ve yanıma yaklaştı. "Sürprizler

daha güzeldir," dedi. Eğilerek bana hafifçe sarıldı. Tina da hemen ar-kasındaydı. Cari kenara çekilirken sırayı Tina aldı. Vanilya gibi kokuyordu.

"Geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim."

Tina, "Şaka mı yapıyorsun?" dedi. "Gabby daha erken gelmemizi engellemek zorunda kaldı. Bana kalsaydı günler öncesinden gelirdim ve beni bu odadan hiçbir güç çıkaramazdı."

Çiçeklerle dolu vazoyu diğerlerinin yanına, masanın üzerine bıraktı.

Cari hemen yanımdaki sandalyeye oturdu. "Nasılsın?" dedi. Bana dikkat, şefkat, anlayış ve bilmişlikle baktı. Bunu bir arkadaş, bir baba figürü veya bir doktor olarak mı sorduğundan emin olamadım.

"İyiyim," dedim.

Yatağın ayakucuna bakarak, "Ayak parmaklarını oynatmaya çalışır mısın?" dedi.

123

Gabby, "Baba!" dedi. "Onun doktoru değilsin. Dr. Winters gayet iyi bir iş çıkarıyor," dedi.

Cari, "Fazladan bir doktor göz çıkarmaz," dedi. "Hannah, ayak parmaklarını oynatmaya çalış.""

Ayak parmaklarımı oynatmaya çalışmak istemiyordum.

Gabby, "Daha sonra baba," dedi. "Olur mu? Hannah'yı rahatsız ediyorsun."

"Hannah, seni rahatsız mı ediyorum?"

Buna ne cevap vermem gerekiyordu? Evet, beni rahatsız ediyorsun mu demek gerekirdi? Aslında, başlarım şimdi, hayat yalan söylemek için çok kısaydı.

"Evet," dedim. "Birazcık. Bu yatakta yatıp vücudumla barışmaya çalışmak cehennem gibi. Bir anlığına ayak parmaklarımı unutmayı tercih ederim."

Cari gözlerimin içine bakıp başını salladı ve Gabby'ye baktı. Elini havaya kaldırdı. "Özür dilerim! Daha sonra bakarız." Sözlerini bitirdiğini düşünüyordum ki yeniden konuşmaya başladı. "Sadece ara sıra doktoru zorlamaya bak. Seninle güzel ilgilendiğinden, sana öncelik tanıdığından emin ol."

"Olurum," dedim. Bana göz kırptığında ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Tina, "Pekâlâ," dedi, "Gabby sana köpeğimiz Barker'dan bahsetti mi? Ona resmen âşık oldum. Nereye gitsem insanların onun fotoğraflarına bakması için ısrar ediyorum."

Elinde tuttuğu cep telefonuyla birlikte yanıma geldi ve Gabby'ye bakarak gülümsedi. Aslında bana Barker'm fotoğraflarını göstermekle ilgilenmiyordu. Sadece Carl'ın devam etmemesi için konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

Tina, Barker'm farklı odalarda çekilmiş fotoğraflarını göstermek için ekranı kaydırırken, "Gabby'yi de Barker gibi bir Saint Bernard alması için ikna etmeye çalışıyorum," dedi.

Gabby, "Biliyorum," dedi, "ama Mark'ın köpeklere alerjisi var. Yani durum biraz karışık."

Bir süreliğine benim neler yaptığımı, onların neler yaptığı hakkında konuştuk ve Gabby'yle biraz alay ettik. Sonra gitmek üzere hareketlendiler. Geldikleri ve uzun süre kalmadıkları için minnettardım. Hastanede yatan biri için insanlarla birlikte olmanın ne kadar ağır olduğunu anlıyor gibiydiler.

Tina, "Buradan çıktığında," dedi, "ve moralin izin verdiğinde seninle bir dava hakkında konuşmak istiyorum."

"Dava mı?"

Tina konuşmaya devam etme izni almak için Gabby'ye baktı. Gabby izin verdiğini belirten hafif bir baş hareketi yaptı.

"Gabby sana çarpan kişinin bilgilerini benimle paylaştı. Ben de BSY olan bir arkadaşım ile konuştum."

BSY'nin açılımının bölge savcı yardımcısı olduğunu hastanede izlediğim onlarca Law & Order bölümü sayesinde öğrendiğim için gurur mu duysam, utansam mı bilemedim.

"Tamam," dedim.

"Sana çarpan kadının kimliğini tespit ettiler. Çarpıp kaçmaktan yargılanması isteniyor."

"Şey, bu iyi bir haber, değil mi?"

Cari başını sallayarak, "Elbette," dedi. "Hem de çok iyi."

Tina, "Ama önceden çıtlatmak istedik. Tedavi masrafların kabarık olacak," dedi. "Eminim bunu ailenle çoktan konuşmuş-sundur ve kimsenin işine burnumuzu sokmak

istemeyiz ama masrafları ödemekte güçlük çekersen sana yardımcı olacağımızı bilmeni istedik."

"Ne?" dedim.

Cari, "İhtiyacın olursa," dedi. "Bize ihtiyaç duyarsan yanında olduğumuzu bil istedik."

Tina, "Ayrıca," dedi, "eğer buna karar verirsen o kadına dava açmana da yardımcı olacağız."

Hudsonların bu kadar cömert ve düşünceli olmaları karşısında afalladım. "Vay canına," dedim. "Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum."

Tina elimi tuttu. "Hiçbir şey söyleme. Bunu bilmen bizim için önemliydi sadece. Her zaman arkadayız."

Cari, "Sen fahri bir Hudson'sın, buna şüphen olmasın," dedi. "Ama bunu zaten biliyorsun, öyle değil mi?"

Ona bakıp tüm içtenliğimle başımı salladım.

Cari ve Tina kapıya yöneldiğinde Gabby de onlara eşlik etti. Geri^ döndüğünde tavana bakıp duyduklarımı anlamlandırmaya çalışıyordum. Tedavi masraflarını hiç düşünmemiştim. Bunu bana yapan kişiyi de düşünmemiştim.

Bunu bana binleri yapmıştı.

Suçlayacağım birileri vardı.

Birileri varlığından bile haberim olmayan bebeğimi kaybetmeme neden olmuştu.

Gabby, "İyi misin?" diye sordu.

Ona baktım. Düşüncelerimden sıyrılmaya çalıştım. "Evet," dedim. "İyiyim. Ailen... yani onlar... inanılmazlar."

Gabby sandalyeye otururken, "Seni seviyorlar," dedi.

"Sence dava açmalı mıyım?"

Gabby başıyla onayladı. "Evet. Bir an bile düşünme," dedi.

"Davacı bir tip değilim," dedim ama bunun tam olarak ne anlama geldiğinden dahi emin değildim.

"Olanları gördüm Hannah. O kadın sana yayalara yeşil ışık yanarken, yaya geçidinde durduğun sırada çarptı. Olanların yanlış anlaşılacak hiçbir yanı yoktu. Birine çarptığını biliyordu. Ve buna rağmen durmadı. Sürmeye devam etti. Ölümcül olabilecek bir suç mahallinden kaçıp gittiğini, sana yardım etmek veya ambulans çağırmak için kılını bile kıpırdatmadığını bilirken, sadece hapse girmeyi değil, bunun bedelini kişisel olarak da ödemeyi hak ettiğini düşünüyorum." Gabby öfkelenmişti. "Bana sorarsan, siktirip cehennemin dibine gidebilir."

"Tanrım, Gabby."

Omuz silkti. "Kulağa nasıl geldiği umurumda bile değil. Ondan nefret ediyorum."

126

Bir anlığına kendimi Gabby'nin yerine koymaya çalıştım. Benim bir araba tarafından ezilmemi izlemişti. Yere düşmemi izlemişti. Bilincimi yitirmemi izlemişti. Ve muhtemelen oracıkta öldüğümü düşünmüştü. Birdenbire ben de o kadından nefret ettim. Ona bunları yaşattığı için. Bana bunları yaşattığı için. Her şey için.

"Tamam," dedim. "Sen bu konuyla ilgilenir misin? Yani, dava açılmasını istediğimi annene söyleyebilir misin?"

"Tabii ki," dedi.

"Keşke Law & Order hukuk davalarını da işleseydi. O zaman öyle uzmanlaşmış olurum ki mahkemede kendi kendimi bile savunabilirdim."

Gabby güldü ve ebeveynlerimle Sarah'mn içeri girdiğini görünce ayağa kalktı. Sarah'mn üzerinde siyah keten pantolon, pamuklu tişört ve hafif bir hırka vardı. Yanında bir bavul olmasaydı, yine de havalimanına gitmekte olduğunu hemen anlayabilirdiniz.

Gabby, "Hadi bakalım," diyerek beni yanaklarımdan öptü. "Artık emin ellerdesin. Yarın yine geleceğim." Aileme teker teker sarılarak odadan çıktı.

Ailem bugün Londra'ya geri döneceklerini bana söylememişlerdi, bu yüzden biraz şaşırmıştım. Ama dürüst olmam gerekirse, aym zamanda korkunç bir rahatlama hissine kapıldım. Ailemi seviyordum. Sadece, etrafımda olmaları şu anda sahip olmadığım kadar enerji istiyordu. Ve eğlendirmem gereken refakatçiler olmadan Gabby'yle baş başa geçireceğim bir günün düşüncesi, şu anda olabilecek en iyi gün gibi geliyordu bana.

"Dönüyor musunuz?" diye sordum. Ses tonum, durumun gerektirdiği gibi üzüntü doluydu. Cümlelerin sonunda sesimin yükselmemesi için elimden geleni yapmış ve kelimelerimin eşit sesle çıkması için kendimi tutmayı başarmıştım.

Annem yanıma oturdu. "Yalnızca Sarah dönüyor tatlım," dedi. "Babanla ben hiçbir yere gitmiyoruz."

Yüzümdeki gülümsemenin solduğunu hissederek kendimi tam zamanında durdurdum. Dudaklarıma daha geniş bir gülümseme kondurdum. Gitmelerini istediğim için hayırsız bir evlat gibi hissettim kendimi. "Ah, harika," dedim.

Sarah bavulunu kapının yanına bırakarak yatağın diğer yanına geldi. Babam televizyondaki Riziko! programına bakıyordu.

Sarah, "Gitmek zorundayım, üzgünüm," dedi. "Zaten epeyce izin aldım ve daha fazla kalmam imkânsız. Yoksa yerimi kaybederim."

"Ah, hiç sorun değil," dedim. "Ben iyiyim. Kimsenin kalmasına gerek yok."

Anlasanıza.

Babam sonunda dikkatini televizyondan alıp bana dönerek, "Ama annenle benim gitmeye pek niyetimiz yok," dedi. "Küçük Hannah Savannah'mızı iyileşme sürecinde yalnız bırakacak değiliz."

Ne söyleyeceğimi bilemeden gülümsedim. Sadece çocukluğumu hatırlayabildiği için mi bana hâlâ Hannah Savannah dediğini merak ettim. Yetişkin halimi pek iyi tanıımıyordu. Belki de bu şekilde, Londra'ya gittiklerinden beri benim pek değişmediğime, onunsa hiçbir şey kaçırmadığına ikna olmaya çalışıyordu.

Sarah, "Uçağım birkaç saat sonra kalkıyor ama biraz sizinle kalacak kadar vaktim var," dedi.

Riziko/, Çifte Riziko bölümüne geçince babam mest olmuş bir halde sandalyeye yerleşti.

Yarışmacılardan biri konularını seçerken hepimiz kulak kesildik. "Eyalet Kısaltmaları."

Sarah, "Üf, çok sıkıcı," dedi.

Keşke kanalı değıştirselerdi. Rizikol'yu izlemek istemiyordum. Law & Order'ı izlemek istiyordum.

Alec Trebek'in sesini nerede duysanız tanırdınız. "Bu orta-batı eyaleti, kısaltması aynı zamanda bir edat olan tek eyalet."

Babam bu sözler üzerine elini havaya kaldırıp, "Oregon!" dedi.

128

Annem başını iki yana salladı. "Doug, ortabatı dedi. Oregon kuzeybatıda."

Şeytan, or diye bir edat olmadığını söyle diyordu ama söylemedim.

Yarışmacı, "Indiana mı yoksa?" diye yanıtladı.

"Doğru cevap."

Babam dizine vurdu. "Yaklaşmıştım ama."

Yaklaşmamıştı. Hem de hiç yaklaşmamıştı. Bazen o kadar budala oluyordu ki, ancak o kadar budala olunurdu.

Sarah, "Evet, tamam baba," dedi.

Sarah'nm bunu söyleme şekli, sanki birbirlerine akıllarına ne eserse rahatlıkla söyleyebiliyormuş gibi davranmaları,

hastane yatağında yatarken onların yanında kendimi ne kadar dışlanmış hissettiğimi bir kez daha vurguladı.

Ben... yapamıyordum m. Ailemin burada benimle kalmasını istemiyordum. Kendi başıma kalıp huzur içinde iyileşmek istiyordum.

Hastanedeyken kendimi çok zorlamamam gerekirdi. Dinlenmem gerekirdi. Ama onlar yanımdayken zorlanıyordum; dinleneni iyordum.

Riziko! bittikten hemen sonra Sarah'nm arabası onu almaya geldi. Sarah bavulunu aldı ve yanıma gelerek bana nazikçe sarıldı. Yarım yamalak bir sarılıştı fakat bunun sebebi bana sarılmak istememesi değil, şu anda kimseye sarılacak durumda olmayışımı.

Sonra annemle babama döndü ve onlara da sarılarak veda etti.

Annem, "Pasaportun yanında mı?" diye sordu.

"Evet, hazırım."

Babam, "George seni Heathrovv'dan alacak, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

Ulaşım hakkında ve Şunu unutmadın, değil mi? türünde sürüsüyle soru sorulduktan sonra Seni özleyeceğimler ve Seni seviyo-rumlar havada uçtu.

129

Sonra gitti. Ve ebeveynlerimle baş başa kaldık.

Onlarla hiç yalnız kalmazdık.

Ve tam o anda, onlar bana ben onlara bakarken, onlara söyleyecek hiçbir şeyimin olmadığını fark ettim. Hakkında konuşmak istediğim, yapmak istediğim, onların yapmasını istediğim, onlara vereceğim hiçbir şeyim yoktu.

Ebeveynlerimizi seviyordum. Gerçekten, gerçekten seviyordum. Ama onları tıpkı pek yakın olmadığınız büyükannenizi veya ülkenin öbür ucunda yaşayan amcanızı sevdiğiniz şekilde seviyordum.

Onlar benim zor zamanlarda sırtımı dayadığım kişiler değillerdi.

Ve gitmeleri gerekiyordu.

Elimden geldiğince nazik bir sesle, "Siz de eve dönmekten çekinmeyin," dedim.

Annem oturarak, "Saçmalama," dedi. "Senin yanındayız. Yol boyunca yanında olacağız."

"Biliyorum," dedim. "Ama buna ihtiyacım yok." Her ne kadar normal bir şekilde konuşmaya çalıştıysam da sesim soğuk ve ciddi bir tonda çıkmıştı.

İkisi birden, ne diyeceklerini bilemez halde bana baktılar. Ardından annem ağlamaya başladı.

"Anne, lütfen ağlama," dedim. "Öyle demek istememiştim..."

"Hayır," dedi. "Önemli değil." Gözyaşlarını sildi. "Bana bir dakika izin verir misiniz? Biraz... su içmem lazım."

Sonra odadan çıkıp gitti.

Dilime hâkim olmam gerekirdi. Biraz daha sabredip her şey yolundaymış gibi davranmam gerekirdi.

Babama dönerek, "Çok üzgünüm," dedim. Bana bakmıyordu. Gözlerini yere dikmişti. "Gerçekten. Öyle söylediğim için çok üzgünüm."

Babam gözlerini yerden kaldırmadan, başını iki yana salladı. "Hayır, üzölmene gerek yok."

130

Başını kaldırıp bana baktı. "Bize ihtiyacın olmadığını biliyoruz. Bugönlere biz olmadan, tek başına gelmeyi başardığını biliyoruz."

Ne günler ama.

"Ben..."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok. Annen bununla yüzleşmekte benden çok daha fazla zorlanıyor ama bunu dürüstçe söylemene çok sevindim. Bu konuda özgürce konuşabilmeli ve birbirimize karşı daha dürüst davranmalıyız." Yanıma gelerek elimi tuttu.

"Annenle ben bu işi batırdık. Beceremedik." Babamın çarpıcı derecede güzel, yeşil gözleri vardı. Babam olduğu için bunu çok sık fark edemiyordum ama size şu anda bana baktığı şekilde baktığı zamanlarda bunu görmezden gelmeniz imkânsızdı. Çimenlerin, koyu renkli zümrütlerin yeşiliydi gözleri. "Londra'ya gidip yerleştiğimizde, annenle ikimiz de seni götürmeyerek büyük bir hata yaptığımızı fark ettik. Los Angeles'ta kalmana asla izin vermemeliydik. Seni asla bırakmamalıydık."

Gözlerimi kaçırdım. Yeşil gözleri buğulanmaya başlamıştı. Sesi titremeye başlamıştı. Bunu kaldıramıyorduk. Ellerime baktım.

"Seni her aradığımızda," diye devam etti, "telefonu kapadıktan sonra oturup ağlıyorduk. Ama sen her zaman çok güçlü davrandın. Biz de keyfinin yerinde olduğunu düşünmeye devam ettik. Sanırım bu en büyük hatamızdı. Senin sözüne göre hareket ettik ve ne yapıp yapmaman gerektiğini söylemek istemedik. Yani, Hudsonlarm yanında çok mutlu gibiydin. Notların iyiydi. İyi bir okulu kazandın."

"Doğru," dedim.

"Ama şimdi geriye dönüp bakınca, bunun iyi olduğun anlamına gelmediğini görüyorum."

Ayrıntıya girip girmeyeceğini merak ederek bekledim.

"Bu çok zor bir şey," dedi. "Çocuğuna iyi anne babalık yapamadığını itiraf etmek. Bugünlerde tüm arkadaşlarımızın

131

evlatları yuvadan bir bir ayrılıyor ve dediklerine göre çocuklarının artık sana ihtiyaç duymadığını fark ettiğin gün, midene bir yumruk yemiş gibi oluyormuşsun. Bunu sesli olarak söylemesem de, kendi kendime hep aynı şeyi düşünüyorum: Çocuğunun sana ihtiyaç duymadığını bilmek canını yakıyor olabilir ama ihtiyaç duyduğunu bilip de onun yanında olmamak... kesinlikle tarifsiz bir acı."

"Sadece birkaç seneydi," dedim. "Üniversiteye başlayınca zaten evden ayrılacaktım."

"Ama bu kendi tercihin, kendi seçimin olacaktı. Ve ne olursa olsun, her zaman eve geri dönebileceğini bilecektin. Bizim bunu sana layığıyla hissettirebildiğimizi sanmıyorum. Evinin bizim yanımız olduğunu."

Ağlamama engel olamadım. Gözyaşlarını tutmak istiyordum. Yanaklarımdan süzölmemeleri için, benden başka kimseye görünmemeleri için elimden geleni yapıyordum. Bir anlığına başardım sandım. Fakat tıpkı adil bir bilek güreşinde olduğu gibi, ikimizden biri eninde sonunda masaya yattı. Bendim o. Gözyaşları kazanmıştı.

Babamın elini yakalayıp sıkıca tuttum. Sanırım uzun zamandır ilk defa, onun yanındayken kendimi sıkılğan hissetmiyordum. Kendim gibi hissediyordum.

Elimi okşayıp bana baktı. Bir gözümün altındaki yaşları silerek gülümsedi. "Annenle bir süredir üzerinde düşündüğümüz bir konu var. Kendini daha iyi hissetmeye başlayınca sana da bahsedecektik," dedi. "Ama ben şimdi bahsetmek istiyorum."

"Olur..."

"Londra'ya taşınmanı istiyoruz."

"Benim mi?"

Başını salladı. "Trafik kazası geçirip ölümden dönmenin sana yaşamını sorgulattığından şüphem yok ama evladının trafik kazası geçirip ölümden dönmesi insanın gözünü öyle bir açıyor ki. Yeniden gerçek bir aile olmalıyız. Baban olduğum için,

132

hayatımın bir parçası olduğun için çok şanslıyım. Hayatımın daha büyük bir parçası olmanı istiyorum. Annen de aynı şeyi düşünüyor. Bunu yıllar önce söylemeliydik ama yanımızda olmanı her zaman isteyeceğimizi bildiğini varsaydık. Ben artık hiçbir şeyi varsayımlara bırakmak istemiyorum. Bizimle gelmeni istiyorum. Lütfen. Londra'ya taşınmanı istiyoruz."

Bütün bunlar çok fazlaydı. Londra. Ve babam. Ve koridorda ağlayan annem. Ve hastane yatağı. Ve... diğer her şey.

Bakışlarımı babamın gözlerinden kaçırıp yere çevirdim. Tekrar ona baktığımda, ne cevap vereceğimi bilmeyi diliyordum. Yalnızca, ne söyleyeceğimi düşünebilmek için bir süreliğine gözlerimi kaçırmam yeterliydi.

Ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

Ben de ne yapacağımı bilmediğim anlarda hep yaptığım şeyi yaptım. Konuyu değiştirdim. "Bilemiyorum, baba. Buranın iklimi daha güzel."

Babam bana genişçe gülümsedi. "Havadan eksik olmayan bulutlan ve yağmuru sevmiyor musun yani?"

Başımı iki yana salladım.

"Bunu düşüneceğine söz verir misin?"

"Söz veriyorum," dedim.

"Kim bilir, belki Londra başından beri olman gereken yerdir."

Şaka yapıyordu. Böyle bir şeyin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesine imkân yoktu.

Sonra, bu fikri daha önce kendi kendime bulmamış olmamın ne kadar tuhaf olduğunu fark ettim. Tüm yolculuklarım boyunca, şehirden şehre atlarken, bir kez bile ailemin yaşadığı şehri göz önünde bulundurmamıştım. Bu, Londra'nın benim için doğru şehir olmadığı anlamına mı geliyordu? Yoksa Londra'nın ait olduğum yer olduğunu anlama vaktimin geldiğine dair bir işaret miydi? Kaderimin peşinden gitmek istiyordum ama Londra'ya gitmek istemiyordum.

133

"Sana bir soru soracağım," dedi. "Ve bana karşı tamamen dürüst olmanı istiyorum. Annenle benim nasıl hissedeceğimizi düşünme. Ben yalnızca kendi ihtiyaçlarını düşünmeni istiyorum."

"Tamam," dedim.

"ok ciddiym Hannah."

"Tamam."

Beni şaşırtan bir ağırbaşlılıkla konuşmaya başladı.
"Gitmemiz senin için daha mı iyi olurdu?"

İşte. İstediğim şey tam da kucağıma düşmüştü. Ama uzamp onu yakalayabileceğimden emin değildim. Babama gitmesini istediğimi yüksek sesle söylemeye dayanabilir miydim bilmiyordum, özellikle de biraz önceki konuşmamızdan sonra.

Babam bir cevap bulmama fırsat vermeden lafa daldı.
"Endişelendiğim şey annenle benim hislerimiz değil. Senin için endişeleniyorum. Tek kaygım sensin. Umursadığım tek şeysin. Ve senden tek istediğim şey, kızım adına doğru kararı verebilmem için bana yeterince bilgi vermen. Neye ihtiyaın var? şimdilik biraz huzur ve sessizlik mi istiyorsun?"

Ona baktım. Dudağımın titrediğini hissedebiliyordum. Bunu söylemeyi kendime yediremiyordum.

Babam gülümsedi ve o gülümseme sayesinde, bana bunu syletmeyeceğini anladım. Sessiz kalışımı bir cevap olarak kabul etti ve başım salladı. "O halde şimdilik veda vakti

geldi," dedi. "Bunun bizi sevmediğın anlamına gelmediğini biliyorum."

"Elbette sizi seviyorum," dedim.

"Biz de seni seviyoruz."

Bu sözcükleri birbirimize birçok kez söylemiştik ama bu seferkini göğsümün tam ortasında hissetmişim.

"Pekâlâ, gidip annene son dakika haberlerini vereyim."

Yüzümü ellerimle kapatarak, "Ah, çok üzgünüm," dedim. Kendimi berbat hissediyordum.

"Üzülme. Annen bazı anlarda düşündüğünden çok daha güçlü bir kadın. Ve yalnızca senin iyiliğini istiyor."

134

Koridora çıktı. Bir anlığına yalnız kaldığımda gergin ve ağlamaklı olduğumu fark ettim.

Çok geçmeden kapı açıldı ve annemle babam içeriye girdi. Annem hiçbir şey söyleyecek durumda değildi. Yalnızca bana bakıp yanıma koştu ve kollarını omuzlarıma sardı.

"Gideceğiz," dedi.

"Tamam."

"Seni seviyorum," diye devam etti. "Seni çok seviyorum. Doğduğun gün, tam altı saat boyunca durmadan ağladım çünkü hayatımda hiç kimseyi bu kadar fazla sevmemiştim. Ve sevmekten de asla vazgeçmedim. Tamam mı? Asla vazgeçmedim."

"Biliyorum, anne. Ben de seni seviyorum."

Gözyaşlarını sildi, elimi son bir kez sıktı ve babamın bana sarılmasına izin verdi.

Babam, "Seninle gurur duyuyorum," dedi. "Böyle biri olduğun için seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim, baba."

İşte bu kadardı. Kapıya yöneldiler.

Babam arkasını dönerek bana baktı. "Ah, neredeyse unutuyordum."

İçeri ilk girdiğinde tezgâhın üzerine bıraktığı kutuyu alarak bana uzattı.

Kutuyu açtım. İçinde Primo'dan alınmış bir tarçmlı çörek vardı. Üzerindeki sos kutuya yapışmış, sarmal hamur çözölmeye başlamıştı.

"Unutmamışsın," dedim. Bu öylesine düşünceli bir hareket, öylesine şefkat dolu bir hediye idi ki bir an önce gitmezse tekrar ağlamaya başlayacağımdan emindim.

Babam göz kırptı. "Böyle bir şeyi asla unutamam."

Sonra, annemle kız kardeşime katılmak üzere kapıdan çıkıp gitti. Bir taksiye atlayıp LAX havaalanına gidecekler, sonra da tüm ülkeyi ve Atlas Okyanusu'nu geçip Heathrow'a iniş yapacaklardı.

135

Bense burada kalacaktım.

Ve dürüst olmam gerekirse, ailemin beni sevmekten asla vazgeçmediğini o âna kadar hiç fark etmemiştim.

Ethan işe gittiğinden beri Şarlman'la birlikte koltukta öylece oturmuş, onu hangi veterinere götüreceğim ve hangi otobüse bineceğime karar vermeye çalışıyordum.

Bu sabah, Ethan gittikten kısa süre sonra yine küsmüştüm. Uyandığımda midem birazcık bulanıyor gibiydi, sonra kendimi daha iyi hissettiğimi düşünüp, kahvaltılık bir şeyler aramak üzere buzdolabını açmıştım. Rafta duran pastırma paketini elime aldığımda, kokusu midemi bulandırmıştı. Fakat kustuktan sonra kendimi çok daha iyi hissettim. O sırada, birdenbire açlıktan ölecekmiş gibi oldum ve aklıma tarçınlı çörekler geldi.

Hemen kendim ve Şarlman için iki tane çörek kaptım ama sonra fikrimi değiştirdim. Sonuçta Şarlman ufacık bir şeydi. Bu yüzden onunkini ikiye böldüm ve yarısını yere, yarısını ise kendi tabağıma koydum. Hepsini üç ısırıktaki mideye indirdim. Sonra bir tane daha yedim.

Üniversitedeyken, sarhoş olup kustuğum birkaç seferinde kendimi kurtlar gibi aç hissetmiştim. Sanki vücudum kendini bütün kötü şeylerden arındırmış ve o şeylerin yerine lezzetli bir şeyler koymak istiyormuş gibiydi. Böyle zamanlarda sabah kalkıp Dunkin' Donuts'a gider ve tarçınlı açmalardan yedim, çünkü asıl istediğime en yakın olan şey oydu. Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Şu anda Şarlman'la birlikte kanepede oturuyorduk. Ben onun üzerine eğilmiş, köpeklerin şehir otobüslerine kabul edilip edilmediğini bulmaya çalışırken o da kucağıma kıvrılmış yatıyordu. İnternette kesin bir bilgiye ulaşamayınca bilgisayarımı kapadım

ve akışına bırakıp günün beni götürdüğü yöne gitmeye karar verdim. Eğer onu otobüse almazlarsa bir çaresine bakardım.

Ethan'ın dairesinin kapısını kilitleyerek dışarıya çıktım. Her şey sırasıyla idi. Şarlman'ı etrafta gezdireceksem öncelikle bir tasmaya ihtiyacı olacaktı. Ethan'ın evinden çok da uzakta olmayan Target'a gittim. Şarlman bu sırada kucağımdaydı. Markette birinin beni durdurmasını bekledim ama kimse bize bakmadı. Başımda, onun bir hizmet hayvanı¹ olduğunu söylemeyi planlamıştım ama buna gerek kalmamıştı. Bir tasma alıp kasaya yöneldim. Kasiyer bana yandan bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Markete kucağında köpekle girmek gayet normal bir şeymiş gibi davranmaya çalışıyordum. Genel olarak, yapmaman gereken bir şey yaparken, sanki yapman gerekeni yapıyormuşsun gibi davranman gerektiği kanısındaydım.

Şarlman'a tasmağını taktıktan sonra otobüste de aynı taktiğı sürdürmeye karar verdim. Otobüsü beklerken kendimden emin bir tavır takındım. Nihayet geldiğinde, şoförün dikkatinden kaçacağımızı umarak, otobüse binen kalabalığın arasına karıştım.

Ama öyle bir dünya yoktu.

Şoför, "Otobüse köpekle binemezsiniz," dedi.

"O bir hizmet köpeğı," dedim.

"Hizmet tasmağı yok ama."

Cevap vermeye yeltendim ama adam sözümü kesti.

"Fark etmez zaten. Köpeklerin binmesi yasak."

"Peki," dedim. Onunla biraz tartıřıp, binmemize izin vermeye ikna etmeyi dūřundūm ama aklıma hiēbir řey gelmiyordu ve dahası, arkamızdaki sırayı bekletiyorduk. Otobūsten inerken, "Teřekkūrlar," dedim.

Yapacaēım son řey de olsa bu kōpeēi hayvan hastanesine gōtūrecekdim.

Target'a geri dōndūm. řarlman'ı kollarıma alarak bařım yukarıda, tekrar iēeriye girdim. Okul gereēleri bōlūmūne giderek bir sırt ēantası aldım. Aynı kasiyere yōnelip ēantayı okuttum ēūnkū hiēbir řey demeyeceēini biliyordum.

"Aslında buraya kōpek sokmanız yasak," dedi. "Borcunuz on dōrt dolar, seksen dokuz sent."

İlk sōylediēini duymamış gibi yaparak, "Teřekkūrlar," dedim. ēabucak dışarı ēıkıp kōřeyi dōndūm ve ēantayı kaldırırma koydum. şarlman'ı havaya kaldırıp ēantanın iēine soktum ve fermuarı kapatırken ūst tarafta bir hava deliēi bıraktım.

Tekrar duraēa gidip bařka bir otobū beklemeye bařladım. Geldiēinde, sanki ēantam bir kōpekle deēil de kitaplarla doluymuř gibi yūrūyerek otobūse bindim. Sergilediēim tavırlar ve řarlman'ın havlamaması sayesinde iēeri girmeyi bařardık. En arkadaki koltuklardan birine oturdum. ēantayı nazikē ayaklarımla dibine koyup fermuarı biraz daha araladım. řarlman ēantanın dibinde sessizce bekliyordu. ēıtını bile ēıkarmıyordu.

Onu ayaklarımla dibine sabitledim. Yolculuēun būyūk kısmını uyuyarak geēirdi; uyandıēında ise bařını kaldırıp, o sevimli suratı ve kocaman gōzleriyle bana tatlı tatlı baktı. Yūzū, vūcudunun geri kalanından daha uzun tūylūydū. Banyo yaptırılması gerekiyordu. Neyse ki onu sırt ēantasından ēıkarmam veya kuēaēıma alıp onunla oynamam iēin

havlamıyordu. Onu mutlu edebilmek için kul köle olacağınız türden bir yüzü vardı ve otobüsten atılmak istemiyordum.

Uzun süredir, bir sokaktan diğerine geçiyorduk. Tam yanlış otobüse bindiğimizi, tüm bu maskaralıkları bir hiç uğruna yaptığımı düşünmeye başlayacaktım ki karşıdaki hayvan hastanesini gördüm.

Dur düğmesine bastım ve otobüs çok geçmeden durağa yanaştı. Ayağa kalkarak, sırt çantasını nazikçe yerden aldım ve otobüsün arkasındaki çift kanatlı kapıya yöneldim. Açılmasını beklemek üzere kapının önünde durdum fakat Şarlman tam o anda havlamaya başladı.

139

Bir an önce açılmasını umarak gözlerimi kapıya diktim. Açılmıyorlardı. Herkes bana bakıyordu. Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama insanların yüzüne bakmayı reddediyordum.

Şoförün, sesin kaynağına bakmak için arkasına döndüğünü gördüm ama kapıların açılmasıyla otobüsten koşarak inmem bir oldu. Kaldırıma ulaştığımızda Şarlman'ı çantadan çıkardım. Otobüsteki bazı insanlar bizi pencereden izliyorlardı. Otobüs şoförü bana dik dik baktı. Ama sonra salyangoz hızıyla Los Angeles sokaklarına doğru tekrar yola koyuldu. Şarlman'la biz ise birer kuş kadar özgür halde, hayvan hastanesinin bir bina uzağındaydık.

Ona, "Başardık!" dedim. "Hepsini kandırdık!"

Başını omzuma dayadı ve yanağımı yalamak üzere boynunu uzattı.

Tasmasından sıkıca tutarak onu yere indirdim ve birlikte hastanenin lobisine girdik.

Her yerde köpekler vardı. İçerisi köpek kulübesi gibi kokuyordu. Niçin tüm kedi ve köpekler aynı rutubetli kokuya sahipti ki? Tek başlarına olunca o kadar da kötü kokmuyorlardı ama bir grup hayvanı bir araya getirdiğiniz anda... acı bir koku yayılıyordu etrafa.

Danışma görevlisine giderek, "Merhaba," dedim.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dün gece sokakta bir köpek buldum ve çipli olup olmadığına baktırmak istiyordum."

"Elbette," dedi. "Şu anda biraz yoğunuz ama şu kayıt formunu doldurursanız sizinle daha çabuk ilgileneceklerdir." Bana bir panoya sıkıştırılmış formu uzattı. Köpeğin Adı kısmına "Şar-İman," Hayvan Sahibi kısmına da kendi adımı yazdım; oysa ne onun adı Şarlman'dı ne de ben onun sahibiydim.

Danışma görevlisi, "Hanımefendi?" diyerek bana seslendi.

"Evet?"

[1](#)

Engelli kişilere yardımcı olması için eğitilmiş evcil hayvanlara verilen isim. ~çn

"Maalesef saat altıya kadar doluyuz," dedi.

"Altı mı?"

"Evet. Çok üzgünüm. Beklenmedik bazı prosedürler ortaya çıktı. Öğleden sonra tamamen doluyuz. İsterseniz köpeği eve götürün, daha sonra geri gelirsiniz."

"Onu burada bıraksam olur mu? Sonra da saat altıda gelip doktorla görüşürüm?" Burada bensiz kalacağını düşünmek canımı sıkıyordu. Ama yapmaya çalıştığım şey de kısmen bu değil miydi? Şarlman'ın kime ait olduğunu bulmaya çalışıyordum çünkü bana ait değildi.

Görevli daha sözümü bitirmeden başım sallamaya başlamıştı bile. "Üzgünüm. Bunu yapamıyoruz. Birçok kişi gelip köpeklerini buraya bırakıyor ama sonra geri gelmiyorlar. Bu yüzden onları hayvan barınağına göndermek zorunda kalıyoruz."

"Peki," dedim. "Anladım."

Ardından usulca fısıldadı, "Eğer dolgun bir depozito, hatta bir kredi kartı bırakırsanız teknisyenlerin köpek kulübesinde bir yer ayarlamalarını sağlayabilirim. Yani, nasılsa geri döneceğinizi biliyoruz."

Sesimde şakacı bir tonla, "Yani teminat mı istiyorsunuz?" diye sordum.

Oldukça kibar ve mütevazı bir şekilde başını salladı.

Cüzdanımı çıkararak kredi kartımı uzattım. Görevli ayağa kalkarak Şarlman'ı almaya uzandı ama birdenbire ondan

ayrılmanın bana kartımdan ayrılmaktan çok daha zor geldiğini fark ettim.

Görevli Şarlman'a bakarak, "Sorun yok," dedi. "Annen işlerini hallederken seni birkaç saatliğine misafir edeceğiz sadece."

"Şey," dedim. "Pardon. Ben onun... annesi değilim." Herhangi birinin, herhangi bir şeyin annesi olduğum düşüncesi çok gülünçtü.

"Biliyorum tabii ki," dedi. "Ama şu anda ona siz bakıyorsunuz, o yüzden..."

141

"Yine de, onun aklını karıştırmak istemem."

Sonra cüzdanımı alarak hiç kimseyle göz kontağı kurmadan kapıya yöneldim çünkü bu hayatımda söylediğim en aptalca şeydi. Köpeğin aklını karıştırmak istemediğimden değildi. Kendi aklımı karıştırmak istemiyordum.

Dışarı çıkıp çantamdan telefonumu çıkardım. Etraftaki araba satıcılarına baktım. Zaman harcamanın anlamı yoktu. Caddenin iki kilometre aşağısında üç tane satıcı vardı. Yürümeye başladım.

Bugün listemdeki bir maddenin üzerini daha çizecektim.

Çok yakında, normal yaşantısı olan biri olacaktım.

142

ilem ayrıldıktan hemen sonra Gabby'yi aradım. Ona, ba

A

tim.

bamın Londra'ya taşınmam hakkında söylediklerini anlat-

Gabby bu konuda ne düşündüğümü sordu, ben de emin olamadığımı söyledim.

Çok uzun süredir, Gabby'yle aynı yerde yaşamıyor olsam da, bir kez daha ondan uzaklarda yaşamayı göze alamıyordum.

Gabby, "Şu anda kafan çok dolu," dedi. "Biraz uyumaya çalış. Hazır olduğunda, taşınmanın artı ve eksilerini konuşuruz."

Telefonu kapadıktan sonra tam olarak öyle yaptım. Uykuya daldım.

Biraz önce uyanıp saate baktığımda sabahın ikisiydi.

Henry odama girerken, "Uyanmışsın," dedi. "Biraz önce uyuyordun."

"Gabby'nin geçen gece horladığından daha gürültülü mü yoksa daha mı sessizdim?"

"Ah, daha gürültülüydün," dedi. "Kesinlikle çok daha gürültülüydün."

Güldüm. "Siz bu konuda bir şeyler yapamaz mısınız? Cerrahi müdahale falan?"

Bana doğru gelerek, "Ben olsam kafama takmazdım," dedi. "Sence de yeterince cerrahi müdahale görmedin mi?" Elindeki çizelgeye bir şeyler işaretlemeye başladı.

"Nasıl gidiyorum?" diye sordum.

Çizelgeyi yerine koyarak kalemini kapadı. "Harikasın. Galiba seni yarın tekerlekli sandalyeye transfer edecekler."

143

"Vay canına!" dedim. "Ciddi misin?" Bir gün hiç düşünmeden yürüyebilirken, diğer gün tekerlekli sandalyeye oturma düşüncesi karşısında nasıl da heyecanlanabiliyordu insan.

"Evet," dedi. "Heyecanlandın, değil mi?"

"Hem de nasıl."

"Biri sana çörek mi getirdi?" Koyu mavi önlüğünün harika bir tonu vardı. Yani, özellikle onun üzerinde harika durduğunu kastetmiyorum. Sadece, hemşirelerin genellikle toz pembe veya açık mavi önlükler giydiğini fark etmiştim. Ama Henry'nin üzerindeki koyu mavi çok daha çekici bir renkti. Eğer hemşire olsaydım, sabahdan akşama kadar koyu mavi önlükle dolaşırdım.

"Evet," dedim. Unuttuğuma inanamıyordum. Kutuyu derhal kaptım. "Babam bana Primo'dan tarçınlı çörek almış."

Henry, "Dostum, beni zayıf noktamdan yakaladın," dedi. "Tatlıya pek düşkün değilimdir ama tarçınlı çöreklerle bayılırım."

Tarçınlı çöreklerle benim de zaafım olduğunu söylemeyi öylesine arzuluyordum ki, kekelemeye başladım. "Aynı benim de... yani ben de... sever misin gerçekten?... Bayılırım."

Güldü.

"Yani, tarçınlı çöreklerle bayılırım. Tarçınlı çörek bağımlısıyım," dedim.

"Öyle bir şey yok bir kere," dedi.

Konusu açılınca, biraz çörek yemeden durmam imkânsız hale gelmişti. Kutuyu açıp çörekten bir parça kopardım. "Birazını ister misin?" diye sordum.

Henry, "Ah, sorun değil," dedi.

"Emin misin? Babam bunu Primo'dan almış. Los Angeles'ta-ki en iyi tarçınlı çöreği orada yaptıklarına bahse varım."

Kalemini göğüs cebine koydu. "Aslında var ya, bir ısırık alsam hiç fena olmaz."

Kutuyu ona uzattım. Çörekten ufak bir parça kopardı.

"Bu mu yani?" dedim. "Gerçek bir parça al."

Henry gülerek, daha büyük bir parça kopardı. "Eminim bu

144

konuda Hastalarla İletişim Rehberi 1: Onların Yiyeceklerini Yemeyin, adlı bir ders konusu vardır."

Güldüm. "Kimse mükemmel değildir."

Lokmasını çiğnerken, "Değildir sanırım," dedi. Ardından, "Ne de harikaymış bu meret," diye ekledi.

"Dedim sana. Böbürlenmek için söylemiyorum ama tarçmlı çörek erbabı sayılırım."

"Galiba buna inanmaya başlıyorum."

"Belki de ziyaretçilerime daha fazla çörek istediğimi ima etsem iyi olur. Kısa zamanda zulamızı doldurabilirim."

"Kışkırtıcı bir fikir," dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Bunu söylediği anda kim olduğumuzu ve niçin burada bulunduğumuzu hatırladım. Birazcık da olsa gerçek dünyaya döndüm.

"İyiyim," dedim. "Her gün biraz daha iyi hissediyorum."

"Sence yarın tekerlekli sandalyeye geçiş yapmaya hazır mısın? İlk defa hareket etmek, yatağından kaldırılmak falan biraz acılı olabilir. Yine de kabul eder misin?"

"Dalga mı geçiyorsun? Her şeyi kabul ederim."

"Elbette," dedi. "Tam da düşündüğüm gibi."

Kapıya yöneldi ama sonra durakladı. "Eğer tarçmlı çöreği benim kadar seviyorsan, churro¹ da seviyor olmalısın. Hiç churro yedin mi?"

Ona içermiş gözlerle baktım. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Bana mı soruyorsun? Ben Los Angeles'liyim. Tabii ki churro yedim."

"Peki, özür dilerim Madam Çokbilmiş."

Gülmeye başladım. "Çokbilmiş mi?"

O da güldü. "Nereden çıktı ben de bilmiyorum. Ağzımdan kaçıverdi işte. Ben de en az senin kadar şaşkınım."

O kadar güldüm ki gözlerim yaşardı. Tüm bedenim sarsılıyordu. Vücudunuz hasarlıyken, gülme esnasında ne kadar büyük bir bölümünü kullandığınızı fark ediyorsunuz. Ama gülmemi durduramıyordum. Durdurmak da istemiyordum.

"Sanırım bunu benim söylüyor olmam biraz tuhaf kaçtı," dedi.

"Biraz mı?"

Bana katılarak, kendi sözleri karşısında gülmeye başladı.

Ve sonra, ansızın, bacağıma bir ağrı saplandı. Keskin, derin ve içime işleyen bir acıydı bu. Kahkahalarım birden kesildi. Yüksek sesle haykırdım.

Henry koşarak yanıma geldi.

Acı bir türlü geçmiyordu. O kadar keskindi ki nefes alamıyordum. Konuşamıyordum. Ayağıma baktığımda, sağ ayak parmaklarımın kasılmış olduğunu gördüm. Ne kadar uğraştaysam da onları açamadım.

Henry, "Bir şey yok, bir şey yok," dedi. Serum şişeme doğru yöneldi. "Birkaç saniye sonra geçecek, söz veriyorum." Geri gelip elimi tuttu. Gözlerime baktı. "Bana bak," dedi. "Hadi, bana bak. Birazdan geçecek. Yalnızca bacağına kramp girdi. Geçene kadar dişini sıkmalısın. Birazdan düzelecek."

Bakışlarımı ona çevirdim. Acı süresince ona odaklandım. Ben onun gözlerinin içine bakarken Henry de benimkilere bakıyordu.

"Başarabilirsin," dedi. "Başarabilirsin."

Ardından acı yavaşça hafiflemeye başladı.

Ayakparmaklarım düzeldi.

Vücudum gevşedi.

Nefesim düzene girdi.

Henry'nin elleri benimkileri bıraktı ve kollarımdan omuzlarıma doğru yöneldi. "İyi misin? Bu çok acı verici bir şeydir."

"Evet," dedim. "Evet, iyiyim."

"Yarın kalkıp biraz hareketleneceğin iyi oldu. Vücudunun artık hareket etmesi lazım."

"Evet," dedim.

146

"İyi dayandın."

"Teşekkürler."

"Nasıl hissediyorsun? Kendi başına kalabilecek misin?"

"Evet," dedim. "Sanırım."

"Eğer bir daha olursa düğmeye bas, hemen gelirim." Ellerini benden çekti. Neredeyse farkına varamadığım hızlı, hafif bir hareketle, yüzüme düşen saç tutamını geriye itti. "Biraz dinlen. Yarın büyük gün."

"Olur."

Gülümseyerek kapıdan çıktı. Son anda, başını içeriye uzattı.

"Tam bir çetin cevizsin, bunu biliyor muydun?"

"Muhtemelen bütün hastalarına böyle söylüyorsundur," dedim ama gittikten sonra kendimi, Ya söylemiyorsa? Ya böyle şeyleri söylediği tek kişi bensem? diye düşünürken buldum.

147

Satıcı bana dönerek, "Hanımefendi," dedi. Hâlâ onun masasında oturuyorduk. Kararımı çoktan vermiştim. "Yeni bir araba istemediğinize emin misiniz? Eğlenceli bir şeyler? Belki biraz daha... sizin tarzınıza yakın bir parça?"

İkinci el bir Toyota Camry'nin önünde duruyorduk. Satıcı ısrarla, parlak kırmızı renkli bir Prius'u dikkate almam gerektiğini söylüyordu. İtiraf etmem gerekirse, parlak kırmızı Prius'u tercih ederdim aslında. Bugün hayatımda ilk kez, "Başlarım böyle işe," deyip, ödeme zamanı geldiğinde bir hal çaresini bulma umuduyla tüm paramı Prius'un peşinatına yatırdığım gün olabilirdi belki. Çünkü o kırmızı arabaya bayılmışım.

Ama beni daha iyi yerlere taşıyacak yeni kararlar alma çabası içindeydim.

"Camry işimi görür," dedim. Deneme sürüşüne çıkmıştım bile. Tüm sorularımı sormuştum. Dokuz bin beş yüz dolar istiyorlardı. Adama yedi bin beş yüz verebileceğimi söyledim. Biraz pazarlık yaptık. Bir süre sonra sekiz bine çıktım. Adam yeni fiyatlar almak için sürekli müdürünün yanına gidip geliyordu. En sonunda, müdür yanımıza gelerek ne kadar az fiyat önerdiğimden dert yanmaya başladı.

"Eğer sekiz bin beş yüzden aşağıya satarsam o arabadan hiç kar etmeyeceğim," dedi. "Ama bizim de para kazanmamız gerek. Arabaları öylesine hibe edemem ki."

"Peki," dedim. "Anlaşamayacağız galiba." Sandalyeden kalkarak çantamı aldım.

Müdür, "Tatlım," dedi, "aptal olma."

İşte Gabby bu yüzden sürekli kadın hakları ve cinsiyet eşitliğinden dem vuruyordu. Bunun gibi geri zekâlılar yüzünden.

"Bak, sana kemiksiz sekiz bin ödeyebileceğimi söyledim zaten. Kabul edip etmemek sana kalmış."

Cari harika pazarlık yapardı. Kıyasıya mücadele ederdi. Ben lise son sınıftayken Cari pazarlık sanatını öğrenebilmemiz için alışverişe beni ve Gabby'yi de götürürdü. Araba tamircileri, tezgâhtarlar, tesisatçılar, aklınıza ne gelirse. Pazarlığı doğrudan bize yaptırırdı. Bir keresinde cipine yeni lastik almaya gittiğimizde kendisi köşede bekleyip, beni adamla onun adına konuşmaya göndermişti. Dışarı çıkıp ona yeni fiyatı bildirdiğimde başını iki yana sallayıp daha iyisini yapabileceğimi söylemişti. Ve her zaman daha iyisini yapabiliştim. Özellikle de lastikçi adamın pazarlık sonrasında bir de bedava araba yıkama bileti vermesiyle gurur duyuyordum. Gabby de bir keresinde termosifon tamircisine beş yüz dolar indirim yaptırmıştı. Cari ve Tina o gece kutlama için bizi Benihana'ya götürmüştü hatta.

Cari, pazarlık yapmayan insanların enayi olduklarını söylerdi. Ama bizler öyle değildik.

Müdüre dönerek, "Ben bugün bir araba satın alacağım ama sizden almak zorunda değilim," dedim.

Müdür gözlerini devirdi. "İyi tamam, tamam," dedi. "Gel sekiz bin yüz dolara el sıkışalım."

Adamla el sıkıştıktan sonra belgeleri hazırlamaya başladılar. Üç yüz dolar peşinat vererek, oradan altımda bir arabayla ayrıldım. Paramın çoğu gitmişti ama sorun değildi. Çünkü planıma sadık kalacaktım.

Satıcıdan yeterince uzaklaştığımda arabayı yolun kenarına çektim ve içimdeki tüm gerginliği atmak üzere direksiyona vurmaya, haykırmaya başladım.

Başarıyordum. Kendime bir hayat kuruyordum.
Başarıyordum.

Carl'ın ofisini aradım.

149

Fazlasıyla ağdalı ve aramamdan hoşnut bir sesle, "Selam!" dedi. "Lütfen işi kabul ettiğini söyle."

"İş i kabul ediyorum."

"Muazzam. Seni buradaki İK sorumlusu Joyce'a bağlıyorum. Sana başlama tarihi, maaş, sosyal hakların gibi güzel şeylerden bahsedecek. Eğer onu en az yıllık kırk iki bin dolarlık maaşa ikna edemezsen beni hayal kırıklığına uğratırsın."

Güldüm. "Az önce dokuz bin yedi yüz dolarlık arabayı sekiz bin yüz dolara satın aldım. Bu iş i bana bırak."

"İşte duymak istediğim şey!"

"Cari, gerçekten çok teşekkür ederim."

"Asıl ben sana teşekkür ederim," dedi. "Ciddi söylüyorum, bu iş tam zamanında oldu. Rosalie bu sabah iş e bir buçuk saat gecikti ve bir bahane uydurmaya bile zahmet etmedi. Kendisi yalanlıyor ama hastalardan biri geçen hafta Rosalie'nin ona küfür ettiğini söyledi. İşte bütün bunlar yüzünden onu iş ten çıkarmayı istesem de, yerine birini bulmak için sürüsüyle özgeçmiş e bakmak hiç iş ime gelmiyordu."

Güldüm. "Pekâlâ," dedim. "Seninle çalışmak için sabırsızlanıyorum... patron."

Cari da güldü. "Eh, karımla kızımın da bana böyle hitap etmelerini sağlayabilseydim benden mutlusu olmazdı."

Beni Joyce'a bağladı. Onunla yarım saat boyunca konuştuk. Öncelikle Rosalie'ye uyarı vermesi gerektiğini, bu yüzden iki hafta sonra başlayacağımı söyledi. Ama Rosalie iki hafta beklemek istemezse, daha erken başlayabilirdim. Ona bu durumun benim için sorun olmadığını söyledim.

Joyce, "İşte bu yüzden tanıdığın insanları işe almak bazen en iyisi," dedi. "İK sorumlusu olduğum için, öncelikle bütün adayların referanslarına bakmam gerekirdi ama kişisel bir tanışıklığın varken esnek davranmak çok daha kolay oluyor."

Bana kırk bin dolar önerdi fakat biraz önceki araba pazarlığımın gazıyla bu ücreti kırk dört bine çıkardım. Sağlık sigortam da

150

olacaktı. "Ve asıl güzel haber de, çok küçük bir ücret karşılığında tüm aile bireylerini sağlık sigortana dahil edebiliyoruz," dedi.

"Öyle mi?" dedim. "Neyse ki yalnızca ben varım."

"Ah, peki," dedi. "Yılda iki haftalık ücretli iznin ve elbette, gerekirse doğum iznin de olacak."

Güldüm. "Gerekmeyecek."

O da gülerek karşılık verdi. "Seni çok iyi anlıyorum."

Birkaç ufak tefek ayrıntıyı daha konuştuktan sonra her şey karara bağlanmış oldu.

"Hudson, Stokes and Johnson PEDIYATRI Kliniği'ne hoş geldin," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim. "Aranıza katıldığırma sevindim."

Hâlâ işte olduğunu biliyordum ama Ethan'ı arama işteğime engel olamadım.

Ethan telefonu açınca, "N'aber tatlım?" dedi. Cevap vermesine şaşırmıştım doğrusu.

"Birkaç dakikan var mı?"

"Tabii," dedi. "Bekle de dışarı çıkayım."

Bir kapıdan geçtiğini ve arka plandaki seslerin kesildiğini duydum.

"N'aber?"

"Benimle asla pazarlık etmemeni tavsiye ederim," dedim. "ünkü biraz önce araba satıcısına bin beş yüz dolarlık indirim; insan kaynakları görevlisine de dört bin dolarlık zam yaptırdım. Yani kısacası, asla hafife alınmayacak birisiyim."

Ethan güldü. "Demek artık bir iş ve araba sahibisin."

"Aynen öyle."

"Peki, şarlman'm evini bulabildin mi?"

"Saat altıya kadar doluydular," dedim. "Ben de beklerken gidip araba aldım, şimdi de geri dönüyorum. Belki doktor işlerini daha erken bitirebilir diye bekleme odasında biraz oyalanırım."

"Altıya kadar mı?"

"Evet. Köpek şu anda hastanede. Ben geri dönene kadar ona bakmaları için kredi kartımı orada bırakmak zorunda kaldım."

151

Ethan yine güldü. "Ne yani, teminat gibi bir şey mi?"

"Ben de tamı tamına aynısını söyledim!"

Bir kez daha güldü. "Dinle, yarım saat içinde çıkacağım. Ne taraflardasın? Oraya gelip seninle buluşabilirim."

"Ah, ne de güzel olur!" dedim. "Batı L.A. tarafımdayım. Veteriner de Sepulveda Bulvarı'nda."

"Tanrı aşkına, evimden çok uzak orası," dedi. "Oraya otobüsle mi gittin?"

"Evet," dedim.

"Hem de Şarlman'la birlikte?"

"Onu bir sırt çantasına saklamış olabilirim de, olmayabilirim de."

Ethan güldü. "O zaman gelip seninle buluşayım ve bir yerlerde erken bir akşam yemeği yiyelim, indirim saatlerini yakalayabiliriz. Hayvan hastanesinin yakınlarında bir Meksika restoranı biliyorum. Sana bir kutlama burritosu alırım!"

"Ben varım!"

Restorana giderken birden çok kez kayboldum. Sonra bir tali yola sapmayı denedim fakat çok geçmeden karşı yönden

bana doğru gelen büyük kamyonu fark ettim. Yavaşça ve arkamı göremeden geri geri giderek sokağa çıkmak ve başka bir yolu denemek zorunda kaldım. Ama sonunda oraya ulaşmayı bir şekilde başardım. İşte bu, tüm hayatımın özetiydi. Sonunda hedefime ulaşmayı bir şekilde başarıyordum.

Arabayı restoranın otoparkına bıraktım. Ethan beni giriş kapısında bekliyordu.

Dramatik bir tavırla, "Yeni araba bu mu yani?" diye sordu. "Sevdim. Umulmadık bir hareket. Senden altına kıpkırmızı bir araba çekmeni beklerdim."

Bu sözler üzerine güldüm. "Son zamanlarda daha pratik karar alma hevesi içerisindeyim," dedim. "Güvenilir adamlar, tam zamanlı işler."

"Sahipsiz köpekler," diye ekledi. [2](#)

Gülerek onu düzelttim. "Şarlman'a yalnızca gerçek ailesini bulması için yardım ediyorum," diyerek Ethan'la birlikte restorana girdim. "Ama güvenilir adam ile tam zamanlı iş..." cümlemi "ebediyen benim," diyerek bitireceğimi fark ettim ama bunu yapmak istemediğimi çok geç olmadan anladım.

Ethan'la olan ilişkimizin ciddiyetinden veya geleceğimizden bahsetmek için henüz çok erkendi. Bir geçmişimiz ve ilişkimizi ciddiyete dökme potansiyelimiz vardı ama tekrar çıkmaya henüz başlamıştık. Sanırım yapılacak en iyi şey geleceğimi yalnızca kafamda canlandırmak, hayallerimi dile getirmekten şimdilik kaçınmak olacaktı.

Neyse ki Ethan da görünüşe göre benimle aynı durumdaydı çünkü bana baktı ve elimi sıkıca tutup, "Seni anlıyorum," dedi. Böylece cümlemi yarım bırakmama izin vermiş oldu.

Garson yemek bölümünde mi yoksa barda mı oturmak istediğimizi sorunca barı tercih ettik. Yerlerimize otururken Ethan guacamole siparişı verdi.

Garson yanımdan ayrıldığı sırada Ethan, "Seninle çok gurur duyuyorum," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim. "Ben de kendimle gurur duyuyorum. Eski alışkanlıklarımın beni düşürdüğü bu durumdan hiç hoşlanmıyordum. Artık hayatımda beyaz bir sayfa açmanın zamanı."

Şimdiye kadar işlerimin yolunda gitmesinin tek sebebi, çevremdeki insanların bana inanmalarıydı. Gabby, Hudsonlar ve Ethan'ın destekleri beni o kadar cesaretlendirmişti ki planladığım her şeyi yapabileceğimi hissediyordum. Diğer şehirlerdeyken bir tane bile destekçim yoktu. Birçok arkadaşım ve zaman zaman da beni önemseyen sevgililerim olmuştu ama hayatım boyunca, ben bile kendime inanmazken, beni gerçek anlamda destekleyen kimse olmamıştı yanımda. Şimdiyse vardı. Ve belki de işlerimin tıkrında gitmesi için yammda birilerinin olması [3](#) şarttı. Belki de insana ihtiyaç duyan insanlardandım ben. Ailemin gitmesini sorun etmediğim için, her zaman tek başıma olmayı seven biri olduğumu düşünmüştüm. Hiç kimseye ihtiyaç duymadığımı düşünmüştüm.

Ethan, "Takdire şayan," dedi.

Garson guacamole kâsesini önümüze koydu. Bir cips alıp sosa batırdım. Ama dudaklarıma yaklaştırır yaklaştırmaz berbat bir koku aldım. Cipsi usulca yerine bıraktım.

"Tanrım," dedim. "Bozuk falan mı bu?"

Ethan kafası karışmış bir halde, "Hmm, guacamole mi?" diye sordu.

"Koklasana. Tuhaf kokuyor."

"Öyle mi?" Sosa bir parça cips batırarak burnuna götürdü ve sonra ağzına attı. "Gayet güzel. Tadı harika."

Bir kez daha koklamayı denedim ama kokuya dayanamadım. Elimi mideme götürdüm.

Ethan, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Şunu burnumun dibinden çeksem iyi olacak."

"Çok solgun görünüyorsun. Ve terlemişsin, alnın boncuk boncuk."

Tıpkı dün geceki gibi bir mide bulantısı başladı. Gırtlığım kasılıp ekşidi. Midemdekileri uzun süre tutamayacak gibiydim. Son süratle tuvalete koştum ama klozete ulaşamadım. Onun yerine lavaboya kustum. Neyse ki tek kişilik bir tuvaletti.

Ethan içeri girip kapıyı ardımızdan kapadı.

"Burası kadınlar tuvaleti," diyerek onu bilgilendirdim.

"Merak ettim."

"Geçti, iyiyim," dedim ama bundan ciddi şekilde şüphe etmeye başlıyordum.

"Dün gece de kustum demiştin," dedi.

"Evet," dedim. "Bir de bu sabah."

"Soğuk algınlığı olabilir mi? Doktora mı gitsen acaba? Yoksa niye sürekli kusasın ki?"

154

Bu soruyu sorduğu anda, durumun soğuk algınlığıyla hiçbir ilgisi olmadığı kafama dank etti.

Artık hayatımdaki her şeyin niçin bu kadar yolunda gittiğini anlıyordum. Evren, sırf her şeyi hep yaptığım gibi berbat edebileyim diye işlerimi yoluna koymuştu.

Her zamanki Kasırga Hannah'ydım işte.

Hamileydim.

155

Karanlıkta el yordamıyla aranan birilerinin sesine uyandım.

Fakat hiç kimseyi göremedim. Yalnızca sesleri duyuyordum.

"Henry?" diye seslendim.

Yerden bir şekil fırladı.

"Üzgünüm," dedi. "Cep telefonumu bulamıyorum. Burada düşürmüş olabilirim, diye düşündüm."

"Uyurken üzerime eğildiğini düşünmek tüyler ürpertici," dedim.

"Üzerine eğilmiyordum, yerde sürünüyordum."

Güldüm. "Bu çok daha ürkütücü."

"Hiç görmedin, değil mi? Yani, telefonumu?" diye sordu. Başımı iki yana salladım.

"Kahretsin," dedi. Bileğine geçirdiği birkaç saç tokasıyla dalgınca oynamasını seyrettim.

"Tokaları açıklayacağını söylemiştin," dedim. Başımı işaret ettim. Topuz yapmak için hâlâ bana verdiği lastiği kullanıyordum. Neyse ki artık tantana yapmadan kendi saçımı toplayabiliyordum. Ama hâlâ bir aynam yoktu, bu yüzden güzel görüldüğünden emin olamıyordum.

Güldü. "Sağlam hafızan varmış. Trafik kazası geçirenlerin çoğu en basit ayrıntıları bile hatırlamakta güçlük çekiyor."

Omuz silktim. "Söylenecek bir şey yok. Her zaman emsallerimden bir adım önde olmuşumdur."

"Teksas'ta çalıştığım hastanenin her yerinde lastik tokalar bulmaya başladım," dedi. Henry sandalyeye otururken, gülüm-

156

sediğimi fark ettim. Oturması hoşuma gitmişti; yanımda kalacağını düşünmek hoşuma gitmişti. "Ve hiçbirini atmadım çünkü bir gün birilerinin işine yarabileceklerini düşündüm. Böylece biriktirmeye başladım. Ama hiç kimse benden lastik toka istemeyince epey fazlalaştılar. Sonra günün birinde patronum benden bir istekte bulundu, yanımda da not alabileceğim bir kâğıt parçası yoktu. Ben de bir hatırlatıcı olarak koluma lastik toka geçirdim; normalde paket lastiği geçirilir ya, onun gibi işte. Sonra bunu hep yapmaya başladım. Sonra da tek seferde birden fazla hatırlatıcıya ihtiyacım oldu. Yani hatırlamam gereken dört şey varsa, kolumda dört lastik toka oluyor. Eğer iki şey varsa ve bi-rileri bana üçüncü bir görev verirse, bir toka daha takıyorum."

"Ne sıklıkla şaşkın şaşkın koluna bakıp, hangi tokenın hangi anlama geldiğini hatırlamaya çalışıyorsun peki?"

Güldü. "Evet, bu o kadar da verimli bir sistem değil." Bir anlığına yere eğilince, cep telefonunu gördüğünü düşündüm.

Tekrar doğruldu. Yanılmış olmalıydı. "Neyse," dedi, "işte saç tokasıyla organizasyon sistemim böyle."

"Ama bir artısı var ki, tokaya ihtiyacı olan hiçbir kadını geri çevirmiyorsun."

"Doğru," dedi. "Ama şimdiye dek senden başka hiçbir kadın benden toka istemedi."

Ona gülümsedim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "İyi misin? Bir daha kramp girmedi, değil mi?"

"Girmedi."

"Güzel," diyerek, telefonunu aramak üzere etrafa bakındı.

"İstersen çaldırabiliriz," diye önerdim. "Telefonunu, yani." Hemen yanımdaki komodinde bir hastane telefonu vardı. Telefonu kendime çekerek ahizeyi kaldırdım. "Numaran nedir?"

Yüzünde beliren ifadeyi nasıl tanımlarım bilmiyorum.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" dedim.

"Kişisel iletişim bilgilerimi seninle paylaşamam," dedi. "Kurallara aykırı."

157

Ufacık bir utanç duygusu hissettim. Yiğitliğe leke sürdürmemek için ahizeyi yerine bıraktım. "Ah, öyle mi?"

Peki, numarayı kendin çevirebilirsin," dedim. "Gözlerimi kapatırım."

Gölerek başını iki yana salladı. "Zaten pek işe yaramaz," dedi. "Sesi kapalıydı."

İkimizin de konuyu değıştirmek istediğı açıktı. Sadece, bunu nasıl yapacağımızdan emin değildik.

Henry, "Telefonumu Bul uygulamasını denedim," diyerek konuyu değıştirmeyi başardı.

"Ah, süper," dedim.

"Telefonun şu anda Los Angeles Presbiteryen Hastanesi'nde olduğunu söyledi."

Güldüm. "Amma da yardımcı olmuş."

"Şey, o zaman, eğer telefonumu bir yerlerde görürsen..."

"Görürsem şu minik hemşire zilini çalarım."

"Ben de koşarak gelirim."

ikimizin de söyleyecek bir şeyi kalmamıştı ama Henry odadan ayrılmadı. Bana baktı. Bakışmamız, olması gerekenden yalnızca bir saniye daha uzun sürdü. Gözlerini ilk kaçırın ben oldum. Yavaş bir ritimle parlayıp sönen mavimsi bir ışık dikkatimi dağıtmıştı.

"Evreka!"

Henry yere eğilirken gülmeye başladım. Elinde telefonuyla tekrar doğrulduğunda, yatağın ucunda değil, ilk olarak bulunduğu yerdeydi. Yanı başımdaydı. "Bulacağımı biliyordum," dedi.

içgüdüsel olarak, bir arkadaşına dokunur gibi dokunmak üzere ona uzandığımı fark ettim. Ama onunla arkadaş olmadığımızı, koluna veya eline nazikçe dokunmanın tuhaf kaçabileceğini çabucak fark ettim. Bu yüzden bir beşlik çakmak istiyormuş gibi yaptım. Gülümsedi ve coşkulu bir şekilde beşliğime karşılık verdi.

"İyi iş çıkardın," dedim.

Bir an için, yürüyebiliyor olsaydım durumun ne kadar fark-

158

lı olabileceğini hayal ettim. Ve bir hastanede değil, mesela bir barda olsaydık. En sevdiğim siyah tişörtümle dar kotumu giymiş olsaydım. Elimde bir bira olsaydı ve ortam insanlar uyuduğu için değil, dans ettiği için loş olsaydı, durumumuz ne kadar farklı olurdu...

Bana selam verip kendini tanıtacağını varsaymak çılgınlık mıydı? Beni dansa kaldıracığını düşünmek çok mu aptalcaydı?

Henry, "Neyse, artık gideyim ben," dedi. "Ama seni kontrol etmeye geleceğim. Nefes aldığından emin olmadan uzun saatler geçirmeyi sevmiyorum." Ona veda etmeme fırsat kalmadan odadan çıktı.

Bilemiyordum. Henry'yle bir akşam yemeği partisinde tanışmış olsaydık, belki, sadece belki tüm geceyi konuşarak geçirirdik ve parti sona erdiğinde bana arabaya kadar eşlik etmeyi teklif edebilirdi.

159

Ethan, "Ne oldu?" diye sordu. "Sorun nedir? Yine mi kusacaksın? Senin için bir şeyler yapabilir miyim?"

Başımı yavaşça iki yana sallayarak, "Hayır," dedim. "Şimdi iyiyim, geçti."

Los Angeles'a gelmeden önce regl olmuşum. Olduğumu hatırlıyordum. Normalden bir gün önce bitmesine sevindiğimi hatırlıyordum. Bunu hatırlıyordum. Hatırlıyordum.

"Gayet iyiyim," dedim. "Belki de o brüksel lahanaları hâlâ iş başındadır."

"Peki," dedi. "Şey, belki de eve dönsek daha iyi olur?"

Başımı salladım. "Hayır. Gidip veterinerle konuşma saatimiz gelene kadar burada takılalım."

"Emin misin?"

Telefonuma baktım. Buradan koşarak çıkıp bir gebelik testi almak istiyordum ama Ethan'ı şüphelendirmeden çıkıp gitmem imkânsızdı. Bu durumu onunla paylaşmak istemiyordum. Yalnızca bir olasılık olmaktan çıkana dek, böyle bir olasılığın varlığından dahi bahsedemezdim.

"Pekâlâ," dedi. "Eğer gerçekten iyiysen."

"İyiyim." Yalanlar başlasın.

"İlk önce ben çıkayım," dedi. "Yoksa burada bir şeyler karıştırdığımızı düşünebilirler."

Esprisi beni hazırlıksız yakaladı ve birden yüksek sesle gülmeye başladım. Gülümseyerek, "Tamam," dedim.

Ethan çıktıktan sonra birkaç dakika daha tuvalette kaldım. Derin nefes alıp, beynimi ve bedenimi kontrol altına alma-

ya çalıştım. Sonra telefonumu alarak, Google'a beni yanıldığıma ikna edebilecek tek soruyu yazdım. Belki hamile olmadığımı bir kanıt sunabilecek tek soruyu:

Adet gördüysem hamile olabilir miyim?

"Hamileyken menstrüel kanama olmaz..." Kalp atışlarım yavaşladı. Sakinleşmeye başladım. Belki de hiçbir sorunum yoktu. "Ama bazı kadınlar hamilelikte vajinal kanama yaşayabilirler."

Bir linke daha tıkladım.

"Kuzenim dört ay boyunca hamile olduğunu anlamadı çünkü hâlâ âdet görüyordu."

Bir yere daha tıkladım.

"Hamileliğin başlarında, yumurtanın uterusu tutunmasıyla oluşan yerleşme kanaması görülebilir."

Lanet olsun.

"Genellikle bu kanama normal menstrüel kanamadan daha hafif ve kısa süreli olur."

Telefonumu kapatıp yere çöktüm. Sağduyulu davranmak dururken ben gidip hamile kalmıştım. Hem de hayatımın erkeği olduğuna inanmaya başladığım yakışıklı, çekici, mükemmel adamdan değil.

New York City'deki evli ve iki çocuklu bir hıyardan.

Biraz toparlandım. İçime kapanmak veya aşırı tepkiler vermek faydasızdı. Derin bir nefes aldım. Kapıyı açtım. Tuvaletten çıkıp masada Ethan'a katıldım.

"Zaman öldürmek için ne yapalım?" diye sordu. "Bu korkunç guacamole'yi bırakıp sana güzel bir tarçınlı çörek bulmamızı ister misin?"

Beni terk edecekti. Mükemmel erkeğim. Her fırsatta bana tarçınlı çörek bulmaya çalışan adam. Beni terk edecekti.

Başımı iki yana salladım. "Ne diyeceğim, bence birkaç burrito söyleyip tıkınalım."

Ethan garsonu çağırırken, "Ağzından bal damlıyor," dedi.

Siparişimizi verdik. Ethan'ın mesleğinden bahsettik. Espriler yaptık. Ve tortilla cipsleri yedik.

161

Yediğim her cips ve yaptığım her espride, aldığım yeni haberi zihnimin karanlıklarına doğru ittim. Sorunlarımı gömdüm ve önümde duranlara odaklandım.

Her şey yolundaymış gibi davranmakta üstüme yoktu. Gerçekleri saklamakta da ustaydım. Bir anlığına neredeyse kendim de her şeyin yolunda olduğuna inanacaktım. Burrito'larımız gelip mideye indiğinde, neredeyse her şeyi unutmuş gibiydim.

Arabalarımıza yöneldik ve veterinerde buluşmak üzere sözleştik.

Ethan arabamın kapısını centilmence kapatırken, "Harikasın," dedi. "Bunu biliyor muydun?" Sözcükler

ağzından çıkar çıkmaz, aslında hiçbir şeyi unutmadığım gerçeği yüzüme tokat gibi çarptı.

"Öyle söyleme," dedim. "Harika falan değilim."

"Haklısın," dedi. "Fazla güzelsin. Benim daha az güzel bir kızı ihtiyacım var."

Hayvan hastanesine döndüğümüzde veteriner bizimle ilgilenmeye hazırды.

Bizi bir muayene odasına çağırdı. Teknisyenlerden biri Şarlman'ı yanımıza getirdi. Ufaklık doğrudan bana koştu.

"İşte buradasın!" diyerek onu kucağıma aldım.

Veteriner, "Onu bulan kişiler siz misiniz?" diye sordu.

Ethan, "Evet," dedi. "Sokakta koşturuyordu."

Veterinerin canı sıkılmış gibiydi. "Pekâlâ. Üzerinde çip yok. Ayrıca kısırlaştırılmamış. Ayrıca kötü beslenmişe benziyor. En azından bir kilo daha ağır olması gerekiyordu," dedi. Saçları ve sakalı grileşmiş, uzun boylu bir adamdı. "Size çok önemli gelmeyebilir ama bu boyuttaki bir köpek için..."

Ethan, "Evet," dedi. "Azımsanmayacak bir zayıflık."

"Kaç yaşlarındadır sizce?" diye sordum.

"Dişleri henüz tamamlanmamış, yani hâlâ bir yavru."

162

"Aşağı yukarı ne kadar ufak?"

"Dört, belki beş aylıktan fazla olamaz," dedi. "Tahminimce, onu pek önemsemeyen biriyle yaşamış..."

"Haklısınız," dedim.

"Veya bir süredir sokakta yaşıyor olması da olası."

Buna inanmakta güçlük çekiyordum. Sokakta yaşayan köpekler yolun ortasına fırlamazdı. Doğadaki, en uygun olanın hayatta kalması kuralına aykırıydı bu. Eğer gecenin bir yarısında yolun ortasına atlayan bir köpekseniz, dünyanın herhangi bir yerindeki acımasız sokaklarda hayatta kalamazdınız.

Veteriner, "Birçok kişi köpeklerini kısırlaştırmıyor," diye devam etti, "sonra da hamile kalmalarına şaşırıyorlar."

Ha!

"Emziren bir köpek ve sürüsüyle yavruyla uğraşmak, özellikle de beklenmedik bir şekilde olduysa, çok büyük bir sorumluluk olabilir."

Bak sen şu işe.

"Bazen insanlar bunun üstesinden gelebileceklerini sanıp, bir süre sonra çileden çıkınca yavruları sokağa atıyorlar."

Yüce Tanrım.

Şu adamın hedefi nasıl da on ikiden vurduğundan kesinlikle haberi olmayan Ethan'a baktım. Duydukları onu rahatsız etmiş gibiydi. Doğaldı elbette. Ben de rahatsız olmuşum. Berbat şeyler yapabilecek korkunç insanlar tanıyordum; özellikle de aciz hayvanlar gibi yardıma muhtaç canlılara. Ama Şarlman'a baktığımda, duyduklarımı aklım almıyordu. Onu tanı mıyordum bile ama yine de onun için her şeyi yapabileceğimi hissetmeye başlamıştım.

Ethan, "Yani başvurabileceğimiz biri yok," dedi. "Ailesini bulmak konusunda."

Veteriner omuz silkti. "En azından bizim yapabileceğimiz bir şey yok. Onu bulduğunuz bölgeye ilanlar asabilir veya kapı kapı dolaşabilirsiniz. Ama her iki durumda da, sonunda onu sahiplenme niyetindeyseniz, eğer varsa gerçek sahibini aramayı bir kenara bırakıp doğrudan o aşamaya geçmenizi öneririm."

Ethan, "Şey," dedi, "biz aslında..."

Onun sözünü keserek, "Diyelim sahiplendik," dedim, "söylediğiniz şeylerin yapılması için sizden randevu alabilir miyiz? Kısırlaştırılma ve çip işlemi için?"

Veteriner, "Tabii," dedi. "Ayrıca birkaç aşı da yapılması gerek. Biraz kilo almasına da yardımcı olabiliriz. Tabii, yiyeceğe sürekli erişimi olacağını düşünürsek, kısa süre içinde bu sorunu da kendiliğinden çözülecektir."

Ethan, "Pekâlâ," dedi. "Yardımanız için çok teşekkür ederiz." Elini tokalaşmak üzere veterinerine uzattı; veteriner de karşılık verdi. Ben de aynısını yaptım.

"Zevkle," dedi. "Çok sevimli bir şey. Umarım ona iyi bir yuva bulabilirsiniz. Bulamazsanız danışmayı arayın, onu hayvanların öldürülmediği bir barınağa yerleştirmenize yardımcı olabiliriz. Bu pek kolay değildir. Şehirdeki barınaklar zaten dolup taşıyor ama yine de insanlara bu konuda yardımcı olmaya çalışıyoruz."

Hayvan hastanesinden ayrıldığımızda güneş batmış, hava soğumuştur. Tasmaşını elime dolayıp Şarlman'ı kucağıma aldım. Biraz titriyordu; belki soğuktandır, diye düşündüm. Fakat geleceğinin belirsiz olduğunu sezmiş olabileceğini düşünmekten kendimi alamadım.

Ethan'a d6nerek, "Ne d6ş6n6yorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. Arabalarımızın yanında duruyorduk. Bir anlığına, bu arabayı daha 6đle vaktinde aldđđm gerçeği beni afallattı 66nk6 aradan yıllar ge6miş gibi geliyordu. "Dairemde bir k6pek besleyemem."

"Biliyorum," dedim.

"Yani, ona yardımcı olmayı 6ok isterim ve sokaklarda kalmasına g6nl6m razı değil ama daha 6nce bir k6pek almayı hi6 d6ş6nmedim," dedi. "Senin de onu sahiplenemeyeceğin a6ık, değil mi? 66nk6..."

164

"66nk6 hen6z bir evim bile yok."

"Doğru."

Bana baktı. Ben de Şarlman'a baktım. Onu bir barınağa bırakmayacaktım. Bunu yapmayacaktım. Bug6n olanlar ışığında, benim geleceğim de belirsizdi. Şarlman'la ben kafa dengiydik. ikimiz de ne y6ne gideceğini bilmeyen ahmaklardık; hi6 d6ş6nmeden sokaklara fırlayan t6rden kızlardık.

Bir6ok hata yapabilirdim ve d6ş6nmeden hareket ediyor olabilirdim. Hatta a6ık6a belli olmasına rağmen, hamile olduğunu bile fark etmeyen t6rden bir kadın olabilirdim ama başıımı belaya soktuğumda eninde sonunda o beladan kurtulabildiğimi de biliyordum. Belki de Şarlman'la kendimi 6nce bu belaya sokup, sonra da ondan kurtarmayı başarabilirdim.

Bug6n onunla bir sırt 6antası ve g6l6mseme eşliğinde şehir hatları otob6s6ne binmiştik. Biz bir takımdık. O artık

benimdi.

"Ona kötü davranan insanların yanma dönmesine izin vermeyeceğim," dedim. "Zaten onları istesek de bulamayız artık. Onu sokakta bırakmaya veya bir barınakta ölüme göndermeye de hiç niyetim yok."

Ethan bana baktı. Görünüşüne bakılırsa ne demek istediğimi anlıyordu ama konuyu tam olarak nereye bağlayacağımı bilmiyordu. "Peki..." dedi. "O halde ne yapacağız?"

"Onu sahipleneceğim," dedim. "Yapacağım şey işte bu."

Şarlman, Ethan'ın problemi değildi. Benim problemimdi. Ona bakmayı seçiyordum.

Olaylar arasındaki benzerlikler dikkatimden kaçmazdı. Ve belki de Şarlman'a tutunma sebebim de tam olarak buydu. Belki de bu köpek, şu anki duygusal dünyamın bir yansımasıydı.

Ethan'a ait olmayan bir bebeğim vardı. İstemediği bir köpeği sahipleniyordum. Bu sorunları onun başına yıkamazdım.

"Tamam," dedi. "Şey, bu geceliğine benim dairemde kalabilir, yarın olunca da uzun vadeli bir plan yaparız."

"Biz," diyordu. Uzun vadeli bir plan yaparız.

165

Arabama yönelirken, "Sorun değil," dedim. "Bu akşam Gabby'de kalsam daha iyi olur."

"Benimle kalmayacak mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Bence orada kalmam daha iyi olur. Şarlman'ı bir geceliğine eve almayı sorun

etmeyecektir." Evet, edecekti. Mark'm köpeklere alerjisi vardı. Şarlman'ı onların dairesine götürmek çok rezilce bir hareketti. Ama Ethan'dan uzak kalmam gerekiyordu. Biraz kendi başıma kalmaya ihtiyacım vardı.

"Benim evimde de kalabilir," dedi. "Bu geceliğine. Gerçekten."

Ondan uzaklaşarak başımı tekrar iki yana salladım. Arabamın kapısını açtım. Şarlman'ı yolcu koltuğuna koyarak kapıyı kapadım.

"Hayır," dedim. "Sorun değil. Böylesi daha iyi olur."

"Peki," dedi. Keyfinin kaçtığı belliydi. "Eğer öyle istiyorsan."

"Seni yarın ararım," dedim.

Tek söylediği, "Harika," oldu. Bunu yüzüme değil de ayaklarıma bakarak söyledi. Üzgündü ama bunu göstermek istemiyordu. Bu yüzden başını sallayıp arabasına bindi. Pencereden başını uzatarak, "O halde yarın konuşuruz," dedi. Farlarını yaktı ve gaza basarak uzaklaştı.

Kendi arabama bindim. Şarlman'a baktım. Birdenbire, tüm gün boyunca ortaya çıkmayı bekleyen gözyaşlarını kendilerini gösterdi.

"Her şeyi berbat ettim Şarlman," dedim. "Her şeyi mahvettim."

Cevap vermiyordu. Bana bakmıyordu.

"Tüm hayatım mükemmel gidiyordu. Ve ben onu mahvettim."

Beni hiç duymamış gibi patisini yaladı.

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordum. Bizi dışarıdan izleyen biri, ondan gerçekten bir yanıt beklediğimi düşünebilirdi. Sesim öylesine içten, öylesine çaresizdi ki. Belki de bir anlamda, gerçekten cevap vermesini bekliyordum. Belki Şarlman ansızın ko-

166

nuşmaya başlayıp, her şeyi düzeltmem için yapmam gerekenleri söyleseydi, şaşırmaktan ziyade rahatlardım.

Ama ne yazık ki büyüğü değil, gayet normal bir köpek olmayı sürdürdü. Başımı yepyeni ikinci el arabamın direksiyonuna koyup ağladım. Ağladım. Ağladım.

Bunu Michael'a ne zaman söylemem gerekeceğini düşündüm.

Ethan'a ne zaman söylemem gerekeceğini düşündüm.

Bir bebeğe hangi parayla bakacağımı düşündüm.

Nasıl bu kadar aptal olabildiğimi düşündüm.

Eğer dünya benden nefret ediyorsa, sürekli olarak hayatımı mahvedecek bir şeyler bulmak ve işlerimi asla yoluna koyamamak benim kaderim olabilirdi.

Hayatımın sonuna dek bekâr bir anne olarak yaşayıp yaşamayacağımı merak ettim. Ethan bir daha benimle konuşacak mıydı? Ailem çocuğumla tanışmak üzere buraya gelecek miydi yoksa tatil günlerinde bebeğimi alıp uçağa binmek zorunda mı kalacaktım?

Sonra Gabby'nin ne diyeceğini merak ettim. Bana hepsinin geçeceğini söylediğini hayal ettim. Bu bebeğin kaderimin

bir parçası olduğunu söyleyeceğini hayal ettim. Harika bir anne olacağımı söylediğini hayal ettim.

Sonra bütün bunların doğru olup olmadığını düşündüm. Harika bir anne olup olamayacağımı.

Sonra da... en nihayetinde... bebeğimi düşündüm.

Ve gerçekler yüzüme tokat gibi çarptı.

Bir bebeğim olacaktı.

Yoğun, korku dolu gözyaşlarımın arasından ufacık bir gülümseme belirdi yüzümde.

Şarلمان'a dönerek, "Bir bebeğim olacak," dedim. "Anne olacağım."

Bu sefer beni duydu. Büyülü bir şekilde konuşmaya başlamasa da, ayağa kalkıp vitesin üzerinden atladı ve kucağıma oturdu.

"Yalnızca ikimiz," dedim. "Ve bir bebek. Bunu başarabiliriz, sence de öyle değil mi?"

Kucağıma kıvrılıp uykuya daldı. Ama bu hareketi o kadar fazla şey söylüyordu ki, eğer konuşabilseydi evet diyeceğine gönülden inanıyordum.

168

Sabahın erken saatlerinde, kapımın çalındığını duydum.

Odamda tek başımaydım. Birkaç dakika önce uyanmıştım. Topuzum dağılmış ve omuzlarıma kadar düşmüştü.

Ethan, kapıyı aralayarak başını uzattı. Neredeyse fısıltı sayılacak bir sesle, "Hey," dedi. "Gelebilir miyim?"

"Elbette," dedim. Onu görmek güzeldi. Daha önce aramızda romantik bir şeylerin kaldığı fikrine tutulmuş olabilirdim ama şimdi, öyle bir şeyin olmadığını görebiliyordum. Bir açıdan, onu muhtemelen her zaman sevecektim; kalbimde her zaman bir yeri olacaktı. Ama yeniden bir araya gelmek, geriye gitmek olurdu, değil mi? Los Angeles'a geçmişimi arkada bırakmak, geleceğe yelken açmak üzere gelmiştim. Los Angeles'a değişmek için gelmiştim. Ve tam olarak öyle yapacaktım.

Fakat bu, birbirimizi göremeyeceğimiz, arkadaş olamayacağımız anlamına gelmiyordu.

Yatağa hafifçe vurarak Ethan'ı yanıma oturmaya davet ettim. Oturdu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Elinde fırından alınmış bir kutu vardı. Kutunun içinde tahmin ettiğim şeyin olduğunu umuyordum.

Gülümseyerek, "Yoksa tarçınlı çörek mi getirdin?" dedim.

O da gülümsedi ve kutuyu bana uzattı.

"Unutmamışsın," dedim.

"Nasıl unutabilirim ki?"

Kutuyu açarken, "Vay canına!" dedim. "Kocaman bu." "Değil mi?" dedi. "Bunları birkaç yıl önce Batı tarafındaki bir fırında görüp seni düşünmüştüm. Bayılacağından emindim."

169

"Çok heyecanlandım! Yani, bence bunu çatal bıçakla yemem gerekiyor." Tek başıma bitiremeyeceğim kadar büyüktü. Akşama kadar bekleyip yarısını Henry'yle paylaşmaya karar verdim. Kutuyu tekrar Ethan'a uzattım. "Masaya koyabilir misin?"

"Şimdi yemeyecek misin?"

Aslında yemek istiyordum ama Henry'yi beklemeyi tercih ederdim. Başımı iki yana salladım.

"Soruma cevap vermedin," dedi. "Nasıl hissettiğini sormuştum."

Elimi sallayarak sorusunu savuşturdum. "Fena değilim. Kendimi iyi hissediyorum. Bazı inişli çıkışlı zamanlarım oluyor ama şu anda çıkış ânıma denk geldin. Kuşların dediğine göre bugün beni tekerlekli sandalyeye transfer edeceklermiş." Ethan'ın yüz ifadesindeki değişikliği izledim. Bir anlığına, tekerlekli sandalye yüzünden heyecanlanmamı ne kadar üzücü bulduğunu fark ettim. Ama bunun moralimi bozmasına izin vermeyecektim. Hayat bu sefer önüme bunu getirmişti. Bir tekerlekli sandalyeye ihtiyacım vardı. Sorun değildi. İlerlemeye devam etmeliydim.

Ethan başını çevirerek gözlerini yere dikti. Sonra da benim haricimde her yere bakınmaya başladı.

"Neler oluyor?" dedim. "Canını sıkan nedir?"

Başını kaldırıp bana bakarak, "Bütün bunlar o kadar anlamsız ki," dedi. "Trafik kazası geçirmiş olman. Seni neredeyse kaybediyor olmam. Sana olanları duyunca, birdenbire aklıma... şey işte, aslında o gece benimle birlikte olman gerektiğini düşündüm. Eğer seni yanımda kalmaya ikna edebilseydim, o caddenin ortasında durmuyor olacaktın... Eğer başka bir şey yapmış olsaydım, belki de... tüm bunları engelleyebilir miydim?"

Kulağa çok saçma geliyordu, değil mi? Kendimizi suçlamak veya tenzih edebilmek için olaylar ve sonuçlara nasıl da tutunuyorduk? Gabby ve Mark'la eve dönmeyi seçmiştim; yaptığım seçim buydu işte. Yaşamım boyunca yaptığım

dokuz milyar seçim de şu anda bulunduğum yer ve gitmekte olduğum yönü değiş-

170

tirebilirdi. Yalnızca bir tanesine odaklanmak anlamsızdı. Tabii kendimizi cezalandırmaya kararlı değilsek.

"Bu sorunu enine boyuna düşündüm," dedim. "Günlerdir bu yatakta yatıp farklı seçimler mi yapmış olmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Ve?"

"Ve... bunun pek de önemli olmadığına karar verdim."

"Önemli değil derken neyi kastediyorsun?"

"Her şeyin bir sebebi olduğunu söylüyorum. Bütün bunların bir anlamı olduğunu söylüyorum. O gece seninle kalmadım çünkü kalmamam gerekiyordu. Olmam gereken yer orası değildi."

Bana baktı. Hiçbir şey söylemedi.

"Düşünsene," dedim. "Belki de o gece partide kalıp sabaha kadar içerdik. Ve belki tüm gece boyunca şehri dolaşır, hisleri-mizden konuşup geçmiş günleri yeniden canlandırırđık. Belki de o bardan çıkıp başka bara gider ve orada Matt DamonTa karşılařırđık, o da bize ne kadar sıkı tipler olduğumuzu söyleyip tar-çmılı çörek fabrikası açabilmemiz için bir milyon dolar verirdi."

Ethan güldü.

"Neler olacağını asla bilemeyiz. Demek ki diğer olasılıkların yaşanmaması gerekiyormuş."

Ethan, "Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

"Sanırım inanmak zorundayım," dedim. "Aksi halde hayatımın bir doğal afet olduğunu kabul etmek zorunda kalırım."

Aksi halde, bebeğimi sebepsiz yere kaybetmiş olurdum.

"Ama, evet," dedim. "Buna gerçekten inanıyorum. Bazı şeylerin kaderimde olduğunu düşünüyorum. Hepimizin hayatında kadere bağılı olaylar vardır. Ve evrenin, Tanrı'nın veya her ne demek istiyorsan onun, bizi doğru yolda tutmakla yükümlü olduğuna da inanıyorum. O gece Gabby'yle giderek doğru olanı yaptığımıza inanıyorum. Seninle kalmamam gerekiyordu."

Ethan sessizdi. Sonra bana bakıp, "Peki. O gece... sanırım o gece benimle kalmaman gerekiyordu," dedi.

[1](#)

Kızarmış hamur ve üzerine dökülen çikolatalı sostan oluşan, ince uzun şekilli bir tatlı türü, -n

145

[2](#)

Dürüme benzeyen bir Meksika yemeğı, -n

152

[3](#)

Avokadodan yapılan bir sos. -n

153

Esprî yapmaya çalışarak, "Ayrıca," dedim, "dürüst olalım. Eğer seninle kalsaydım, sonunda yiyişmeye başlayıp her şeyi mahvederdik. Bence böylesi daha iyi. Bu şekilde, nihayet dost olabiliriz. Sıkı, gerçek dostlar."

Bana baktı; doğrudan gözlerimin içine baktı. Bir an için ikimiz de sessiz kaldık.

Ethan sonunda konuşmaya başladı. "Hannah, ben..."

Henry birden içeriye girdiğinde Ethan cümlesini yarıda kesti.

Henry, "Ah, özür dilerim," dedi. "Ziyaretçin olduğunu bilmiyordum."

Onu görünce birden neşelendim. Üzerinde dün geceki mavi önlük vardı.

"Gece vardiyasında olduğunu sanıyordum," dedim. "Benim gündüz hemşirem Deanna."

"Onun yerine geldim," dedi. "Yalnızca bu günlük. Konuşmanızı böldüysem daha sonra geleyim."

Ethan, "Yoo," dedi.

Onun sözünü tamamlayarak, "Hiçbir şeyi böldüğün yok," dedim.

Ethan kendini toparlayıp bana baktı. "Aslında, zaten işe gitmem gerekiyordu," dedi.

"Peki. Yine gelecek misin?"

"Tabii ki," dedi. "Belki de birkaç gün içinde çıkmış olursun."

"Evet," dedim. "Belki de."

"Neyse," dedi, "tarçmlı çöreğin tadını çıkar."

Henry güldü. "Bir kız tarçmlı çöreği ancak bu kadar sevebilir."

Ethan ona baktı. "Biliyorum. Bu yüzden getirdim zaten."

172

abby'nin sokağındaki büyük eczanenin tuvaletinde tam üç

G

tane gebelik testi yaptım. Şarlman'ı arabada bırakabilirdim ama camlar açık kalacak olsa da kendimi çok kötü hissettim, bu yüzden onu sırt çantasına koyup yanımda getirdim. Tuvalette birkaç kez kesik ve tiz bir şekilde havladı ama görünüşe göre kimse umursamıyordu.

Üç çubuk da pozitif. Ve içimde tek bir şaşkınlık belirtisi dahi yoktu.

Saat neredeyse dokuza gelirken Gabby'nin evinin önüne park ettim. Arabamı duymuş olmalıydı çünkü camdan baktı. Onu görünce güldüm. Dırdırcı yaşlı kadınlara benziyordu. Neredeyse, "Neler oluyor, bu curcuna da ne?" diye bağırmasını bekledim.

Evin kapısını açtığımda Şarlman tasmaşının ucunda arkamdan geliyor, Gabby ise kapının diğer tarafında duruyordu. Bu arada, yaptığım şey yüzünden kendimi kötü hissediyordum. Mark'ın evine köpek getirdiğim için suçlu hissediyordum. Köpeklere alerjisi olduğunu biliyor ama bunu umursamadan eve bir köpek getirebiliyordum. Ama Ethan'la

kalamazdım. Şarl-man'ı da terk edemezdim. O yüzden yapacak bir şeyim yoktu.

Gabby, "Araba mı aldın?" diye sordu. Üzerinde pijamaları vardı.

"Mark nerede?" dedim. Şarlman arkamda duruyordu. Gabby'nin onu görebildiğini sanmıyordum.

Gabby, "Bu gece de mesaiye kaldı," dedi.

"Birkaç haberim var," dedim.

"Biliyorum, bir araba almışsın."

173

"Şey, birkaç tane daha var."

Şarlman hafifçe havladı. Gabby bana kuşku dolu bakışlarını yöneltti.

Şarlman'ı alarak önüme koydum.

"Köpeğin mi var?"

"Onu sahipleneceğim," dedim. "Çok özür dilerim."

"Bir köpek mi sahipleniyorsun?"

"Yalnızca bir geceliğine burada kalması sorun olur mu? Mark için bir sürü alerji hapi aldım." Anti-histamin reyonundan aldığım beş paket reçetesiz ilacı uzattım.

Gabby bana baktı. "Im... olabilir?"

"Harika. Teşekkür ederim. Sana bir haberim var."

"Bir tane daha mı?"

Başımı salladım ama Gabby bana bakmaya devam etti. Bir süre öylece durdum; Gabby'nin buna hazır olduğundan emin değildim. Ben bile buna hazır olduğumdan emin değildim.

"Otursak daha iyi olabilir," dedim.

"Bu haberi alırken oturmam mı gerekiyor?"

"Benim oturmam gerekiyor."

Kanepeye geçtik. Şarlman'ı alıp kucağıma koydum; ama çabucak kucağımdan inip kanepeye yerleşti. Gabby'nin kanepeye bir köpeğin oturması fikri hakkında bocaladığını görünce onu kaldırıp yere bıraktım.

"Hamileyim."

Bu sözcüklerin ağzımdan çıktığını kendi kulağımla duymak, bana bir duygu seli yaşattı. Yüzümü ellerime gömdüm.

Gabby ilk başta pek bir şey söylemedi ama çok geçmeden ellerini bileklerime doladığını hissettim. Ellerimi yüzümden çektiğini hissettim. Parmaklarını çeneme dayadığını ve ona bakmam için yüzümü kendine çevirdiğini hissettim.

"Her şeyin düzeleceğini biliyorsun, değil mi?"

Gözyaşlarımdan arasından ona baktım. Başımı salladım ve tüm gücümü toplayıp, "Evet," dedim.

174

"Ethan biliyor mu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Kimse bilmiyor. Senin dışında. Bir de Şarlman."

"Şarlman da kim?"

Köpeğe bakıp onu işaret ettim.

Gabby, "Ha," dedi. "Mantıklı. Şarlman isminin hâlâ kullanıldığını bilmiyordum."

Yeniden ağlamaya başladım.

"Hey," dedi. "Yapma. Bu güzel bir haber."

Gözyaşlarımm arasında, "Biliyorum," dedim.

Kafasına yeni dank ediyormuş gibi, "Michael'dan," dedi.

"Evet." Şarlman kanepeye çıkıp yanımıza oturabilmek için inildevip zıplamaya başladı. Gabby köpeğe baktı ve onu kaldırıp kucağıma koydu. Dürüst olmak gerekirse, Şarlman kucağım-dayken kendimi daha iyi hissediyordum.

Gabby, "Bir dakikalığına ağlamayı keser misin?" dedi.

Burnumu çekip ona baktım.

"Bu işin üstesinden geleceğiz ve her şeyi düzelteceğiz."

"Biz mi?"

"Seni moron. Bunu yalnız başına atlatmana izin vereceğimi mi zannediyorsun?" Moron kelimesini söyleme şekli, bana uzun zamandır hissetmediğim kadar yoğun bir şekilde sevildiğimi hissettirmişti. Sanki yalnız olduğumu düşünmem dünyanın en büyük ahmaklığıymış gibi konuşmuştu. Ve bu düşüncenin ona son derece anlamsız gelmesi, benim bir moron olduğumu düşündürecek kadar inanılmaz olması da

ayrıca güzel bir histi. "Yıllar sonra geriye dönüp bu âna baktığında, hayatının en güzel ânı olduğunu düşüneceğini biliyorsun, değil mi?"

Burnumdan güldüm. "Evli bir adamdan bebeğim olacak ve bunun yeni-eski sevgilimle olan ilişkimi mahvedeceğinden kesinlikle eminim," dedim.

"Öncelikle," dedi, "varsayımları bir kenara bırakalım. Ethan'm bu işe ne diyeceğini asla bilemezsin."

175

"Söylemeyeceğinden emin olduğum şey ne, biliyor musun? 'Hey, Hannah, başka bir adamın bebeğini büyütme sorumluluğunu alacağım için çok heyecanlıyım/'"

Haklıydım elbette. Bu yüzden Gabby konuyu değiştirmeyi seçti. "Bebeğini çok seveceksin," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi? O kadar sevgi dolu birisin ki. Herkesi seviyorsun ve sevdiğin insanlara sonuna dek sadık kalıyorsun. Ne kadar harika bir anne olacağından haberin var mı? Bu çocuğun nasıl biri olacağından haberin var mı? Gabby Teyzesinin ona olan sevgisinin yanında güneş bile sönük kalacak."

Tüm hislerime rağmen gülmeden edemedim.

"Hannah, bunu başarabilirsin. Ve yakın gelecekte bir gün, bu noktadan önce hayatının amacını bulamamış olmana şaşırmayacaksın." Belki de haklıydı.

"Peki ya baban beni daha işe alınmadan kovarsa? 'Selam. Günaydın. Bu işi kabul ettiğimde hamile olduğumu bilmiyordum, bu da demek oluyor ki artık bana katlanmak zorundasınız/'"

Gabby, "Demek bu yüzden yemekte kustun," dedi.

"Baban bundan bir anlam çıkarmış olmalıydı." Aslında, daha doğrusu ben bundan bir anlam çıkarmış olmalıydım.

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Babamdan bahsediyoruz. Mezuniyet balosuna giderken kavalyelerimize yaka çiçeği alan adamdan. Bir keresinde annemin en sevdiği kristal vazosunu kırdığında, babam eline cımbız alıp saatlerce ayağındaki cam kırıklarını temizlemişti."

"Ah, hatırlatmasaydım daha iyiydi."

"Ama anlatmaya çalıştığım şey tam olarak bu. Babam seni seviyor. Öyle 'babam seni gerçekten sevmiş' türünden bir sevgiden bahsetmiyorum. Demek istediğim, kalbinde sana ayrılmış bir köşe var. Babam seni çok seviyor. Annem de öyle. Sana destek olmak istiyorlar. Babam senin hamile olduğunu öğrenince seni kovmayacak. Annemle birlikte neşeyle yerlerinden zıplayıp, herkese nihayet torunlarının gelmeye başladığını anlatacaklar."

176

Güldüm.

"Ayrıca, seni sırf hamile olduğun için işten çıkaramaz. Bu yasadışı. İnsan Kaynaklarına Giriş dersinde ilk öğretilen şeylerden biri."

Gabby "İnsan Kaynakları" der demez, Joyce'la olan konuşmamı hatırladım. Bana sağlık sigortam ve doğum iznimin olduğunu söylediğini anımsadım. Bir anlığına, Gabby'nin doğruyu söylediğine, her şeyin düzeleceğine inanır gibi oldum.

"Peki," dedim. "O zaman hâlâ bir işim var."

"Ben, ailem, Mark ve..." köpeğe bakarak gülümsedi, "ve Şar-
Iman da hâlâ yanında."

"Michael'ı arayıp ona haber vermem gerekir, değil mi?"

"Evet? Hayır?" dedi. "Hiçbir fikrim yok. Ama ben de seninle
birlikte düşüneneğim bu konuyu. Artı ve eksilerini
tartacağım."

"Öyle mi?"

"Öyle. Ve birlikte bir cevap bulacağız. Sonra da bunu
uygulayacaksın."

Çok kolaymış gibi konuşuyordu.

"Peki, Ethan'ın beni terk etme ihtimali var mı?"

"Etmeyebilir," dedi, ama sesindeki özgüvenin azaldığını
hissedebiliyordum. "Ama şu kadarını söyleyebilirim: Eğer
seni terk ederse bu, aranızdaki ilişkinin yaşanmaması
gerektiği anlamına gelir."

"Kadere mi inanmaya başladın?" diye sordum. Her nedense,
olayların kadere göre yaşandığını bilmek beni rahatlatıyordu.
Bu durum beni sorumluluktan kurtarırdı, değil mi? Eğer bir
olay kaderde varsa, sonuçlar ve hatalarım hakkında pek de
endişelenmeme gerek kalmazdı. Ellerimi direksiyondan
çekebilirdim. Kadere inanmak, otomatik pilotta yaşamak
gibiydi.

"Şaka mı yapıyorsun? Elbette inanıyorum. Adına ne istersen
onu diyebilirsin ama bu dünyada bir güç olduğu kesin. Ben
bunun Tanrı olduğuna inanıyorum," dedi. "Bu güç bizi
doğru yöne itekliyor, doğru yoldan sapmamızı engelliyor.
Eğer Ethan hamile olmanı kabullenemezse, senin için doğru
adam değil demektir. Kaderinde başka biri var demektir."

Bunu da birlikte göğüsleyeceğiz. Her şeyi birlikte göğüsleyeceğiz."

Gözlerimi bir anlığına kapadım. Açtığımda, dünya biraz daha aydınlık görünüyordu. "Peki, şimdi ne yapacağım?"

"Yarın sabah gidip sana doğum öncesi vitaminleri alacağız ve ne kadarlık hamile olduğunu öğrenebilmek için bir jinekologa görüneceğiz."

"En azından sekiz haftalık olmalı," dedim. "Bir süredir Michael'la birlikte olmadım."

"Tamam," dedi. "En azından bunu biliyoruz. Yine de, doktordan randevu almamız gerek."

Yüksek sesle, "Ah, hayır," dedim. "Bira içmiştim. Geçen hafta, bardayken."

Gabby'nin, "Sorun değil," dediğini duydum. "Sorun olmaz. Olur böyle şeyler. Sarhoş olmadın sonuçta. Ben de oradaydım."

Ben berbat bir anneydim. Şimdiden. Daha şimdiden berbat bir anneydim.

Beynimin nasıl çalıştığını benden bile iyi bilen Gabby, "Eğer düşündüğün buysa, sen kötü bir anne değilsin," dedi. Şarlman'ı kucağımdan aldı ve ayağa kalkmamı işaret etti. Birlikte yatak odama gittik. "Olur böyle şeyler. Sıkıntı değil. Yarın sabahtan itibaren yapmaktan vazgeçmen ve yapmaya başlaman gereken şeyleri öğreneceğiz. Ve ondan sonra fevkalade bir gebelik geçireceksin."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Gerçekten böyle düşünüyorum."

Pijamalarımı giydim. Gabby yatağın bir tarafına uzandı. Şarlman da kucağındaydı.

"Ufaklık çok sevimliymiş," dedi. "Nasıl benim evime kadar gelmiş olabilir?"

Güldüm. "Uzun hikâye. Şu anda hormonal olduğunu fark ettiğim, ani bir karar içeren türden."

178

Gabby güldü. "Olsun, yine de çok sevimli," dedi. "Onunla vakit geçirmekten hoşlandım."

Şarlman'a baktım. "Ben de öyle."

"Mark'm aptal alerjisinden nefret ediyorum," dedi. "Bakalım Şarlman buradayken Mark bütün gece kaşınacak mı? Bence kaşınmayacak. Bahse girerim ki hepsini kendi uyduruyor."

Gülerek Gabby'nin yanına uzandım. Elimi tuttu.

"Her şey güzel olacak, bunu biliyorsun," dedi.

Derin bir nefes alıp verdim. "Umarım."

"Hayır," dedi. "Benden sonra tekrar et. Her şey güzel olacak."

"Her şey güzel olacak," dedim.

Bir kez daha, "Her şey güzel olacak," dedi.

"Her şey güzel olacak."

Neredeyse söylediklerime inanıyordum.

Gabby ışığı kapadı.

"Gecenin bir yarısı uyanıp da hamile olduğunu hatırlar ve dehşete kapılırsan beni uyandır. Gece boyunca yanıdayım."

"Olur," dedim. "Teşekkür ederim."

Şarlman ikimizin arasına kıvrıldı. Bir an için, kaderin bir araya gelmesine karar verdiği kişilerin aslında ben, Gabby ve Şarlman olduğunu düşündüm.

"Son zamanlarda, Mark'la çocuk sahibi olmayı konuşur olduk," dedi.

"Gerçekten mi?" Bebeğim olacaktı ama insanların bebek sahibi olmalarını hâlâ aklım almıyordu.

"Evet," dedi. "Belki çok yakında. Elimi çabuk tutup bir an önce hamile kalmalıyım. Böylece çocuklarımız aynı yaşta olur."

"Onları birbirlerinin en iyi arkadaşı olmaya zorlarız," dedim.

"Herhalde," dedi. "Ya da Mark'ı terk ederim ve bebeğini birlikte büyütürüz. Bu şekilde doğurmama bile gerek kalmaz. Sen, bebeğin ve ben bir aile oluruz."

"Peki ya Şarlman?"

"Elbette. Dünyanın en tatlı lezbiyen çifti."

179

Güldüm.

"Yalnız bir sorunumuz var. Sana ilgi duymuyorum," dedi.

"Aynen," dedim.

"Ama bir düşünsene. Bu bebek, iki farklı ırktan gelen lezbiyen bir çift tarafından yetiştiriliyor. En iyi okullara falan gidiyor."

"Ne soyağacı ama."

"Her zaman, Tanrı'nım bizleri yanlışlıkla heteroseksüel kadınlar olarak yarattığını düşünmüşümdür."

Kahkaha atarak onu düzelttim. "Şurada Tanrı'nım hata yapmadığına inanmaya çalışıyoruz herhalde."

enry birkaç şeyi kontrol edip, elindeki not panosunu bıraktı.

H

"Dr. Winters, tekerlekli sandalyeyi deneyebileceğimizi söylüyor," dedi. Ses tonu tedirgin ve dikkatliydi. Sanki bir yasağı deliyormuşuz gibi.

"Şimdi mi?" dedim. "Sadece ikimiz mi olacağız?"

"Şey, kadın hemşireler benim kadar vücut çalışmıyor. O yüzden seni tekerlekli sandalyeye yerleştiren kişi ben olacağım."

"Nereden biliyorsun?" dedim. "Belki de diğer tüm hemşireler de senin kadar ağır kaldırabiliyordur ama sen daha önce hiç sormadığın için bundan bihabersindir."

"Yine de, ne kadar ağırlık kaldırdığımdan bağımsız olarak, seni kaldırma görevi bana ait. Ama o sayfaya geçmeden önce açıklığa kavuşturmamız gereken birkaç mesele var."

"Ah," dedim. "Peki, başla bakalım."

Canımın yanabileceğini söyledi. Öncelikle bir alışma döneminden geçeceğimi söyledi. İlk başta çok bir şey yapmayacak, yalnızca tekerlekli sandalyeye oturup biraz dolaşacaktık. Başlangıçta, sadece sandalyeye oturmak bile beni yorgun düşürebilirdi. Henry bunları söyledikten sonra, artık üçüncü ve dördüncü kolummuş gibi hissettiğim makinelerimi sökmeye başladı. Ama damar yolundaki tüpleri olduğu yerde bıraktı. Söylediğine göre, hastane sınırları içindeyken gittiğimiz her yere o tüpleri de götürecektik.

Her şey hazır olduğunda ve geriye yalnızca sandalyeye oturmam kaldığında, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Ne kadar olabilirsem işte."

181

Korkuyordum. Ya canım yanarsa? Ya başaramazsam? Ya hayatım boyunca bu yatakta yatmak zorunda kalırsam, hareket edemezsem? Ya sonum gelmişse? Ya tüm hayatımı şekersiz jöle ve kupkuru tavuk etiyle geçirmek zorunda kalırsam? Geri kalan günlerimin tamamını, üzerimde arkası kapanmayan bu hastane önlüğüyle, bu yatakta yatarak geçirirsem?

Tanrım. Aman Tanrım. Önlüğümün arkası açıktı!

Henry kışımı görecekti.

Henry bana doğru geldiği sırada, "Popomu göreceksin, değil mi?" diye sordum.

Hakkını vermeliyim; yüzünde hafif bir gülümseme dahi belirmedi. "Bakmayacağım," dedi.

Bu cevabın yeterli olduğundan pek emin değildim.

"Ben profesyonel bir hemşireyim Hannah. Bu konuda bana haksızlık etme. Sırf eğlence olsun diye popona gizlice bakacak değilim."

Seçeneklerimi gözden geçirirken gülmeden edemedim. Bu yataktan kalkmak istiyorsam başka bir seçeneğimin olmadığını düşünürken yani.

"Tamam mıyız?" diye sordu.

"Tamamız," dedim.

Bacaklarımı kaldırıp beni döndürdü. Ona doğru eğildim.

Bana yaklaştı. Bir kolunu sırtıma koyarken, diğerini bacaklarımın altından geçirdi.

"Bir," dedi.

Ona eşlik ederek, "İki," dedim.

"Üç!" dediğimizde beni havaya kaldırdı ve ardından, saniyeler içinde, kendimi tekerlekli sandalyede buldum.

Bir tekerlekli sandalyedeydim.

Biri az önce beni tekerlekli sandalyeye oturtmuştu.

Aslında bir bebeğim olacaktı ama kısa süre önce onu kaybetmiştim.

Henry, "İyi misin?" diye sordu.

182

"Evet," diyerek başımı iki yana salladım ve o kötü düşünceleri aklımdan çıkardım. "Evet!" diye tekrarladım. "Çok heyecanlıyım! Nereye gidiyoruz?"

"Bu seferki gezintide çok uzağa gitmeyeceğiz," dedi. "Şu anda yalnızca sandalyeye alışman ve rahat etmen yeterli. Belki odada birkaç tur atabiliriz."

Dönüp ona baktım. "Yapma lütfen," dedim. "Bu odadan çıkmak istiyorum. Günlerdir şuradaki lazımlığa işiyorum. Farklı bir şeyler görmek istiyorum."

Saatine baktı. "Diğer hastaları kontrol etmem gerek."

Anlıyordum. Bir işi vardı. Ben de o işin bir parçasıydım. "Peki," dedim. "Ne yapacağımı göster bana."

Bana tekerlekleri nasıl iteceğimi ve nasıl durduracağımı göstermeye başladı. Odada biraz gezindik. Tekerlekleri o kadar hızlı ittim ki duvara çarptım. Henry koşarak beni yakaladı.

"Hop," dedi. "Ağır ol bakalım."

"Üzgünüm," dedim. "Elimden kaçiverdi."

"En azından artık bir araba yarışçısı olamayacağını biliyoruz."

"Araba kazası geçirdiğimde bu olasılığın üzerini sonsuza dek çizdiğimden eminim."

İşte o an, Henry'nin benim adıma üzülmesi için mükemmel bir andı. Ama o üzülmedi. Bu durum hoşuma gitti. Hem de çok hoşuma gitti.

"Ayrıca, pilot olmaya da kalkışmamalısın," dedi. "Yoksa bir keresinde sana uçak çarpmıştı ve onun da mı üzerini çizmiştin?"

İçerlemiş bir halde ona baktım. "Bütün hastalarınca böyle mi konuşuyorsun?" diye sordum. İşte, sonunda söylemişim. Günlerdir aklımda dönüp duran o soruyu sormuştum. Ve cevabını zerre umursamıyormuşum gibi davranmayı da başarmıştım.

"Yalnızca yaramaz olanlarla," dedi. Sonra eğilerek, tekerlekli sandalyemin kollarını yakaladı. Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki, cildindeki gözenekleri ve gözlerindeki altın rengi noktaları görebiliyordum. Başka bir durumda, başka bir adamla bu kadar yakın olsaydık, öpmek üzere olduğumuzu düşünürdüm. Yüzünde sinsi bir gülümsemeye, "Eğer bu odadan başka bir yere sıvışayım dersin," dedi, "eminim seni yakalayıp buraya geri getirmem en fazla bir dakikamı alır."

Henry yavaşça ellerini sandalyeden çekti ve doğruldu.

Kapıya bakmadım. Aksine, gözlerimi ona diktim. "Eğer olur da tekerleklerimi şu yöne çevirirsem," dedim, "ve kendimi koridora doğru itersem..

"Sen dışarıda şöyle güzelce soluklanana kadar bunu fark etmeyebilirim."

Kapıya doğru yönelirken gözlerimi ondan ayırmadan, "Yani, mesela şöyle yapabilir miyim?" dedim.

Güldü. "Evet, yapabilirsin."

"Peki, ya kapı eşiğine ulaşırsam?"

Omuz silkti. "Ulaştınca bakarız."

Kendimi ileriye doğru itirmeye devam ettim. Kollarım şimdiden yorulmuştu. "Ya öylece eşikten geçip gidersem?"

Güldü. "Gözlerini benden çekip gittiğin yere baksan daha iyi edersin," dediği anda, tekerleklerden birini kapının kasasına çarptım.

"Aman," diyerek biraz geriledim ve yönümü ayarladım. Sonra tekerlekleri doğrudan koridora yuvarladım.

Dışarısı düşündüğümünden daha kalabalıktı. Odamdan görüldüğünden çok daha fazla pansuman istasyonu, çok daha fazla hemşire vardı. Ayrıca, odamda soluduğumla aynı hava olduğundan emin olsam da, bir şekilde koridorun havası daha taze gibiydi. Koridor, yatağımdayken hayal ettiğimden bile sıkıcı ve sıradandı. Tekerleklerimin altındaki zemin tertemizdi. İki tarafımı çevreleyen duvarlar, yulaf lapasının masum rengine boyanmıştı. Ama bazı yönlerden kendimi Ay'a iniş yapmış gibi hissediyordum. Bir anlığına da olsa, işte o kadar yeni ve yabancı gelmişti burası bana.

184

Henry sandalyemin arkasındaki tutacakları kavrayarak, "Pekâlâ, Macellan," dedi. "Bugünlük bu kadar keşif yeter."

Kapı eşiğine geçip odaya döndüğümüzde ona teşekkür ettim. Başını sallayarak karşılık verdi.

"Lafı bile olmaz."

Beni yatağıma kadar götürdü.

"Hazır mısın?" dedi.

Başımı sallayıp kendimi hazırladım. Henry beni kaldırıp yatağa koyarken canımın yanacağını biliyordum.

"Başlayabilirsin," dedim.

Bir kolunu bacaklarımın altından geçirdi. Kollarımı boynuna sarmamı ve ona sıkıca tutunmamı söyledi. Üzerime eğilerek, diğer kolunu sırtıma koydu. Alnım çenesine değiyordu ve yeni uzamakta olan sakallarını hissedebiliyordum.

Bir pat sesiyle birlikte kendimi yatağımda buldum. Henry bacaklarımı uzatmama yardımcı oldu ve battaniyeyi üzerime örttü.

"Nasıl hissediyorsun?" dedi.

"İyi," dedim. "Çok iyi."

İşin gerçeği, ağlamak üzereydim. Misket büyüklüğünde gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Buradan kalkıp hayatımı yaşamak, bir şeyler yapıp etrafı görmek istiyordum. Koridorda oturmanın ihtişamını tatmıştım bir kere. Bu yatağa geri dönmek istemiyordum.

"Güzel," dedi. "Deanna bir saate kadar yerimi almış olur. Arada seni kontrol edip nasıl olduğuna bakacak. Dr. VVinters'a bugünün iyi geçtiğini haber vereceğim. Bence seni her an fizik tedaviye gönderebilirler. Aynen devam et."

Bir hemşirenin hastasına "aynen devam etmesini" söylemesi normaldi, biliyordum. Sanırım canımı sıkan şey de tam olarak buydu.

Henry kapıya ulaşmış, dışarıya çıkmak üzereydi.

Arkasından, "Teşekkürler," diye seslendim.

185

"Zevkle," dedi. "Bu gece görüşürüz." Sonra birdenbire tedirgin olmuş gibi bir tavra büründü. "Şey... uyanık olursan demek istedim."

Gülümseyerek, "Ne demek istediğini biliyorum," dedim. Beni görmek için sabırsızlandığını düşünmekten alamıyordum kendimi. Yanılıyor da olabilirdim. Ama yanıldığımı sanmıyordum. "Bu gece görüşürüz."

Bana gülümsedi ve çıkıp gitti.

O kadar gergindim ki yerimde duramıyordum ama yapabildiğim tek şey yerimde oturmaktı. Bu yüzden televizyonu açtım. İlginç bir şeyler olmasını bekleyerek bir süre izledim. Ama olmadı.

Deanna beni kontrol etmek için birkaç sefer odama uğradı. Bunun dışında hiçbir şey olmadı.

Hastane sıkıcı, çok sıkıcı, sessiz, steril ve sıkıcı bir yerdi. Televizyonu kapatıp, elimden geldiğince yan tarafıma döndüm. Uyumaya çalıştım.

Gabby saat altı buçuk civarında gelene kadar uyanmadım. Kucağında pizza ve bir tomar Amerikan dergisi vardı.

Gabby, "Öyle horluyorsun ki," dedi. "Sesin koridorun ucundan bile duyuluyor."

"Bana diyene bak," dedim. "Geçen gece burada kaldın ya, Henry seni buldozere benzetti."

Bana bakıp, pizzayla dergileri masaya koydu. "Henry de kim?"

"Gece nöbetindeki hemşire," dedim. "Önemli biri değil."

Onun önemli biri olmadığımı söylemem, sanki önemli olduğunu gizliyormuşum gibi bir hava yaratmıştı. Bunu yeni fark etmiştim. Gabby bir kaşını havaya kaldırdı.

Düz bir sesle, "Gerçekten," dedim. "Sadece gece hemşiresi işte."

"Peki..."

Sonra omuzlarım düştü ve kızarmış yüzümü avuç içlerime gömdüm. Yüzümü açıp Gabby'ye bakarak, "Uff," dedim. "Gece hemşireme devasa, ruh emici, utanç verici hisler besliyorum galiba."

186

n bir haftalık hamileydim. Bebek sağlıklıydı. Her şey yo

lunda gibi görünüyordu. Doktor Theresa Winthrop, hamile olduğunu anlayana kadar neredeyse ilk üç ayı bitiren ilk kadın olmadığım konusunda beni rahatlatmıştı. Artık bu konuda kendimi daha iyi hissediyordum.

Arabaya dönerken Gabby beni durdurdu. "Bütün bunlar hakkında ne hissediyorsun? İstemiyorsan bunu yapmak zorunda olmadığınızı biliyorsunuz. On bir hafta yeterince erken."

Bu söylediği benim için yeni bir şey değildi. Tüm hayatım boyunca kürtaj hakkını savunmuştum. Tüm kalbimle, bir kadının seçme şansı olması gerektiğine inanıyordum. Ve bir çocuğa güzel bir yuva, güzel bir yaşam sağlayamayacağımı düşünseydim, diğer seçeneklerden yararlanırdım belki de. Bilemiyorum. Koşullar farklı olsaydı nasıl davranacağımızı bilemeyiz. Yalnızca karşımıza çıkan şartlara göre davranabiliriz.

"Bunu yapmak zorunda olmadığımı biliyorum," dedim. "Ama seçim hakkımı doğumdan yana kullanıyorum."

Gabby gülümsedi. Kendine engel olamamıştı. "Ofise geri dönmeyi biraz erteleyebilirim. Sana öğle yemeği ısmarlamama ne dersin?" dedi.

"Sağ ol, gerek yok," dedim. "Şarlman bütün evi çişe bulamadan önce geri dönmek istiyorum."

Gabby, "Sorun değil," dedi. "Bu arada, Mark bu sabah kaşıntıyla ilgili hiçbir şey söylemedi. Bütün o belirtileri uydurduğuna ikna oldum artık. Şarlman'la senin sürekli bizde kalmanız için onu ikna etmeyi planlıyorum. Aslında, Mark'm ofisi buraya çok

187

yakın. Gidip öğle yemeğinde ona sürpriz yapalım mı? Hem ikna çalışmalarına da başlamış oluruz. Tabii bu sabah gittiğimiz yeri söyleyince yüzünün alacağı şekli de merak etmiyor değilim."

"Köpeğimin, evini altüst etmesinden ciddi şekilde endişe ediyorum."

"Etrafın çişe bulanmasına bile izin veremiyorsan, kendi evin olmasının anlamı nedir ki?"

"Tamam. Ama parkeleri lekelerse gelip bana ağlama."

Arabaya bindim ve birkaç apartman geçtikten sonra Gabby bir yeraltı otoparkına girdi. Mark'ın ofisine daha önce hiç gelmemiştim. O anda, bir dışçıye görünmeyeli de epey olduğunu anımsadım.

"Biliyor musun, hazır buradayken dış temizliği için bir randevu alsam diyorum."

Gabby asansöre binerken güldü. Beşinci katın düğmesine bastı ama düğme hiçbir tepki vermedi. Kapılar kapandı ve bir şekilde, kendimizi otoparkın en alt katında bulduk. Kapılar açıldı ve yaşlıca bir kadın asansöre girdi. Tam olarak içeri girebilmesi yaklaşık otuz yıl sürdü.

Kadına nazikçe gülümsedik. Gabby yeniden beşinci katın düğmesine bastı. Düğmenin davetkâr, turuncu ışığı bu sefer yandı.

Sonra kadına dönerek, "Hangi kata çıkacaksınız?" diye sordu.

"Üçüncü kat, lütfen."

Yukarı çıktık ve kapı ilk bindiğimiz katta yeniden açıldı. Gabby bana dönüp gözlerini devirdi. "Asansörde on kere dur kalk yapacağımızı bilseydim önce gidip yemek yemeyi önerirdim," diye fısıldadı. Güldüm.

Beşinci kata geldiğimizde kapı açıldı.

Mark karşıımızdaydı.

Kalem etek giymiş bir sarışını öpüyordu.

188

Gabby gece saat on civarında, evde bekleyen Mark'ın yanma dönmek üzere hastaneden ayrıldı. Mark'ı hastaneye getirildiğimden beri görmemiştim. Aslında gelmemiş olması pek tuhaf değildi çünkü Mark'la hiçbir zaman yakın bir ilişkimiz olmamıştı. Ama Gabby öğle arasında ve geceleri buraya sıklıkla gelirken, Mark'ın bir kez olsun uğramamış olması gerçekten tuhaftı. Gabby, Mark'ın sürekli mesaiye kaldığını söyleyip duruyordu. Dediğine göre bu hafta Anaheim'da yapılan, dış hekimliğiyle ilgili bir konferansa

gitmişti. Bir diş hekiminin yaşamını pek bilmezdim ama şimdiye dek, akşam yemeğini aileleriyle birlikte yiyen türden insanlar olduklarını hayal etmiştim. Sanırım Mark'ın durumu farklıydı. Yine de çalışma saatleri benim içime yarıyordu çünkü Gabby zamanını benimle geçirebiliyordu. Açıkçası şu durumdayken tek istediğim de buydu.

Gabby gittiğinden beri, getirdiği dergileri okuyordum. Bunları İngiliz dergilerinden daha çok sevmiştim. İyi olmuştu çünkü günün çoğunu uyuyarak geirdiğime göre, uzun bir süre yorgun düşmeyecektim.

Henry odaya girerken, "Uyanık olduğunu biliyordum," dedi. Bir tekerlekli sandalyeyi itiyordu.

"Ben de bu gece alışmazsın, diye düşünüyordum."

Başını iki yana salladı. "Bu sabah eve gittim. Sekiz saatlik uykumu uyudum, biraz yemek yedim, biraz televizyon izledim. Az önce de işe geldim."

"Yaa."

189

"Ve diğer tüm hastaları kontrol ettim. Hepsi uyuyor ve yardımına ihtiyaç duyan hiç kimse yok."

"Yani... bir ders daha mı işleyeceğiz?" diye sordum.

"Bence bu daha çok bir macera tadında olacak." Gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Sanki yapmamamız gereken bir şeyi yapıyor gibiydik. Yapmamam gereken bir şeyi yapma fikri heyecan vericiydi. Çünkü burada tek yaptığım şey iyileşmektir.

"Olur!" dedim. "Hadi başlayalım. Ne yapmam gerek?"

Yatağımın korkuluğunu tekrar indirdi. Bacaklarımı kaldırıp beni çevirdi. Tıpkı bu sabahki gibi hareket ediyorduk ama bu seferki daha hızlı, daha kolay, daha tanıdıktı. Birkaç saniye içinde tekerlekli sandalyeye oturmıştım bile.

Aşağıya, sandalyedeki bacaklarıma baktım. Henry battaniyemi alıp kucağıma serdi.

"Üşüme diye."

"Bir de kendimi insanlara teşhir etmeyeyim diye."

"O da var tabii ama söylemeyeyim dedim." Arkama geçip morfin şişemi sandalyeye iliştirdi ve beni itmeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Nereye istersek," dedi.

Koridora çıktık.

"Ee?" dedi. "İlk önce ne tarafa?"

"Kafeterya nasıl?"

"Yediğin kafeterya yemekleri artık yetmedi mi sence?"

"İyi noktaya değindin. Otomatlara ne dersin?"

Başını salladı ve yola koyulduk.

Odamın dışındaydım! Hareket ediyordum!

Bir iki odanın kapısında doktor ve hemşireler vardı ama koridorun çoğu boştu. Ayrıca birkaç makine bişlemesi dışında da sessizdi.

Ama kendimi bir California otobanında, yokuş aşağı uçuyormuşum gibi hissediyordum.

Hastanenin köşelerinden birini dönerken, "En sevdiğin film," dedim.

190

Henry kendinden emin bir şekilde, "Baba," dedi.

"Ne sıkıcı bir cevap."

"Ne? Nedenmiş?"

"Çünkü çok yaygın. Baba'yı herkes sever."

"Kusura bakma," dedi. "Sevdiğim filmi herkes seviyor diye farklı bir filmi sevemem."

Ona bakmak için arkama döndüm. Bana bakıp suratını buruşturdu. "Sevgi kural tanımıyor galiba," dedim.

"Galiba," dedi. "Peki ya seninki?"

"En sevdiğim diyebileceğim bir film yok," dedim.

Henry güldü. "En sevdiğin film yoksa benimkini soramazsın."

"Neden olmasın? Gayet adil bir soruydu. Benim bir cevabım yok, o kadar."

"Rasgele bir film seç işte. Sevdiğin bir filmi."

"İşte asıl sorun orada. Cevabım sürekli değişiyor. Bazen en sevdiğim filmin Prenses Gelin olduğunu düşünüyorum. Sonra bir daha düşününce, 'Hayır/ diyorum, 'Oyuncak Hikâyesi tüm zamanların açık ara en iyi filmi olmalı.' Sonra bir an geliyor, hiçbir filmin Bir Konuşabilse kadar güzel

olamayacağına ikna oluyorum. Asla emin olamıyorum anlayacağın."

"Çok düşünüyorsun," dedi. "Asıl sorunun bu senin. Herhangi bir cevap yeterliyken, mükemmel cevabı bulabilmek için kendini paralıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Bir içecek otomatının önünde durmuştuk ama kastettiğim otomat bu değildi. "Dur biraz, ben abur cubur otomatından bahsediyordum. İçecek makinesinden değil."

"Özürlerimi kabul edin, Koridorun Kraliçesi Hannah," dedi ve sandalyeyi itmeye koyuldu. "Eğer biri sana en sevdiğin filmi sorarsa, Prenses Gelin de gitsin."

"Ama bazen onun gerçekten de en sevdiğim film olduğundan emin olamıyorum."

191

"Sonuçta yeterli bir cevap, değil mi? Bu sanki en sevdiğin pudingi sorduğumda üç aromayı birden söylemen gibi bir şey. Birini seç işte. Her zaman en mükemmeli aramak zorunda değilsin. İşe yarar bir tanesini seç ve yoluna bak. Eğer böyle yapmış olsaydın, şimdiye çoktan en sevdiğimiz renklere geçmiş olurduk."

"Senin en sevdiğin renk koyu mavi," dedim.

"Evvvet," dedi. "Ama önlüğüme bakınca bu anlaşılıyor zaten, o yüzden beni telepati gücüne sahip olduğuna ikna edemedin."

"Benimki ne peki?" diye sordum. Koridorun sonunda bir otomat görünüyordu. Henry'nin yanında parası olduğunu umuyordum çünkü ben para falan getirmemiştim.

"Bilemiyorum," dedi. "Ama iki renk arasında kararsız kaldığından eminim."

Ona gözlerimi devirdim ama elbette bunu göremedi. Haklıydı. Sinir bozucu olan da buydu zaten.

"Mor ve sarı," dedim.

Muzip bir sesle, "Dur tahmin edeyim," dedi. "İkisi de çok güzel renkler."

Otomata ulaştığımız sırada, "Ama," dedi, "ikisinden birini söylemen yeterli olurdu."

Cebinden bir dolar çıkardı.

"Bir papelim var," dedi. "Paylaşmak zorundayız."

Şakacı bir tavırla, "Randevuda amma cömert davranıyormuşsun," dedim ama anında pişman oldum.

Söylediğime gülüp geçti. "Ne istersin?"

Otomatı gözlerimle taradım. Tuzlu, tatlı, çikolata, fıstık ezmesi, kraker, tuzlu fıstık. Seçim yapmam imkânsızdı. Henry'ye baktım.

"Çok kızacaksın," dedim.

Güldü. "Birini seçmen gerek. Sadece bir dolarım var."

Hepsine baktım yeniden. Henry'nin Oreo'yu sevdiğine bahse girerdim. Oreo'yu herkes severdi. Tartışmasız her insan evladı.

"Oreo," dedim.

"O halde Oreo geliyor," dedi. Bir doları yuvaya yerleştirdi ve düğmelere bastı. Oreo tam önüme, benim hizamdaki bölmeye düştü. Çekmecedeki paketi alıp açtım. Ona bir bisküvi uzattım.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Asıl ben teşekkür ederim," dedim. "Parasını sen ödedin."

Bisküviyi ısırdı. Bense bütün bütün yemeye başladım. Henry, "Oreo yemenin tek bir yolu yok," dedi.

"O Reese's çikolatalarının sloganıydı. Reese's yemenin tek bir yolu yok," diyerek onu düzelttim. "Ay, hayır ya! Reese's almalıydık."

Önlüğünün cebinden bir dolar daha çıkardı ve makineye soktu.

"Ne? Yalnızca bir dolarım var demiştin! Yalan söyledin!"

"Sakin olsana. Zaten sana iki şey birden alacaktım," dedi. "Sadece, daha kararlı olmanı sağlamaya çalışıyordum."

Bunu söylerken gülüyordu; bense öfkeli bir tavırla ağzımı açtım. Koluna bir şaplak indirdim. "Seni pislik."

"Hey. Sana iki tatlı birden aldım."

Reese's paketi de düştü. O paketi de aldım ve Henry'ye yine içinden bir tanesini verdim. "Haklısın," dedim. "Ayrıca beni koridor yolculuğuna çıkardın. Muhtemelen bunu yapmaman gere-kiyorken hem de."

"Tam olarak izin aldım sayılmaz, evet," dedi ve fıstık ezmesi dolgulu çikolatasından bir ısırık aldı. Benimki çoktan bitmişti bile. Çiğnemedi yutmuştum neredeyse.

Ona tam Şu anda, neden bana bu kadar nazik davrandığını sorabilirdim. Benimle niçin bu kadar fazla zaman geçirdiğini. Ama bu konuya dikkat çekersem benden uzaklaşacağından korkuyordum. Bu yüzden hiçbir Şey söylemedim. Sadece ona gülümsedim. "Beni odama uzun yoldan götürür müsün?"

"Elbette," dedi. "Kolların yorulana kadar ne kadar gidebildiğini görmek için kendini itmeyi denemek ister misin?"

"Olur," dedim. "Harika fikir."

Henry mükemmel bir hemşireydi. Dikkatli bir dinleyiciydi. Çünkü bu dünyada tek istediğim Şey buydu. Kendi kendime bir Şeyler yapmaya çalışmak ve yapabileceğim bir Şey kalmayınca da, birilerinin yolu tamamlamam için bana destek olacağını bilmek istiyordum.

Beni döndürüp doğru yöne çevirdi ve arkama geçti. "Başla bakalım," dedi. "Tam arkadayım."

Tekerlekleri itmeye başladım. Henry arkamdan geliyordu. İttim.

Biraz daha ittim.

Biraz daha.

Yorulana kadar iki büyük koridor geçtik.

Henry, "Bundan sonrasını bana bırak," diyerek sandalyenin arkasını kavradı ve beni öne doğru itmeye başladı. Asansöre yöneldi ve çağrı düğmesine bastı. "Uykun geldi mi? Geri mi dönmek istiyorsun?"

Ona bakmak üzere elimden geldiğince arkama döndüm.
"Diyelim ki gelmedi. Ne yapacağız?"

Kahkaha attı. Asansörün kapısı açıldı. Beni içeriye doğru ittirdi. "Uykuyu seçmeyeceğini bilmeliydim."

"Soruma cevap vermedin. Ne yapacağız?"

Sorumu duymazdan gelerek ikinci katın düğmesine bastı ve aşağıya inmeye başladık. Kapı açıldığında sandalyemi dışarıya, uzun koridora doğru itti.

"Gerçekten nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?"

Henry gülümsedi ve başını iki yana salladı. Sonra bir köşeyi döndük ve önümüzdeki kapıyı iterek açtı.

Serin, temiz hava her yerimi sardı.

Beni iterek dışarıya çıkardı. Sigara avlusuna çıkmıştık. Minik, kirli, izbe, karanlık, güzel, tazeleyici, hayat dolu bir sigara avlusu.

Derin bir nefes aldım.

Arabaların seslerini duyabiliyordum. Şehir ışıklarını göre-

biliyordum. Asfalt ve metal kokusunu alabiliyordum. Nihayet, durmadan dönen dünyayla aramda hiçbir engel yoktu.

Aksi yöndeki tüm çabalarıma rağmen, gözlerimin yaşardığını hissedebiliyordum.

Ciğerlerime dolup tekrar boşalan hava, hastane odasında uyandığımdan beri soluduğum havanın tamamından daha canlı, daha parlak gibiydi. Gözlerimden birkaç damla yaş süzülürken Henry yanıma çömeldi.

Sonunda benimle aynı hızdaydı. Tanıştığımızdan beri ilk defa, gerçek anlamda yüz yüzeydik.

Cebinden bir mendil çıkarıp bana uzattı. Ve o anda, eli benimkine sürtünürken, bana yönelttiğı bakışlarını yakalarken, bir akşam yemeğı partisinde tanışsaydık neler olacağını merak etmeme gerek kalmadığını hissettim. Neler olacağını gayet iyi biliyordum.

Bana eve kadar eşlik ederdi.

"Hazır mısın?" diye sordu. "Geri dönmeye?"

Zamanı geldiğı için, Henry'nin bir işi olduğunu bildiğim için, burada bulunmamamız gerektiğini bildiğim için, "Evet," dedim. Hazır olduğum için değil. Ama beni kapıya doğru itmeye başladığında ve kapı arkamızdan kapandığında, kendimi öylesine canlı ve neşe dolu hissediyordum ki nereye olsa gidebilirdim.

Geri dönüş yolunda, "Sen harika bir hemşiresin," dedim. "Bunu biliyor muydun?"

"Öyle olduğumu umuyorum," dedi. "İşimi seviyorum. Bana tam olarak uygun olduğunu düşündüğüm tek şey bu."

Odama geri döndük. Beni yatağın yanına getirdi.

Kollarını altımdan geçirdi. "Kollarını boynuma dola," dedi. Dediğini yaptım.

Beni tüm ağırlığımla kaldırdı ama birkaç saniye boyunca öylece durdu. Ona öylesine yakındım ki cildindeki sabun kokusunu, hâlâ nefesinde dolanan hafif çikolata aromasını alabiliyordum. Kirpikleri daha önce fark etmediğim kadar koyu renkli

195

ve uzundu; dudaklarıysa dolgundu. Sol gözünün altında belli belirsiz bir yara izi vardı.

Beni yatağıma bıraktı. Beni gerektiğinden bir saniyeliğine daha uzun süre tuttuğuna yemin edebilirdim.

Bu belki de hayatımm en romantik ânıydı ama benim üzerimde bir hastane önlüğü vardı.

Hayat, önceden kestirilemezlik konusunda sınır tanıımıyordu.

Koridor tarafından sert bir ses, "Affedersiniz," diye seslendi. Henry'yle başımızı kaldırıncaya, kapı eşiğinde bir hemşirenin durduğunu gördük. Kadın biraz yaşlı, cildi ise kırıktı. Açık renkli saçları kelebekli bir tokayla topuz yapılmıştı. Üzerinde soluk pembe renkli forma ve önlük vardı.

Henry aniden benden uzaklaştı.

Hemşire, "Gecenin ikinci yarısında senin yerine Eleanor bakıyor sanıyordum," dedi.

Henry başını iki yana salladı. "Patrick'le karıştırıyor olmalısın. Saat yediye kadar yerine birinin geçmesini isteyen oydu."

Kadın, "Peki," dedi. "Buradaki işini bitirdiğinde seninle iki dakika konuşabilir miyiz?"

Henry, "Elbette," dedi. "Hemen geliyorum."

Kadın başıyla onaylayıp uzaklaştı.

Henry'nin tutumu birden değişiverdi. Kapıya doğru ilerlerken, "İyi geceler," dedi.

Arkasından, "Teşekkür ederim," diye seslendiğimde neredeyse kapıya varmıştı. "Bunu gerçekten..."

Bana dönüp bakmadan, "Lafı bile olmaz," deyip odadan çıktı.

196

C'''' abby evdeki eşyaları duvarlara fırlatıyordu. Büyük eşyalar.

J Porselenler. Hepsi şangırdayıp parçalara ayrılıyordu. Şarلمان ayaklarımın dibindeydi. Misafir odasının kapısında duruyorduk. Bu meseleye karışmamaya çalışıyordum. Ama deyim yerindeyse tam ortasmdaydım.

Gabby o gün işe dönmemişti. Ben direksiyona geçip bizi eve getirmiştım. O ise dünyadan bihaber bir halde, doğruca karşıya bakıp durmuştu. Öğle vakti boyunca pek konuşmadı. Ona iyi olup olmadığını sormaya çalıştım ama bir heykelden farksızdı.

Ancak Mark kapıdan girerek, "Açıklamama izin ver," dediği anda birden yaşama geri döndü.

"Söyleyeceğin hiçbir şey umurumda değil."

Mark, anlam veremediğim bir şekilde, konuşma cesareti gösterdi. "Yapma Gabby. Bir şans hak ediyosun..."

İşte Mark'a dergi fırlattığı an, o andı. Onu suçlayamazdım. O aptal cümleyi kurmaya başladığı anda ben de Mark'a bir şeyler fırlatma isteği duymuştum. Gabby daha sonra eline geçen her şeyi fırlatmaya başladı. Birkaç tane daha dergi ve sehpanın üzerindeki bir kitabın ardından uzaktan kumandayı fırlattı. Kumanda kırıldı ve piller uçuşarak etrafa saçıldı. Şarlman'la bir olup güvenli bir yer aramaya başladığımız an da işte o andı.

Mark, "Burada köpeğin ne işi var?" diye sordu. Yavaşça bileklerini kaşımaya başladı. Bunu yaptığını dahi fark ettiğinden emin değildim.

Gabby, "Lanet olası köpeği bırak şimdi!" dedi. "Tüm gece buradaydı ve fark etmedin bile. O yüzden kapa çeneni, tamam mı?"

197

"Gabby, konuşalım."

"Siktir oradan."

"Bugün niçin ofisime geldin?"

"Kafa mı buluyorsun benimle? Sevgilinle basılmış olmandan daha önemli, değil mi!"

İşte mutfağa geçip büyük eşyaları kırmaya başladığı an o andı. Porselenleri yani.

Bu da bizi şu âna getirmişti.

Gabby, "Kim o kadın?" diye haykırdı.

Mark cevap vermedi. Gabby'ye bakamadı bile.

Gabby bir anlığına duraksayarak etraftaki dağınıklığa baktı. Omuzları düştü. Benim durduğum yöne baktı ve bakışlarımı yakaladı. "Ne yapıyorum ben?" dedi. Aslında bana veya Mark'a hitap etmemişti. Odaya, eve hitaben konuşmuştu.

O andan yararlanarak, çanak çömlek kırıklarının üzerinden yürüdüm ve kollarımı ona doladım. Mark da bize doğru gelmeye başladı.

Ani ve güçlü bir sesle, "Dur," dedim. "Ona dokunayım deme."

Birkaç adım geriledi.

Gabby, ona sarıldığım sırada, "Hemen taşınyorsun," dedi. Onu yatıştırmak için sırtını okşamaya başladım ama beni itti. Tüm gücünü topladı. "Pilini pırtını topla ve defol."

Mark, "Burası benim de evim," dedi. "Ve senden sadece bunu konuşmamız için birkaç dakika istiyorum."

Gabby, "Pilim. Pırtım. Topla. Ve defol," dedi. Sesi güçlü ve dirayetliydi. Hafife alınmayacak kadar sert bir tavrı vardı.

Mark'ın biraz daha ayak diremeyi düşündüğü yüzünden anlaşılıyordu. Ama sonunda vazgeçip yatak odasına yöneldi.

Gabby'ye, "Doğru olanı yapıyorsun," dedim.

"Biliyorum," dedi.

Yine taş kesilerek yemek masasına oturdu.

Şarlman bize doğru gelmeye başlayınca, Gabby benden önce davrandı.

198

Köpeğe, "Hayır!" diye bağırdı. "Dikkatli ol."

Ayağa kalkıp Şarlman'ın yanına gitti ve onu kucağına aldı. Kırık tabakların üzerinden yürüyerek onu masaya getirdi. Kucağında köpekle sandalyesine oturdu.

Mark evin içinde bir odadan diğerine koşturuyor, eşyalarını toparlıyordu. Kapıları çarpıyordu. Gürültüyle iç geçiriyordu. Bu an, ondan hiçbir zaman gerçekten hoşlanmadığımı fark etmenin tam zamanıydı.

En azından kırk beş dakika boyunca böyle devam etti. Evin içi, taşınmakta olan bir adamın sesleri haricinde ölüm sessizliğine bürünmüştü. Gabby buz kesilmişti. Ara sıra Şarlman'ın duruşunu değiştirmek için hareket ediyordu sadece. Ani bir şey olduğunda hareket edebilmek veya konuşabilmek için onun yanında, hazırda bekliyordum.

Mark sonunda oturma odasına geldi. Yemek masasından başımızı çevirip ona doğru baktık. "Gidiyorum," dedi.

Gabby hiçbir şey söylemedi.

Mark bir şeyler duymayı umarak bekledi. Ama bekleyişi boşunaydı.

Dairenin kapısını açınca Şarlman birden yere fırladı.

"Şarlman, hayır," dedim. Durması için bunu iki kez tekrarlamam gerekti.

Mark, hâlâ niçin evde Şarlman adında bir köpeğin olduğunu anlayamadığını belli eden bir ifadeyle ona baktı ama hiçbir sorusuna yanıt alamayacağını biliyordu.

Kapıya yöneldi. Gabby nihayet konuştuğunda, Mark neredeyse kapıyı arkasından kapamak üzereydi.

"Ne zamandır devam ediyor?" diye sordu Gabby. Sesi güçlü ve kontrollüydü. Titremiyordu. Çatlamıyordu. Gabby gözyaşlarına boğulmak üzere değildi. Kontrol tamamen elindeydi. En azından şu an için.

Mark ona bakıp başını iki yana salladı. Tavana baktı. Gözlerinde yaşlar belirmişti. Yaşları silip burnunu çekti. "Önemi yok,"

199

dedi. Mark'm sesi de güçlüydü. Ama utanç doluydu; o kadarı açıkça belli oluyordu.

"Ne zamandır devam ediyor, dedim."

"Gabby, böyle yapma..."

"Ne zamandır?"

Mark önce ayaklarına, sonra Gabby'ye baktı. "Yaklaşık bir yıldır."

"Gidebilirsin."

Mark arkasını dönüp Gabby'nin söylediğini yaptı. Gabby pencereye yönelip onun gidişini izledi.

Nihayet gittiğinde bana döndü.

"Çok üzüldüm Gabby," dedim. "Çok ama çok üzüldüm. Tam bir dallamaymış."

Gabby bana baktı. "Sen de başka birinin kocasıyla yattın," dedi. Bu olaydan bir sonuca varması gerekmiyordu. Aklından geçenleri biliyordum, sesli söylemesine gerek yoktu.

Yaptıklarımı kabullenerek ama bir yandan da suçluluk duyarak, "Evet," dedim. "Ve bu yanlış bir şeydi. Tıpkı bunun da yanlış olduğu gibi."

"Ama bunun, senin kötü biri olduğun anlamına gelmediğini söylemiştim sana," dedi. "Yine de harika, güzel bir insan olduğun gerçeğinin değişmediğini söylemiştim."

Başımı salladım. "Evet, öyle söylemiştin."

"Ama sen birine bunları yaşattın."

Durumun benimkinden farklı olduğunu iddia etmeyi istedim. MichealTa yaşadığım ilişkinin, o kadının Markla yaşadığı ilişki kadar kötü olmadığını söylemek istiyordum. Bir kez daha, onun evli olduğunu bilmiyor oluşumun ardına saklanmak istiyordum. Ama biliyordum. Ve yaptığım şey bundan hiç de farklı değildi.

Başka birinin kocasıyla yatmıştım. Bunu yapmamam gerekirdi.

Şimdi o adamdan bir bebeğim olacaktı. Ve o bebeği büyütecektim.

200

Bu bebek, yaptığım bir hatanın sonucu değilmiş gibi davranmak, gerçekleri değiştirmeyecekti.

Bunlarla yüzleşmem gerektiğini de biliyordum. Önüme bakabilmem için, bazı şeyleri itiraf etmem gerekiyordu.

"Evet," dedim. "Korkunç bir şey yaptım. Tıpkı Mark'la o kadının sana yaptığı gibi."

Gabby bana baktı. Onun yanına gittim ve onu sandalyesine oturttuk kendim de oturdum.

"Bir hata yaptım. Ve buna rağmen sen hâlâ iyi bir insan olduğumu görebildin; bana inancını kaybetmediğin için benim hak-kımdaki görüşlerini değiştirmedin. Bu benim için olağanüstü bir armağandı. Bana olan inancın. Senin sayende ben de kendime inanmaya başladım. Değiştirmem gereken şeyleri değiştirmeye başlamamı sağladın. Ama o ikisi için aynı şeyi yapmak zorunda değilsin. Onlardan istediğin kadar nefret edebilirsin."

Gülümsemek üzere olduğuna yemin edebilirdim.

"İkimiz de onlardan, buna ihtiyaç duyduğumuz sürece nefret edebiliriz. Sonra günün birinde, kendimizi yeterince güçlü hissettiğimizde, muhtemelen onların kusurlarını ve yaptıkları korkunç şeyi affederiz. Günün birinde, düşündüğünden daha yakın bir zamanda, kendi yolumuza bakıp onlara bol şans dileyecek ve yaşananları sonsuza dek unutacak kadar ileriye gideceğimize bahse varım. Ama şu anda buna inanmana gerek yok. Ondan dilediğin nefret edebilirsin. Ben de, sana yaptıklarından dolayı ondan nefret edebilirim. Belki Mark da bir gün değişir. Belki bir gün, geçmişte kötü bir şeyler yapmış ama bunu bir daha asla, asla ama asla yapmayacak birine dönüşür."

Gabby bana baktı.

"Veya sonsuza kadar aşağılık herifin teki olarak kalır ve yapacağın en iyi şey ondan olabildiğince uzak kalmaktır,"

dedim. "Böyle bir teori de var."

Gabby o kadar hafifçe ve kısa süreliğine gülümsedi ki gördüklerimden tam olarak emin olamadım. Sonunda, "Özür di-

201

lerim," dedi. "Seni bu işin içine sokmak istemezdim. Ben... çok özür dilerim."

"Unut bunu," dedim.

Gabby elleriyle yüzünü örterek ağladı ve sonra kendini kollarıma bıraktı. "Köpeklerle alerjisi falan yok," dedi. "Yıllardır bir köpek istiyordum ama onun yüzünden alamadım. Yemin ederim ki her şeyi uyduruyor. Alerjisi olmadığına bahse varım."

"İşte buldun," dedim. "İşte bir umut ışığı. Neden bir süre için oturup bunları düşünmüyoruz? Bir tane daha var mı? Çöpü çıkarmayı unuttur muydu? Islak havlusunu yatakta mı unutturdu?"

Gabby başını kaldırıp bana baktı. "Penisi küçük," dedi. "Gerçekten. Yarısına kadar açılmış bir kurşun kalem kadar." Sonra da gülmeye başladı. "Ah, bunu itiraf etmek ne iyi geldi. Penisi o kadar da küçük değilmiş gibi davranmak zorunda değilim artık."

Ben de onunla birlikte gülmeye başladım. "Konunun buraya geleceğini tahmin bile edemezdim ama bu da olur! Güzel noktaya değindin."

Gabby güldü. Derin, karından gelen bir kahkahaydı bu. "Ah, Tanrım, Hannah," dedi. "İlk gördüğümde 'Geri kalanı nerede?' diye düşünmüştüm."

Bunu söylediğinde o kadar güldüm ki nefesim tükendi.
"Uyduruyorsun," dedim.

Sanki Tanrı'ya yemin edermiş gibi ellerini havaya kaldırarak,
"Hayır," dedi. "Penisi gerçekten çok feci."

İkimiz de öylesine katılarak gülüyorduk ki gözlerimizden yaşlar gelmeye başlamıştı. Sonra birdenbire durma vakti geldi. Ortamdaki havanın, yazın sonbahara dönmesi gibi değiştiğini hissedebiliyordum. Bir gün her yer günlük güneşlikken, ertesi gün birden yağmur yağması gibi.

Gabby yüzünü göğsüme gömerek, "Ah, Hannah," dedi. Şarlanman ayaklarımızın dibinde oturuyordu.

Sırtını okşayarak, "Şşş," dedim. "Bir şey yok. Hepsi geçecek."

Yüzünü göğsümden çekmeden, "Bundan emin değilim," dedi.

202

"Geçecek," dedim. "Emin ol, geçecek."

Başını kaldırıp bana baktı. Gözleri ıslanmış ve kan çanağına dönmüştü. Yüzünde yer yer kızarıklıklar vardı. Çaresiz ve hasta görünüyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. O beni bu halde görmüştü. Ama ben, onun hiçbir zaman bu hale geldiğini görmemiştim.

"Geçecek çünkü sen Gabrielle Jannette Hudson'sm. Sen durdurulamazsın. Hayatımda tanıdığım en güçlü kadınsın sen."

"En güçlü insan," dedi.

"Hmm?" Onu tam olarak duyduğumdan emin değildim.

Gözlerini silerek, "Hayatında tanıdığın en güçlü insanım," dedi. "Cinsiyetimin bununla hiçbir ilgisi yok."

Sonuna kadar haklıydı. O, hayatımda tanıdığım en güçlü insandı. Cinsiyetinin bununla hiçbir ilgisi yoktu. "Haklısın," dedim. "İşte bunu atlatman için bir sebep daha."

Bir kez daha gözyaşlarına boğuldu. Hızla nefes alıp veriyordu. "Belki de haklı bir sebebi vardı. Veya belki de bir şeyleri yanlış anladım."

Ona belki haklı olabileceğini, belki de bu durumu iyileştirebilecek, bilmediği bir şeyler olabileceğini söylemek istedim. Bunu söylemek istedim çünkü Gabby'yi mutlu görmek istiyordum. Ama bir yandan da bunun doğru olmadığını biliyordum. Ve birini sevmenin, onun güvenine sahip olmanın gerekliliklerinden biri de, ne kadar berbat olsa da, doğruyu söylemekti.

"Seni neredeyse bir yıldır aldatıyor," dedim. "Tek seferlik bir hata veya kafa karışıklığı değildi bu."

Bana baktı ve yeniden ağlamaya başladı. "Yani evliliğim bitti mi?"

"Bu sana bağlı," dedim. "Neyi hoşgörüyü karşılayacağına, neyi kabullenebileceğine kendin karar vereceksin. Hadi doğru kanepeye, sana yemek getireceğim."

"Hayır," dedi. "Bir şey yiyemem."

"Peki, ne yapmamı istersin?"

"Yalnızca otur," dedi. "Yanımda kal."

"Elbette," dedim.

"Şarlman'la birlikte," dedi. Kalkıp Şarlman'ı kucağıma aldım. Üçümüz birlikte kanepeye geçtik.

"Kocam beni aldatıyor ve sen evli bir adamdan hamilesin," dedi.

Gözlerimi kapatarak tüm bunları sindirmeye çalıştım.

"Hayat berbat," dedi.

"Bazen, evet."

İkimiz de sessizleştik.

Gabby, "Canım acıyor," dedi ve yeniden gözyaşlarına boğuldu. "Çok canım acıyor. Ta içim acıyor."

"Biliyorum," dedim. "Şenle ben bir takımız, değil mi? Hayatta karşılaştığın her şeyi birlikte göğüsleyeceğiz. Dün gece benim için yapmaya hazır olduğun her şeyi bugün ben sana yapacağım. Bu yüzden güven bana, tamam mı? Bunu birlikte atlatacağız. Sırtını bana yasla. Elim tut."

Bana bakıp gülümsedi.

"Canın dayanamayacağın kadar acıdığında elimi sık," dedim. Ona uzattığım elimi sıkıca tuttu.

Yeniden ağlamaya başladı ve elimi sıktı.

Kendi kendime, eğer yanında olarak Gabby'nin acısının yüzde birini dahi alabilmişsem, yaşamımın belki de daha önce fark etmediğim kadar büyük bir amacı vardı.

"Acıyı ikiye böl," dedim. "Ve yarısını bana ver".

abby cumartesi sabahı hastaneye geldi. Daha odaya girme-

.1 sine fırsat vermeden onu durdurdum. Deanna o sırada yatağımın yanında duruyordu.

"Bekle," dedim. "Tam orada bekle."

Deanna gülümseyerek bana elini uzattı. "Hazır mısın?" Ayaklarımı yere koymama yardımcı oldu. Ağırlığımı Deanna'nın ellerine verdim, o da ayaklarımın üzerinde doğrulmama yardım etti. Ayağa kalktım. Gerçek anlamda, ayağa kalktım. Başka birine yaslanmadan yapamıyordum ama yine de ayaktaydım işte. Deanna'yla birlikte bütün sabahı egzersiz yaparak geçirmiştik.

"Tamam," dedim, "sanırım artık oturmam lazım." Deanna yatağa oturmama yardım etti. Oturunca anlatılmayacak derecede rahatladım.

Gabby sanki bir çocukmuşum gibi beni alkışlayarak, "Aman Tanrım!" dedi. "Neler de yapıyorsun öyle! Bu tam bir çılgınlık!"

Önce gülümsedim, sonra kahkaha attım. Benim enerjim ve Gabby'nin heyecanı bulaşıcı olmalıydı çünkü Deanna da bizimle birlikte gülüp kahkaha atıyordu.

"İnanılmaz, değil mi?" dedim. "Yapabildiğim kadar egzersiz yapıyorum. Bu sabah Dr. Winters bana dengemi sağlamam için bazı önerilerde bulundu. Henüz tam anlamıyla hareket edemiyorum. Ama ayaklarımın üzerinde durabiliyorum."

Gabby çantasını bir kenara bırakarak, "Vay canına," dedi.

Bize doğru ilerledi. Deanna bu sırada yatağa yatmama yardımcı oluyordu.

205

Gabby, "Çok etkilendim/" dedi. "Öngörülenden daha hızlı ilerliyorsun."

Deanna, "Birazdan kontrole geleceğim," dedi. "Bugün iyi iş çıkardın."

Odadan ayrıldığı sırada arkasından, "Teşekkür ederim," diye seslendim.

Gittiğinde, Gabby'ye dün geceyi anlatmaya koyuldum.

"Henry beni dışarıya çıkardı."

"Dışarıya kadar yürüdün mü?"

"Hayır," dedim. "Tekerlekli sandalyeyle. Henry beni sigara avlusuna çıkardı."

"Haa."

Böyle anlatınca, o zaman hissettiğim kadar romantik gelmiyordu kulağa.

"Boş ver," dedim. "Orada olsaydın anlardın."

Gabby güldü. "Bugün ayağa kalkabildiğin için seninle gurur duyuyorum."

"Değil mi ama! Göz açıp kapayıncaya kadar emeklemeye başlayacak ve katı yiyeceklere geçiş yapacağım."

Gabby, "İyi, ben buradayken yapma da!" dedi. "Biliyorsun ki böyle olayları videoya çekmeden duramam."

Güldüm. "Bezimi değiştirmek zorunda olmadığına şükret." Yalnızca ona takılıyordum ama içinde birazcık doğruluk payı da vardı. Hâlâ kendi başıma tuvalete gidemiyordum. Ona oturmasını söyleyerek, "Nasılsın?" dedim. "Mark ne yapıyor?"

"Mark iyi," dedi. "Evet."

Ters bir şeyler var gibiydi. "Ağızındaki bakla nedir?"

Gabby, "Yo, bir şey yok," diye cevapladı. "Mark son günlerde biraz... bilmiyorum. Galiba kaza olayı, bütün bu keşmekeş onu biraz sarstı. Bana karşı çok nazik ve ilgili davranıyor. Çiçekler getirip duruyor. Hatta geçen gün bana kolye almış." Boynundaki kolyeyle oynamaya başladı. Ucunda elmas bulunan altın bir zincirdi.

One eğilerek, "Onu mu?" dedim. Elması parmaklarımın arasına aldım. "Vay, bu gerçek mi?"

"Tuhaf, değil mi?" dedi. "Bunu bana verdiği akşam, 'Söyle bakalım, ne işler karıştırdın?' diye espri yaptım."

Güldüm. "Televizyondaki adamlar, eşlerine sormadan patronlarını Şükran Günü yemeğine falan davet ettiklerinde onlara çiçek veya mücevher alıyor."

Gabby gülerek, "Aynen," dedi. "Belki de beni aldatıyordun Eve gidip bütün gömleklerinin yakalarında ruj lekesi arasam mı?"

"İyi olur," dedim. "Eğer pembe dizilerin doğruluk payı varsa, yakalarından birinde parlak kırmızı ruj lekesi bulman olası."

Gabby güldü.

Bir an için ikimizin de, benim de bir zamanlar eşleri tedirgin eden o kadınlardan olduğumu düşündüğümüze emindim. Kısa süre önce, evli bir adamın bebeğini düşürmüştüm. Bazen bu kazanın temiz bir sayfa anlamına gelip gelmediğini merak ediyordum. Sanki hayatıma yeniden başlamam ve daha iyi seçimler yapmam için bir fırsat gibiydi her şey.

Sonra da, öyle olsa bile, bu sayfayı neyle dolduracağımı düşünüyordum.

"Ee, burada ne arıyorsun?" diye sordum. "Sakat arkadaşınla takılacağına gidip düşünceli, romantik kocanla vakit geçir. Ne de olsa sana her an kaşmirler ve çikolatalar alabilir."

"Hayır, burada olmayı tercih ederim. Seninle olmayı yeğlerim. Ayrıca, Mark bugün çalışacağını söyledi. Gece geç saate kadar işte olacakmış. Sanırım iş yerinde faturalarla ilgili bazı sorunlar çıkmış."

"Bu işleri yapacak bir ofis müdürü veya öyle birileri yok mu ki?"

Gabby şöyle bir düşündü. "Şey, evet, var," dedi. "Ama bu yakınlarda yaptıkları işleri gözden geçirmesi gerektiğini söylüyordu. Ee, bugün ne yapalım? Birlikte okumak için bir kitap alayım mı? Yoksa Law & Order mı izleyeceğiz?"

207

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bir maceraya atılacağız."

"Nereye gidiyoruz?"

"Nereye istersek," dedim ve köşedeki tekerlekli sandalyeyi işaret ettim.

Gabby sandalyeyi yanıma çektiğinde, yatağın kenarına doğru kaydım.

"Korkuluğu aşağıya indirebilir misin?" diye sordum. "Şurada bir düğme var, ona basıp korkuluğu aşağıya itmen yeterli."

Söylediğimi yaptı.

"Şimdi tekerlekli sandalyeyi yanıma doğru ittir, hemen şuraya. .. Evet."

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru çevirerek yere indirdim.

"Özür dilerim, bir şey daha var. Bileğimi tutabilir misin? Ayağa kalkabiliyorum, sadece biraz yardıma ihtiyacım oluyor."

Gabby beni kollarımdan yakaladı. "Hazır mısın?"

"Evet!" dedim ve Gabby beni çektiği anda kendimi yukarıya doğru ittirdim.

Pek zarif bir hareket değildi. Aslında canımı epey acıtiyordu, gürültülüydü ve popomun yarısı hastane önlüğünden dışarıya fırlamıştı ama sonuçta sandalyeye oturmuştum. Artık hareket edebilirdim.

Önlüğümün beni açıkta bırakan yarısını işaret ederek, "Şunu şey yapabilir misin?..." dedim.

"Ha, doğru ya." Ben sandalyeye yerleşebilmek için kendimi kaldırmaya çalışırken Gabby önlüğü düzeltti.

"Teşekkür ederim," dedim. "Şimdi de morfin torbasını oradan alıp sandalyeye takabilir misin?"

Dediğimi yaptı.

Ona, "Hazır mısın?" dedim.

"Hazırım."

Tekerlekleri itmeye başlamadan hemen önce, "Aaa, yanında bir dolarlık kâğıt para var mı?" dedim.

"Var. Bir veya iki tane olacaktı. Neden? Yoksa striptiz kulübüne mi gidiyoruz?"

208

Gabby çantasını alırken kahkaha attım.

Sonra kapıdan çıktık.

Koridorda Deanna'ya rastladık. Bana çok uzaklaşmamamı söyledi. Koridorun sonuna giderek, tıpkı dün Henry'yle yaptığımız gibi köşeyi döndük.

Gabby'ye, "En sevdiğin film hangisi?" diye sordum. Tahmin etmem gerekseydi, en sevdiği filmin Harry ile Sally Tanışınca olduğunu söylerdim.

"Harry ile Sally Tanışınca," dedi. "Niçin sordun?"

"Ben en sevdiğim filmin hangisi olduğunu bilmiyorum."

"Ne önemi var? En sevdiği filme karar vermemiş olan birçok kişi var."

"Ama, mesela, sadece muhabbet olsun diye seçmem gerektiğinde bile karar veremiyorum. Hangi filmi en çok sevdiğime karar veremiyorum."

"Umarım kararsız biri olduğunu daha yeni anlamıyorsundur."

Güldüm. "Henry, mükemmel cevaba ihtiyacım olmadığını söylüyor. Herhangi bir cevap da işini görür diyor."

Gabby bana gülerek, "Henry, Henry, Henry," dedi. Koridorda bir yol ayırımına gelmiştik; tekerlekleri sola kırdım. Otomatların sol tarafta olduğundan oldukça emindim.

"Hah-ha-ha. Dürüstçe bir soru sordum sana," dedim. Hâlâ kendimi koridorun diğer ucuna doğru itiyordum. Hâlâ devam edecek gücüm vardı.

"Gerçekten mi sormuştun?"

"Sence mükemmel cevap yerine, herhangi bir cevap yeterli mi?"

"Söz konusu en sevdiğin filmse, evet. Ama bazen yalnızca bir cevap vardır. Bu yüzden, bunun her konuda geçerli bir düşünce tarzı olduğunu sanmıyorum."

"Ne gibi mesela?"

"Mesela, evleneceğin kişi. Aklıma gelen en büyük örnek bu."

209

"Herkes için yalnızca bir tane doğru insan mı var sence?"

"Sence?" Bunu sorma şeklinden anlaşıldığı üzere, daha önce öyle düşünmüyor olduğum ihtimalini bir kez bile akimdan geçir-memişti. "Sence oksijen mi soluyoruz?" diye sormuştum sanki.

"Bilmiyorum," dedim. "Bir zamanlar öyle düşünürdüm, biliyorsun. Ama... artık pek emin değilim."

"Şey, sanırım başka türlü düşünmek daha önce hiç aklıma gelmedi. Her zaman Tanrı'mn, kaderin, hayatın veya adına ne demek istiyorsan onun, seni birlikte olman gereken insana götürdüğünü varsaydım."

"Mark için de mi böyle hissediyorsun?"

"Yaşamın beni Mark'a götürdüğünü düşünüyorum, evet. O benim birlikte olmam gereken kişi. Eğer bana daha uygun biri-leri olsaydı, Mark'la evlenmezdim. Değil mi? Onunla evlendim çünkü o benim kaderim."

"Yani ruh eşin gibi mi?"

Biraz düşündü. "Evet? Yani, evet. Sanırım ruh eşi de diyebiliriz."

"Peki ya günün birinde boşanırsanız?"

"Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

"Varsayım olarak diyorum. Eğer herkes için tek bir doğru insan varsa, ruh eşlerinin evlilikleri yürümediğinde ne oluyor?"

"Eğer yürümüyorsa, ruh eşi değilsiniz demektir," dedi.

Onu anlıyordum. Gerçekten anlıyordum. Mantıklıydı söyledikleri. Eğer kadere inanıyorsanız, eğer bir şeylerin sizi kaderinize doğru ittiğine inanıyorsanız, yaşamınızın geri kalanını birlikte geçirmeniz gereken belirli bir kişiye de inanırdınız. Anlıyordum.

"Ama şehirler için geçerli," dedim.

"Hı?"

"Hayatının sonuna dek yaşayacağın, mükemmel şehri bulmak zorunda değilsin. Sadece yaşayabildiğin bir şehir bulman yeterli."

210

"Haklısın."

"Bu yüzden herhangi bir şehir seçip orada yaşayabilirim," dedim. "Bir şeyler yerine oturana dek tüm şehirleri denemek zorunda değilim."

Gabby güldü. "Hayır, değilsin."

"Sanırım mükemmel hayatı bulmam gerektiğini, o hayatın oralarda bir yerlerde beni beklediğini ve benim onu bulmam gerektiğini düşünerek oradan oraya dolaşıp durdum. Güya bu hayat tamamıyla mükemmel olmalıydı."

Gabby, "Her zaman bir şeylerin arayışında olduğunu biliyordum, evet," dedi. "Bulduğun zaman, onun ne olduğunu anlayacağını düşündüm hep."

"Bilmiyorum, belki de herhangi bir yer seçip, orada yaşamam gerektiğini düşünmeye başladım. Bir kariyer seçip çalışmam gerektiğini. Bir insan seçip ona bağlanmam gerektiğini."

"Bence mutlu olduğun ve hayatında güzel şeyler yaptığın sürece, gidip mükemmel olanı bulmanın veya bildiklerin arasından bir şeyler seçip kendine uydurmanın bir önemi yok."

"Bu seni korkutmuyor mu?" diye sordum. "Yanlış yöne gidiyor ve kaderindeki hayatı kaçırıyor olman ihtimali?"

Gabby sorumu ciddiye alarak bir süre düşündü. "Aslında, hayır."

"Niçin peki?"

"Bilmiyorum. Sanırım cevap, hayatın çok kısa olduğu gerçeği. Yapman gereken tek şey onunla barışık yaşamak."

"Peki, sence Londra'ya taşınmalı mıyım?"

Gülümsedi. "Aha, şimdi konunun nereye gittiğini görüyorum. Eğer Londra'ya gitmek istiyorsan elbette gitmelisin. Ama daha fazlasına karışmam. Gitmeni istemiyorum. Burada kalmanı istiyorum. Orada çok yağmur yağıyor. Ne pahasına olursa olsun gitmezdim ben."

Söylediklerine güldüm. "Peki, peki, öyle olsun. Zaten Londra'dan daha büyük bir sorunumuz var."

211

"Öyle mi?"

"Kaybolduk."

Gabby sağma soluna bakındı. Benim gördüğümü o da görebiliyordu. Tüm koridorlar birbirinin aynıydı. Çıkmazdaydık.

Gabby, "Otomatlar buralarda bir yerlerde, değil mi?" diye sordu.

"Biliyorsam ne olayım," dedim. "Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok."

Gabby sandalyemi yakalayarak, "Tamam," dedi. "Hadi, şuradan bir çıkış yolu bulalım."

abby bugün işe gitmekte ısrar etmişti. Onu evde kalmaya, J kendine fazla baskı yapmamaya ikna etmeye çalışmışım ama kendini biraz olsun normal hissetmesinin tek yolunun işe gitmek olduğunu söylemişti.

Ethan dün beni iki kez aramıştı ama ona geri dönmemiştim. Ona konuşamayacağımı söyleyen bir mesaj atmışım. Dün gece, bugün onunla yüzleşmem gerektiğini bilerek uykuya daldım. Eğer ondan kaçınmaya devam edersem bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı.

O yüzden bugün, her şeyi halletmeye kararlı bir şekilde uyandım. Ethan'ı arayıp bu gece uygun olup olmadığını sordum. Saat yedi gibi dairesine gelebileceğimi söyledi.

Bu da, Michael'ı aramak için bütün bir günümün olduğu anlamına geliyordu. Ethan'ın soracağı sorulara cevap verebilmek istiyordum. Her şeyi yoluna koymak istiyordum. Bu da yoluna koymam gereken en büyük şeydi.

Duş aldım. Şarلمان'ı yürüyüşe çıkardım. Bana saatler gibi gelen bir süre boyunca gözlerimi bilgisayarına dikerek internette bir şeyler okudum. New York'ta saat altı olduğunda, Mi-chael'm iş çıkış saatinde, telefonumu aldım. Yatağıma oturup numarayı çevirdim.

Çaldı.

Çaldı.

Ve çaldı.

Sonra da telesekretere geçti.

Bir anlamda rahatlamıştım. Çünkü bu konuşmayı yapmak istemiyordum.

"Selam Michael. Ben Hannah. Uygun bir zamanında beni geri ara. Konuşmamız gereken bir konu var. Görüşürüz."

Kendimi sırtüstü yatağa attım. Nabzım deli gibi hızlanmıştı. Hiç geri aramazsa ne yaparım, diye düşünmeye başladım. Bu kararı benim yerime onun vereceğini hayal ettim. Belki onu birkaç kez arayacak, birkaç mesaj bırakacaktım ama asla geri dönüş alamayacaktım. Ve doğru şeyi yapmaya gayret ettiğimi ama elimde olmayan sebeplerden dolayı yapamadığımı bilecektim. Vicdanım rahat bir şekilde yaşayacaktım.

Telefonum çaldı.

Ben "Alo," der demez Michael, "Hannah," diyerek söze başladı. Sesi sert, hatta neredeyse öfkeliydi. "Bitti. Kendin söylemiştin. Beni öylece yeniden arayamazsın. Sonunda ailemle eski günlerimize döndük. Bunu tekrar mahvetmeyeceğim."

"Michael," dedim. "Bir dakika nefes al, tamam mı?" Şimdi de ben sinirlenmiştim.

"Peki."

"Hamileyim." Sonunda söyleyebilmişim.

Telefonun diğer ucu o kadar sessizleşmişti ki Michael'ın öldüğünü düşünmeye başladım. "Seni üç dakikaya arayacağım," dedi ve telefonu kapadı.

Odada dolanmaya başladım. Midem kasılıyordu.

Telefon yeniden çaldı.

"Selam," dedim.

"Tamam, şimdi ne yapacağız?" diye sordu. Kapalı bir alanda olduğunu duyabiliyordum. Sesi yankılanıyordu. Bir yerin tuvaletine girmişti sanırım.

"Bilmiyorum," dedim.

Katı bir şekilde, "Karımla çocuklarımı bırakamam," dedi.

"Bırakmanı söylemiyorum zaten," dedim. Bu konuşmayı yapmaktan nefret ediyordum. Bütün bunları ardımda bırakmaya

214

çabalamıştım ama bir şekilde yeniden tam ortasına düşmüştüm.

"Peki, ne diyorsun?" diye sordu.

"Bunu bilmen gerektiği dışında hiçbir şey söylemiyorum. Sana haber vermemek çok yanlış olur gibime geldi."

"Bunu yapamam," dedi. "Seninle olmam bir hataydı. Bunu görebiliyorum artık. Hepsi benim hatamdı. Yapmamalıydım. Hata ettim. Jill yaptığım her şeyi biliyor. Sonunda aramızı düzeltir gibi olduk. Çocuklarımı seviyorum. Hiçbir şeyin bunu mahvetmesine izin veremem."

"Senden hiçbir şey istemiyorum," dedim. "Doğruyu söylüyorum. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

"Pekâlâ," dedi. Bir an için sessiz kaldıktan sonra ürkek bir sesle, muhtemelen ilk saniyeden beri aklından geçen şeyi söyledi. "Şeyi düşündün mü... bebeği doğurmamayı?"

"Eğer kürtaj olmamı isteyeceksen Michael, en azmdan bunu açıkça söyle." Korkağın tekiydi.

"Hiç kürtaj olmayı düşündün m?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Kürtaj olmayı düşünmüyorum."

"Peki ya evlatlık vermeyi?"

"Neden umurunda ki?" diye sordum. "Bebeğİ doğuracak olan benim. Senden para, ilgi veya destek istemiyorum, tamam mı?"

"Tamam," dedi. "Ama bir bebeğimin daha olduğunu bilirken kendimi nasıl hissedeceğİmden emin değilim."

Bu tür şeyler insanların sevişmeden önce düşünmeleri gereken şeylerdi. Gerçi, diyene bakın.

"Peki, o halde elini taşın altına koyup sorumluluk al ya da kenara çekil," dedim. "Bu sana kalmış."

"Bence bunun sperm bağışlamaktan farkı yok," dedi. Benimle konuşmuyordu. Kendi kendine söylüyordu. Aslında, bu bebeğİ büyütmeme yardım etmesini istemiyordum, o da bana yardım etmek istemiyordu gerçi. Yalnızca kendini suçluluk duygusu veya sorumluluktan aklamak istiyordu. Eğer bu işimi kolaylaştıracaksa, ona yardım edecektim.

215

"Şöyle düşün," dedim. "Bir yere sperm bağışlamışsın."

"Doğru," dedi. "Hepsi bu kadar."

Ona tam bir dallama olduğunu söylemek istedim. Ama söylemedim. Ona yalnızca duymak istediklerini söyledim. Bu

bebeğin Michael'm ailesini dağıtabileceğini biliyordum. Bunu istemiyordum. Gerçek buydu. Kimin haklı kimin haksız olduğu önemli değildi; bir aileyi parçalamak istemiyordum. Ayrıca, Mi-chael'a ihtiyacım yoktu. Çocuğumun onunla birlikte büyümesinin daha iyi olacağından da şüpheliydim. Pek sağlam pabuç olmadığını birçok kez kanıtlamıştı.

"Tamam," dedim.

"Tamam."

Tam telefonu kapatmak üzereydim ki, doğmamış evladım için bir şey daha söyleme gereği hissettim. "Eğer fikrini değiştirirsen beni arayabilirsin. Bebeği görmek istersen yani. Ve bir gün seninle tanışmak isteme ihtimaline açık olursun."

"Hayır," dedi.

Cevabı kulaklarımı tırmaladı. "Ne?"

"Hayır," dedi yeniden. "Bu bebeği doğurmak senin seçimin. Ben doğurmanı istemiyorum. Eğer doğurursan, babasız bir çocuk büyütme sorumluluğunu üstlenmelisin. Hayatımı bir gün ansızın ortaya çıkabilecek bir çocuğum olduğunu bilerek yaşamak istemiyorum."

Tek söylediğim, "Gerçek bir centilmensin," oldu.

"Sahip olduklarımı korumak benim görevim," dedi. "Konu kapandı mı?"

"Evet," dedim. "Konu kapandı."

216

enidoğan servisinde kaybolmuştuk ve bir çıkış yolu bula

Y

mıyorduk. Öncelikle doğumhane bölümünde takılıp kalmıştık. Şimdiyse bebek odasının hemen dışındaydık.

Şu anda yapmak istediğim en son şey sevimli, kıymetli bebeklere bakmaktı. O sırada, Gabby'nin arkamda olmadığını fark ettim. Gözlerini cama dikmişti.

"Yakında denemelere başlayacağız," dedi. Bana bakmıyordu bile. Bebeklere bakıyordu.

"Neyi denemeye başlayacağız?"

Bana sanki aptallığımdan utanıyormuş gibi baktı. "Hayır. Mark'la ben. Bebek çalışmalarına başlayacağız."

"Çocuk mu istiyorsun?"

"Evet. Kaza geçirirmeden önce sana soracaktım ama fırsat bulamadım. Sonra da... uyandığında..."

"Evet," dedim. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. İma etmem yeterliydi. "Peki, sence hazır mısın? Bu çok heyecan verici!" Bebekler konusundaki kendi çelişkili duygularım, bir an için Gabby'nin bebeği olması fikrine karşı heyecan duymamın önüne geçememişti. "Yarısı Gabby, yarısı Mark olan bir ufaklık," diye ekledim. "Harika!"

"Değil mi? Bu gerçekten heyecan verici bir düşünce. Bir o kadar da ürkütücü. Ama gerçekten heyecan verici."

"Demek siz şimdi... şey yapacak... bebek yapmayı denemek için kullanılan yaygın bir deyiş var mıydı?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ama evet, şey yapacağız..."

"Vay arkadaş/" dedim. "Gerçek anlamda bebek yapmaya çalışacak kadar büyüdüğümüze inanamıyorum."

"Evet/" dedi. "Tüm hayatını hamile kalmamayı öğrenerek geçiriyorsun, sonra gün geliyor, bütün öğrendiklerini tersine çevirmeye çalışıyorsun."

"Bu harika bir karar," dedim. "Mark'la sen çok iyi anlaşıyorsunuz. Harika ebeveynler olacaksınız."

"Teşekkür ederim," dedi ve omzumu sıktı.

Bir hemşire bize doğru geldi. "Hanginiz ziyaretçi?" diye sordu.

Gabby, "Ah, hayır," dedi. "Üzgünüm. Sadece kaybolduk. Genel cerrahiye nasıl döneceğimizi söyleyebilir misiniz?"

"Koridorun sonuna gidip ilk sağdan, sonra da ikinci soldan dönün. Bir otomat göreceksiniz. O koridoru sonuna kadar takip edip sola dönün..." Yol tarifi uzadıkça uzadı. Belli ki ikimizi niyetlendiğimden çok daha uzağa getirmiştin.

Gabby, "Tamam, teşekkürler," dedi. Bana döndü. "Hadi gidelim."

Yenidoğan ünitesine, belki yoğun bakıma benzeyen bir şeyin yanından geçtik. Sonra çift kanatlı bir kapıdan girerek kendimizi çocuk servisinde bulduk.

"Doğru yolda olduğumuzdan emin değilim," dedim.

"Hemşire, buralarda bir yerlerden sola dönmemiz gerektiğini söyledi..."

Koridorda ilerlerken önce hemşirelere, sonra da camlardan içeriye göz gezdirdim. İçeride çoğunlukla iki-üç yaşındaki bebekler ve ilkokul çağındaki çocuklar vardı. Birkaç tane de ergen gördüm. Neredeyse hepsi, tıpkı benim de kısa süre önce olduğum gibi makinelere bağı bir şekilde yataklarında yatıyordu. Birçoğunda bere veya şapka vardı. Bunların, ocukların saçsız başlarını örttüğünü fark ettim.

Gabby, "Tamam," dedi, "Haklısın. Kaybolduk."

Sandalyemi koridorun kenarına çektim.

Gabby, "Gidip hemşirelerden bir hastane haritası isteyeyim," dedi.

"Tamam."

Buradan bakınca, içinde yalnızca iki ocuk olan odanın iini görebiliyordum. Çocuklar konuşuyorlardı. Ayrı yataklarda yatan, on yaşlarında iki kız ocuğuydular. Bir doktor odanın kenarında, çocukların ebeveynleriyle konuşuyordu. Ebeveynlerin ikisi de şaşkın ve perişan görünüyordu. Doktor odadan ıktı. Doktor çıkınca, çocukların yanında bir hemşire olduğunu gördüm. Hemşire de odadan çıkıp giderken, aile onu yarı yolda durdurdu. Konuşmalarını belli belirsiz işitebileceğim kadar yakındılar artık.

Anne, "Bütün bunların anlamı nedir?" diye sordu.

Hemşire nazikçe konuşmaya başladı. "Dr. Mackenzie'nin de söylediğı gibi, kemik kanseri çoğunlukla ergenlik çağında görülür. Bazen genetik olarak da aktarılabilir. Nadir de olsa, birden fazla kardeşte ortaya çıkabilir. Bu yüzden doktor küçük kızınızı da görmek istedi. Emin olmak için."

Anne ağlamaya başladı. Baba onun sırtını okşadı ve hemşireye, "Peki, teşekkür ederiz," dedi.

Ama hemşire onların yanından ayrılmadı. "Sophia oldukça mücadeleci bir kız. Bu sizin bilmediğiniz bir şey değil. Dr. Mackenzie olağanüstü bir pediyatrik onkologdur. Gerçekten olağanüstüdür. Eğer benim kızım burada olsaydı, kendisi sekiz yaşında, adı Madeleine, inanın bana, tam olarak sizin yaptığınız şeyi yapardım. Onu Dr. Mackenzie'nin ellerine emanet ederdim."

Anne, "Teşekkürler," dedi. "Çok teşekkür ederiz."

Hemşire başını salladı. "Eğer herhangi bir sorunuz olursa, çağrı cihazını kullanın. Elimden gelen her şeye cevap veririm. Olur da veremezsem," ikisinin gözlerinin içine güven verici bir şekilde baktı, "Dr. Mackenzie'nin açıklamasını sağlarım. Yani eğer becerebilirse," diyerek espri yaptı.

Baba gülümsedi. Annenin de ağlamayı kestiğini fark ettim.

219

Konuşmaları biterken Gabby elinde bir hastane haritasıyla geri geldi. Hem Gabby hem de hemşire, gizlice konuşmaları dinlediğimi anlamıştı. Çabucak gözlerimi kaçırdım ama artık çok geçti. Yakalanmışım bir kere.

Gabby tekerlekli sandalyemi koridorda itmeye başladı.

"Ben yapabilirim," dedim. Tekerleklerle uzadım. Yeterince uzaklaştığımızda Gabby'ye dönerek, "Orası çocuk hastalıkları bölümü müydü?" dedi.

"'Pediatrik Onkoloji Departmanı' yazıyor," dedi. "Yani, evet."

Bir an için ikimiz de hiçbir şey söylemedik.

"Aslında odandan pek uzak değiliz," dedi. "Sadece sola dönmeyi unutmuşum."

"Hemşire olmak... çok zor bir işe benziyor. Ama tatmin edici," dedim.

"Babam her zaman, asıl bakımı yapanların hemşireler olduğunu söyler," dedi. "Bense bunun çift anlamlı bir söz olduğunu düşünürüm ama yine de bu söylediği bana hep mantıklı gelmiştir."

Güldüm. "Evet, sanki 'Hemşireler seni tedavi edemeyebilir ama kendini iyi hissettirdikleri kesin,' dermiş gibi."

Gabby güldü. "Bunu babama da söylemelisin. Belki bundan sonra bu sözü kullanır."

220

Bir süre önce eski sevgiliniz olan ve hayatınızın aşkı olduğuna inanmaya başladığınız yeni sevgilerinize, başka bir adamın bebeğini doğuracağınızı nasıl söylerdiniz?

Kot pantolon ve gri bir kazak giymeye karar verdim. Saçlarımı o kadar fazla fırçaladım ki parlamaya başladılar. Sonra onları toplayarak en güzel görünen yüksek topuzumu yaptım.

Kapıdan çıkmadan önce son bir kez daha Şarlman ve Gabby'yle birlikte evde kalmayı önerdim.

Gabby, "Ah, hayır," dedi. "Kesinlikle olmaz."

"Ama seni yalnız bırakmak istemiyorum."

"Merak etme, iyiyim ben. Yani, iyi olmadığımı biliyorsun; bu bir yalandı. Ama evi yakıp yıkmayacak kadar iyiyim. Geri geldiğinde de şimdiki kadar üzgün olacağım; eğer bu teselliden sayılırsa."

"Sayılmaz," dedim. Elimi kapı kolundan çektim. Gerçekten onu tek başına bırakmak istemiyordum. "Yalnız kalmamalısın."

"Yalnız olan da kimmiş?" dedi. "Şarlman yanımda. Gözlerimiz akana kadar televizyon izleyecek, sonra da gidip uyuyacağız. Hatta bir tane uyku ilacı da alabiliriz." Sonra düzeltti. "Yani ben bir uyku ilacı alabilirim." Bana bakmaya devam etti. "Emin ol diye söylüyorum," dedi. "Köpeğe ilaç verecek değilim." "Kalıyorum."

"Gidiyorsun. Kendi sorunlarından kaçmak için beni bahane etme. İkimizin de alışması gereken birçok şey var zaten. Ethan'ın

da bunlardan biri olup olmadığını mümkün olan en kısa sürede açıklığa kavuşturmamız hepimiz açısından daha iyi olacak."

Haklıydı. Elbette haklıydı.

"Yeni Hannah, hayata kafa tutan biri, unuttun mu?" dedi.
"Yeni sen, sorunlarından kaçarak kurtulmaya çalışan biri değil."

Kapıyı açarken, "Uf," dedim. "Yeni benden nefret ediyorum."

Dışarıya adım attığım sırada Gabby gülümsüyordu. İki gündür yüzünde gördüğüm ilk gülümsemeydi bu. "Yeni şenle gurur duyuyorum," dedi.

Ona teşekkür edip evden çıktım.

Arabamı Ethan'm apartmanının önüne park ederken saat yediye on vardı. Park yeri bulabilmek için üç dakika boyunca dolaştım ama sonra tam apartmanın önünde duran bir arabanın oradan ayrılmakta olduğunu gördüm. Hem dolaştığım için sinirlerim bozulmuş hem de yer bulabildiğim için sevinmişim. Sonra birden, Los Angeles'ta bir çocukla araba kullanmanın nasıl olacağını hayal ettim. Çocuk koltuğunu hiçbir zaman doğru düzgün takmayı öğrenemediğim için arabaya binmem veya arabadan inmem yarım saat mi sürecekti? Sokakta park yeri aramak için daireler çizerken bana ağlayan bir bebeğin yatıştırıcı sesleri mi eşlik edecekti? Ah, Tanrım. Galiba bunu yapamayacaktım.

Yapmalıydım.

Yapamadığın bir şeyi yapmak zorundayken ne yapardın?

Arabadan inip kapıyı kapadım. Hızla nefes alıp yavaşça verdim. Hayat yalnızca nefes alıp vermekten ibaretti. Bu dünyada tek yapmam gereken şey ölene dek, ardı ardına nefes alıp vermektir. Bunu yapabiliyordum. Nefes alıp verebiliyordum.

Ethan'ın kapısını tıklattım. Üzerinde "Bay Yakışıklı Yemek Yapıyor" yazan bir mutfak önlüğüyle açtı kapıyı. Önlükte, elinde ıspatula olan bir çöp adam resmi vardı.

Yapamayacaktım.

"Hey, sen," dedi. Beni sıkıca kollarına alınca, bunun bebeğe zarar verip vermeyeceğini geçirdim aklımdan. Ne yapıyordum

222

ben? Bunların hepsi korkunç bir felaketle sonuçlanacaktı. Ben Kasırga Hannah'ydim, dokunduğum her şey boka dönüşüyordu.

"Seni özledim," dedi. "Ne komik, değil mi? Yıllarımı sensiz geçirmiş olmama rağmen, şimdi seni bir gün görmeden yapamıyorum."

Ona gülümsedim. "Ne demek istediğini çok iyi biliyorum."

Beni mutfağa götürdü. "Yemeğe çıkmayı konuştuğumuzu biliyorum ama onun yerine sana doğru düzgün bir yemek yapmaya karar verdim."

Coşkulu bir tavır takınmaya çalışarak, "Ah, harika," dedim ama iyi iş çıkardığımdan pek emin değildim.

"İşyerindeyken internetten birkaç tarif baktım. Alışverişten biraz önce döndüm. Şu anda karşında duran şey tavuklu

sopa seca." Bunu İspanyol aksanını taklit ederek söylemişti. Aptal, tatlı ve içtendi; o anda Ethan'a o gece hiçbir şey söylememeye karar verdim.

Onu seviyordum. Sanırım hayatım boyunca da sevmiştim. Ve onu kaybedecektim. Ama yalnızca bu geceliğine de olsa, onun olmanın, onun tarafından sevilmenin, bir şeylerin başlangıcında olduğumuzun verdiği hisleri tatmak istiyordum.

Çünkü sona geldiğimizden emindim.

Ve o anda, iki gün önceki halime geri döndüm. Hamile olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan, yetişkinlik hayatı boyunca istemiş olabileceği tek şeyi kaybetmek üzere olduğunu bilmeyen Hannah Martin.

"Çok havalı!" dedim. "Epey hazırlık yapmışsın gibi duruyor."

"Aslında, birkaç adım daha var. Sonra her şey fırına girecek," dedi. "Sanırım. Evet, fırına girecek."

Gülmeye başladım. "Bu yemeği daha önce hiç yapmadın mı?"

"Tavuklu sopa seca mı? Sence şimdiye kadar hayatımda tavuklu sopa seca yapmam için bir neden var mıydı? Birkaç saat öncesine kadar bu yemeğin adını bile bilmiyordum. Peynirli tost yaparım. Fırında patates yaparım. Farklı bir şeyler yemek isti-

223

yorsam kendime bir kâse acılı fasulye hazırlarım. Ama etrafta dolaşıp, tavuklu sopa seca vaatleriyle kızları baştan çıkarmam." Doğradığı sebzeleri bir tencereye koydu. Ben de geride durarak mutfaktaki tabureye oturdum.

"Tavuklu sopa seca ne ki?" diye sordum.

Ethan gülerek, "Ben de tam emin değilim," dedi. "Ama içinde makarna var, o yüzden..."

"Daha önce hiç yemedin mi?"

"Bir daha soruyorum Hannah, sence tavuklu sopa seca yemek için ne gibi bir sebebim olmuş olabilir?"

Güldüm. "O zaman neden yapıyorsun?" diye sordum. Tencereye tavuk suyu koydu. Aşçılıkta deneyimliymiş gibi görünüyordu aslında.

"Çünkü sen üzerine titrenmesini hak edecek bir insansın. İşte bu yüzden. Ve üzerine titreyecek kişi de tam olarak benim."

"Onun yerine tarçınlı çörek de yapabilirdin."

Güldü. "Düşündüm ama vazgeçtim. Çok bariz bir şey olurdu. Sana herkes tarçınlı çörek yapıyor. Ben daha beklenmedik bir şeyler yapmak istedim."

Ben de güldüm. "Tarçınlı çörek yapmadıysan, tatlı olarak ne yaptın peki?"

"Ah!" dedi. "Sormana sevindim." Eline bir muz demeti aldı.

"Muz mu?"

"Dondurmalı muz tatlısı. Bu yavruları için için yakacağım."

"Korkunç bir fikirmiş gibi geldi."

Ethan kahkaha attı. "Şaka yapıyorum. Meyve ile Nutella aldım."

"Oh, çok şükür."

"Şarlman nasıl?" diye sordu. Şarlman, bebek, Gabby, Mark; hepsini kapının dışında bırakmak istiyordum. Burada hiçbirinden bahsetmek istemiyordum.

"Şarlman'ı boş verelim şimdi," dedim. "Konuşmamız gereken konu, bence..."

Ethan sözümü keserek, "Bence ne kadar muhteşem olduğundan bahsedelim/' dedi. "Yeni bir işin, yeni bir araban, bir köpeğin ve dünya standartlarında yemekler yapan yakışıklı bir sevgilin var."

İşte lafa bu noktada girmeliydim. Elime bir fırsat geçmişti.

Ama Ethan'ın bakışları o kadar nazik, yüzü öylesine tanıdıktı ki. Yaşamımdaki diğer şeylerin çoğu alışılmadık ve korkutucuydu.

Ethan uzanıp beni öptü. Birden onun kollarına, nefesine, varlığına gömüldüm.

Bütün bunları kaybedeceğim. Her şey sona erecek.

Beni tabureden kaldırdığında, kollarımı onun boynuna sardım.

Beni yatak odasına götürdü. Tişörtümü çıkardı ve sutyenimi çözdü.

"Bekle," dedim.

Ethan, "Yo, sorun değil," dedi. "Sopa seca'nın bir süre boyunca ocakta kalması gerekiyor. Yanmaz, merak etme."

"Hayır," diyerek doğruldum. Gözlerinin içine baktım. Tişörtümü giydim. "Hamileyim."

225

Dr. Winters akşama doğru beni kontrol etmeye geldi. Gabby evine dönmüştü.

"Duyduğuma göre tekerlekli sandalyeyle hastane koridorlarında gününü gün ediyormuşsun," diyerek gülümsedi. Sesinde nazik bir serzeniş tonu vardı.

"Aslında bunu yapmamam gerekiyordu, değil mi?" diye sordum.

"Pek sayılmaz," dedi. "Ama şu aralar yapacak daha önemli işlerim olduğu da bir gerçek."

Minnetle gülümsedim.

"Gayet hızlı iyileşiyorsun. Komplikasyonlar konusunda kritik safhayı atlattık sayılır."

"Öyle mi?"

Çizelgeme bakarak, "Evet," dedi. "Artık bir sonraki adımlardan bahsedebiliriz."

"Peki," dedim. "Dinliyorum."

"Yarın saat on bir civarında, fizyoterapistlerinden biri buraya gelecek."

"Tamam."

"Ve sahip olduğun hareket kabiliyetini, gerçekçi bir zaman aralığında hangi oranda gelişme kaydedebileceğini,

ilerleyebilmek için neleri bilmen gerektiğini değerlendirecek."

"Harika."

"Bunun ışığında sana bir program ve yardım almadan yürüyebilmen için geçici bir zaman aralığı belirleyeceğiz."

"Çok iyi."

226

"Önünde uzun bir yol var. Zaman zaman oldukça moral bozucu olabilecek bir yol."

"Biliyorum," dedim. Bir haftadır yatakta oturuyor, yalnızca yardım alarak ve nadiren yataktan çıkabiliyordum.

"Gittikçe daha da sinir bozucu olacak," dedi. "Zaten bildiğin bir şeyi yapmayı yeni baştan öğreneceksin. Öfkeleneceksin. Vazgeçmek isteyeceksin."

"Merak etmeyin," dedim. "Vazgeçmeyeceğim."

"Ah, ondan eminim," dedi. "Yalnızca, vazgeçmek istemenin, tüm bu yaşadıklarından sonra bir kırılma noktasına varmanın normal olduğunu bilmeni istiyorum. Kendine karşı sabırlı olmalısın."

"Yürümeyi yeniden öğrenmem gerekeceğini söylüyorsunuz yani," dedim. "Bunu zaten biliyorum. Hazırım."

"Yaşamayı yeniden öğrenmen gerekeceğini söylüyorum. Şimdiye dek bacaklarınla yaptıklarını bir süreliğine ellerinle yapmak zorunda kalacağını. İnsanlardan yardım istemeyi öğren. Ne zaman devam edebileceğini ve ne zaman sınıra dayandığını öğren. İhtiyaç duyacağın tüm

imkânlara sahibiz. Tüm bu süreci atlatmana yardımcı olabiliriz. Hepsini atlatacaksın."

Dr. Winters odama gelmeden önce her şeyin bir noktaya kadar kontrolümde olduğunu düşünüyordum ama şimdi, tüm hayatım bir felaketmiş gibi geliyordu.

"Tamam," dedi. "Söylediklerinizi sindirmeye çalışayım."

"Peki," dedi. "Yarın sabah seni görmeye geleceğim."

"Harika," dedim. Ama yarım ağızla konuşuyordum.

Saat öğleden sonra dördtü ama şimdi uyursam, Henry'yi görmek için tam vaktinde uyanacağımı biliyordum. Bu yüzden tam olarak öyle yaptım. Uykuya daldım. Bu hastanede yalnızca birkaç gece daha geçirecektim. Onlardan birini uyuyarak ziyan etmek istemezdim.

227

Henry saat on bir gibi odama geldiğinde uyandım. Benim gece-cil bir canlı türü olduğum veya onun gibi bir şey hakkında espri yapmasını bekledim ama yapmadı. Yalnızca, "Selam," demekle yetindi.

"Selam," dedim.

Çizelgeme baktı. "Demek çok yakında taburcu oluyorsun."

"Evet. Sanırım bu yerde kalamayacak kadar sağlıklıyım."

"Tüm deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki çok şanslısın." Bana yarım yamalak gülümsedi ve sonra tansiyonumu ölçtü.

"Ayağa kalkma egzersizi yapmamda bana yardım edebilir misin?" diye sordum. "Sana ne kadar iyi gittiğini göstermek istiyorum. Bu sabah neredeyse tamamen kendi başıma kalkmayı başardım."

"Kontrol etmem gereken bir sürü hasta var, o yüzden sanmıyorum," dedi. Bana bakmıyordu bile.

"Henry? Sende bir şeyler var. Neler oluyor?"

Başını kaldırıp bana baktı.

"Henry?"

"Başka bir katta gündüz vardiyasına alınıyorum. Burada geçireceğin geceler boyunca seninle Marlene adında çok şeker bir kadın ilgilenecek." Tansiyon aletini kolumdan çıkardı ve benden uzaklaştı.

"Ah, tamam." Nedense kendimi reddedilmiş gibi hissediyordum. Geri çevrilmiş. "Yine de arada hal hatır sormak için yanıma gelecek misin?"

"Hannah." Sesi çok daha ağırbaşlı, çok daha ciddiye. "Sana bu kadar... samimi davranmamalıydım. Benim hatam. Maskaralıklar yapıp birlikte vakit geçirmeye devam edemeyiz."

"Peki," dedim. "Anlıyorum."

"Aramızdaki ilişki profesyonel düzeyde kalmalı."

"Tamam."

"Kişisel algılama." Sözleri bir süre havada asılı kaldı.

Ama bunların kişisel olduğunu düşünüyordum. Sanırım sorun da buydu.

"Gitmeliyim," dedi.

"Henry, yapma ama." Duygusallaştığına, sesimin çatladığını duyabiliyordum. Çaresizce kendimi toparlamaya çalıştım. Onu yeniden görmeyi ne kadar çok istediğimi belli edersem, onu kendimden daha da uzaklaştıracağımı biliyordum. Biliyordum. Ama bazen hislerini açığa vurmaktan başka bir şey gelmezdi insanın elinden. Bazen, her ne kadar hislerinle baş etmeye çalışsan da, gözlerinin buğusunda, dudaklarının kıvrımında, sesinin titrekliliğinde ve gırtlığındaki yumruda beliriverirlerdi. "Ama biz dostuz," dedim.

Olduğu yerde durdu. Bana doğru gelmeye başladı. Yüzündeki ifade nazik ve şefkat doluydu. Nazik ve şefkat dolu olmasını istemiyordum. Nazik ve şefkat dolu bakışlardan ölümüne bıkmıştım. "Hannah," dedi.

"Yapma," dedim. "Anlıyorum. Özür dilerim."

Bana bakıp iç geçirdi.

Sonunda, "Galiba her şeyi yanlış yorumladım," dedim.

"Peki," dedi. Ve sonra arkasını dönüp gitti. Gerçekten gitti. Topuklarının üzerinde döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

Ne kadar denediysem de uyuyamadım. Aslında sorun uykusuzluk değildi. İstesem uyuyabilirdim. Ama gelip beni kontrol edeceğini ummaktan vazgeçemiyordum.

Sabah saat ikide, açık mavi önlüklü bir kadın gelip kendini Marlene olarak tanıttı. "Bundan böyle, taburcu olana dek seninle ben ilgileneceğim," dedi. "Hâlâ uyanık olmana şaşıtım doğrusu!"

Ciddi bir sesle, "Evet," dedim. "Çünkü öğle vakti uyudum."

Nazikçe gülümseyerek beni yalnız bıraktı. Gözlerimi kapatıp kendimi uyumaya ikna etmeye çalıştım.

Henry gelmiyordu. Uyanık kalmam için hiçbir sebep yoktu.

Aslında var ya, hiçbir şeyi yanlış yorumladığım falan yoktu.

Ondan hoşlanıyordum. Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordum. Ona yakın olmaktan hoşlanıyordum. Kokusundan ve asla

229

sinekkaydı tıraş olmayışından hoşlanıyordum. Sesinin kırçılı ve derin oluşundan hoşlanıyordum. İşini tutkuyla yapmasından hoşlanıyordum. İşinde bu kadar iyi olmasından hoşlanıyordum. Ondan hoşlanıyordum işte. Bir insandan hoşlandığınızda, hoşlandığınız şekilde. En beklemediğim anlarda beni güldürmesinden. Bana baktığında, bacaklarımdaki ağırların bir anda hafiflemesinden.

Ya da... bilemiyordum. Belki de bana bakan bir hemşire olmasından dolayı böyle hissediyordum. Belki de Henry herkese böyle hissettiriyordu.

Başucumdaki lambayı söndürüp gözlerimi kapadım.

Dr. Winters bugün ya da belki yarın yürümeyi deneyebileceğimi söylemişti.

Buna odaklanmaya çalıştım.

Eğer bir trafik kazasından sağ çıkabildiysem, gece hemşireme karşı duyduğum hislerden de sağ çıkabilirdim.

Sonuçta kalpler de bacaklar gibiydi. Onlar da iyileşebilirdi.

230

Ethan'a, "Senden değil," dedim. Elbette, yalnızca zamanlamaya bakarak dahi bunu anlayabilirdi. Ama hiçbir şüpheye yer bırakmamam gerekiyordu.

"Ama belki olabilir, değil mi?" diye sordu. "Belki de geçen hafta..."

Başımı iki yana salladım. "On bir haftalık. Senden değil."
"Kimden peki?"

Derin bir nefes alıp verdim. Yapmam gereken tek şey buydu. Geri kalan her şey tercihe bağılıydı. "Adı Michael. New York'tay-ken onunla birlikteydim. Olduğundan çok daha ciddi bir ilişkimiz olduğunu düşünmüştüm. Sonlara doğru biraz dikkatsiz davrandık. Oysa Michael bir çocuk daha istemiyor."

"Bir çocuk daha mı?"

"Evli ve iki çocuğı var."

Ethan, sanki söylediklerime pek inanamıyormuş gibi, gürültülü bir şekilde iç geçirdi. "Evli olduğunu biliyor muydun?"

"Açıklaması biraz zor aslında," dedim. "İlk başta bilmiyordum. Uzun süre boyunca, birlikte olduğu tek kişi benim sanıyordum. Ama sonrasında daha akli başında davranmalıydım. Sadece... bazı hatalar yaptım diyelim."

"Şimdi de hamileliğini umursamıyor mu?" Ethan öfkeyle ayağı kalktı. Duyguları henüz oturuyor, gerçeklerin farkına henüz varıyordu. Bana veya durumuma öfkelenmektense,

Micha-el'a öfkelenmek onun için daha kolaydı. Bu nedenle, o an için onu durdurmam.

"Bebeği istemiyor," dedim. "Ve buna hakkı var." Bir kadının bebek doğurmama özgürlüğüne inandığım kadar, bir erkeğin bebek sahibi olmak istememe hakkına da inanıyordum.

"O yavşak herifin sana böyle davranmasına göz mü yumacaksın?"

"Bebeği istemiyor. Ama ben istiyorum. Bu sorumluluğu tek başıma üstlenmeye hazırım."

Bu kelimeler, tek başıma kelimeleri, Ethan'ı hayal dünyasından uyandırdı. "Bu bizim için ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Şey," dedim, "bu sana kalmış."

Bana baktı. Gözleri benimkileri bulup odaklandı. Sonra da bakışlarını kaçırdı. Başını öne eğerek, sıkıca dizlerine koymuş olduğu ellerine baktı. "Benden birinin babası olmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," dedim. "Ama bu durumun hiçbir şeyi değiştirmedini söylüyorum. Hamileyim. Ve benimle birlikte olacaksan, bu dönemi benimle birlikte atlatman gerekiyor demektir. Vücudum birçok değişim geçirecek. Ruh hallerim çalkantılı olacak. Bebeği doğurma vakti geldiğinde korkmuş, şaşkın ve acı içinde olacağım. Ve bebek doğduktan sonra ise hayatımda çıkmamacasına bir çocuk olacak. Eğer benimle olmak istiyorsan, çocuğumla da olman gerekecek."

Dinledi ama konuşmadı.

"Bunların hiçbirinin seninle ilgisi olmadığını biliyorum," dedim.

Aniden, "Doğru söze ne denir!" diye çıkıştı. Sonra bana pişmanlıkla baktı.

"Ama geleceğinle ilgili bir karar verebilmen için bunu bilmeni istedim."

"Geleceğimiz," dedi.

"Sanırım, evet."

"Sen ne istiyorsun?"

Ah, Tanrım. Bu sorunun cevabını aramaya bile nereden başlayacağımı bilmiyordum. "Bebeğimin sağlıklı ve mutlu olmasını, güvenli ve düzenli bir çocukluk geçirmesini istiyorum." Sanırım kesinlikle emin olduğum tek şey buydu.

232

"Peki ya biz?"

"Seni kaybetmek istemiyorum. Aramızdakilerin gerçek olduğunu, önemli bir şeylerin başlangıcında olduğumuzu hissediyorum. .. Ama seni hazır olmadığın bir şey yapmanı gerektirecek bir duruma sokmayı asla istemem."

"Aklım durdu," dedi.

"Biliyorum. İstedığın kadar ağırdan alabilirsin." Eve gidip, Ethan'a düşünmesi için zaman tanımak üzere ayağa kalktım.

Beni durdurdu. "Gerçekten bekâr bir anne olmaya hazır mısın?"

"Hayır," dedim. "Ama bu sefer, hayat önüme bunu getirdi. O yüzden itiraz etmeden kabulleneceğim."

"Ama demek istediğim, hata yapıyor olamaz mısınız?" dedi. "Ya bu adamla bir gecelik bir hata yaptıysan? Bütün hayatını bunun sonuçlarıyla geçirmeye hazır mısınız? Ben bütün hayatım boyunca bunun sonuçlarıyla yaşamak zorunda mıyım?"

Yeniden yatağa oturdum. "Tüm çılgınlığın bir sebebi olduğuna inanmak zorundayım," dedim. "Evrenin çok daha büyük bir planı olduğuna. Hiçbir şeyin nedensiz olmadığına. Öyle demezler mi? Michael'la tanıştım ve zannettiğim kişi olmadığını şimdi anlamış olsam da, ona âşık oldum. Ve bir gece, her şey hamile kalacağım şekilde gerçekleşti. Belki de bu bebeğin doğması ge-rekiyordur; bütün bunların tek sebebi budur. İşte olanlara böyle yaklaşmayı seçiyorum."

"Peki, bunu yapamayacaksam? Tüm bunları üstlenmeye hazır değilsem?"

"Sanırım üstesinden gelemeyeceğimiz bir noktaya ulaşmış olmamız, kaderimizde birlikteliğin olmadığı anlamına gelir, değil mi? Birbirimize uygun insanlar değilizdir demek ki. Yaşamın kendi bildiği gibi ilerlediğine inanmak zorundayım. Dünyada olup biten her şeyin şans eseri olması, hiçbir şeyin bir ritmi veya nedeni olmaması, kaldıramayacağım kadar kaotik bir düşünce olurdu. O zaman yaptığım ve yapacağım tüm seçimleri sorgular

233

dururdum. Eğer kaderimiz, attığımız adımlarla belirleniyorsa... bunu düşünmek çok yorucu. Olayların, olması gerektiği zamanda ve şekilde yaşandığına inanmayı tercih ederim."

"Yani seninle ben, nihayet zamanlamayı tutturmuşken, sonunda birlikte olabilecekken, başından beri olmamız gerektiğine inandığımız gibi olabilecekken, başka bir adamdan hamile olduğun ortaya çıkıyor ve sen que sera sera mı diyorsun?"

Ağlamak istiyordum. Çığlık atıp bağırmak istiyordum. Bu süreç boyunca yanımda kalması için ona yalvarmak istiyordum. Ne kadar korktuğumu, ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu söylemek istiyordum. Onunla tekrar bir araya geldiğimiz ve birlikte geçirdiğimiz gecede, kendimi yıllardır ilk defa huzurlu hissettiğimi söylemek istiyordum. Ama söylemedim. Çünkü konuşmayı gereksiz yere uzatmış olacaktım. Durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacaktı. "Evet. Que sera sera. Tam olarak öyle diyorum."

Ayağa kalkıp oturma odasına geçtim. Ethan peşimden geldi. Yemeğin kokusunu alabiliyordum. Bir anlığına, keşke ona söy-lemeseydim, diye düşündüm. Şu anda yatak odasında olurduk.

Sonra birden, keşke demeye başladıysam gerisini de getirebileceğimi düşündüm. Keşke hamile olmasaydım, diyebilirdim. Veya onun bebeğini taşımayı dileyebilirdim. Veya Los Angeles'tan hiç ayrılmamış olmayı. Veya Ethan'dan hiç ayrılmamış olmayı.

Eğer bunlardan biri olsaydı, hayatımın ne kadar farklı olabileceğini hayal ettim. Tek bir bölümü değiştiremezsiniz, değil mi? Oturup bazı şeylerin farklı olmasını hayal ediyorsanız, hayattaki kötü şeyleri görmezden gelemezsiniz. Kaybedeceğiniz güzel şeyleri de düşünmeliydiniz. En iyisi şimdide kalmak ve gelecekte nasıl daha iyi seçimler yapabileceğinize odaklanmaktı.

"Ethan, seni tekrar gördüğüm anda anladım ki ikimiz... yani eminim ki sen ve ben..

Ethan, "Yapma," dedi. "Yani... en azından şimdilik, tamam mı?"

234

"Tamam. Seni sopa seca ile baş başa bırakayım." Kibarca gülümsedim ve gitmek üzere kapıyı araladım. Ethan bana dışarıya kadar eşlik edip kapıyı ardımdan kapadı.

Merdivenin son basamağına ulaştığımda arkamdan seslendi. Arkamı döndüm.

Merdivenin başında durmuş bana bakıyordu. "Seni seviyorum/" dedi. "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim."

Gözyaşlarına boğulmadan, insan olmaktan çıkıp büyük memeler ve topuzdan oluşan bir su yığınının dönüşmeden önce arabama ulaşabileceğimden emin değildim.

Ethan, "Bu gece sana bunları söyleyecektim," dedi. "Bütün bunlar olmadan önce."

"Peki ya şimdi?" dedim.

Bana buruk bir gülümsemeyle baktı. "Seni hâlâ seviyorum," dedi. "Hep sevdim. Ve sonsuza kadar sevebilirim."

Bakışları yere çevrildi. Sonra yeniden bana baktı. "Bilmeni istedim, her ihtimale karşı..." cümlesini tamamlamadı. O kelimeleri söylemek istemiyor ve benim de duymak istemediğimi biliyordu.

Başımı kaldırıp ona bakarak, "Ben de seni seviyorum," dedim. "Artık biliyorsun. Her ihtimale karşı."

Neyse ki fizyoterapist hiç tipim değildi.

"Pekâlâ, Bayan Martin," dedi. "Şimdi..."

"Ted, bana Hannah diyebilirsin."

Ted, "Peki Hannah," dedi. "Bugün bir yürüteçle ayakta durma üzerine çalışacağız."

"Gayet kolay benziyor," dedim çünkü her şeye bu yorumu yapıyordum, gerçekten kolay olduğunu düşündüğümünden değil. Aslında, hayatımın bu evresinde, gözüme epey zor görünüyordu.

Ted ayaklarımı yere koydu. Bu kısımda iyiydim gerçekten. Sonra yürüteci önüme koydu. Beni kendine doğru çekerek kollarım ve göğsümü omzuna yasladı. Ağırlığımı tamamen üzerine almıştı.

"Yavaşça, ağırlığım sağ ayağına vermeye başla," dedi. Ona tutunarak biraz geri çekilmeye çalıştım. Dizlerim büküldü. "Yavaş," dedi. "Bu bir maraton, sürat koşusu değil." "Yürüyemeyen biriyle konuşurken koşu terimleri kullanmanız ne kadar doğru bilemiyorum," dedim.

Ama bana aynı şekilde iğneleyici bir cevap vermedi. Onun yerine sadece gülümsedi. "İyi tespit Bayan Martin."

İnsanlar nazik ve içten davrandıklarında, bana ukalaca cevaplarla karşılık vermediklerinde, iğneleyici ama zararsız yorumlarım düpedüz kabalık haline geliyordu.

Söylediklerimi derhal geri almaya çalışarak, "Şaka yapıyordum sadece. İstedığınız kadar spor terimi kullanabilirsiniz," dedim.

"Peki."

Dr. Winters bize bakmak üzere odaya geldi. "İyi görünüyorsun," dedi.

Hastane önlüğü ve beyaz dizaltı çoraplarla, yetişkin bir adama yaslanmış ve ellerimi yürütece dayamış bir halde yarı ayakta duruyordum. "İyi görünüyor" olmak, o anda olabileceğim son şeydi. Ama yalnızca nazik sözler sarf etmeye karar verdim çünkü Dr. Winters ve fizyoterapist Ted'in, benim iğneleyici konuşma seviyeme yaklaşabileceklerini zannetmiyordum. İşte bu yüzden Henry'ye ihtiyacım vardı.

Dr. Winters doğrudan Ted'e bazı sorular sormaya başladı. Benim hakkımda konuşuyor olmalarına rağmen beni görmezden geliyorlardı. Küçükken annemin arkadaşları gelip benim hakkımda, "Ne kadar da sevimli," veya "Şunun güzelliğine bak," derken onlara "Hey, ben buradayım!" demek istememe benzer bir durumdaydım.

Ted hafifçe kıpırdayarak ağırlığımı ayaklarıma vermemi sağladı. Tam olarak dengemi sağlayabildiğimi söyleyemem ama idare ediyordum.

"Aslında, Ted," dedim, "şey yapabilir misin..." Yürütecisi işaret ederek onu tam olarak önüme çekmesini istedim, o da değdiğim gibi yaptı. Yalpalayarak ondan uzaklaştım ve iki kolumu da yürütece koydum. Kendi başıma ayakta duruyordum. Tek bir kişiye dahi tutunmuyordum.

Dr. Winters beni ciddi ciddi alkışladı. Sanki emeklemeyi yeni öğreniyormuşum gibi.

İnsan çıldırmanın eşiğine gelmeden ancak bir yere kadar küçülebilirdi.

Ted, "Oturmak istediğinizde bana söyleyin lütfen Bayan Martin," dedi.

"Hannah!" dedim. "Bana Hannah demeni söyledim!" Ses tonum sert ve kabaydı. Ama Ted irkilmedi bile.

Dr. Winters, "Ted, bizi Hannah'yla bir dakikalığına yalnız bırakabilir misin?" diye sordu.

237

Hâlâ tek başıma, yürüteçten destek alarak ayakta duruyordum. Ama artık kimse beni alkışlamıyordu.

Ted odadan çıkıp kapıyı ardından kapadı.

Dr. Winters bana döndü. "Kendi başına oturabilir misin?" diye sordu.

"Evet," dedim ama doğrusu bundan pek emin değildim. Kalçalarımı bükmeyi denedim ama vücudumu adamakıllı kontrol edemiyordum. Düşündüğümden daha sert bir şekilde yatağa düşerek yayları birkaç kez zıplattım. "Ted'den özür dilersem iyi olacak."

Doktor gülümsedi. "Eh, daha önce duymadığı şey değil."

"Yine de..."

"Bu zor bir süreç."

"Evet," dedim. "Ama başarabilirim. Başarmayı istiyorum. Artık insanların bana yumuşak davranmalarını veya ayak parmaklarımı hissedebildiğim için beni alkışlamalarını istemiyorum. Zor olduğunu biliyorum ama başarmak istiyorum. Yürümek istiyorum."

"Yürümenin zorluğunu kastetmemiştim," dedi. "Zor olan şey, yürüyemiyor olmak."

Gülerek, "Ama beni yanılttınız sayılır," dedim. "Cümlelizden her türlü anlam çıkarılabilirdi."

Dr. Winters da gülmeye başladı. "Bu durumu iyi bilirim. Bütün bu süreçler insanı sürekli hayal kırıklığına uğrattır. Ama aceleci davranmamalısın."

"Sadece buradan çıkmak istiyorum."

"Biliyorum ama bunu da aceleye getiremeyiz..."

"Yapmayın ama!" Sesim yükselmişti. "Günlerdir bu yatakta yatıyorum. Bir düşük yaptım. Yürüyemiyorum. Ezelden beri buradaymışım gibi hissediyorum. Ancak birileri beni o çirkin koridorlara çıkarırsa yatağı terk edebiliyorum. Kendi başıma odanın diğer tarafına yürümek kadar gündelik bir şeyi şu anda hayal bile edemiyorum. İşte durumum bu. Gündelik, sıradan işler birer hayal. Ayrıca, hiçbir şeyi kontrol edemiyorum! Tüm hayatım

238

kuyruğunu kovalayan bir hayvanınkinden farksız ve bunu değiştirmek için elimden hiçbir şey gelmiyor." Bir de Henry olayı vardı tabii. Artık Henry'yi bile göremiyordum.

Dr. Winters hiçbir şey söylemedi. Yalnızca bana baktı. Kendimi toparlayarak, "Üzgünüm," dedim.

Doktor bana bir yastık uzattı. Yastığı aldım ve ne demeye çalıştığım anlayamamış bir halde ona baktım.

"Yastığını yüzüne bastır."

Dr. Winters'in çıldırmış olduğunu düşünmeye başladım. "Yap hadi," dedi. "Bir saniyeliğine dediğimi yap."

"Peki," diyerek yastığı yüzüme bastırdım.

"Şimdi çığlık at."

Yastığı yüzümden çektim. "Ne?"

Yastığı benden alarak nazikçe yüzüme doğru uzattı. Elindeki yastığı aldım. "Ölüm kalım meselesiymiş gibi çığlık at."

Çığlık atmayı denedim.

"Hadi Hannah. Daha iyisini yapabilirsin."

Tekrar çığlık atmayı denedim.

"Daha yüksek!" dedi.

Çığlık attım.

"Hadi!"

Daha, daha ve daha yüksek çığlık attım.

"Evet!"

Ciğerlerimde hava, gırtlığımda derman kalmayınca dek haykırdım. Derin bir nefes aldım ve bir çığlık daha attım. "Yürüyemiyorsun," dedi. "Ve bir bebek kaybettin."

Çığlık attım.

"Tam olarak iyileşmene daha aylar var."

Çığlık attım.

"İçinde tutma. Görmezden gelme. Bırak çıksın, rahatla."

Bir daha, bir daha ve bir daha çığlık attım.

Henüz yürüyemediğim için çok öfkeliydim. Dr. Winters, yürütece tutunarak ayakta durabilmemi alkışlamakta haklı olduğu

239

için öfkeliydim. Yürüteçle de olsa tek başıma ayakta durabilmek beni ciddi anlamda zorluyordu çünkü.

Çektiğim acıya öfkeliydim.

Ve gaza basıp, sanki ben bir hiçmişim gibi, öylece yoluna devam eden kadına. Ben yerde baygın yatarken, gaza basmaya devam eden kadına.

Henry'ye öfkeliydim. Çünkü hayatımı biraz olsun iyileştirmiş ama sonra çekip gitmişti. Çünkü bana kendimi bir aptal gibi hissettirmişti. Çünkü bana değer verdiğini zannetmiştim. Onun için belki de bir anlam ifade ediyor olduğumu zannetmiştim.

Onun için hiçbir şey ifade etmediğim için öfkeliydim.

Michael'dan hamile kalmış olduğuma öfkeliydim.

Ona âşık olduğum için kendime öfkeliydim.

Ailemin hayatıma sürekli girip çıkmalarına öfkeliydim.

Şimdi, tam şu anda, bütün dünyaya öfkeliydim.

Yastığa gömülüp çığlık attım.

Rahatladığımda yastığı yüzümden çekip tekrar yatağa bıraktım ve Dr. VVinters'a döndüm.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Neye?" dedim.

"Yol almaya," dedi. "Şu anda yürüiyemediğini kabul etmeye. Ve yürümeyi sil baştan öğrenirken kendine sabır göstermeye."

Emin değildim. Bu yüzden yastığı yeniden alıp yüzüme bastırdım. Son bir kez daha çığlığı bastım. Ama bu seferki çığlık kalbimin derinliklerinden gelmemiştı. Yastığa bastırduğım çığlıklarla dökebileceğim hiçbir şey kalmamıştı içimde. Gerçi hâlâ öfkeliydim ama bu öfke artık dışarıya taşmıyordu. Kendi kendine sakince kaynıyordu. Sakince kaynayan bir şeyi kontrol edebilirdim.

"Evet," dedim. "Hazırım."

Doktor karşıma geçti. Ayağa kalkmama yardımcı oldu. Ted'i odaya çağırdı.

Ve ikisi birlikte bana yardım ve rehberlik ederek, iki ayak üzerinde dengede kalma sanatına adım atmamı sağladılar.

240

Eve geldiğimde Şarlman bana doğru atılırken, Gabby'nin yatağından kalktığını işittim.

Gabby köşeyi dönüp bana baktı. Konuşmanın iyi gitmediğini yüzümdeki ifadeden anlamıştı. Ben de onun akşam boyunca ağladığını anlamıştım tabii.

"Erken geldin."

"Evet."

"Ona söyledin mi?"

"Evet."

Kanepeyi işaret etti. İkimiz de gidip oturduk. "Ne dedi?"
"Hiçbir şey? Bir sürü şey? Bu konuyu düşünecekmiş."
Soru sorma sırası bana gelmişti. "Mark bir daha aradı mı?"
Mark evden gittiğinden beri en az on kez aramıştı. Ama Gabby hiçbirini cevaplamamıştı.

"Evet," dedi. "Ama yine cevap vermedim. Henüz konuşmanın sırası değil. Öncelikle kendimi toparlamam gerek, hazır hissetmem gerek. Sözlerini bitirene kadar dinleyeceğim. Adının üstünü henüz çizmedim, sanırım."

"Anladım," dedim.

"Ama bir yandan da gerçekçi düşünüyorum. Uzun zamandır bir ilişkisi vardı. Boşanma konusunda fikrimi değiştirecek bir açıklama yapabileceğini zannetmiyorum."

"Telefonlarına cevap verip, avazın çıktığı kadar bağırmak istemiyor musun yani?"

Güldü. "Hem de nasıl. Deli gibi istiyorum. Muhtemelen bunu yapmam uzun sürmez."

241

"Ama henüz değil."

Omuz silkerek, "Bu bana ne kazandıracak ki?" dedi.
"Konuşmanın sonunda, ben yine ben olarak kalacağım. Mark da Mark olarak. Hâlâ beni aldatmış olacak. Bunu kabullenmem lazım."

"Yani en azından, sorunlarımızla doğrudan yüzleşebiliyoruz," dedim.

Bana bakarak üzgün bir şekilde gülümsedi. "En azından o var."

"Bence gayet uyumlu bir çiftiz, değil mi?"

Gabby pufladı. "Kesinlikle."

"Sen olmasaydın bunların hiçbirini yapamazdım."

"Aynen."

"Bir yanım kendime üzölüp bir köşede ağlamak istiyor," dedim. "Beni bekleyen öngörülebilir gelecek için."

Gabby başıyla onayladı. "Aslında, bu harika bir fikir."

İkimiz de kanepeye yığıldık. Şarlman da bize katıldı.

Gece boyu sessizce bir ağlayıp bir sustuk. Ağlayan ve onu teselli eden kişi rollerini sırasıyla üstlendik.

Sanırım acı içinde kıvrılırken, içimizdeki korku ve acının bir kısmını bertaraf etmeyi başardık çünkü ertesi gün uyandığımızda ikimiz de kendimizi daha güçlü, daha iyi, karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın baş etmeye hazır hissediyorduk.

Kahvaltı için dışarıya çıkıp birkaç espri yapmaya çalıştık. Gabby bana vitaminlerimi almamı hatırlattı. Şarlman'ı yürüyüşe çıkarıp ona bir köpek yatağıyla birkaç çiğneme oyuncağı aldık. Çişini yapacağı zaman onu dış kapıya götürerek tuvalet eğitimine başladık. Ne zaman çışı gelmiş gibi davransa, onu kucağımıza alıp ön kapıdaki çiş pedinin üzerine bırakıyorduk. Şarlman bir süre sonra kendi başına

doğruca çış pedine gitmeye başladığında, Gabby'yle eşı benzeri görölmemiş bir heyecanla kocaman bir beşlik çaktık.

Gabby, Mark'm o geceki aramasına yanıt verdi. Söylediklerini sakince dinledi. Kulak misafiri olmadım. Gabby'ye özel alan tanımaya çalıştım.

242

Gabby odama gelip benimle konuşana dek saatler geçti.

"Benden milyon kez özür diledi. Beni incitmeyi asla istemediğini ve yaptıkları için kendisinden nefret ettiğini söyledi."

"Peki."

"Bana söylemeyi düşünüyormuş. Bunun için bir süredir cesaretini toplamaya çalışıyormuş."

"Tamam..." Gabby'nin sesi titriyor ve bu beni fazlasıyla tedirgin ediyordu.

"Onu seviyormuş. Ve boşanmak istiyormuş."

Yatakta aniden doğruldum. "O mu senden boşanmak istiyormuş?"

Gabby başını salladı. O da en az benim kadar şoktaydı. "Evin bende kalabileceğini söylüyor. Boşanmada zorluk çıkarmayacakmış. Bana verebileceği her şeyi hak ediyormuşum. Beni sevdiğini ama bana âşık olduğundan hiçbir zaman emin olamadığını söyledi. Ve bu gerçekte daha önce yüzleşme cesaretini gösteremediği için üzgünmüş."

Ağzım bir karış açık kalmıştı.

"Diyor ki, geriye dönüp baktığında, daha farklı şekilde davranmış olması gerektiğini anlamış ama bunun ikimiz için de doğru bir karar olduğuna eminmiş."

"Onu öldüreceğim," dedim.

Gabby başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Nedense, benim için sorun değil gibi."

"Ne?"

"Şey, sanırım her şeyden önce, hâlâ şoktayım," dedi. "Bu yüzden söylediklerimi pek ciddiye alma."

"Peki..."

"Ama en başından beri, bana daha uygun birilerinin olabileceğinden şüpheleniyordum."

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedi. "Demek istediğim, Mark'la üniversiteden beri birlikteyiz. Bu arada başka okullara daha gittik. O dönemlerde kim biriyle çıkmaya adamakıllı odaklanabilir ki? Değil mi?"

Kısacası Mark'la devam ettim çünkü... etmemek için hiçbir sebebim yoktu. Birlikteyken kendimizi rahat hissediyorduk. Yeterince mutluyduk. Sonra da, bildiğin gibi, evlenmem gerektiğini hissettiğim yaşa geldim. Aramız da iyiydi. Her zaman iyiydi."

"Ama yalnızca iyiydi."

"Haklısın."

"Yani, bilemiyorum," dedi. "Sadece, bazen birlikteyken 'yeterince iyi'den daha fazlası olabileceğim biriyle

tanışacağımı hayal ettim. Ayaklarımı yerden kesecek biriyle. Ama sanırım bir noktadan sonra buna inanmayı bıraktım. 'Neden Mark gibi bir adamla evlenmeyeyim ki?' diye düşünmeye başladım. İyi biriydi sonuçta."

"Orası şüpheli."

Güldü. "Doğru. Şimdilerde epey şüpheli. Ama o zamanlar, bunu bir kez bile sorgulamadım. Anlatabiliyor muyum? Benimle evlenmeye, birlikte bir ev satın almaya ve hayatta yapmam gereken diğer bütün şeyleri yapmaya istekli, güvenilir bir adamla güzel bir ilişkim vardı. Sırf onun dörtte üçlük biri olduğunu hissetmem, teklifini kabul etmemem için yeterli bir sebep değildi. Ve çok mutluydum da. Demek istediğim, bütün bunlar olmasaydı hislerimi bu şekilde açığa vurabilir miydim, bilmiyorum. Aklıma bile gelmezdi. Yeterince mutluydum. Gerçekten mutluydum." Yeniden ağlamaya başladı.

"İyi misin?" diye sordum.

Gabby kendini biraz toparlayarak, "Hayır," dedi. "Harabe gibiyim. Ama..."

"Ama, ne?"

"Bana her sarıldığında, günün birinde bana daha uygun biriyle, tutkulu hisler beslediğim biriyle karşılaşsam, Mark'tan ayrılmayı isteyeceğimi düşünürdüm. Gerçek bu. Ondan ayrılmak isterdim. Onun yaptıklarını yapabileceğimi sanmıyorum ama yapmak isterdim."

Şarlman odaya gelip bir köşeye kıvrıldı.

244

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi mi?" dedi. "Bilemiyorum. Şu aralar uzun vadeli düşünmem imkânsız. Kalbim kırık ve üzgünüm. Bir yandan da kendimi hem rahatlamış hem de mahcup hissediyorum. Midem bütün bu olanları kaldıramıyor."

"O halde adım adım gitsek daha iyi olacak," dedim.

"Evet."

"Şu anda canım feci derecede tarçınlı çörek çekiyor," dedim.

Gabby güldü. "Bence harika fikir. Hatta üstünde de bolca şekerli sos olsun."

"Kim az soslu çörek yemek ister ki?"

"Yani."

"Belki de şu anda tek yapmamız gereken, üzeri sosla kaplanmış tarçınlı çörek yemekdir."

"Evet," dedi. "Ben ve yanımdaki hamile bayanın tek ihtiyacı olan şey, yarım düzine çöreği mideye indirmek."

"Katılıyorum."

Gabby ayakkabılarını giymek üzere odadan çıktı. Bense bir ceketle parmak arası terliklerimi giydim. Los Angeles'ta böyle şeyler yapabilirdiniz çünkü.

Sonra arabaya bindik.

Gabby, "Ethan seni hâlâ aramadı, değil mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Ne yapmak istediğine karar verdiğinde arayacaktır."

"Peki, o zamana kadar?"

"Adamın biri beni arayacak diye telefonun başında beklemeyi reddediyorum," diyerek ona takıldım. "En yakın dostum da bunu hiç onaylamazdı."

Gabby omuz silkti. "Bilemiyorum ki," dedi. "Hafifletici koşullar varsa iş değişir."

"Yine de, Ethan benimle olmak istiyorsa olur. Eğer istemezse yoluma bakarım. Büyütmem gereken bir bebeğim var. Başlamam gereken bir de işim. Birçok şeyi aynı anda yaşıyorum.

245

Bunu sana söyledim mi bilmiyorum ama en yakın arkadaşım da boşanmak üzere."

Gabby güldü. "Bir de bana sor! Benimki sevgilisinden olmayan bir bebeğe hamile."

"Yok artık!" dedim.

Gabby, "Dedim sana!" dedi. "Ayrıca geçen gün eve, birdenbire sahiplenmeye karar verdiği bir köpekle çıkageldi."

"Vay canına," dedim. "Arkadaşının bir tahtası eksik galiba."

"Seninki de pek farklı sayılmaz."

"Sence üstesinden gelebilecekler mi?"

"Evet demem gerektiğini biliyorum ama gerçek şu ki, bence hapi yutmuşlar."

İkimiz de gülmeye başladık. Bu konuşma muhtemelen bize başkasına gelebileceğinden çok ama çok daha komik geliyordu. Ama Gabby'nin hapi yuttuğumuzu söyleme şekli, hapi yutmaktan ne kadar da uzak olduğumuzu gösteriyordu. İşte buna gerçekten gülünürdü.

246

Bu hastanede geçirdiğim on bir günün ardından, nihayet bugün taburcu oluyordum. Kırk sekiz saat sonra kendimi yine burada bulacaktım fakat bu sefer ayakta tedavi bölümüne gelecektim. Yakın gelecekte, haftada birkaç kez ağırbaşlı fizyoterapistim Ted'le görüşecektik.

Dr. Winters beni buna bir süredir hazırlamaya çalışıyordu. Benimle tüm ayrıntıların üzerinden geçmişti; bu yüzden olacakları noktasına, virgülüne kadar ezberlemiştim.

Gabby eşyalarımı toplamama yardımcı olmak için yanıma gelmişti. Kendi başıma banyoya gitmeye çalışmak bile benim için yeterince güçtü. Ama yavaş adımlarla da olsa hedefime ulaştım. Dişlerimi fırçalamak istiyordum.

Yürütecimi kullanarak lavaboya yeterince yaklaştım. Aynanın önünde durup, neredeyse iki haftadır ilk defa kendime gerçek anlamda baktım. Yüzümün sol tarafında, şakağımın yakınında hafif bir morluk vardı. Buraya ilk geldiğimde mükemmel bir morluk olduğundan emindim ama şu anda o kadar da kötü görünmüyordu. Solgun görüldüğüm kesindi. Ama tahmin etmem gerekirse, bunun herhangi bir sağlık durumundan değil de, iki haftadır aynı binanın içinde zaman geçiriyor olmaktan kaynaklandığından emindim. Saçlarım tam bir felaketti. Bana sonsuzluk gibi gelen bir süredir doğru düzgün duş almamıştım.

Gerçek bir yatakta uyumayı, kendi kendime yıkanmayı ve hatta belki de saçlarımı kurutmayı ipe çekiyordum. Görünüşe göre bu konuda bazı hazırlıklar yapılmıştı. Mark duşa bir oturak

247

monte etmişti. Ah, yardım almadan temizlenebilmek! Tam bir rüya gibi geliyordu bütün bunlar.

Artık hastaneden ayrılma vaktimin gelmiş olması, olanların beni ne kadar geriye attığını fark etmemi sağlamıştı. Haftalar önce gidip kendime bir araba almış veya iş

aramaya başlamış olmam gerekiyordu. Şimdiyse başladığım noktada bile değildim; çok daha gerilerdeydim.

Ama bunun yanında, yalnızca iyileşme sürecimde değil, bir insan olarak da epey ilerleme kaydettiğimi biliyordum. Diğer türlü yüzleşemeyeceğim birçok şeyle yüzleşmiştim. Buraya geldiğimden beri ilk defa aynada kendime bakarken, gerçeklerin en çirkiniyle yüzleşmeye hazır olduğumu hissettim: Belki de burada, içimde büyüyen ikinci bir yaşam olmadan duruyor olmam, kaderin bana merhamet göstergesiydi.

Anne olmaya hazır değildim.

Hazır olmanın yakınında bile değildim.

Yavaşça, kendi başıma dişlerimi fırçaladım. Bitirdiğimde tertemiz ve sağlıklı olduklarını hissettim.

Gabby, "Neden odanda sürekli puding oluyor?" diye sordu. Ufak hareketlerle, yavaşça ona doğru döndüm.

Elinde bir kap çikolatalı puding tutuyordu. Pudingin oraya nasıl geldiğini bilmiyordum. Ama Henry'nin işi olduğundan emindim.

Dün bir ara bana puding getirmişti. Bana puding getirmişti. Bunun herhangi bir anlamı olabilir miydi?

Gabby pudingi çoktan unutup başka şeylerden bahsetmeye başlamıştı bile. "Dr. Winters birazdan kontrole gelir," dedi. "Tüm belgelerini okudum. Fizik tedavi rehabilitasyon hakkında da bir sürü şey okudum..."

Umursamadığınız birine puding getirmezsiniz.

"Bana tekerlekli sandalyeyi getirebilir misin?" dedim.

"Ah," dedi. "Tabii. Gitme vakti gelene kadar yürüteçte egzersiz yaparsın sanmıştım."

248

"Gidip Henry'yi bulacağım," dedim.

"Şu gece hemşiresini mi?"

"Başka bir katta gündüzcü olarak çalışmaya başladı. Gidip onu bulacağım. Ona çıkma teklif edeceğim."

Gabby, "Sence bu iyi bir fikir mi?" diye sordu.

"Bana puding getirmiş," dedim. Verebileceğim tek cevap buydu. Gabby daha fazlasını duymayı umarak bekledi ama başka bir cevabım yoktu. Bu kadarı benim için yeterliydi. Bana puding getirmişti.

Fikrimi değiştirmeyeceğimi fark ettiğinde, "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Bunu kendi başıma yapmak istiyorum."

Yatağa oturdum. Bunu yapmak tam olarak otuz saniyemi aldı. Ama başardığım anda kendimi daha iyi hissettim. Gabby tekerlekli sandalyeyi döndürerek yanıma getirdi.

"Gelmemi istemediğinden emin misin? Seni itebilirim?"

"Zaten duşta yardımına ihtiyacım olacak. Yani saygınlık derecem epey düşük; bu yüzden, en azından birine çıkma teklif etmemin ve muhtemelen geri çevrilmemi izlemenin getireceği utançtan kendimi korumaya çalışıyorum."

"Bence böyle bir durumda azıcık bekleyip düşünmen daha iyi olabilir."

"Ee, ne zaman söyleyeceğim? Ne yapacağım? Ona telefon mu edeceğim? 'Alo, hastane mi? Hah, Henry'yi alabilir miyim lütfen? Ben Hannah.'"

"Amma çok H dedin."

"Bu tür bir cesareti hayatında birkaç kez toplayabilirsin. Bense böyle bir zamanda toplayacak kadar aptalım. O yüzden şu kör olası sandalyeye oturmama yardım et de gidip kendimi aptal durumuna düşürebileyim."

Gabby gülümsedi. "Pekâlâ, anlaştık."

Sandalyeye oturmamda bana yardım etmeye başladı ve çok geçmeden kendimi tekerlekleri iterken buldum. "Bana şans

249

dile!" dedim ve kapıya yöneldim. Sonra ansızın, daha önce öğrendiğim şekilde fren yaptım. "Sence bazı insanları gözünden anlamak diye bir şey var mıdır?"

"İlk kez tanıştığın biri hakkında, bu seferki diğerleri gibi değil, bu seferki başka, diye düşünmek gibi mi diyorsun?"

"Evet," dedim. "Tam da öyle diyorum."

"Bilmiyorum ki," dedi. "Olabilir. Olduğuna inanmak isterim. Ama emin değilim. Mark'la tanıştığımda, onun tam da bir diş hekimine benzediğini düşünmüştüm."

Aklım karışmış bir halde, "İyi de o zaten diş hekimi," dedim.

"Evet ama daha üniversite hazırlıktayken, sanırım on dokuz yaşlarındaydım, onun büyüyünce diş hekimi olacak türden

birine benzediğini düşünmüştüm."

"İstikrarlı mıydı? Zeki miydi? Neydi? Ne demeye çalışıyorsun?"

"Hiçbir şey. Boş ver."

Olayın özüne inmeye çalışarak, "Sıkıcı göründüğünü mü düşündün yoksa?" dedim.

"Yavan göründüğünü düşündüm," dedi. "Ama yanılmışım, değil mi? Demek istediğim, kocamla tanıştığım da senin o bahsettiğin duygulara kapılmamıştım. Ve yine de harika bir adam çıktı. Bu yüzden gözünden anlama olayının doğruluğunu veya yanlışlığını teyit edemem."

Bence anlayabilirdiniz. Ben böyle düşünüyordum. Her zaman böyle düşünmüştüm. EthanTa tanıştığım da böyle düşünmüştüm. Onda farklı ve özel bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Ve haklı da çıkmıştım. Yaşadıklarımıza bir bakın. Tamam, bir ömür sürecektir bir ilişki kaderde yoktu belli ki ama sorun değildi. Sürdüğü sırada samimi ve gerçek olması yeterliydi.

Şu anda Henry hakkında da aynı hisleri taşıyordum.

Ama bununla, Gabby'nin söylediklerini nasıl bağdaştıracağımı bilemiyordum. Birini daha ilk gördüğün anda, onun senin için doğru insan olduğunu anlayabileceğine inandığımı dile ge-

250

tirmek istemiyordum çünkü bu, Mark'ın Gabby için doğru kişi olmadığını kabul etmek anlamına gelirdi.

"Belki bazı kişilerin böyle bir yeteneği vardır," diye kıvırdım.

"Olabilir," dedi. "Belki bazı kişiler bunu yapabiliyordur. Ama her koşulda, senin hislerine güveniyorum. Önemli olan bu."

"Evet," dedim. "Doğru. Ona söylemem lazım."

"Ne söyleyeceksin?"

Sandalyemi tekrar ona çevirerek, "Doğru," dedim. "Ne söyleyeceğim?" Bir an için düşündüm. "Pratik yapmam lazım. Sen Henry ol."

Gabby gülümseyerek yatağa oturdu ve yapmacık erkeksi bir tavır takındı.

"O öyle biri değil," dedim. "Ayrıca, ayakta duruyor olacaktır."

Gabby ayağa kalkarak, "Ah, özür dilerim," dedi. "Senin için daha kolay olsun istedim, çünkü..."

"Çünkü tekerlekli sandalyedeyim, evet," dedim. "Lütfen üzerime titremez misin? Eğer koridorda onu bulmak için tekerlek çevireceksem, muhtemelen o ayakta, bense oturuyor olacağım."

"Tamam," dedi Gabby. "Başla bakalım."

Derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapadım. Konuştum. "Henry. Bunun ne kadar çılgınca geldiğini biliyorum..."

"Yo, yo," dedi. "Öyle başlama. Hiçbir konuşmaya asla 'Bunun çılgınca olduğunu biliyorum/ diye başlamamaksın. Güçlü yanlarınla başlamalısın. Seninle birlikte olacağı için çok şanslı biri olduğunu hissetmeli. Olağanüstü bir tavrın, tertemiz bir kalbin ve bulaşıcı bir iyimserliğin var. Sen birçok erkeğin hayallerini süsleyecek bir kadınsın. Güçlü yanlarınla başla."

"Tamam," dedim ve ardından bacaklarıma baktım. "Yani, bilemiyorum, Gabby. Ben sakatım. Şu anda kendimi pek de güçlü hissedemeyebilirim."

"Sen Hannah Martin'sin. Senin en zayıf ânın, en güçlü olduğun andır. Sadece Hannah Martin ol. Dinliyorum."

251

"Peki," diyerek yeniden başladım. Sonra dilim çözülür-di. "Henry, bence seninle aramızda özel bir şeyler var. Benim bir hasta, seninse hemşire olduğunun ve bunun olabilecek tüm kurallara acayip aykırı olduğunun farkındayım ama anlamlı bir ilişkiye başlayabileceğimize tüm kalbimle inanıyorum. Bence bunu yaşayıp görmeyi borçluyuz kendimize. Biri hakkında ne sıklıkla böyle düşünebilirsin? İkinizin harika şeyler yaşama potansiyeline sahip olduğunu? Nereye kadar gidebileceğimizi görmek istiyorum. Sende bir şeyler var Henry. Aramızda harika olabilecek bir şeyler var. Buna adım gibi eminim." Gabby'ye baktım. "Ee, nasıldı sence?"

Gabby gözlerini bana dikti. "Gerçekten böyle mi hissediyorsun?"

Başımı salladım. "Evet."

"Hemen gidip onu bul!" dedi. "Burada benimle vakit harcayarak ne yaptığını sanıyorsun?"

Güldüm. "Sence ne diyecek?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ama seni geri çevirirse, dangalağın önde gideni demektir. Ucuz atlatmış olursun."

"Bu hiç rahatlatıcı olmadı ama."

Omuz silkti. "Gerçekler öyledir bazen," dedi. "Şimdi, git."

Ben de öyle yaptım.

Tekerlekleri çevirerek odadan çıktım ve koridorda, hemşirelerin olduğu yere doğru ilerledim. Onlara Henry'nin nerede olduğunu sordum ama bilmediklerini söylediler. Bu yüzden ben de asansöre binip en üst kata çıktım ve koridorda ilerlemeye başladım. Onu bulana dek durmayacaktım.

252

Pazar gecesi idi. Gabby'yle birlikte film izliyorduk. Şarلمان ayaklarımızın dibindeki köpek yatağında uzanıyordu. Tayland yemeğİ sipariş etmiştik ve Gabby, ben bir ısırık dahi alamadan bütün Pad Thai'yi bitirmiştİ.

"Hamile olduğumun farkındasın, değil mi? Yemeğın bari birazını yemeye hakkım olmalı."

"Kocam önce aldattı, sonra da terk etti," dedi. Gözlerini çevirmedi bile. Televizyona kilitlenmiş bir halde, erişmeleri ağzına tıkmakla fazlasıyla meşguldü. "Şu anda kimseciklere nazik davranmak zorunda değilim."

"Üf, iyi, sen kazandın."

Telefon çaldı. Arayanın kim olduğuna bakınca donakaldım. Ethan'dı arayan.

Gabby filmi duraklattı. "Hadi, açsana!"

Açtım. "Selam."

"Hey," dedi Ethan. "Müsait miydin?"

"Tabii, evet."

"Oraya gelebilir miyim diyecektim," dedi. "Şimdi, tabii eğer uygunsa. Uğrayabilirim yani."

"Tabii," dedim. "Elbette. Bekliyorum."

Telefonu kapatıp Gabby'ye boş gözlerle baktım. "Ne diyecek sence?" diye sordum.

"Ben de sana soracaktım. Ne dedi?"

"Buraya gelmek istediğini söyledi. Birazdan uğrayacakmış."
"Hangisi? Uğrayacak mı, gelecek mi?"

"İkisi de. Önce birini sonra da diğerini söyledi."

253

"Hangisini önce söyledi?"

"Gelip uğrayabilir miyim, dedi. Yani şey, gelebilir miyim, dedi. Evet evet, sonra da uğrayabilirim, dedi."

Gabby, "Bu iyi mi, kötü mü bilemedim," dedi.

"Ben de." Birdenbire yoğun bir çaresizliğe kapıldım. Birazdan neler olacaktı? "Sence kabullenmeye hazır olabilir mi? Onu kaybetmeme ihtimalim olabilir mi?"

Gabby, "Bilmiyorum!" dedi. Bu konuda en az benim kadar gergindi. "İnsanlar hamileyken sevgililerinden ayrılmamalılar," dedim. "Bütün bu heyecan ve gerginliğin bebeğe iyi gelmesi imkânsız."

Gabby, "Üzerini değiştirecek misin?" dedi.

Başımı eğip kendime baktım. Üzerimde siyah bir tayt ve kocaman bir kazak vardı. "Değiştirmeli miyim?"

"E herhalde, lütfen."

"Tamam," dedim. "Ne giyeyim peki?" Ayağa kalkıp, ne giyeceğimi düşünerek odama yöneldim.

Gabby merdivenden, "Şu kırmızı kazağa ne dersin?" diye seslendi. "Altına da kot pantolon falan. Aşırı doğal olur."

Ona cevap vermek için başımı arkaya çevirerek, "Evet, olur," dedim. "Doğal ama şık."

"Doğru," dedi. "Bir de topuzunu düzelt. Kaymış."

"Tamam."

Rimel sürdüğüm sırada kapı zili çaldı. Son zamanlarda kendimi çok şişman hissediyordum. Gerçekten kilo aldığım için mi yoksa sadece öyle hissettiğim için mi bilemiyordum.

Gabby, "Ben açarım!" diye seslendi. Ama kapı yerine merdivenlerden yukarıya, odama doğru koşturduğunu duydum. Odamın girişine gelince durakladı. "Ama açmadan önce..."

"Ne?"

"Harikasın. Akıllısın, sevgi dolusun, hayattaki en iyi dostumsun ve tüm evrendeki en, en, en, en muhteşem insansın sen. Bunu asla unutma."

254

Ona bakıp gülümsedim. "Tamam."

Sonra odadan çıkıp, kapıyı açmak üzere aşağıya koştu. Ethan'ı karşıladığını işittim. Odamdan çıkıp merdivenlerden inmeye başladım.

"Selam," dedim.

O da, "Selam," dedi. "Konuşabilir miyiz?"

"Tabii."

Gabby, "Siz oturma odasına geçin," dedi. "Ben Şarlman'ı yürüyüşe çıkarmayı planlıyordum zaten."

Gabby gidip tasmayı alır ve ayakkabılarını giyerken, Ethan eğilip Şarlman'ı okşadı. Ardından Gabby köpeği alıp evden çıktı.

Ethan bana baktı.

Hiçbir şeyi konuşmak zorunda değildik. Yüzündeki üzgün ifadeye bakınca ne söylemek üzere geldiği anlaşılıyordu.

Buraya kadardı.

Yapmam gereken tek şey bunu atlatmaktı. Tek gereken buydu. Ve Ethan gittiğinde, yaşlı bir teyze olana dek ağlayabilirdim.

"Oturabiliriz," dedim. Sesimin bu kadar düzgün çıkması karşısında gururlanmıştım.

Ethan kılını bile kıpırdatmadan, "Yapamam," dedi.

"Biliyorum," dedim.

Sesi çatladı. Çenesi belli belirsiz de olsa titremeye başladı. "Şimdiye dek, yıllar boyunca, yalnızca seni tekrar kazanmam gerektiğini ve sonra her şeyin yerli yerine oturacağını düşündüm." O kadar üzgündü ki, bana üzülecek yer bırakmıyordu neredeyse.

"Biliyorum," dedim. "Gel, oturalım." Onu kanepeye yönlendirdim. Oturmasını sağlamak için önce ben oturdum. Sanırım oturmak, üzgün insanlara iyi geliyordu. Biraz sonra, bütün bunlar sona erdiğinde, Ethan çekip gittiğinde, yeniden üzgün biri olmaya döndüğümde oturacaktım. Tam burada oturacaktım.

"Her şeyi mahvettim. Üniversitede hiç ayrılmamalıydık. İlişkimizi korumalıydık. Her şey... her şey çok daha farklı yaşanmış olmalıydı."

255

"Biliyorum," dedim.

"Buna hazır değilim," dedi. "Yapamam."

Bunları söyleyeceğini biliyordum ama sözcükleri bizzat duymak, ciğerlerime bir yumruk yemişim gibi hissetmeme neden oldu.

"Sonuna kadar anlıyorum," dedim çünkü gerçek buydu. Keşke anlamıyor olsaydım. Belki o zaman öfkelenebilirdim. Ama şu durumda öfkeleneneceğim hiçbir şey yoktu. Bütün bunlar benim halt yemem yüzünden oluyordu.

"Günlerdir bu fikre alışmaya çalışıyorum. Kendi kendime alışacağımı söyleyip duruyorum. Her şeyin düzeleceğini. Karşıdaki kişi senin için doğru kişiye, yolunuza hiçbir şeyin çıkamayacağını. Kendimi bunu yapabileceğime ikna etmeye çalışıyorum."

"Yapmak zorunda değilsin..."

"Hayır," dedi. "Seni seviyorum. Bunu ilk söylediğimde de ciddiymdim, hâlâ da ciddiym. Ve hayatında olup biten her şeyde senin yanında olmak istiyorum. 'Tamam, başka birinin

bebeğini taşıyor olabilirsin, sorun değil/ diyebilecek bir adam olmayı istiyorum. Ama öyle bir adam değilim Hannah. Başkasınınkini büyütmek bir kenara, henüz kendi çocuğuma bile hazır değilim. Beni babası olarak bilmeyeceğini söyledin, biliyorum. Bunu biliyorum. Ama seni bu kadar severken, nasıl olur da bu duyguyu seninle paylaşmam? Nasıl olur da tüm bunları yaşarken senin yanında olmam? Biz daha bu meseleyi aşamadan aramızda uçurumlar oluşur."

"Ethan, dinle, seni anlıyorum," dedim. "Ve seni böyle bir durumda bıraktığım için çok üzgünüm. Sana bunu yapmayı hiç istemezdim. İstedğin yaşamla, benimle birlikte olmak arasında bir seçim yaptırmak istemezdim."

"Günün birinde kendi ailemi kurmak istiyorum. Ve şu anda sana evet dersem, sen bu bebeği doğururken yanında olacağımı söylersem, seninle bir aile kurmuş olacağımı düşünüyorum. Se-

256

ninle harika bir geleceğimizin olabileceğine her şeyimle inanıyorum. Ama buna, bir bebeğimizin olmasına hazır olduğumuzu düşünmüyorum. O bebeğin babası ben olsaydım bile."

"Bir şeyle karşı karşıya kalana dek, neye hazır olup olmadığını bilemiyorsun," dedim. "Seni hiçbir şeye ikna etmeye çalışmıyorum. Sadece, son zamanlarda en iyi öğrendiğim şey bu oldu."

"Eğer geçen hafta sana gelip, 'Hannah, hadi bebek yapalım/ deseydim ne söyledin?'"

"Aklını kaçırmış olduğunu söylerdim." Haklı olmasından nefret ediyordum. "Hazır olmadığımı söylerdim."

"Başka bir adamın bebeğini üstlenmeye hazır değilim," dedi. "Ve bundan utanıyorum. Gerçekten utanıyorum. Çünkü ihtiyaç duyduğun o adam olmak istiyorum. Sana kaç kez ilişkimizi bozabilecek hiçbir şeyin olmadığını söyledim?"

Anlayışla başımı salladım.

"Senin için doğru insan olmayı istiyorum," dedi. "Ama değilim. Bunu söylediğime inanamıyorum ama... Ben senin için doğru insan değilim."

Ona baktım. Hiçbir şey söylemedim. Söyleyeceğim hiçbir şey, ikimizin de hislerini değiştirmeyecekti. Çözümü olan sorunları, bir kişinin haklı ve diğerinin haksız olduğu tartışmaları buna bin kere yeğlerdim. O zaman tek yapmanız gereken kimin haklı olup olmadığını tartışmaktı çünkü.

Bu seferki onlardan biri değildi.

Ethan elini uzatıp benimkini tuttu. Elim hafifçe sıkıldı.

Ve o hareketle birlikte, üzgün olan kişi olmaktan çıktı. Üzgün olan artık bendim.

"Kim bilir," dedi. "Belki birkaç yıl içinde kendimi bekâr bir baba olarak bulurum ve seninle tekrar bir araya geliriz. Belki de zamanlama yanlıştır. Belki de bizim zamanımız henüz gelmemiştir."

"Belki," dedim. Kalbim paramparça olmuştu. Parçalandığını hissedebiliyordum.

Zorlukla yutkundum ve kendimi toparladım. "Burada bırakalım," dedim. "Tıpkı lisede olduğu gibi, yanlış zamanlama. Belki bir gün doğru ânı yakalarız. Belki bu uzunca bir aşk hikâyesinin ortalarındır."

"Bu fikri sevdim."

"Ya da belki birlikte olmamamız gerekiyordur," dedim. "Belki böylesi daha iyidir."

Belli belirsiz başımı salladı ve bakışlarını ayakkabılarına çevirdi. "Belki," dedi. "Evet, belki."

258

enry benim katımda da, yukarıdaki katlarda da değildi.

H

Hemşireler, idareciler, üç doktor ve personel zannettiğim iki hastaya sormuştum. İki farklı kişinin üç farklı ayağının üzerinden geçmiştım ve bir çöp kovasını devirmiştım. Tekerlekli sandalyeyle ilerlemenin bu kadar zor olmadığından emindim. Sanırım biraz koordinasyon sorunum vardı.

Altıncı kattayken aramaktan vazgeçtim ve asansöre binip, benimkinin bir altı olan dördüncü kata indim. Bu son denemem-di. Asansörün düğmelerine bakılırsa ilk üç katta lobi, kafeterya ve idari bölüm vardı. Yani Henry dördüncü katta olmalıydı. Bakmadığım bir tek orası kalmıştı.

Asansör kapısı açıldığında kapıda bekleyen bir adam gördüm. Ben tekerlekleri iterek çıkarken adam kapıyı benim geçebilmem için açık tuttu. Bana gülümsedi ve asansöre girdi. Alışılmadık bir yakışıklılığı vardı ve aşağı yukarı kırklı

yaşlardaydı. Bir an için, tatlı biri olduğum için gülümsediğini düşündüm ama sonra sakat olduğumu hatırladım. Sadece benim için üzülmüştü ve yardımcı olmak istemişti. Bunu fark etmek canımı yakmıştı. Marketteki insanların saçlarım o gün muhteşem olduğu için bana baktıklarını düşünüp sonradan burnumda kurumuş bir sümük olduğunu fark etmek gibiydi bu. Gerçi doğrusunu isterseniz şimdiki durumum çok daha kötüydü. Sümük olayı insanı daha az küçük düşürürdü.

Bunu da beni rahatsız eden her şeye yaptığım gibi geçiştirdim ve Henry'ye gitmek üzere derin bir nefes aldım. Ama bir hemşire beni durdurdu.

259

"Yardım edebilir miyim?" dedi.

Kadına bakarak, "Evet," dedim. "Henry'yi arıyordum. Buradaki hemşirelerden biri."

"Soyadı nedir?" diye sordu. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, gür ve kısa saçları vardı. Bu işi uzun süredir yapıyormuş ve artık sıkılmaya başlamışa benziyordu.

Henry'nin soyadını bilmiyordum ki. Diğer hemşirelerin hiçbiri böyle bir şey sormamıştı, gerçi bunun sebebi muhtemelen o katlarda Henry diye birinin olmamasıydı. Bu kadının böyle bir şey sorması, Henry'nin orada olduğuna dair güçlü bir işaretti.

"Uzun boylu, siyah saçlı, kahverengi gözlü," dedim. "Bir dövmesi var. Dirseğinin aşağısında. Kimden bahsettiğimi anlamışsınızdır."

"Kusura bakmayın hanımefendi, size yardımcı olamayacağım. Hangi katın hastasıydınız acaba?" Asansörün düğmesine bastı. Sanırım beni geri gönderecekti.

"Ne? Şey, beşinci kat," dedim. "Hayır, dinleyin. Dövmeli Henry. Onunla konuşmam lazım."

"Yardımcı olamayacağım," dedi.

Asansör ding sesi çıkararak açıldı. Hemşire beklentiyle bana baktı. Kılımı bile kıpırdatmadım. Kaşlarını kaldırıncı, ben de aynısını yaparak karşılık verdim. Asansör kapısı kapandı. Kadın gözlerini devirdi.

"Henry bugün çalışmıyor," dedi. "Yarın benim bölümümde işe başlayacak. Onu daha önce hiç görmedim, bu yüzden bahsettiğin Henry'nin o olup olmadığından emin değilim. Ama bir hastayla gereğinden fazla yakınlaştığı için benim bölümüme transfer edildiğini biliyorum." Yüz ifademdeki değişikliği görünce cesaretlendi. "Tereddüdümü anlayışla karşılırsınız sanıyorum," diyerek yeniden asansörün düğmesine bastı.

"Başını belaya mı soktum?" diye sordum ve sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz en olmayacak şeyi söylediğimi fark ettim.

Sanki benim hakkımdaki en büyük korkularını onaylamışım

260

ama bir yandan da bunun farkında değilmişim gibi kaşlarını çattı.

"Sorumu geri alıyorum," dedim. "Muhtemelen onu hastanenin dışında bulmama da yardımcı olmak istemezsiniz, değil mi? Soyadı, belki numarası?"

"Çok doğru," dedi.

Başımı salladım. "Anlıyorum. Ona bir mesaj bırakabilir miyim? Bir de telefon numaramı?"

Kadının suratı kaskatı ve duygusuzdu.

"Tahminimce, bıraksam bile notu çöpe atardınız zaten."

"İkinci kez dönüp bakmazdım," dedi.

"Peki," dedim. Nihayet, aklımdakilerin bugün yaşanamayacağına görmeye başlıyordum. Bu kadını atlatsam bile, Henry burada değildi. Tabii... kadın yalan söylemiyorsa. Belki de Henry buradaydı?

Asansörün düğmesine bastım. "Tamam," dedim. "Sizi gayet açık bir şekilde anlıyor ve yakanızdan düşüyorum."

Bana yandan bir bakış attı. Asansör bir kez daha ding sesi çıkararak açıldı. Tekerlekleri döndürerek içeri girdim ve kadına el salladım. Hemşire yavaşça asansörden uzaklaştı. Kapıların kapanmasını bekledim ve sonra bulunduğum katın düğmesine bastım.

Kapılar açılınca tekrar dışarı çıktım. Kadının baktığı yerin tam aksi istikamette ilerlemeye başlayıp hemşire bankosunu geçtim. Beni göremeden köşeye ulaştım.

"Hey!" dedi. Köşeyi dönerek tekerlekleri var gücümle koridorun sonuna doğru ittirdim. Kollarım yorulmuştu ve kalbim günlerdir olduğundan çok daha hızlı atıyordu ama durmadım. Arkama baktığımda, hemşirenin bana doğru hızlı adımlarla ilerlediğini gördüm. Yüzü öfkeliydi ama tantana çıkarmamaya çalıştığı belliydi.

Karşımda camlı, çift kanatlı bir kapı vardı. Yalnızca diğer taraftan açılıyordu, yani köşeye sıkışmıştım. Hemşire kılıklı şey-

tan bana doğru geliyordu. Kapının diğer tarafında bir doktorun bana doğru geldiğini gördüm. Kapıyı her an açabilirdi, bu sayede ben de diğer tarafa geçebilirdim. Belki.

Beni bunu yapmaya iten şey neydi bilmiyordum. Belki Henry'yi bulma arzumdu. Belki herkesin bana ne yapmam gerektiğini söylediği bir odaya çok uzun süredir hapsedilmiş olmamdı. Belki de ölümden dönmüş olmam ve bunun bir açıdan insanı daha korkusuz yapmasıydı. Belki de üçü birdendi.

Kapı açıldı ve doktor yanımdan geçip gitti. Kapının, Hemşire Ratched¹ bana ulaşmadan önce kapanması için dua ederek tekerlekleri çevirdim. Ama durup arkama bakacak zamanım yoktu. İlerlemeye devam ederek, odaların her birinde Henry'yi aramaya koyuldum. Doğruca koridorun sonuna ulaştım. Soldaki köşeyi döndüm ve ardından sandalyemi yakalayan elleri hissettim. Tekerlekler aniden durdu.

Yakalanmıştım.

Dönüp ona baktım. "Beni tutuklamamanız için sizi nasıl ikna edebilirim?"

Beni ittirmeye başladı ama soruma cevap vermedi. Birdenbire, adrenalini seviyem düşmeye başladığından olsa gerek, bu marifetli gösterimin ne kadar aptalca ve faydasız olduğunun farkına vardım. Henry gerçekten de burada değildi. Ve muhtemelen, yarın hastaneye geri gelip bunu tekrar denemediğim sürece de onu bir daha asla bulamayacaktım.

"Kendim gidebilirim," dedim.

"Hayır."

Gergince güldüm. Ortamı yumuşatmaya çalışarak, "Bu tür şeyler sürekli oluyordur herhalde," dedim.

"Hayır."

Asansöre ulaştık. Hemşire yeniden düğmeye bastı. Ona bakamıyordum. Asansörün kapısı açıldı.

"Şey," dedim, "sanırım veda vakti geldi."

Önce bana baktı, sonra da ellerini tekrar sandalyeme koydu. "Hayır."

Beni ittirmeye başladı ve birlikte asansöre girdik. Dördüncü katın düğmesine bastı.

Tam karşıya bakarak sessizce oturuyordum. Kadın yanıbaşımıdaydı. Kapı açıldığında beni hemşire bankosuna doğru itmeye başladı.

"Selam Deanna," dedi. "Bu hastanın hangi odada kaldığını öğrenebilir miyim?"

"Bana sorabilirsiniz," dedim. "Tam şurada kalıyorum."

"Eğer sizin için de sakıncası yoksa Deanna'dah duymak istiyorum," dedi.

Deanna güldü. "Hannah doğru söylüyor. Şu odada kalıyor." Deanna odamın kapısını işaret etti ve Hemşire Ratched beni doğruca Gabby'nin beklemekte olduğu odaya götürdü.

Gabby ikimizi görünce, bundan tam olarak nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini bilememiş olmalıydı. "Ne oldu?"

Hemşire Ratched, cevaplamama fırsat vermeden araya girdi. Doğrudan bana hitap ederek, "Bakın," dedi, "herkes zaman zaman kötü kararlar verir ve muhtemelen bu aralar

hayatınızın en inişli çıkışlı dönemlerinden birini yaşıyorsunuz, o yüzden üstelemeyeceğim. Ama sizi bir daha asla benim katımda görmek istemiyorum. Anlaştık mı?"

Başımla onayladım. Hemşire de çıkmak üzere arkasını döndü.

"Hemşire..." dedim ama sonra onu Hemşire Ratched olarak çağırmasam daha iyi olur diye düşündüm. "Özür dilerim," dedim. "Adınız neydi?"

"Hannah," dedi.

"Tanrı aşkına! Şurada özür dilemeye çalışıyoruz herhalde. Adınızı sordum sadece."

"Biliyorum," dedi. "Adım Hannah."

"Ah," dedim. "Pardon."

Hannah, Gabby'ye baktı. "Hep böyle sevimli midir?"

263

Gabby, "Pek gününde değil," dedi. Sanırım o durumda beni savunmak için söyleyebileceği en iyi şey buydu. O yüzden minnettardım.

"Sadece başınızı ağrıttığım için üzgün olduğumu söylemek istemiştim. Yanlış davrandım."

"Pekâlâ, teşekkür ederim," dedi. Bir kez daha gitmek üzere döndü.

"Hannah," dedim.

Tekrar bana döndü.

"Saplantılı biriyim ben."

"Pardon?"

"Henry'nin suçu değildi," dedim. "Fazla yakınlaşmış olmamız yani. Bana son derece profesyonel bir şekilde davrandı ama ben onu saplantı haline getirdim. Aramızda profesyonel bir ilişkiden fazlası olmadığını sıkça dile getirdi. Ama ben fikrini değiştirmesi için üzerine gitmeye devam ettim. O asla... Benim davranışlarım yüzünden onun hatalı olarak görülmesini hiç ama hiç istemem. Bütün suç benim."

Başını sallayıp odadan çıktı. Bana inandığından pek emin değildim ama bugün yaptıklarım, en azından bir parça saplantılı olduğumu kanıtlamaya yetecek nitelikteydi. Bu yüzden inandırıcılığım pek de kötü sayılmazdı.

Gabby'ye döndüm. "Onu hiçbir yerde bulamadım ve biraz karmaşa çıkardım."

"Büyük konuşma olmadı mı yani?"

Başımı iki yana salladım. "Onun yerine kovalamaca oldu."

"Peki, bence bugünlük bu kadar olay yeter. Sen yokken Dr. Winters buraya uğradı. Artık gidebileceğimizi söylüyor."

"Gidiyor muyuz yani şimdi?"

"Aynen."

"Henry'yi ne yapayım?" diye sordum. "Onu bir daha asla göremeyeceğimi bilirken buradan gidemem."

Gabby, "Bilmiyorum," dedi. "Belki bir ara yolunuz kesişir? Fizik tedavi randevularından birine geldiğinde, hastanede?"

"Belki," dedim.

"Eğer kaderde varsa, birbirinizi bulursunuz zaten," dedi.
"Değil mi?"

"Evet," dedim. "Bilemiyorum. Öyle olur herhalde."

İçgüdüsel olarak, ellerimi sanki ayağa kalkacakmışım gibi sandalyenin kollarına dayadım. Ama sonra kim olduğumu hatırladım. Ve neler olduğunu.

Deanna odaya girdi. "Hazır mısınız bakalım?"

"Evet, efendim," diye yanıtladım.

Gabby eşyalarımı toparlamıştı. Deanna beni asansöre kadar itti ve bizimle aşağıya indi. Bunu görevi gereği mi yoksa her an kaçma ihtimalim olduğu için mi yaptığından emin değildim. Asansör kapısı dördüncü katta bir süreliğine açıldı ve yaşlıca bir kadın içeriye girdi. Hemşire Hannah'nın hemşire bankosunda bir hastayla konuşmakta olduğunu görebiliyordum. Bana baktı ama sonra başını çevirdi. Yüzünde bir gülümsemenin belirmediğine yemin edebilirdim ama bazen görmek istediğim şeyleri gördüğüm de bir gerçektir.

Lobiye indiğimizde Deanna tekerlekli sandalyenin bende kalabileceğini söyledi. Bir an, Ne güzel işte, beleş tekerlekli sandalye, diye düşündüm ama sonra insanların hediye olarak tekerlekli sandalye verdiği biri olduğumu hatırladım. Geçişti, geçişti.

Sokağa çıktığımız sırada, "Teşekkürler Deanna." dedim. Bize el sallayıp içeriye girdi.

Mark arabayı hastanenin önüne çekti ve inip bana doğru koşmaya başladı. Uyandığım günden beri onu ilk defa gördüğümü fark ettim. E bu da biraz tuhaftı, değil mi? Ziyaretime gelmiş olması gerekmez miydi? Ben olsam giderdim.

Gabby'yle Mark eşyalarımı bagaja yerleştirdiler, bense tekerlekleri çevirerek kapıya yöneldim. Kendi başıma açmaya çalıştım ama düşündüğümde daha zordu, ikisinden birinin yan tarafa gelmesini sabırla beklemeye koyuldum ve bu sırada binaya göz gezdirdim.

265

Henry'yi bir daha asla göremeyebilirdim.

Gabby kapımı açarak arka koltuğa binmeme yardım etti. Mark tekerlekli sandalyemi de bagaja yerleştirdi. Sonunda yola koyulduk.

Eğer onu bulmak kaderimde varsa, bulacaktım. Sanırım buna inanmam gerekiyordu.

Ama bazen kaderimde neyin olup olmadığını kendim kontrol edebilmeyi dilemiyor değildim.

abby günü ailesiyle birlikte geçirmek için sabah erkenden _J gitmişti. Mark ilerleyen saatlerde kalan eşyalarım almaya gelecekti ve Gabby o sırada burada olmak istememişti.

Mark evden ayrıldığından beri yalnızca bir kez, birkaç takım elbise ve öteberisini almaya gelmişti. O sırada ne Gabby evdeydi ne de ben. Doğrusu, eve gelip her şeyin altüst edildiğini görmek biraz ürkütücüydü. Gabby o olaydan sonra kapının kilidini değiştirdi. Bu yüzden Mark eşyalarını almaya

geldiğinde ikimizden birinin evde olması gerekiyordu. Bu işi benim üstlenmem gerektiği ise açıktı.

Mark gönderdiği e-postada öğle vaktinde geleceğini yazmıştı. Henüz erkendi, bu yüzden biraz vakit öldürebilirdim. Ailemi arayıp onlara havadisleri duyurmanın tam zamanı olduğunu düşündüm. Bu saatte onları, Londra'da akşam yemeğine çıkmadan önce yakalayabilirdim.

Sabit numaralarını çevirip, biri telefonu açar açmaz hamile olduğumu söylemeye hazırlandım. Ne söyleyecekleri hakkında endişelenmeye başlamadan yumurtlayıverecektim.

Ama hattın diğer ucundan, "Alo?" diyen ses ne anneme ne de babama aitti. Kız kardeşimdi konuşan.

"Sarah?" dedim. "Annemle babamın evinde ne arıyorsun?"

"Hannah!" dedi. "Selam! George'la hafta sonunu burada geçiriyoruz." Hafta sonu kelimesini İngilizler gibi telaffuz ettiğini fark edince gözlerimi devirdim. Arkadan, babamın arayanın kim olduğunu soran sesi geliyordu. Kardeşimin telefondan ay-

267

rılıp onunla konuştuğunu işittim. "Hannah arıyor baba. Sakin olsana... Babam seninle konuşmak istiyor Hannah."

"Ah, tamam," diye cevap verdim ama Sarah telefonu babama uzatmadı.

"Buraya ne zaman geleceksin?" dedi. "Her zamankinin aksine geçen yılbaşında gelmedin, bence bize borcun var."

Şaka yaptığını biliyordum. Ama benim oraya gitmem gerektiğini düşünmesi beni çileden çıkarıyordu. Bir kereliğine de olsa, onların gözünde yeterince önemli biri olup, ziyaretçi yerine ziyaret edilen olmak isterdim. Bir kereliğine.

"Şey, şu anda Los Angeles'tayım," dedim. "Bu yüzden Londra'ya yapılan uçuşlar normalden daha uzun sürüyor. Ama geleceğim. Er ya da geç."

Sarah babama, "Tamam, tamam," dedi. "Hannah, gitmem gerek." Sarah telefonu babama bırakmadan önce ona veda etmeye bile fırsat bulamadım.

Babam, "Hannah Savannah," dedi. "Nasılsın bakalım?"

"İyiyim baba. Yaramazlık yok. Sen nasılsın?"

"Nasıl mıyım? Nasıl mıyım? Güzel soru."

Güldüm.

"Şaka yapıyorum. İyiyim tatlım, çok iyiyim. Annenle akşam yemeği için İtalyan mı yoksa Tayland yemeği mi sipariş etsek diye, düşünüyorduk. Kardeşinle George bizi dışarıya çıkarmaya çalışıyorlar ama dışarıda bardaktan boşalırcasma yağmur yağıyor, zaten benim de pek çıkasım yok."

Haberleri yumurtlama planım suya düşmüştü.

Yoksa düşmüş müydü?

"Harika. Şey, baba, ben hamileyim."

Yemin ederim ki bir an için hattın koptuğunu düşündüm.
"Baba?"

Babam nefesi kesilmiş bir halde, "Buradayım," dedi. "Annemi çağırayım."

Telefonda başka bir ses daha duydum. Annem, "Selam Hannah," dedi.

Babam, "Biraz önce söylediklerini tekrar edebilir misin Hannah?" dedi. "Annen bunu benden duyarsa onu işlettiğimi sanacak."

İkinci kez mi yumurtlamam gerekecekti?

"Hamileyim."

Yine sessizlik. Sonra da yüksek perdeden bir çığlık. Ses o kadar yüksek ve kulak tırmalayıcıydı ki telefonu kulağımdan çekmek zorunda kaldım.

Sonra annemin çığlık çığığa, "Sarah! Sarah çabuk buraya gel!" dediğini duydum.

"Ne oldu anne? Tanrı aşkına. Bağırmanı keser misin?"

"Hannah hamile."

Telefonun elden ele dolaştırıldığını duydum. Ahize kavgası yaptıklarını duydum. Annemin kazandığını duydum.

"Her şeyi anlat bize. Bu muhteşem bir haber. Bebeğin babasından bahset! Biriyle ciddi şeyler düşündüğünü bilmiyordum!"

Ah, olamaz.

Annem bilerek hamile kaldığımı düşünüyordu.

Annem bebek sahibi olmaya hazır olduğumu düşünüyordu.

Annem bebeğin bir babası olduğunu düşünüyordu.

Annem, öz annem, beni ve yaşamımı o kadar az tanıyordu ki bu bebeği isteyerek yaptığımı düşünüyordu.

Hayatımda duyduğum en komik şeylerden biriydi bu. Gülmeye başladım ve gözyaşlarını yanaklarımdan süzülene kadar da durmadım.

Kahkaha nöbetlerimin arasında, "Görünürde bir baba yok,"

269

r

dedim. "Bekâr bir anne olacağım. Hamilelik tamamen kazayla oldu."

Annem çabucak ses tonunu değiştirdi. "Ah," dedi. "Anladım."

Babam telefonu onun elinden aldı. "Vay canına!" dedi. "Bu çok şaşırtıcı bir haber. Ama çok da güzel bir haber! Hatta harika bir haber!"

"Öyle mi?" dedim. Yani, öyleydi tabii. Öyleydi. Ama onlar da mı böyle düşünüyorlardı?

"Dede olacağım!" dedi. "Öyle efsanevi bir dede olacağım ki! Çocuğuna bir sürü dede şeyi öğreteceğim."

Gülümsedim. "Elbette öğreteceksin!" dedim ama buna zerre kadar inanmıyordum. Babam burada değildi. Hiç olmamıştı.

Sarah telefonu babamdan alıp benim adıma ne kadar mutlu olduğundan ve bebeği tek başıma büyütecek olmamın hiç önemi olmadığından bahsetmeye başladı. Sonra da sözlerini düzeltti. "Yani, önemi var elbette. Elbette var. Ama o kadar

harika bir anne olacaksın ki bunun hiçbir önemi kalmayacak."

"Teşekkürler," dedim.

Sonra annem telefonu Sarah'dan çaldı ve başka bir odaya geçerken arka plandaki uğultunun değiştiğini işittim. Kapıyı ardından kapadığını duydum.

"Anne?" dedim. "İyi misin?"

Annemin derin bir nefes alarak cesaretini topladığını fark ettim. "Eve gelmelisin," dedi.

"Ne?" dedim. Neden bahsettiğini anlayamamıştım bile.

"Sana yardım ederiz," dedi. "Bebeği birlikte büyütürüz."

"Londra'ya gelmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Evet, buraya, yanımıza. Evine."

"Londra benim evim değil," dedim ama bu sözler annemin cesaretini bir parça olsun kıramadı.

"Belki de olması gerekiyordur," dedi. "Çocuk yetiştirebilmen için bir aileye ihtiyacın var. Bunu tek başına yapabileceğini dü-

270

şünme. Babanla ben sana yardım edebilmeyi, buraya taşınmanı çok isteriz. Burada bizimle olman gerektiğini düşünüyorum."

"Bilmem ki..." dedim.

"Neden olmasın? Daha yeni Los Angeles'a taşındın, orada kendine hemen bir hayat kurduğunu söyleme sakın. Çocuğun babası da yanında değilse, seni engelleyecek hiçbir şey yok demektir."

Söylediklerini düşündüm.

"Hannah," dedi. "Bırak da sana yardım edelim. Bırak ailen olalım. Misafir odasına yerleş, bebeğini burada doğur. Başından beri bizimle Londra'ya taşınman gerektiğini söyleyip duruyorum." Daha önce bunu bana hiç söylememişti. Bir kez bile söylememişti.

"Düşüneceğim," dedim.

Kapının açıldığını ve annemin babamla konuştuğunu duydum.

"Hannah'ya Londra'ya taşınma vaktinin geldiğini söylüyordum."

Babamın, "Kesinlikle taşınmalı," dediğini işittim. Ardından telefonu annemin elinden aldı. "Kim bilir Hannah Savannah, belki de en başından beri Londra'da yaşamam gerekiyordu."

O âna dek, belki de Londra'ya ait olduğum düşüncesi bir kez olsun aklıma gelmemişti. Öz ailemin yaşadığı şehre taşınmayı hiç düşünememiştim.

"Belki de öyledir baba," dedim. "Kim bilir?"

Telefonu kapatma vakti geldiğinde, bunu düşüneceğimi açıkça belirtmiş olmama rağmen, ailem mümkün olan en kısa zamanda oraya taşınacağıma ikna olmuştu bile. Telefonu kapatabilmek için onları yarın arayacağıma söz

vermek zorundaydım ve öyle de yaptım. Sonunda, kapatmama izin verdiler.

Yatağıma uzamp bana saatler gibi gelen bir süre boyunca tavana baktım. Los Angeles'ı bırakıp Londra'ya gidersem neler olabileceğini hayal ettim.

1

Nurse Ratched: Guguk Kuşu adlı 1975 yapımı filminden bir karakter, -çn

262

Bebeğimle birlikte ailemin Londra'daki dairesinde yaşamının nasıl olacağını düşündüm. Çocuğumun İngiliz aksanıyla büyüdüğünü düşündüm.

Ama en çok da Gabby'yi düşündüm.

Ve buradan ayrıldığımda özleyeceğim diğer her şeyi.

Çok geçmeden öğlen oldu ve Mark zile bastı.

Titrek ve gergin ellerimle kapıyı çabucak açtım. Gözümü korkuttuğu veya ona ne söyleyeceğimi bilmediğim için gergin değildim. Sonradan pişmanlık duyacağım bir şeyler söylemekten korktuğum için gergindim.

"Selam," dedi. Karşımda duruyordu; üzerinde kot pantolonla yeşil bir tişört vardı. Umduğum gibi yalnız gelmişti. Kolunun altında katlanmış koliler duruyordu.

"Selam," dedim. "İçeri gel."

Sanki buraya ait değilmiş gibi çekingen adımlarla içeriye girdi. "Kamyonet yarım saate burada olur," dedi. "Ufak bir şey kiraladım. Yeterli olur, değil mi? Fazla bir eşyam yok zaten."

"Doğru," dedim.

Bakışları yerdeki Şarlman'a kaydı. İkisi kelimenin tam anlamıyla birbirlerine rakipti. Ev ikisi için yeterince büyük değildi.

Mark gözlerini ovalayıp bana baktı. "Şey," dedi, "toparlanmaya başlasam iyi olur sanırım. İzninle."

Bu konuda benden çok daha huzursuz olduđu açıktı. Savunmasızlıđı beni rahatlatmıřtı. Piřmanlık duyan bir adama bađırma ihtimalim çok daha dūřuktū.

Kanepeye oturup televizyonu atımd. Mark buradayken rahat davranamazdım ama başında da beklemeye niyetim yoktu.

Nakliyeciler de çok geçmeden geldi ve Mark kapıyı açmaya koştu.

"Eve girip ıkacaksanız řarlman'ı yatak odama gōtūrebilirim," dedim.

Mark, "Harika olur," dedi. "Teřekkūrler." Adamlar içeri girdi, řarlmanTa ben ise odama geçtik.

272

Her nedense ađlamak istiyordum. Belki hormonlarım yū-zūndendi. Belki de Gabby'nin bunları yařamasını asla isteme-diđimdendi. Bilmiyordum. Bazen ađlamam, gūlmem veya hareketsiz kalmamın ardındaki gerçek nedenleri anlayamıyordum.

İşleri bittiğinde Mark kapımı çaldı. "Son koliyi taşıyorlar."

"Sūper."

Mark yere baktı. Sonra da bana. "Ūzgūnūm," dedi. "Artık bir deđer olmasa da."

"Pek yok," dedim. Belki de ona karřı hissedemeyeceđim affı dileyebilecek kadar kūstah olduđu için.

"Biliyorum," dedi. "Daha farklı olabilirdi."

"Yol yakırken konuyu kapatalım," dedim.

"Benden çok daha iyi birilerini bulacak," dedi. "Bunun Gabby açısından iyi bir şey olduğunu herkesten çok sen biliyor olmalısın."

"Ah, senden çok daha iyi biriyle karşılaşacağını elbette biliyorum," dedim. "Ama bu, bir ödleğ gibi davrandığın ve dürüst olmak yerine yalan söyleyip onu aldattığın gerçeğini değıştirmez."

Kendini savunmak için, "Hayatının aşkını bulduğunda aptalca şeyler yapabiliyorsun," dedi. Sanki dediklerini anlayabilecekmişim gibi. Ben ruh eşimle tanışmış mıydım sanki? Âşık olmak her şeyin mazereti olabilecekmiş gibi. "Jennifer'ı bu şekilde sevmek istemedim. Bunların olmasını istemedim. Ama biriyle o türden bir bağ kurduğunda, hiçbir şey sana engel olamıyor."

Âşık olmanın insanı akladığına inanmıyordum. Aşk ve savaşta her şeyin mubah olduğuna artık inanmıyordum. Aslında, aşkta gösterdiğin davranışların, karakterinden bağımsız olmadığını söyleyecek kadar ileri dahi gidebilirdim. Aslında âşıkken gösterdiğin davranışlar, tam olarak kişiliğini yansıtırdı. "Niçin beni iyi biri olduğuna ikna etmeye çalışıyorsun?"

"Çünkü sen Gabby'nin dinleyeceği tek kişisin."

"Ona karşı seni savunmayacağım."

273

"Bunu biliyorum..

"Ve daha önemlisi ne biliyor musun Mark? Sana katılmıyorum. Hayatının aşkıyla karşılaşmış olmanın sana yoluna çıkan her şeyi mahvetme yetkisi verdiğine inanmıyorum. Hayatlarının aşkı olduğunu düşündükleri

kişilerle karşılaşan ama başka birileriyle birlikte olan bir sürü insan var. Onlar yalancılığı kabullenip sorumluluklarından kaçmak yerine, birer yetişkin gibi davranıp doğru olanı yapıyorlar."

"Sadece, Gabby'nin asla onu incitmeyi istemediğimi bilmesini istiyorum."

Konuyu kapatması için, "İyi, tamam," dedim. Ama işin gerçeği, durum hiç de iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi.

Yaptığımız şeylerin öyle olmasını isteyip istemememiz önemli değildi. Bunun bir kaza veya hata olup olmaması önemli değildi. Her şeyin kadere bağlı olduğunu düşünmemiz bile önemli değildi. Çünkü kaderimiz nasıl olursa olsun, yine de yaptıklarımızın hesabını vermek zorundaydık. Yaşamımızın her gününde irili ufaklı bir sürü seçim yapıyorduk ve bu seçimlerin bir de sonuçları oluyordu.

Bu sonuçlarla, iyi ya da kötü, açıkça yüzleşebilmemiz gerekirdi. Böyle olmasını istemediğimizi söyleyerek onları silemezdik. Kader olsun olmasın, yaşamlarımız hâlâ seçimlerimizin sonuçlarıyla şekilleniyordu. Bu sonuçları üstlenmediğimiz takdirde, yaşamlarımızı da üstlenemeyeceğimizi düşünmeye başlıyordum.

Mark kapıya yöneldi, ben de peşinden gittim.

"O halde, sanırım bu kadar," dedi. "Sanırım artık burada yaşamıyorum."

Şarlman odadan çıkarak ona doğru koştu. Mark onu görünce ürkekleşti. Şarlman, belki de bu yüzden, Mark'm ayakkabısına işedi. Belki de bunun nedeni çiş pedlerini genelde kapıya koyuyor olmamızdı.

Sebebi her neyse, Şarlman'ın çömelip doğruca Mark'm üzerine işemesini izledim.

274

Mark tiksinti dolu bir yüz ifadesiyle bana baktı. Ben de gözlerimi ona dikerek karşılık verdim.

Arkasını dönüp kapıdan çıktı.

Gabby akşama doğru eve döndüğünde Şarlman'la birlikte kapıya koştuk. Onu, Şarlman'ın yaptıklarını anlatarak karşıladım.

Gabby derin bir kahkaha atarak, eğilip Şarlman'ı kucakladı.

Üçümüz de öylece durup bir süre boyunca güldük.

"Ailem Londra'ya taşınmamı istiyor," dedim. "Bebeği büyütmemeye yardımcı olacaklarını söylediler."

Gabby şaşkın gözlerle bana baktı. "Gerçekten mi?" dedi. "Sen ne düşünüyorsun? Gidecek misin?"

Ve o anda, daha önce hiç söylemediğim bir şey söyledim. "Hayır. Burada kalmak istiyorum." Sonra da aniden gülmeye başladım.

Gabby bana üç başlıymışım gibi baktı. "Bu kadar komik olan ne?"

Kahkahalarımın arasında, "Sadece, şimdiye kadar gerçekten sevdiğimi düşündüğüm tek adamla ilişkiyi berbat ettim. Çocuğumun adını bile öğrenmeyeceği evli bir adamla yatmamın sonucunda, kazara olan bir bebeğe hamileyim. Hayatımda ilk defa bu kadar kilo aldım. Ayrıca köpeğim hâlâ evin içine işiyor. Ama bir şekilde, buradaki hayatımı

seviyorum ve onu arkamda bırakmayı düşünemiyorum. İlk defa, onsuz yapamayacağım biri var hayatımda."

Gabby şüpheyle, "O ben miyim?" dedi. "Çünkü eğer değilsem, bu hikâye daha da tuhaflaşacak."

"Herhalde kanka," dedim. "Tabii ki sensin."

"Yaa, adamsın!"

275

Tabanın arka koltuğunda oturmuş, açık pencereden dışa

A

rıya bakıyordum. Şehrin içinden geçerken temiz havayı içime çekişirdim. Dışarıdan bakınca bir köpeğe benziyor olabilirdim. Ama umurumda değildi. Hastaneden çıktığıma öyle mutluydum ki. Gerçek dünyada olduğuma. Gün ışığını pencere camının filtresi olmadan görebildiğıime. Dünyadaki her şeyin kendine özgü bir kokusu vardı. Dışarısı yalnızca yeni biçilmiş çimen ve çiçek kokusundan ibaret değildi. Lokantalardan yayılan duman ve İtalyan restoranlarının sarımsak kokusu da vardı etrafta. Ve hepsine bayılıyordum. Bunun sebebi muhtemelen steril bir hastanede inorganik kokular arasında fazlasıyla vakit geçirmiş olmamdı. Ve belki de bir ay sonra bütün bu kokulardan şimdiki kadar hoşlanmayacaktım. Ama sorun değildi. Önemli olan şu ânın tadını çıkarmamdı.

Mark'm kırmızı ışıktaki durunca iç geçirmesi üzerine başımı pencereden ona doğru çevirdim. Arabanın içinin esrarengiz bir sessizliğe büründüğünü fark ettim. Eve yaklaştıkça Mark

daha da geriliyordu. Onu daha dikkatli izlediğimde, keyifsiz olduğunu fark ettim.

Gabby ona dönerek, "İyi misin?" diye sordu.

"Hmm? Ne? Hayır, yani evet, bir şeyim yok," dedi. "Yola odaklanmıştım sadece."

Ellerinin seğirdiğini görebiliyordum. Nefesinin kesildiğini duyabiliyordum. Ve bir şeyleri kaçırmış olabileceğimi düşünmeye başladım. Belki de onlarla birlikte yaşamamı istemiyordu, onlara yük olduğumu düşünüyordu.

276

Eğer öyleyse, Gabby'ye bu sorumluluğu almak istemediğini söylediyse, Gabby var gücüyle ona karşı çıkmış olmalıydı. Buna adım gibi emindim. Ve bunu bana asla yansıtmamış olmalıydı. Bundan da emindim. Yani onlara yük oluyor olmam ve bunun farkında bile olmamam kesinlikle mümkündü.

Eve geldiğimizde Mark arabayı sokağın yukarisına park etti. Kapının önündeki üç basamaklı merdivene benim için bir rampa eklemiş olduğunu gördüm. Arabadan indi ve bana yardımcı olmak için çabucak kapımda belirdi. Gabby daha yanıma gele-meden, Mark kapımı açtı.

"Ah," dedi. "Sandalyeyi getirmem lazım." Cevap vermeme fırsat tanımadan bagajı açtı ve tekerlekli sandalyeyi çıkarmaya başladı. Sandalye küt sesiyle yere indi. "Özür dilerim," dedi. "Düşündüğümde daha ağırmış."

Gabby sandalyeyi açmasına yardım etmek için onun yanma gitti. Mark'm, Gabby'nin dokunuşuyla irkildiğini gördüm.

Mark'ı huzursuz eden ben değildim. Gabby'ydi.

Gabby, "İyi olduğuna emin misin?" dedi.

"Hadi içeri girelim, olur mu?"

"Hmm, olur..."

İkisi sandalyeye oturmama yardım ettiler, sonra Mark arabadan çantalarını aldı. Gabby ön kapıya doğru ilerlerken ben de tekerlekleri iterek onun peşi sıra gittim.

Kapıyı açtığında ve üçümüz birlikte içeriye girdiğimizde, havadaki gerginlik neredeyse elle tutulacak kadar yoğunlaşmıştı. Ters giden bir şeyler vardı ve üçümüz de bunun farkındaydık.

Mark, "Duş kabinine bir oturak monte ettim ve sürgülü kapıyı söktüm. Onun yerine bir perde taktım. Kendi başına duş alman böyle daha kolay olur," dedi.

Benimle konuşuyor ama Gabby'ye bakıyordu. Nasıl uğraşlar verdiğini bilmesini istiyordu.

"Ayrıca tüm eşyalarını giriş kattaki ofise taşıdım. Misafir yatağını da oraya koydum, yani merdiven inip çıkman gerek-

277

meyecek. Yatağı da bel hizasına kadar alçalttım. Deneyebilirsin istersen."

Kıpırdamadım.

"Ya da sonra denersin."

Gabby ona yan bir bakış attı.

"Böylece yatağa oturup kalkarken pelvisini hareket ettirmek yerine sadece bacaklarını oynatabileceksin."

Gabby, "Mark, neler dönüyor?" dedi.

"Çift yönlü bir çağrı cihazı aldım. Yani yataktayken cihaza konuşursan Gabby seni duyup yanına gelebilecek. Yemek odasındaki masa da çok yüksekti, o yüzden bu sabah yere daha yakın başka bir masa getirttim. Tekerlekli sandalyedeyken masaya yetişebilesin diye."

Gabby şaşkınlıkla başını köşeden uzatarak masaya baktı. "Bu sabah mı yaptın bunu? Masamız nereye gitti peki?"

Mark derin bir nefes aldı. "Hannah, bize bir dakikalığına izin verebilir misin? Belki de yatağının yüksekliği iyi mi diye bir bakabilirsin."

"Mark, neler çeviriyorsun?" Gabby'nin sesi boğuk ve katıydı. İçinde en ufak bir esneklik veya sabır emaresi yoktu.

Mark yalvaran bir edayla, "Hannah," dedi.

"Tamam," diyerek uzaklaşmaya başladım.

Gabby sabrını yitirerek, "Hayır!" dedi. "Bir yerden bir yere zorlukla gidebiliyor zaten. Ondan odayı terk etmesini isteyemezsin."

"Sorun değil, gerçekten," dedim ama Mark hemen ardından ağzındaki baklayı çıkardı.

"Ben gidiyorum." Bunu söylerken yere bakıyordu.

Gabby, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Demek istediğim, senden ayrılıyorum."

Gabby'nin şaşkınlığı afallamaya dönüştü. Sanki yüzünün ortasına bir tokat yemiş gibiydi. Çenesi sarktı, gözleri irileşti,

başı hafifçe sağı sola sallanmaya başladı. Sanki duyduklarını algılayamıyormuş gibiydi.

278

Mark, onun sessiz sorularım yanıtlamaya başladı. "Biriyle tanıştım. Onun hayatımın aşkı olduğuna inanıyorum. Ve gidiyorum. İkinizin ihtiyaç duyabileceği her şeyi hazırladım. Hannah da iyi durumda. Evi ve eşyaların çoğunu sana bırakıyorum. Louis Grant evrakları hazırlıyor."

"Daha benimle konuşmadan avukatımızı mı aradın?"

"Ondan sadece beni başka birine yönlendirmesini istedim ama kendisi halledebileceğini söyledi. Arkandan iş çevirmek istememiştim."

Gabby gülmeye başladı. Mark bunu söylediğinde Gabby'nin gülmeye başlayacağını biliyordum. Mark'ın bu sözcükleri söyler söylemez, Sıçtık, keşke öyle söylemeseydim, diye düşünüp düşünmediğini merak ettim. Fena halde diğer odaya gitmek istiyordum ama sandalyenin gıcırdadığını ve bir odada üç kişi olduğumuzu biliyordum. Eğer birimiz ayrılırsa, diğer iki kişi bunu fark ederdi. Ayrıca, burada olduğumu hatırladıklarından pek emin değildim. Burada olmayarak, burada olduğuma dikkat çekmeyi asla istemezdim.

Gabby, "Dalga mı geçiyorsun benimle?" dedi.

Mark, "Üzgünüm," dedi. "Ama geçmiyorum. Sen duyduklarına alışınca, birkaç gün içinde daha etraflıca konuşuruz. Seni incittiğim için gerçekten çok üzgünüm. Amacım asla bu değildi. Ama başka birine âşığım ve bu durumda ilişkimizi sürdürmemiz bana hiç adil gelmiyor."

"Bilmediğim neler var?" dedi Gabby. "Daha geçen gün bebek yapmaktan bahsediyorduk."

Mark başını iki yana salladı. "Bu... bunu yapmam hataydı. Sadece... olmadığım biri gibi davranmaya çalışıyordum. Hatalar yaptım Gabrielle ama şimdi bunları telafi etmeye çalışıyorum."

"Hatalarını beni terk ederek mi telafi ediyorsun?"

"Bence bunu daha sonra konuşsak daha iyi olur. Şimdilik, giysilerimi ve diğer eşyalarımı yeni yerime taşıdım."

"Yemek masamı da mı aldın?"

279

"Hannah ve senin ihtiyacınız olan her şeye sahip olmanızı istedim, o yüzden masayı yeni evime götürüp size Hannah'mn durumuna daha uygun yeni bir masa aldım."

"O sakat falan değil Mark. Eninde sonunda yürümeye başlayacak. Masamı geri istiyorum."

"Böylesinin daha iyi olacağını düşünmüştüm. Galiba gitsem iyi olacak."

Gabby, bana saatler gibi gelen ama büyük olasılıkla otuz saniye olan bir süre boyunca ona baktı. Sonra da daha önce hiç görmediğim bir şekilde infilak etti.

"Evimden defol!" diye haykırdı. "Defol git buradan! Benden uzak dur!"

Mark kapıya yöneldi.

"Seninle hiç evlenmemem gerekirdi," dedi. Bunda ciddi olduğu çok açıktı. Hem de gayet ciddiydi. Sanki yeni aklına gelmiş gibi veya Mark'ın duygularını incitmek istediği için söylememişti bunları. Daha çok, sanki en büyük korkuları gözlerinin önünde can bulduğu için üzölmüş gibiydi.

Mark dönüp ona bakmadı. Kapıyı ardından açık bırakarak öylece çıkıp gitti. Bu ufacık hareketi bana son derece zalimce geldi. Çıkarken kapıyı kapatabilirdi. Böyle şeyler neredeyse içgüdüseldir, öyle değil mi? Kapıyı kapatmak gibi şeyler? Ama Mark öyle yapmadı. Kapıyı açık bırakarak, Gabby'yi onu kapamaya zorladı.

Ancak Gabby kapıyı kapamadı. Bunun yerine yere çömeldi ve ciğerlerindeki tüm havayı boşaltırcasına bir çığlık attı. Haykırışı derindi ve gırtlaktan geliyordu; çığlıktan çok bir homurtuyu andırıyordu. "Senden nefret ediyorum!"

Sonra orada olduğumu hatırlayarak, başını kaldırıp bana baktı.

Elinden geldiğince kendini toparlamaya çalıştı ama başarılı olduğunu söylemek zordu. Gözyaşları yüzünden süzölüyor, burnu akıyor, ardına kadar açılmış ağzından tükürükler fışkı-

280

rıyordu. "Gidip anahtarlarını alabilir misin?" dedi. Fısıldayarak konuşmuştu ama fısıldarken bile sesindeki tiksintiyi gizleyememişti.

Doğruca harekete geçtim. Tekerlekleri iterek ön kapiya çıktım ve rampadan aşıağıya indim. Mark arabasına biniyordu.

"Anahtar," dedim. "Evin anahtarı, şendeki."

"Sehpanın üzerinde," dedi. "Tapuyla birlikte. Evi ona devrettim." Bunu, sanki söyleyeceği ânın gelmesini beklediği bir sır gibi, fazladan ders aldığını öğretmenine söyleyen bir öğrenci edasıyla söylemişti.

"Tamam," dedim ve sandalyeyi çevirerek kapiya yöneldim.

"İyi olmasını istiyorum," dedi. "O yüzden evi ona devrettim."

"Tamam Mark," dedim.

"Epey değeriendi," dedi. "Evi kastediyorum. Ailem peşinata yardım etmişti, bense onu tamamen Gabby'ye bırakıyorum."

Yeniden Mark'a döndüm. "Ne dememi istiyorsun Mark? Altın madalya mı bekliyorsun?"

"Bu süreci olabildiğince kolay atlatması için elimden geleni yaptığımı anlamasını istiyorum. Ona değeri verdiğimi anlamasını istiyorum. Anlıyorsun, değeri mi?"

"Neyi anlıyor muyum?"

"Aşkın insanlara çılgınca şeyler yaptırabildiğini; bazen dışarıdan yanlış gibi görünse de, aslında doğruyu olanı yaptığını. Senin anlayacağını düşünmüştüm. Gabby'nin Michael'la olan ilişkin hakkında anlattıklarına bakılırsa."

Neredeyse beni yaşamımdan edecek bir trafik kazası geğirmemiş olsaydım, bu kısacık cümleden incinebilirdim. Geğtiğimiz haftayı kendi başıma ayakta durmaya ve

tekerlekli sandalye kullanmaya çalışmakla geirmemiş olsaydım, böyle boktan bir sebepten zlebilirdim. Ama Mark benim hakkımda çok yanlış düşünüyordu. Artık yaptığım yanlışların, bana yaşattığı hisler yüzünden mazur görülebileceğini düşünen biri değildim.

281

Bir hata yapmıştım. Ve o hata, beni bu âna getiren olaylar silsilesinin bir parçasıydı. Yaptıklarımın ne pişmanlık duyuyor ne de onları görmezden geliyordum ama bundan kesinlikle bir şeyler öğrenmiştim. O zamandan beri bymştm. Artık farklı biriydim.

Geçmişteki hatalarını ancak onları bir daha asla yapmayacağını biliyorsan bağışlayabilirdin. Bunları bir daha asla yapmayacağımı biliyordum. Bu yüzden Mark'ın sözcüklerinin beni es geçip rüzgâra karışmasına izin verdim.

"Git artık Mark," dedim. "Gabby'ye evi ona bıraktığını söylerim."

"Onu incitmeyi asla istememiştim." Arabanın kapısını açtı.

"Tamam," dedim ve arkamı döndüm. Tekerlekleri çevirerek rampayı tırmandım. Arabanın sokağı terk ettiğini duydum. Gabby'ye bunların hiçbirini sylemeyecektim. Evin tapusunu kendi de görebilir ve bir çıkarım yapabilirdi. Ona Mark'ın onu incitmek istemediğini sylemeyecektim. Bu çok saçma ve anlamsızdı.

Yaptığımız şeylerin öyle olmasını isteyip istemememiz önemli değildi. Bunun bir kaza veya hata olup olmaması önemli değildi. Her şeyin kadere bağlı olduğunu düşünmemiz bile önemli değildi. Çünkü kaderimiz nasıl olursa olsun, yine de yaptıklarımızın hesabını vermek zorundaydık. Yaşamımızın her gününde irili ufaklı bir sürü

seçimler yapıyorduk ve bu seçimlerin bir de sonuçları oluyordu.

Bu sonuçlarla, iyi ya da kötü, açıkça yzleşebilmemiz gerekirdi. Böyle olmasını istemediğimizi söyleyerek onları silemezdik. Kadere bağlı olsun olmasın, yaşıamlarımız hl seçimlerimizin sonuçlarıyla şekilleniyordu. Bu sonuçları stlenmediğimiz takdirde, yaşıamlarımızı da stlenemeyeceğimizi düşünmeye başılyordum.

Eve döndüğümde, Gabby'nin hl taşı kesilmiş bir halde yerde yatmakta olduğunu gördüm. Tavana bakıyordu. Gözyaşları yüzünden szlyor ve yerde minik birikintiler oluşturuyordu.

282

"Hayatımda böylesi bir acı yaşamamış olabilirim," dedi. "Ve sanırım hl şoktayım. Zamanla daha da kötüleşecek, değil mi? Acı daha da derine inecek, daha da keskinleşecek. Şimdi bile yeterince derin ve keskin."

Bana uzun zaman gibi gelen bir süredir ilk defa Gabby'ye yukarıdan bakıyordum. Gözlerine bakabilmek için kafamı eğmem gerekiyordu. "Bunu yalnız başına atlatmak zorunda değilsin," dedim. "Her bir ânında yanında olacağım. Senin için her şeyi yaparım, bunu biliyor musun? Bir yararı olur mu? Senin için dağları deleceğimi, denizleri ikiye ayıracağımı bilmenin bir yararı olur mu?"

Kafasını kaldırıp bana baktı.

Bir ayağımı yere koyarak ne eğildim. Ellerimi ne uzatarak yere dayamaya çalıştım.

Kütle merkezimi ona doğru iter ve yanma uzanmaya çalışırken Gabby, "Hannah, dur," dedi. Fakat henüz işin

tekniğine hâkim değildim. Henüz yeterince gücüm yoktu. Yere yuvarlandım. Canım yandı. Aslında epey canım yandı. Ama çantamda ağrı kesiciler ve yapmam gereken şeyler vardı. Bu yüzden dişimi sıktım. Tekerlekli sandalyeyi yolumdan çekerek sürünmeye başladım ve Gabby'ye ulaştım.

"Seni seviyorum," dedim. "Ve sana inanıyorum. Gabby Hudson'a inanıyorum. Onun her şeyi yapabileceğine inanıyorum."

Gabby bana minnetle bakarak ağlamaya devam etti. Kesik nefeslerinin arasında, "Çok utanıyorum," dedi. Nefesi kesilmek üzereydi.

"Şşşt. Utanılacak hiçbir şey yok. Baksana, tek başıma tuvalete bile gidemiyorum. Bu yüzden utanç duymaya hakkın yok."

Saniyenin sonsuzda biri kadar kısa bir süreliğine gülümsedi ve sonra yeniden ağlamaya başladı. Hıçkırıklarını duymak kalbimi acıtıyordu.

Elini avucumun içine alarak, "Elimi sık," dedim. "Dayanamayacağın kadar acı duyduğunda, elimi sık."

283

Tekrar ağlamaya başladı ve elimi sıktı.

Ve o anda, eğer acısının ufacık bir parçasını dahi alabiliyorsa, hayatımın şimdiye kadar olmadığı kadar büyük bir amacı olduğunu fark ettim.

Londra'ya falan taşınmayacaktım. Olduğum yerde kalacaktım.

Evimi bulmuştum. Ve orası New York, Seattle, Londra ve hatta Los Angeles dahi değildi.

Gabby'ydi.

284

O gece Gabby'yle birlikte Şarlman'ı uzun bir yürüyüşe çıkarmaya karar verdik. İlk başta sokağı dolanacaktık ama Gabby mahallenin dışına çıkmayı önerdi. Böylece arabaya atladık ve Los Angeles Sanat Müzesi'ne doğru yola çıktık.

Gabby, müzenin geceleri harika göründüğünü söyledi. Dışarısına karanlıkta parıldayan bir ışıklandırma sistemi kurulmuştu. Bana da göstermek istiyordu.

Sütlü çay almak üzere yol üstünde Coffee Bean'e uğradık. Benimki bitki çayıydı çünkü Gabby, hamile kadınların kafein almaması gerektiğine dair bir yazı okumuştı. Kafeinin aşırıya kaçmadan alındığında sorun yaratmayacağını söyleyen başka on tane makale vardı ama Gabby oldukça ısrarcıydı.

Müzenin birkaç blok ötesine park ederek Şarlman'ı yere indirdik ve yürümeye başladık. Hava serindi, güneş bu akşam erken batmıştı ve L.A. sokakları bir pazar akşamına göre epey sessizdi.

Gabby, Mark'tan bahsetmek istemiyordu. Ben de bebekten bahsetmeye pek istekli değildim. Son zamanlarda tek yaptığımız Mark veya bebekten konuşmaktı sanki. Bu yüzden, bir değişiklik yapıp liseyi anmaya karar verdik.

Gabby, "Lise birdeyken Will Underwood'dan hoşlanıyordun," dedi. Bunu söyledikten sonra çayını yudumladı. Ona baktığımda gözlerinde haylaz bir parıltı yakaladım. Doğruydı, gerçekten de Will Underwood'dan hoşlanıyordum

ama Gabby, o isimden bahsettiği anda yerin dibine gireceğimin de farkındaydı. Biz lise bire giderken Will Underwood birinci sınıflarla

285

çıkan banal bir son sınıf öğrencisiydi. Lise bire giderken, birinci sınıftaki kızlara ilgi duyan erkeklerde bu kadar sevimsiz ve itici olan şeyin ne olduğunu anlayamıyordunuz. Ben de bu yüzden, Will Underwood'un beni fark edeceğini umuyordum. O kızlardan biri olmak istiyordum. Will şimdilerde buradaki yerel radyoların birinde cinsel içerikli programlar yapan bir DJ'di. Ve striptizcilerle çıkıyordu.

Kendime gülerek, "Hiçbir zaman iyi bir zevkim olduğunu iddia etmedim," dedim ve sonra karnımı işaret ettim. "Babasız bebeğim bunu kanıtlıyor."

Gabby güldü. "Ethan iyi parçaydı ama," dedi. "Ethan'ı seçerek akıllı davrandın."

Yürümeye devam ettiğimiz sırada, "İki kez," diye hatırlattım. Şarlman tasmayı çekiştirerek bizi bir ağacın yanına götürdü. Ağaca gelince durakladık.

Gabby, "Açıkça görülüyor ki ben de seçimler konusunda senden pek farklı değilim," dedi. Boşanıyor veya bir bebek taşıyorsanız, bundan konuşmamak gibi bir seçeneğinizin olmadığını fark ettim. Yaptığınız her şeye gölge düşürüyordu bu gibi durumlar. Onlardan bahsetmek zorundaydım; bahsetmediğiniz anlarda bile. Gerçi bu o kadar kötü bir şey olmayabilirdi. Belki de önemli olan şey, sizi dinleyecek birilerinin olmasıydı.

Şarlman ağacın dibine işedikten sonra çişini örtmek için çimleri tırmalamaya başladı. Bu Gabby'nin en sinir olduğu

şeylerden biriydi; güzelce düzenlenmiş çimleri severdi çünkü.

"Şarlman, hayır," dedi. Şarlman, Gabby'yi mutlu etme umuduyla durup ona baktı. Gabby, "Aferin kızıma," dedikten sonra bana döndü. "O kadar akıllı ki. Köpeklerin bu kadar akıllı olabileceğini biliyor muydun?"

Söylediklerine güldüm. "Akıllı falan değil," dedim. "Bu sabah gidip doğruca duvara tosladı. Sadece onu seviyorsun ve akıllı olduğunu düşünmek hoşuna gidiyor. Tozpembe gözlükler, falan filan."

286

Gabby başını yana eğerek Şarlman'a baktı. "Hayır," dedi. "Gerçekten akıllı bir köpek. İçime doğuyor. Anlayabiliyorum. Yani evet, onu seviyorum. Her santimini seviyorum. Şimdiye kadar bu köpek olmadan nasıl yaşamışım bilemiyorum gerçekten. Mark hayatımdaki tüm güzellikleri mahvetmiş."

Mark'ın hayattaki tüm güzellikleri mahvetmediği açıktı ama ona karşı çıkmadım. Öfke de iyileşme sürecinin bir parçasıydı. "Evet," dedim. "Şey, aslında, bir zamanlar erkekler konusunda iyi bir zevkin vardı. Lise yıllarımız boyunca Jesse Flint'e tutulmuştun, hatırlıyor musun? Peki ya son sınıfı hatırlıyor musun? Tek seferlik bir randevuya çıkmıştınız."

Gabby, "Ah, Tanrım!" dedi. "Jesse Flint! Jesse Flint'i nasıl unutabilirim? Hayallerimin erkeğiydi gerçekten. Bugün bile hayatımda tanıştığım en çekici erkek olduğunu düşünüyorum."

Güldüm. "Ah, yapma şimdi! Ufak tefek bir şeydi. Senden uzun olup olmadığından bile emin değilim."

Başıyla onayladı. "Aa, evet, uzundu. Benden iki buçuk santimetre kadar uzundu ve mükemmeldi. Ama randevumuzdan bir gün sonra o aptal Jessica Campos ona geri döndü ve üniversiteden sonra bir baktım ki evlenmişler. Gençliğimin en büyük trajedisidir."

"Onu aramalısın," dedim.

"Jesse Flint'i mi? Ne diyeyim? 'Hey Jesse, evliliğim bitmek üzere. Hatırlıyorum da, on yedi yaşındayken seninle güzel bir akşam geçirmiştik. Jessica nasıl?'"

"Onlar boşandılar, hem de iki sene kadar önce."

Gabby olduğu yerde durarak, "Ne?" dedi. "Artık Jesse ve Jessica çifti diye bir şey yok mu yani? Ben neden bilmiyorum bunu?"

"Biliyorsun sanmıştım. Facebook'ta görmedin mi?"

"Boşandı mı yani?"

"Evet, yani belki boşanmanın nasıl bir his olduğunu falan konuşabilirsiniz."

287

Tekrar yürümeye başladı. Şarlman'la ben de onunla birlikte yola koyulduk. "Utanç verici bir şey duymak ister misin?"

"Neymiş?"

"Evlendiğim gün Jesse'yi düşünmüştüm. Ne kadar açması, değil mi? Kilisede yürürken, özellikle, Jesse Flint çoktan evlendi bile. Demek onunla olmak kaderimde yokmuş, diye

düşünmüştüm. Öyle düşünmek, verdiğim karar hakkında daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Sanırım, Mark'm karşıma çıkabilecek en iyi seçenek olduğunu falan düşünmüş olmalıyım."

Kendime engel olamadım. Gülmeye başladım. "Sanki aslında kahvaltılık gevrek olarak Count Chocula istiyormuşsun ama son paketi başkaları almış ve geriye yalnızca Cheerios kalmış da, sen de kendi kendine, 'İyi madem, demek ki kaderimde Cheerios varmış,' demişsin gibi."

Gabby, "Mark kesinlikle Cheerios," dedi. Ama bunu şaka yollu değil, sanki aklını başmdan alan bir Zen bilmecesiymiş gibi söylemişti. "Hatta ballı çeşidi bile değil. Sade, kalp dostu Cheerios."

"Peki," dedim. "Yani günün birinde, hazır olduğunda, muhtemelen uzak gelecekte bir yerde, Count Chocula'yı aramalısın."

"Durup dururken mi?"

"Evet," dedim. "Durup dururken."

"Durup dururken," diye tekrarladı.

Biraz daha yürüdük, sonra Gabby uzun sıralar halinde dizilmiş ışıkları işaret etti.

"İşte sana anlattığım Urban Light ışık heykeli buydu," dedi.

Heykele biraz daha yaklaşıp tam karşısında, yolun diğer tarafında durduk. Geniş bir görüş açım vardı.

Sanki bir film setine aitmişe benzeyen eski moda sokak lambalarından oluşuyordu. Sıralı sütunlar halinde titizlikle bir araya dizilmiş lambalar göze oldukça hoş geliyordu. Bu

yapının ardındaki mesajı tam olarak anlayabildiğimden pek emin değildim. Sanatçının ne söylemek istediğini bilemiyordum. Ama

288

çarpıcı olduğu bir gerçektir. Ve hayattaki güzel şeylerden illa ki bir anlam çıkarmaya çalışmamayı öğreniyordum. Hâlâ görebili-yorken, güzel şeylerin tadım çıkarmayı. Ne anlama geldikleri ve biraz sonra neler olacağı hakkında endişelenmemeyi.

Gabby, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Çok güzeller, değil mi?"

"Evet," dedim. "Hoşuma gitti. Heykelde sanki umut dolu bir şeyler var."

Ardından, geldiğimiz yöne geri dönüp arabaya doğru yürümeye başladık.

Gabby'ye dönüp, "Bir gün harika biriyle karşılaşacaksın," dedim. "Öyle hissediyorum. Sanki doğru yöne gidiyoruz gibi."

"Ciddi misin?" dedi. "Yani, bütün işaretler aksi istikameti gösteriyor da."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bence her şey olması gerektiği gibi ilerliyor."

289

Sabahın erken saatleriydi ve Gabby'yle ben dün akşamdan beri yerde uzanmış yatıyorduk. Güneş, bulutların arasından henüz çıkmıştı ve pencereye, oradan da doğrudan gözlerime ulaşıyordu. Artık günler erkenden ağarıyordu.

"Uyanık mısın?" diye fısıldadım. Eğer uyuyorsa, uyumaya devam etmesini istiyordum. Ama eğer uyanıksa, ayağa kalkıp çişe gitmeme yardımcı olması gerekiyordu.

"Evet," dedi. "Bütün gece doğru düzgün uyuyamadım."
"Beni uyandırabilirdin," dedim. "Seninle uyanık kalırdım." "Biliyorum," dedi. "Kalacağını biliyorum."

Başımı ona doğru çevirip, kollarımla kendimi iterek gövdeyi yukarıya kaldırdım ve oturur pozisyona geçtim. Vücudum gergindi; hastanede kaldığım günlerde olduğundan çok daha gergindi.

"Çişim geldi," dedim.

Gabby, "Tamam," diyerek yavaşça ayağa kalktı. Beceriksizce ve yavaşça olsa da kalktı. Şimdi gözlerinin kızardığını, yanaklarının kırmızı lekelerle dolu, cildininse sarı ve solgun olduğunu görebiliyordum. Hiç iyi değildi. Sanırım bu kadar beklenen bir şeydi.

"Eğer beni kaldırıp yürütecimi getirirsek kendi başıma halledebilirim," dedim. "Kendim yapmak istiyorum."

Gabby, "Tamam," diyerek, dün kapının yanına bıraktığımız yürüteci getirdi. Bacaklarını açarak sabitledi ve önüme koydu. Sonra kollarını benimkilerin altından geçirerek beni kaldırdı. Ayağa kalkmak kulağa çok basit geliyordu. Ama inanılmaz zordu. Neredeyse tüm ağırlığımı Gabby taşıyordu. Bu durum onun

290

için de pek kolay sayılmazdı. Benden çok daha ince yapıydı çünkü. Ama bir şekilde becermişti. Beni yürütece yasladı ve sonra bıraktı. Gabby'nin sayesinde şimdi kendi başıma ayakta durabiliyordum.

"Tamam," dedim. "Şimdi üç ya da altmış dakikalık bir vakti olabilir. Tuvalete düşmeyi başarabilirsem diye."

Gülmeye çalıştı ama içinden gelmiyordu. Yavaşça hareket ederek, adım adım tuvalete yöneldim. "Yardım istemediğine emin misin?" diye sordu.

Arkamı dönmedim bile. "Hallettim," dedim. "Sen sadece kendine mukayyet ol."

Banyo sanki milyonlarca kilometre uzakta gibiydi ama her seferinde minik, ihtiyatlı adımlar atarak nihayet oraya ulaştım.

Sonra oturma odasına geri döndüm. Biraz üşümüştüm, o yüzden neredeyse ayak sürüyerek, Gabby'nin hastaneden eve getirdiği eşyalarımın yanına yöneldim. Çantanın içini karıştırarak hırkamı aramaya koyuldum. Nihayet hırkamı bulup çantadan çekerek çıkardım ama yere bir zarfın düştüğünü fark ettim. Ön tarafında sadece "Hannah" yazıyordu. El yazısını tanıımıyordum ama kime ait olduğunu biliyordum.

Hannah,

Bakımını başka bir hemşireye devrettiğim için çok üzgünüm. Sana bakmaya devam edemem. Seninle vakit geçirmek benim için büyük bir zevk ve iş arkadaşlarım bunu ufaktan fark etmeye başlıyorlar.

Bunu bildiğinden eminim ama herhangi bir hemşirenin, hastasıyla kişisel bir ilişki kurması, hangi boyutlarda olursa olsun, profesyonellikten alabildiğine uzak. Seninle kişisel iletişim bilgilerimi paylaşmam yasak. Taburcu edildikten sonra seninle iletişime geçmem de yasak. Eğer sokakta karşılaşırsak, sen önce davranmadığın sürece sana selam vermem bile yasak.

Bu yüzden işimden olabilirim.

291

Bu mesleğın, bu işin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatmama gerek yoktur sanırım.

Kuralları çiğnemeyi düşündüm. Sana telefon numaramı vermeyi düşündüm. Veya şeninkini almayı. Ama mesleğimi, yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeye kalkışamayacak kadar çok seviyorum.

Bu mektubu, keşke başka koşullar altında tanışsaydık demek için yazıyorum.

Belki günün birinde, aynı anda aynı yerde bulunuruz. Belki senin hasta, benimse hemşire olmadığım, yalnızca iki insan olduğumuz bir ortamda yeniden karşılaşırız.

Eğer karşılaşırsak, umarım bana selam verirsin. Böylece ben de sana selam verip senden bir randevu isteyebilirim.

Sevgiler,

Henry

Kanepeden, "Evi bana bırakmış," sözcüklerini duydum. Mektubu çantama tıkıştırıp arkamı döndüm. Gabby sehpaye bakarak ağılıyordu. Elinde evin tapusu vardı.

"Evet," dedim.

"Peşinatı onun ailesi ödemişti. Mark'ın birikiminin büyük çoğunluğu da ev taksitine gitti."

"Evet."

"Kendini kötü hissediyor," dedi. "Ne kadar berbat bir şey yaptığını biliyor ama yine de yapmaktan vazgeçmiyor. İşin en tuhaf yanı da burası. Mark hiç böyle yapmazdı."

Yürütecı kanepenin önüne koyup yavaşça oturdum. Bir süreliğine bu kanepeden kalkmayacağımızı umuyordum çünkü otururken tüm enerjimi harcamak zorunda kalmıştım.

Gabby bana baktı. "Onu gerçekten seviyor olmalı."

Ona bakıp kaşlarımı çattım. Elimi sırtına koydum. "Bu, yaptıklarını temize çıkarmıyor," dedim. "Zamanlamasını, bencilliğini."

292

"Evet. Ama..."

"Ama, ne?"

"Burada kalmak dışında her şeyi yaptı."

Elini tuttum.

Gabby, bana on yıl öncesi gibi gelen dün sabahki düşüncelerimin aynılarına kapılarak, "Belki içinde o kadınla ilgili bir his vardır," dedi. "Belki de gözünden anlamıştır."

Buna ne cevap vereceğimi bilemediğim için sustum.

"Onun benim için doğru erkek olduğundan asla emin olamamıştım. Senin geçen günkü sorularına cevap verirken, gerçek ve tatsız düşüncelerimin üzerini şekerle kaplıyormuşum gibi hissetmişim. Aslında Mark'm sadece akıllıca bir seçim olduğunu düşünüyordum. Uzun zamandır birlikteydik ve yapmamız gereken şeyin evlenmek olduğu

açıktı. Ama o gözünden anlama ânını hiç yaşamadım. Öte yandan sen," dedi bana bakarak, "bunu hissediyorsun."

Söylediklerini savuşturdum. "Eskiden hissediyordum. Uzun zaman boyunca Ethan hakkında böyle hisler besledim. Şimdi de Henry hakkında öyle hissediyorum. Demek istediğim, birden fazla kişi hakkında böyle düşünüyorsan, belki de hislerin geçersizdir."

"Ama ben şimdiye dek hiç öyle hissetmedim. Onun hakkında. O da benim hakkımda böyle hissetmedi. Belki de o kadına karşı bu tür hisler besliyordun Bunu düşünmek beni rahatlatıyor," dedi. "Beni, hayatının kadınıyla tanıştığı için terk ettiğini düşünmek."

"Bu seni neden rahatlatıyor?" Bunun onu nasıl olup da rahatlattığını anlayabilmem mümkün değildi.

"Çünkü ben onun ruh eşi değilsem, o da benimki değil demektir. Gelecekte beni bekleyen birileri var demektir. Mark kendi ruh eşini bulduysa, ben de kendi ruh eşimi bulabilirim demektir."

"Ve bu seni rahatlatıyor mu?"

293

Başparmağıyla işaretparmağını neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştırdı. "Azıcık. O kadar az ki neredeyse yok gibi."

"Çıplak gözle görülemeyecek kadar yani."

"Ama yine de rahatlatıyor işte."

Gabby tüm bunları sindirirken sırtını biraz daha sıvazladım.

"Dün kimi düşündüm biliyor musun? O his hakkında konuşuyorken? Öyle hislere kapılmamı sağlamış olabilecek tek kişiyi."

"Kimi?"

"Jesse Flint."

"Lisedeki mi?"

Başını salladı. "Evet. Şu Jessica Campos denen kızla evlenmişti. Ama, bilemiyorum, o zamana kadar hep aramızda bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm."

"Boşandılar onlar," dedim. "Birkaç yıl olmuştur. Facebook'ta görmüştüm."

"Al işte," dedi. "Şu kadarcık bir şey bile, günün birinde bana Henry'nin sana hissettirdiklerini hissettirebilecek biriyle karşılaşacağım konusunda umut veriyor."

Ona gülümsedim. "Daha iyi biriyle karşılaşacaksın, görürsün bak. Şuraya kalıbımı basarım."

"Henry'yi bulmak zorundasın," dedi. "Sence de öyle değil mi? Ne yapacağız? Henry'yi nasıl bulacaksın?"

Ona mektuptan bahsedip omuz silktim. "Bulamayabilirim. Ama sorun değil. Eğer bir ay önce benim bir trafik kazası geçireceğimi, senin de Mark tarafından terk edileceğini söyleseydin, her şeyin düzeleceğine beni hayatta ikna edemezdin. Ama trafik kazası geçirdim, Mark seni terk etti ve... hâlâ ayaktayız. Şey, sen ayakta durabilirsin yani, ben oturuyorum. Ama hâlâ hayattayız. Değil mi? Hâlâ iyi durumdayız."

"Gerçi epey boka sarmış durumdayız Hannah."

"Ama iyiyiz, değil mi? Hayat devam ediyor, değil mi? Hâlâ gelecekten umudumuz yok mu?"

"Evet." Ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Var."

294

I

"Bu yüzden endişelenmekle pek vakit harcamayacağım," dedim. "Elimden gelenin en iyisini yapacak ve hayatta yapmamız gereken şeyler varsa, sevmemiz gereken insanlar varsa, onları mutlaka bulacağımızı varsayarak yaşayacağım. Her şey zamanla. Gelecek o kadar öngörülemez ki, plan yapmaya çalışmak asla girmeyeceğin bir sınava hazırlanmak gibi. Şu anda iyiyim. Seninleyim. Buradayım. Los Angeles'tayım. ikimiz de yeterince sessiz olursak, dışarıda ötüşen kuşları duyabiliyoruz. Birkaç saniyeliğine odaklanırsak, köşedeki Meksika restoranından gelen soğan kokusunu duyabiliyoruz. Şu anda gayet iyiyiz. Bu yüzden tam şu andaki isteklerim ve ihtiyaçlarıma odaklanacak ve geleceğin kendi başının çaresine bakacağına sonsuz şekilde güveneceğim."

Gabby, "Nedir o halde?" diye sordu.

"Ne nedir?"

"Tam şu anda hayattan istediğin?"

Ona bakıp gülümsedim. "Tarçınlı çörek."

ÜÇ HAFTA SONRA

Artık hamileliğin ikinci üç aylık dönemine girmiştim. Daha tombul görünecek kadar kilo almıştım ama henüz hamile olduğum çok belli değildi. Bira göbeğim varmış gibi görünüyordum. Bir ev büyüklüğüne ulaştığımda halimden yakınacağım kesindi ama en azından egomu tatmin etmek için bu dönemin en kötüsü olduğunu düşünmeye meyilliydim. Bazı günlerde kendimi iyi hissediyordum. Bazı günlerde ise sırt ağrısıyla boğuşuyor ve öğlen yemeğinde tam üç tane sandviç yiyordum. Gıdımın iki kat olduğuna kendimi inandırmıştım. Gabby öyle olmadığını söylüyordu ama öyleydi işte. Aynaya baktığımda bunu açıkça görebiliyordum. Çenem şuradaydı, onun hemen altındaysa ikinci çenem duruyordu.

Gabby doktor randevularım ve doğum kurslarıma benimle birlikte geliyordu. Hepsine değil ama çoğuna gelmişti. Ayrıca gebelikle ilgili kitapları benimle birlikte okuyor ve neler yapacağım üzerine kafa yoruyordu. Normal doğum mu yapacaktım? Hazır satılan bebek bezleri yerine yıkanabilen bezlerden mi kullanacaktım? (içgüdülerim bu konuda üst üste hayır deyip duruyordu.) Yanımda birilerinin olması harika bir duyguuydu. Bunu başarabileceğime olan inancımı artırıyordu.

Kendime gerçekten inanmaya başlıyordum. Elbette tüm bunlar oldukça korkutucuydu ve bazen yorganın altına kıvrılıp asla dışarı çıkmamayı düşünebiliyordum. Ama şimdiye dek kendi-

me ait bir aile, bir yaşam arayışında olmuştum ve artık ikisini de bulduğumu hissediyordum. Alışılmadık yerlerde yaşarken bile, fark ettiğimden çok daha büyük bir yaşam amacına ve gerçek bir aileye sahip olduğumu daha önce hiç bu kadar açık seçik hissetmemiştim.

Artık bu şehirden ayrılıp daha iyi bir hayata doğru yelken açmaya hevesli değildim. Çünkü daha iyi bir hayat ve gidebileceğim daha iyi bir şehir yoktu. Buraya kök salmışım. Burada bir destek sistemim vardı. Benim artık bir yer seçip oraya yerleşmemi isteyen birileri vardı.

Annemle babam Londra'ya, onların yanına taşınmayacağımı öğrendiklerinde hayal kırıklığına uğramışlardı ama kararına teslim olmaya karar verdikleri anda, bebek doğacağı zaman Sa-rah'yla birlikte L.A.'e gelmeyi teklif ettiler. Onlar gelip beni ziyaret edeceklerdi. Bizi.

Kısa zaman önce Carl'ın ofisinde çalışmaya başlamıştım ve bu benim için büyük ölçüde istikrar sağlayan, aydınlatıcı bir deneyim olmuştu. Ofiste her gün çocukları hasta olan, yeni doğmuş bir bebekleri olan veya bir sebepten endişeye kapılmış anne babaları görüyordum. Bu ailelerin çocuklarını ne kadar sevdiklerini, onlar için neler yapabileceklerini, onların mutlu ve sağlıklı olmaları için ne kadar ileriye gidebileceklerini görüyordunuz. Bu, benim için nelerin gerçekten önemli olduğunu, neler için her şeyimi verebileceğimi düşündürüyordu; yalnızca bir arkadaş veya ebeveyn olarak değil, aynı zamanda bir insan olarak.

İşimi o kadar sevmiştim ki uzun dönemli olarak bir pediatri kliniğinde çalışmayı düşünmeye başlamıştım. Elbette bütün bunlar benim için çok yeniydi ama en son ne zaman bir iş konusunda bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyordum. Çocuklar ve aileleriyle çalışmayı sevmiştim. İnsanlara

korkutucu, yeni veya can sıkıcı olabilecek konularda yardımcı olmak hoşuma gidiyordu.

O yüzden bu sabah Gabby, Şarlman'ı veterinerine götürdüğünde, Google'da hemşirelik okullarına bakarken bulmuştum ken-29 7 dimi. Yani, bir mesleğe sahip olmak, hemşirelik okuluna gitmek, çocuk sahibi olmak kulağa alabildiğine saçma geliyordu ama bunun beni durdurmasına izin vermeyecektim. Yoluma bakacaktım. Bunu gerçekleştirebileceğim bir yol var mı diye bakacaktım. Bir şey istediğinde böyle yapman gerekirdi. Seni engelleyecek sebepler değil, istediğinin gerçekleşmesini sağlayacak sebepler aramalıydın. Bu yüzden isteklerimin gerçekleşmesini sağlayacak yolları arayıp bulacaktım.

Bölge üniversitesindeki önlisans programına bakarken telefonum çalmaya başladı.

Arayan Ethan'dı.

Bir an için tereddüt ettim. O kadar uzun bir süre boyunca tereddüt ettim ki ben cevaplamaya karar verene kadar arama çoktan sonlanmıştı.

Taş kesilmiş bir halde telefona bakakaldım, sonra birden onun sesini duydum.

"Evde olduğunu biliyorum," diyerek bana takıldı. "Araban kapının önünde duruyor."

Kafamı girişe doğru çevirdim ve kapının üzerindeki cam bölmeden Ethan'ın saçıyla alnını gördüm.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken, "Telefona yetişemedim," dedim.

Bir yanımda kapıyı açmak istemiyordu. Son zamanlarda, bu bebeği tek başıma büyüteceksem, çocuğum üniversiteye gidene ve ben de ellili yaşlara merdiven dayayana dek yalnız başıma kalmalıyım diye düşüncelere kapılıp duruyordum. Bazen, uykusuz geçen gecelerde, orta yaşlı bir Ethan'ın gelecek yıllarda kapımı çaldığını hayal ediyordum. Beni sevdiğini ve artık bensiz yaşayamayacağını söylüyordu. Ben de ona aynı şekilde hissettiğimi söylüyordum. Ve hayatlarımızın ikinci yarısını birlikte geçiriyorduk. Kendime birden çok kez zamanlamayı tutturacağımızı söylemiştim. Bu sözcükleri kendime o kadar fazla kez söylemiştim ki buna inanmaya başlamıştım.

298

Şimdi ise, Ethan'ın kapının diğer tarafında olduğunu bilirken, yaptığım şey çok yanlış geliyordu. Bu durum yeni planımın bir parçası değildi.

"Kapıyı açacak mısın?" diye sordu. "Yoksa benden o kadar mı nefret ediyorsun?"

"Senden nefret etmiyorum," dedim. "Hem de hiç nefret etmiyorum." Elim kapı kolundaydı ama bileğim bir türlü dönmüyordu.

"Ama kapıyı açmayacak mısın?"

Nezaket kuralları gereğince kapıyı açman gerekirdi. Normalde öyle yapılırdı. "Hayır," dedim ve sonra kapıyı aslında neden açmak istemediğimin farkına vardım. Yapılacak en iyi şey bunu Ethan'a söylemektir. "Seni görmeye hazır değilim," dedim. "Sana bakmaya da."

Bir süreliğine sessiz kaldı. O kadar sessizdi ki gittiğini düşünmeye başladım. Sonra konuştu. "Benimle konuşmaya ne dersin? Sorun olur mu? Sadece konuşsak?"

"Öyle olur," dedim.

"O halde rahat bir yere otur," dedi. "Biraz zaman alabilir." Saçının görüş alanımdan kaybolduğunu gördüm ve kapının önündeki sahanlığa oturduğunu fark ettim.

"Tamam," dedim. "Dinliyorum."

Tekrar sessizleşti. Ama bu sefer, gitmediğini biliyordum. "Senden ayrıldım," dedi.

"Şey, bundan pek emin değilim. Sana pek fazla seçenek bırakmadım. Hamileyim sonuçta."

"Hayır," dedi. "Lisedeyken."

Gülümseyerek başımı iki yana salladım ama sonra beni göremediğini hatırlayıp, beklediği sözlü tepkiyi verdim. "Hadi canım, ciddi misin?"

"Sanırım bunu senin üzerine yıkmak istedim çünkü o zamanlar daha farklı davranmış olsaydım bütün bu olanları engelleyebileceğimi itiraf etmek istemedim."

299

"Neyi engelleyebileceğini? Hamile olmamı mı?" Hamileliğimin engellenmiş olmasını istemezdim. Hayatın beni getirdiği noktayı seviyordum ve Ethan'm bununla başa çıkamıyor olması benim sorunun değildi.

"Hayır," dedi. "Bunca yılımı sensiz geçirmemi."

"Ha," dedim.

"Seni seviyorum," dedi. "Seni baloda gördüğüm ve bana We-ezer dinlediğini söylediğin andan beri seviyorum."

Güldüm ve yavaşça yere oturdum.

"Ve seninle evleneceğimi zannettiğim için senden ayrıldım."

"Ne demek istiyorsun?"

"On dokuz yaşında ve üniversite birinci sınıftaydım. Kendi kendime, evleneceğim kızla daha şimdiden tanıştım bile, dedim. Bu beni korkuttu, anlıyor musun? Bundan sonra asla başka biriyle sevişmeyeceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Asla başka bir kızı öpmeyecektim. Ne kadar istesem de, okuldaki arkadaşlarımın yaptıklarını asla yapmayacaktım. Çünkü seninle çoktan tanışmıştım. Hayallerimdeki kızla çoktan tanışmıştım. Ve üniversiteli olmanın getirdiği bir aptallık anında, bunun kötü bir şey olduğunu düşündüm. Bu yüzden seni bıraktım. Ve doğrusunu söylemem gerekirse, kulağa tam bir pislik davranışı gibi gelse de, her zaman seni geri kazanacağımı düşündüm. Senden ayrılıp gençlik eğlencelerine dalabileceğimi, işim bittiğinde ise seni geri alabileceğimi düşündüm. Bu gibi şeylere saygı göstermen gerektiği aklımın ucundan dahi geçmedi."

"Bunu bilmiyordum," dedim.

"Bilmediğini biliyorum çünkü sana hiç anlatmadım. Ve sonra tabii ki o aptal üniversite hayatını istemediğimi fark ettim ama Noel'de sana bunları anlatmaya geldiğimde, başkasıyla çıkıyordun. Bütün suç bendeydi ama ben, seni suçladım. Ve senin için mücadele etmem gerekirdi ama bunu yapmadım. Kendimi reddedilmiş hissediyordum ve bu yüzden başkasına yöneldim."

"Üzgünüm," dedim.

"Hayır," dedi. "Senin üzülmene yersiz. Ben üzgünüm. Sürekli korkup kaçtığım için üzgünüm. Ne istediğimi biliyorum ama bunu elde etmek için yapmam gerekenlerden korkuyorum. Daha büyüğüne sahip olabilmek için ufak tefek şeyleri kurban ettiğini zanneden aptalın tekiyim. Seni seviyorum Hannah. Hayatımda kimseyi sevmemişim kadar. Ve seni tekrar kazandığımda, hiçbir şeyin yolumuza çıkmasına izin vermeyeceğimi söylemişim."

Beni göremeyeceğini bildiğim halde başımı salladım.

"Ama ne yaptım? İlk tehlike sinyalinde korkup kaçtım."

"O kadar basit değil Ethan. Yeniden bir araya geldik ve iki hafta sonra sana başka bir adamın bebeğine hamile olduğumu söyledim. Bunlar istisnai durumlar."

"Bilemiyorum," dedi. "Konu buraya geldiğinde, istisnai durumların geçerli olduğundan emin değilim."

"Kendin söyledin," dedi. "Bazen zamanlama doğru değildir."

"Artık buna da inandığımdan emin değilim," dedi.

"Zamanlama yalnızca bir bahane gibi geliyor bana. İstisnai durumlar da öyle. Eğer birini seviyorsan, onu birlikte geçireceğiniz hayatın sonuna kadar mutlu edebileceğine inanıyorsan, hiçbir şeyin seni durdurmasına izin vermemelisin. O kişiyi olduğu gibi kabul edip sonuçlara katlanmayı göze almalısın. İlişkiler hiçbir zaman düzenli ve mükemmel değildir. Karmakarışıktır, kusurludur ve neredeyse onu yaşayan iki kişi dışında hiç kimseye anlam ifade etmez. Böyle düşünüyorum ben. Bence birini gerçekten seviyorsan, ilişkinin getireceği koşulları da kabullenmelisin, onların ardına saklanmamalısın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, seni seviyorum ve seninle olmak istiyorum. Sen de benimle olmak istiyorsan, beni hiçbir şeyin durdurmasına izin vermeyeceğim. Ne zamanlama ne bebekler, hiçbir şey. Eğer bunu istiyorsan, benimle olmak istiyorsan, seni her nasıl alabiliyorsam öyle kabul edeceğim. Seni olduğun gibi seveceğim. Ve tek bir parçanı dahi değiştirmeye çalışmayacağım."

301

"Ethan, sen ne dediğini bilmiyorsun."

"Gayet iyi biliyorum/' dedi. Sırtımı kapıya dayamış olduğum için, Ethan'ın ayağa kalktığını hissettim. Ben de onunla birlikte ayağa kalktım. "Hannah. Hayatımın aşkının sen olduğuna inanıyorum ve sensiz yaşamaktansa benden olmayan kırk bebekle yaşamayı yeğlerim. Seni son gördüğüm günden beri her ânım seni özlemekle geçti. Seni yıllardır özlüyorum. Pek de ideal koşullarda olmayabiliriz ama eğer beni kabul edersen, ben varım demek istiyorum."

"Bebeğim doğduğunda ne olacak?" dedim.

"Bilmiyorum," dedi. "Baba olmaya hazır olmadığımı söylediğimi biliyorum. Ama kendi kendime, o benim bebeğim olsaydı ne olurdu, diye düşünüp duruyorum. Daha farklı mı davranırdım? Evet, öyle yapardım. Eğer benden hamile kalmış olsaydın, kazara olsun veya olmasın, buna hazırlarındım."

Kapının ardından, "Peki ya şimdi?" diye sordum. "Senin çocuğun olmadığını bilirken?"

"Artık arada pek bir fark görebildiğimden emin değilim," dedim. "Senin sevdiğini ben de severim."

Bakışlarımı yere çevirdim. Ellerim titriyordu.

"Nasıl bir hayat kurmak istediğimizi düşünebiliriz," dedi.
"Onun babası veya üvey babası, hatta belki arkadaşı veya amcası olabilirim. Bütün hazırlıklara yardım edip doğumda yanında olabilirim, tabii eğer izin verirsen. Veya istediğin buysa geri durabilirim. Ne istersen onu yaparım. Olmamı istediğin gibi biri olabilirim. Sadece, bunun bir parçası olmama izin ver Hannah. Bırak da seninle olayım."

Titremesini geçirmek için ellerimi kapıya dayadım. Her an yere yığılabiliyordum. "Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedim.

"Ne hissettiğini söyle."

"Kafam karışık," dedim. "Ve de şaşkınım."

"Normal."

"Ama belki bunun üstesinden gelebiliriz."

302

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedim. "Belki de başından beri olması gereken budur."

"Öyle mi?" dedi. Kapıdan titreşip bana ulaşan sesindeki neşeyi hissedebiliyordum.

"Evet. Belki bu bebeği doğurmam gerekiyordu. Ama diğer yandan da seninle olmam gerekiyordu. Belki de her şey olması gerektiği gibi oluyordur." Kadere bağlı olduğuna inandığım şeyler, o anda gerçek olmasını istediğim şeylerle örtüşüyor, ona dönüşüyor gibiydi. Ama sorun değildi. Bence bu umudun diğer adıydı. "Karmakarışık bir durum," dedim. "Biraz önce öyle söylerken haklıydın. İlişkiler gerçekten de karmakarışık."

"Karmakarışık olmasında bir sorun yok," dedi. "Değil mi? Karışıklığa çare bulabiliriz."

"Evet," dedim. Gözyaşlarını yanaklarımdan süzölmeye başlamıştı. "Karışıklığa çare bulabiliriz."

"Kapıyı aç sevgilim, lütfen," dedi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedim. Ama kapıyı açmadım.

"Hannah?"

"Artık şişmanım."

"Sorun değil."

"Hayır, gerçekten. Boynumda iki kat var."

"Benim de sırtımda sivilceler var," dedi. "Kimse kusursuz değildir."

Gözyaşlarımdan arasından güldüm. "Tombul bir hatunla birlikte olmak istediğinden emin misin?"

"Ne demiştim sana? Yüz seksek kilo olsan da seninle olmak istiyorum."

"Bunda ciddi miydin?"

"Hâlâ ciddiğim."

Kapıyı açtığımda Ethan'm sahanlıkta durduğunu gördüm. Üzerinde açık mavi bir tişörtle koyu renkli kot pantolon vardı. Gözleri buğulanmıştı, dudaklarındaysa geniş bir gülümseme vardı. Elinde bir kutu tarçınlı çörek duruyordu.

"Sen hayatımda gördüğüm en harika kadınsın," dedi ve içeriye adım atarak beni öptü. Hayatımda ilk defa, her şeyi doğru yaptığımdan bu kadar emindim.

UÇ AY SONRA

A

rtık yürüyebiliyordum. Yürüteç olmadan hem de. Kendi

â başıma. Bazen yorgun veya ağırlı olduğumda baston kullansam da, asla vazgeçmiyordum. Bazen sokağın aşağısındaki bakkala gidip bir şekerleme alıyordum. Ama şekerleme istediğimden değil, gidip bir tane alabilme hissini sevdiğimden.

Gabby'nin boşanma davası dün sonuçlanmıştı. Hâlâ yeniden birileriyle çıkmaya hazır değildi ve boşanmanın şaşkınlığından dolayı gergindi ama yine de hayatına devam ediyordu. Mutluydu. Bize yeni bir köpek almıştı. Tıpkı Cari ve Tina'nın köpeğine benzeyen bir Saint Bernard. Ona Tucker adını vermişti. Mark'ın köpeklerle olan alerjisi yüzünden şimdiye dek köpek almamışlardı ama Gabby başından beri bir tane istiyordu. Şimdi kaybettiği zamanın acısını çıkarıyordu.

Bana arabasıyla çarpan kadının, iki yıl önce başka bir olayda daha çarpıp kaçtığı ortaya çıkmıştı. Gerçi o zaman bir insana değil, başka bir arabaya çarpmıştı. Sigorta ödemeleri ve davadan gelecek tazminat sayesinde, sağlığıma kavuşuncaya kadar yeterli param olacaktı.

Bir yerden başka bir yere tek başıma gidecek kadar iyileştikimde kendime bir araba aldım. Kıpırmızı bir hatchback. Daha kilometrelerce öteden geldiğimi görebiliyordunuz. Bu hoşuma gidiyordu. Tamamen beni yansıtan bir arabaydı.

Arabayı aldıktan sonra da bir iş aramaya başladım.

305

Cari ve Tina'ya hemşirelik okuluna gitmeyi düşündüğümü söyledim. Para geldiğinde okulun harcam ödeyebilecektim. Hastanede kaldığım sürece bana yardımcı olan hemşireleri düşünüp duruyordum. Özellikle de Hemşire Hannah'yı ve beni en sinir bozucu anlarımda nasıl da idare ettiğini. Bir de onkoloji katındaki ailelere yardımcı olan çocuk hemşiresini.

Elbette, Henry'yi de düşünüyordum.

Hemşireler insanlara yardımcı oluyorlardı. Ve hayatımda bundan daha önemli bir şey yapamayacağımı düşünmeye başlamıştım.

Neredeyse canınızdan olduğunuzda, bahsi ikiye katlamak ve kendinizden çok daha büyük, çok daha önemli bir şeyler yapmak istiyordunuz. Sanırım benim görevim de buydu.

Cari ne yapmak istediğime karar verinceye kadar onun ofisinde çalışmamı önerdi. Muayenehanesinde, belirli ölçütlere uyan çalışanların akşam okuluna gitmelerine yardımcı olduklarını söyledi. Carl'a muhtemelen o ölçütlere uygun olmadığımı söylediğimde gülerek, "Doğru noktaya bastın! O zaman gelip biraz deneyim ve para kazan. Sonra da param okul için harca," dedi.

Ben de önerisini kabul ettim. Henüz çok erkendi, daha birkaç haftadır orada çalışıyordum ama şimdiye kadar gördüklerim zaten bildiğim bir şeyden emin olmamı sağlamıştı: Doğru yönde gidiyordum.

Aileme Londra'ya taşınmayacağımı söylediğimde üzuldüler ama beni hoşgörülle karşıladılar. Annem, "Peki," dedi,

"anlıyoruz. Ama bu durumda seni ne zaman ziyaret edebileceğimizi konuşmamız lazım."

Sonra babam telefonu ondan çekip alarak, istesem de istemesem de temmuz ayında buraya geleceğini söyledi. "Seni tekrar görmek için yılbaşını beklemek istemiyorum ve doğrusunu istersen, 4 Temmuz barbekülerini özlemeye başladım."

Birkaç hafta sonra annem Los Angeles'ta bir daire almayı planladıklarını söylemek için aradı. "Hani, bundan sonra ziya-

306

rete geldiğimizde kalabileceğimiz bir yer olsun diye," dedi. "Tabii, eğer Los Angeles'ta kalacaksan."

Ona kalacağımı söyledim. Hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledim. Burada kalıcı olduğumu söyledim. Bunu söylerken ikinci kez düşünmedim bile. Söyledim gitti.

Çünkü doğruydı.

Ethan, Ella adında çok hoş bir kadınla çıkmaya başlamıştı. Lise öğretmeni ve aynı zamanda çok sıkı bir bisikletçiydi. Ethan da geçen ay bir bisiklet almıştı ve şu anda ikisi birlikte, kanser araştırmaları için para toplama amacıyla üç günlük bir bisiklet turundaydılar. Ethan oldukça mutlu görünüyordu. Geçen gün bana, bunca yıldır Los Angeles'ta etrafı hiç bisikletle dolaşmadan yaşadığına inanmadığını söylemişti. Artık bisikletçi şortu giyiyordu. Bir bisikletçi tişörtüyle kasın altına giydiği, gülünç derecede sıkı ve kısa bir şort. Geçen gece dışarıda akşam yemeği yemiştik ve Ethan otuz dakikalık mesafedeki evinden bisikletle gelmişti,

içeriye girerken yüzünde bulunan gülümseme, koskoca güneşi bile gölgede bırakabilirdi.

Bana da harika davranıyordu. Ne zaman tarçmlı çörek satan, henüz denemediğim bir yer görse bana mesaj atıyordu. Kendi başıma merdiven çıkabilecek duruma geldiğimde bize gelip, eşyalarımı yukarıya çıkarmada Gabby'yle bana yardımcı oldu. Hatta zamanla Gabby'yle bile sıkı dost oldular. Demek istediğim, Ethan harika bir arkadaşı. Ve aramızda hâlâ bir şeylerin kaldığını zannederek bunu mahvetmediğim için çok mutluydum. Böyle çok daha iyiydik.

Kaza geçirmeseydim doğuracağım bebeği hiç düşünmediğimi söylersem yalan olurdu. Ara sıra, duş almak veya arabayla eve dönmek gibi tamamen rasgele bir şey yaparken aklıma geliyordu bebek. Bununla barışabilmemin tek yolu, henüz anne olmaya hazır olmadığımı hatırlamaktı. Günün birinde elbette anne olacaktım ama artık aklımı geçmişle veya farklı şekilde gelişebilecek olaylarla kurcalamaktan kaçınıyordum.

307

Çoğu sabah kendimi tazelenmiş ve dinlenmiş hissederek uyanıyor ve güne heyecanla başlıyordum. Bence bunu söyleyebildiğin sürece, hayatın güzel gidiyor demektir.

Bugün erken uyanmıştım; o yüzden arabaya atlayıp Primo'ya gitmek geldi aklıma. Zaman bulduğumda, kendime ufak bir hediye olarak oraya gitme alışkanlığı edinmeye başlamıştım. Gittiğimde genellikle babamı arıyordum. Çocukken beni çörek yemeye götürmesiyle aynı değildi ama

bir benzeriydi. Ve ailemle, telefonda da olsa, daha sık konuşunca kendimi daha iyi hissettiğimi fark etmeye başlıyordum.

Babamı bu sefer Primo'ya gitmek üzere araba kullanırken aradım ama açmadı. Ona bir mesaj bıraktım. Primo'ya gitmekte olduğumu ve onu düşündüğümü söyledim.

Primo'nun kalabalık otoparkına girip arabayı park ettim. Arka koltuktaki bastonumu alıp dükkâna doğru yürüdüm. Sıraya girdim ve kendim için tarçmlı, Gabby içinse kremalı çörek sipariş ettim.

Parasını verip şimdiden yağlanmış kâğıt torbayı aldım.

Sonra tanıdık bir sesin kasiyere bir şeyler söylediğini duydum. "Bir tarçınlı çörek lütfen."

Dönüp baktım ve bir an onu tanıyamadım. Üzerinde kot pantolon ile tişört vardı. Şimdiye dek onu yalnızca koyu mavi önlüğüyle görmüştüm.

Delirmediğimden, halüsinasyon görmediğimden emin olmak için koluna baktım.

Isabella.

"Henry?" dedim. Onun Henry olduğundan emindim elbette. Ama bu kadar tanıdık görünmesine, çörek sırasında karşımda duruyor olmasımın bana bu kadar doğal gelmesine şaşıp kalmıştım.

Henry.

"Merhaba," dedim. "Merhaba, merhaba, selam."

Gülümseyerek, "Selam," dedi. "Er ya da geç seni buralarda bir yerlerde göreceğimi biliyordum."

308

!

Tezgâhın ardındaki adam Henry'ye tarçınlı çörek, Henry de adama bozuk para uzattı.

"Dünyada tarçınlı çörek satan onca dükkân varken sen benimkine mi geldin?"

Güldü. "Aslında bunu kasten yaptım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer seninle bir daha karşılaşacaksam, sana rastlayacaksam ve normal iki insan gibi muhabbet edeceksem, şansımı güzel tar-çrnlı çörekler satan bir yerde denemem gerektiğini düşündüm."

Kızardım. Kızardığımı biliyordum çünkü yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum.

"Dışarıda konuşabilir miyiz?" dedi. İkimiz sıranın önünü tıkiyorduk.

Başımı sallayarak onun peşi sıra dışarıya çıktım. Metal masalardan birine oturdu. Çörekleri masaya koydum. İkimiz de tarçınlı çöreklerimizi çıkardık ve ilk olarak Henry kendi çöreğinden bir ısırık aldı.

Çiğnemeyi bitirdiğinde, "Mektubumu aldın mı?" diye sordu.

Gözlerimi kapatıp başımı sallarken kendi lokmamı çiğnemeye devam ettim. "Evet," dedim sonunda. "Bir süre

boyunca seni aradım. Sokak köşelerinde, dükkânlarda. Adamların kollarına bakıp durdum."

"Dövme için mi?"

"Evet."

"Ama beni bulamadın."

"Bugüne kadar."

Gülümsedi.

"Hastanede başına iş açtıysam özür dilerim," dedim.

Elini sallayarak sözlerimi savuşturdu. "Açmadın. Gerçi Hemşire Hannah, taburcu olmadan önce sergilediğin oyundan pek hoşlanmadı," dedi gülerek. "Ama öte yandan, senin saplantılı birine benzediğini söyledi. Yani hatayı bende bulmalarına imkân yoktu."

309

O kadar kızardım ki elimi ağzıma götürmek zorunda kaldım. "Ah, çok utandım," dedim. "Bir sürü ilaç vermişlerdi bana."

Güldü. "Utanmana gerek yok," dedi. "Olanları duyduğumda keyfim tavan yaptı."

"Gerçekten mi?"

"Dalga mı geçiyorsun? Hayatında gördüğün en güzel kız, seni bulmak için tekerlekli sandalyesiyle hastanede deliler gibi koşturuyor. Bu keyif beni bir hafta götürdü."

"Şey," dedim. "Sana... doğru düzgün veda etmek istemiştim sadece. Aramızda..."

Henry başını iki yana salladı. "Bana hiçbir şeyi açıklamak zorunda değilsin. Bu gece işin var mı? Akşam yemeği için? Seni dışarı çıkarmayı çok isterim."

"Ciddi misin?" dedim.

"Evet. Ne dersin?"

Güldüm. "Evet derim tabii. Harika fikir. Ah, ama bu gece olmaz. Gabby'yle bazı planlarımız vardı. Yarın olur mu? Yarın çıkabilir miyiz?"

"Elbette," dedi. "Sen ne zaman istersen. Hatta şimdi olsa nasıl olur? Şu anda işin var mı?"

"Şimdi mi?"

"Evet."

"Hayır, yok."

"Benimle yürüyüşe çıkar mısın?"

"Seve seve," dedim. Ellerimdeki şekeri silip bastonumu aldım. "Baston kullanmamda bir sakınca yoktur umarım."

"Şaka mı bu?" dedi. "Aylardır seni bulma umuduyla fırınları dolanıp duruyorum. Baston kadar ufak bir şey mi beni vazgeçi-recek?"

Gülümsedim. "Ayrıca, bu bastona ihtiyacım olmasaydı muhtemelen seninle hiç tanışmamış olacaktım. Yine de kim bilir, başka şekilde karşılaştırdık belki."

"Aylardır sana rastlamaya çalışan bir adam olarak, iki kişinin yollarının nadiren kesiştiğini söyleyebilirim."

310

Elimi avucuna aldı. Bunu o kadar uzun zamandır beklemiş, belki de asla gerçekleşmeyeceğine kendimi o kadar inandırmıştım ki, elimi tutması şimdiye dek yaşadığım en samimi yakınlaşmalardan biri gibiydi.

"O halde, araba kazalarına içelim," dedim.

Güldü. "Araba kazalarına. Ve bizi bu noktaya getiren her şeye."

Sonra beni öptü ve bir anda, el tutuşma konusunda yanıldığımı fark ettim. Bu sefer kendimi bir hoş hissetmişim; bunu ilk defa yapan bir liseli gibi. İşte beklediğim buydu.

Şehrin göbeğinde durup gece hemşiremi öperken, hayatımda ilk defa, her şeyi doğru yaptığımdan bu kadar emindim.

Sonuçta dilinde tarçınlı çörek tadı vardı. Daha önce hiç tarçınlı çörek tadı aldığım birini öpmemişim.

311

ÜÇ YIL SONRA

C"> abby sürprizlerden nefret ederdi, ama Cari ve Tina sürpriz JJ parti düzenleme konusunda ısrar etmişlerdi. Onlara plana uyacağımı söyledim ama geçen hafta sürprizi ağzımdan kaçırdığım için Gabby olacakları biliyordu. Onun yerinde olsaydım, sürpriz partinin bana önceden biraz çıtlatılmasını isterdim. O yüzden bugün, Gabby'nin otuz ikinci yaş gününde ben, Ethan ve Gabby'nin en yakın elli arkadaşı, anne babasının oturma odasında toplaşmış bir halde hiç de şaşırmayacak birini şaşırtmayı bekliyorduk.

Tina ve Carl'm arabasının garaja girdiğini duyduk. Farların söndüğünü görünce gelenlere sessiz olmaları için son bir işaret verdim.

Kapıya yaklaştıklarını duyduk.

Kapının açıldığını gördük.

Işıkları açtığımda, tüm oda tıpkı planladığımız gibi, "Sürpriz!" diye bağırdı.

Gabby'nin gözleri irileşti. Çok iyi bir yalancıydı. Ciddi anlamda ödü kopmuş gibi görünüyordu. Sonra arkasını dönüp yüzünü Jesse'nin göğsüne gömdü.

Jesse gülerek onu tuttu ve "Mutlu yıllar!" dedi. Sonra bize bakması için Gabby'yi gerisingeri arkasına döndürdü.

Tina odayı zevkli bir şekilde süslemişti. Şampanya ve tatlı-

lardan oluşan bir bar vardı. Beyaz ve gümüş renkli balonlar kullanılmıştı.

Gabby önce bana doğru geldi. "İyi ki bana söylemişsin," diye fısıldadı. "Bilmeseydim tüm bunları kaldırabilir miydim bilmiyorum."

Güldüm. "Mutlu yıllar!" dedim. "Sürpriz!"

Birlikte kahkaha attık.

"Gabriella nerede?"

"Onu Paula'ya bıraktım," dedim. Paula, bizim böyle durumlardaki kurtarıcımız, bakıcımız, hatta belki de dadımızdı. Eskiden Carl'ın ofisinde birlikte çalıştığım yaşlıca bir kadındı. Emekli olduktan sonra evde epey sıkılmış ve bu yüzden ben hemşirelik okulundayken veya Ethan, Gabby ve ben evde değilken Gabriella'ya bakmaya başlamıştı. Gabriella ona bayılıyordu. Ethan'la aramızda, Gabby'ye üçüncü ebeveyn diyorduk. Böylece doğal olarak Paula da dördüncüsü olmuştu. Kendini uzun zamandır kimsesizmiş gibi hisseden bir kadın olarak, çocuğuma bolca ebeveyn bulmuştum sanırım.

Gabby gizlice fısıldayarak, "Daha Paula'ya söylemedin mi?" dedi. "Şu meseleyi?" Herhalde bu aybaşında Ethan'la ikinci çocuk denemelerine başlamamızı kastediyor, diye düşündüm.

"Hayır," dedim. "Hâlâ yalnızca sen biliyorsun."

Ethan, "Bence en iyisi, başarılı olunca herkese söylemek," dedi. "Ama Hannah sana bu gecenin en güzel kısmını söylemeyi unuttu."

"Neyi unuttum?"

"Paula gece yatıya kalabilirmiş. Bildiğim kadarıyla bu parti anlamına geliyor!" dedi. "Ha, bir de mutlu yıllar! O da vardı tabii." Gabby'ye onun için seçtiğimiz şarap şişesini uzattı.

Gabby, "Teşekkür ederim!" dedi ve ona kocaman sarıldı. "Sizi seviyorum çocuklar. Tüm bunlar için çok teşekkür ederim."

"Biz de seni seviyoruz," dedim. "Flintleri gördün mü? Arka taraftalar." Onları işaret ettim ama Gabby çoktan o tarafa yö-

313

nelmişti. Çok yakında kayınvalidesiyle kayınpederi olacak olan çifte sarılmasını izledim. Onları gerçekten sevdiği gözlerinden okunuyordu.

Cari bana doğru gelerek, "İyi denemeydi evlat," dedi. "Beni neredeyse kandırıyordun."

Şaşırmış gibi yaptım. "Neden bahsettiğini bile bilmiyorum."

"Biliyordu. Ben kızımı tanıyorsam, bu partiyi bildiğine bahse girerim. Bunun Jesse'nin marifeti olmadığını da biliyorum çünkü benden hâlâ çok korkuyor. Bana başkaldıracak kadar cesur olan tek kişi sensin."

Güldüm. Kendimi savunmak için, "Sürprizlerden nefret eder," dedim.

Cari başını iki yana sallayıp Ethan'a baktı. "Karının özür dilemekten anladığı bu mudur?"

Ethan gülerek, ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırdı. "Ben karışmam."

Carl'a dönerek içtenlikle, "Özür dilerim," dedim.

Elini sallayıp geçiştirdi. "Takılıyoruz sadece. Gabby mutluydu gerisi teferruat. Ve görünüşe göre de gayet mutlu."

Tina kalabalığı zorlukla yararlanarak yanımıza geldi. Bize kocaman sarıldı ve sonra doğrudan konuya girdi. "Ne zaman istifa edip okula tam zamanlı olarak başlıyorsun bakalım?"

"Önümüzdeki ay," dedim. "Ama bundan hâlâ emin değilim."

Carl'a baktım. Şimdiye dek, Carl'm okul harcı geri ödeme programından yararlanabilmek için ofiste tam zamanlı çalışarak okula gitmişim. Benim için harika bir fırsattı bu ama Gabriel-le ve ikinci çocuk ihtimalini göz önüne alınca, diplomamı daha kısa sürede almaya karar vermişim. Ethan'a bunu konuşmuşuk ve okula tam zamanlı olarak gitmek için işten ayrılacaktım. Ama Cari bir süre daha çalışmamı isterse, öyle yapardım elbette. Onun için her şeyi yapardım. O veya genel olarak Hudsonlar olmasaydı, şu anda nerede olurdu bilemiyordum.

"Keser misin? Gidip diplomanı al. Ve okulu bitirdiğinde, en

314

azından ilk işin olma fırsatını bize ver. Senden isteyebileceğim tek şey bu."

"Ama ikiniz benim için çok şey yaptınız. Bunun karşılığını nasıl öderim bilmiyorum."

"Bize hiçbir şeyin karşılığım falan ödemiyorsun," dedi Tina. "Biz senin aileniz."

Gülümsedim ve başımı Carl'ın omzuna dayadım.

Cari, "Gerçi bu gece senden bir iyilik istemem gerekecek," dedi. "İlla ki bir şeylerin karşılığını ödemek istiyorsan."

"Elbette."

"Yates eski çalıştığı yerden birini işe almam için bana baskı yapıyor. Sanırım bir hemşire; hemen şurada, Yates'in yanında duruyor. Yemin ederim ki bu adam kemik bulmuş köpekten farksız. Bir şey istediği zaman işin peşini asla bırakmıyor."

Dr. Yates, klinikteki yeni doktordu. Birçok konuda Carl'la hemfikir olmakta zorlanıyordu ama özünde iyi bir adamdı. Cari bunu gerekli görmese de onu partiye davet etmiştim. Gerçi Cari klinikteki herkesi davet etmişti; Yates dışında herkesi. Yani muhtemelen onu çağırmakta haklıydım.

Cari, "Beni bilirsin," diye devam etti. "Partilerde iş konuşmakta pek iyi değilim. Daha doğrusu, partilerde iş konuşmaktan nefret ederim." Cari mümkün olan her yerde, gayet iyi bir şekilde iş konuşabilirdi. Yates'le konuşmak istemiyordu sadece.

"Onlara rastlarsam hızlıca ağızlarını ararım," dedim.

Ethan, "Ben gidip Gabriella'yı kontrol edeyim," dedi. Onun mutfağa geçip Paula'yı aramasını izledim. Hep böyle yapıyordu. Onu bir geceliğine Paula'ya bırakmak konusunda ağzı çok laf yapıyor ama sonra iki saatte bir onları arıyordu. Nasıl olduğunu, neler yediğini öğrenmek istiyordu. Henüz baba olmaya hazır olmadığını düşünen adam, hayatta gördüğüm en özenli baba olup çıkmıştı.

Geçen yıl Gabriella'yı resmi olarak evlat edinmişti. Hepimizin aynı soyadını taşımasını istemişti. "Biz bir aileyiz," demişti.

"Bir takımız." Gabriella artık Gabriella Martin Hanover'dı. Üçümüz, Martin Hanover ailesiydik.

Gabriella ve Ethan arasında kan bağı olmayabilirdi ama onlara bakıp birbirleriyle konuşmalarını izleseniz bunu hayatta anlayamazdınız. Herhangi bir baba kız gibiydiler. Geçen gün bakkaldaki kasiyer Gabriella'nın gözlerini Ethan'dan aldığını söylemişti hatta. Ethan da gülümseyip teşekkür etmişti.

Telefonla konuşurken, "Biliyorum tatlım ama babanın şimdi Paula'yla konuşması lazım," dediğini duydum. "Paula sana yatak vakti dediği zaman yatıp uyursan, annenle eve geldiğimizde sana kocaman bir öpücük vereceğiz, anlaştık mı?" Gabriella telefonu Paula'ya vermiş olmalıydı çünkü Ethan'ın ağzından çıkan bir sonraki cümle, "Tamam ama burnundaki bilyeyi çıkarabildin, değil mi?" oldu.

Çoğu zaman yorgun oluyorduk. İstedığımız kadar sıklıkla dışarıya çıkamıyorduk. Ama birbirimizi deliler gibi seviyorduk. Sırf beni sevdiği için baba olan ve şimdi de onu baba yaptığım için beni seven bir adamla evliydim. Ayrıca, beni güldürüyordu. Şık kıyafetler giydiğinde de fazlasıyla yakışıklı oluyordu, tıpkı bu gece olduğu gibi.

Ethan odaya geri döndükten hemen sonra etraftaki gürültü o kadar arttı ki birbirimizi duyamaz halde geldik. Parti doruğa ulaştığında, birileri Jesse'nin Gabby'yle nasıl tanıştığını anlatmasını istedi. Sonra odadaki herkes, yavaşça fakat emin adımlarla sessizliğe gömüldü. Jesse herkesin onu görüp duyabilmesi için şöminenin dibindeki yükseltide duruyordu, çünkü boyu kendi başına görülemeyeceği kadar kısaydı.

"Geometri dersinin ilk günüydü. Onuncu sınıftaydık. Sınıfın ön taraflarına baktım ve o zamana dek gördüğüm en ilgi

çekici kızla karşılaştım."

Jesse bu hikâyeyi o kadar çok anlatmıştı ki, bu noktadan sonrasını kendim tamamlayabilirdim.

"Ve şansa bakın ki boyu da benden kısaydı."

316

Herkes güldü.

"Ama ona çıkma teklif etmedim. Fazlasıyla çekiniyordum. Okulun üçüncü haftasında başka bir kız bana çıkma teklif edince kabul ettim çünkü on beş yaşındaydım ve gelecek tüm tekliflere açıktım."

Kalabalık yine güldü.

"Jessica'yla uzunca bir süre çıktıktan sonra son sınıfta ayrıldık. Elbette ayrılıktan sonra hemen Gabby'yi bulup ona çıkma teklif ettim. Ve harika bir akşam geçirdik. Ama sonra, ertesi sabah, kız arkadaşım arayıp bana geri dönmek istediğini söyledi. Ve... öyle de yaptık. Jessica'yla birlikte üniversiteye gittik ve mezuniyetten hemen sonra evlendik, cart curt..."

Jesse sürekli "cart curt" derdi.

"Jessica'yla iki yıl evli kaldıktan sonra boşandık. Yürümüyordu işte. Ardından, birkaç yıl sonra Gabby Hudson bana Facebo-ok'tan arkadaşlık isteği gönderdi. Gabby Hudson diyorum."

Burası en sevdiğim bölümdü. Üzerine basa basa "Gabby Hudson diyorum," dediği bölüm.

"O kadar heyecanlanıp telaş yaptım ki Facebook'ta onun her adımını takip etmeye başladım. İlişkisi var mıydı, benimle çıkar mıydı merak ediyordum. Ve daha nasıl olduğunu anlamadan, kendimi onunla birlikte Hollywood'daki şık restoranlardan birinde akşam yemeği yerken buldum. İçimde tuhaf bir his vardı. O zaman Gabby'ye söylemedim çünkü saplantılı biri olduğumu düşünmesini istemiyordum ama insanların niçin ikinci kez evlendiklerini sonunda anlamıştım. Boşandığımda, bir daha evleneceğimden hiç emin değildim. Ama sonra taşlar yerine oturdu ve ilk evliliğimin neden yürümediğini anladım: Yanlış insanı seçmiştim. Sonunda, doğru kişi tam karşımda duruyordu. Bu yüzden usturuplu davranıp birkaç ay boyunca uygun zamanı bekledikten sonra ona hislerimi açtım. Sonra ona evlenme teklif ettim, o da kabul etti."

Burası genelde hikâyenin sonlandığı yerdi ama Jesse konuşmaya devam etti.

317

"Son zamanlarda kozmozla ilgili bir kitap okuyorum," diyerek etrafına bakındı, "Sabredin, bu da konumuzla ilgili, gerçekten."

Kalabalık tekrar kahkahalara boğuldu.

"Orada evrenle ilgili bazı teoriler okudum. Mümkün olan her şeyin, bir şekilde gerçekleştiğini söyleyen teori özellikle aklımı başımdan aldı. Bu teori, parayı havaya fırlattığınızda yazı veya tura gelmediğini söylüyor. Parayı fırlattığınızda yazı gelmesi, yalnızca paranın yazı geldiği evrende olduğunuz anlamına geliyor. Parayı fırlattığınız anda yaratılan başka bir versiyonunuz daha var oysaki. Bu olay her gün, her saniye yaşanıyor. Dünya sürekli sonsuz sayıdaki, mümkün olan her şeyin ayrı ayrı gerçekleştiği

paralel evrenlere bölünüyor. Bu anlattığım gayet akla yatkın bu arada. Kuantum mekaniğinin makul bir yorumu. Ne zaman bir karar versek, başka bir evrende bambaşka bir karar vermiş farklı bir versiyonumuzun oluşuyor olması tamamen mümkün. Yaşamlarımızdaki tüm olasılıkların sonuçlarını yaşayan sonsuz sayıda farklı versiyonumuz olabilir. Lafı getirmeye çalıştığım yer şu: Beni bambaşka yerlere, bambaşka birine götüren farklı seçimler yaptığım evrenlerin var olabileceğini biliyorum."

Gabby'ye baktı. "Ve seninle birlikte olamayan diğer tüm ben-lere için için üzülüyorum."

Ağlamaya başladığımı söylemekten utanıyorum. Gabby gözüme takıldığında, onun da gözlerinin buğulandığını gördüm. Herkes mest olmuş bir halde dikkat kesilmişti. Jesse'nin konuşması bitmişti ama kimse başka yöne bakamıyordu. Bir şeyler yapmak zorunda olduğumu biliyordum ama ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Odanın arka tarafından bir adam, "Geri kalanımızı amma da kötü gösterdin," dedi.

Kalabalık gülererek dağıldı. Dönüp arkama bakarak konuşan adamı bulmaya çalıştım ama onu göremedim. Onun yerine gözüm Dr. Yates'e takıldı. Ethan'a döndüm.

318

"Dr. Yates arka tarafta/" dedim. "Gidip selam vereyim. Hemen dönerim."

Ethan başını sallayarak tatlılara yöneldi. "Sana biraz cheese-cake getireyim," dedi. "Tabii tarçınlı çörek bulamazsam."

Dr. Yates'e yöneldim.

"Hannah," dedi. "Ne güzel bir parti."

Güldüm. "Bence de öyle."

"Dinle, seni biriyle tanıştırmak istiyorum." Yanında duran adamı işaret etti. Adamın kolunda kocaman bir dövme vardı. Ne olduğunu tam olarak çıkaramadım. Sanırım bir tür el yazısıydı. "Bu Henry. Onu Angeles Presbiteryen'den istifa edip bize katılmaya ikna etmeye çalışıyorum."

"Orası harika bir yer bence," dedim.

Dr. Yates, "Ve Henry de birlikte çalıştığım en iyi hemşirelerden biri," dedi.

Henry'ye dönerek, "Ne referans ama!" dedim.

Henry, "Ona bunu söylemesi için iyi para ödedim," dedi.

Güldüm.

Dr. Yates, "İzninizi isteyebilir miyim?" dedi. "Gabby'yle selamlaşmak isterim."

Yürüyüp gitti ve ne söylemem gerektiğinden emin olamaz bir halde, Henry'yle baş başa kaldım.

"Tatlı büfesini gördün mü?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Bir şeyler alacaktım ama doğrusunu istersen kahvaltılık tatlıları daha çok seviyorum. Krem peynirli tatlı çörekler mesela. Ya da tarçınlı çörekler."

"Tarçınlı çöreklerle saplantılıyım," dedim.

"Haklısın da," dedi. "Çok lezizler. Tarçınlı çörekleri ıslak keke bile tercih ederim."

Güldüm. "Sanki lafı ağzımdan alıyorsun."

O da güldü. "Buralı mısın?"

"Evet," dedim. "Buralıyım. Ya sen?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, yaklaşık sekiz yıl önce Teksas'tan geldim."

319

"Öyle mi, Teksas'm neresinden?"

"Austin'in hemen dışından."

Gülümsedim. "Ben de bir süreliğine Austin'de yaşamıştım," dedim. "Harika bir yer."

"Evet," dedi. "Cehennem kadar da sıcak gerçi."

"Evet. Bilmez miyim."

"Ee, sen de mi hemşiresin?" diye sordu.

"Olmaya çalışıyorum," dedim. "Okula tam zamanlı olarak gidebilmek için klinikteki işimden ayrılmak üzereyim. Okulu bitirip çalışmaya başlamak için can atıyorum."

"İlk kez sertifikalı bir hemşire olduğum günü hatırlıyorum." Kendi kendine güldü. "Üzerinden asırlar geçmiş gibi."

"Şey, benim oraya varmama daha çok var."

"Ah, hiç de değil," dedi. "Öyle demek istememiştim. Sadece, işe başladığımdan bu yana binlerce yıl geçmiş gibi hissediyorum."

"Başından beri sağlıkçı mı olmak istemiştin?" diye sordum. Konusu açılmışken, onu daha yakından tanıyıp, kliniğe uygun biri olup olmadığını anlama fırsatını kaçırmamanın anlamı yoktu.

Başını salladı. "Evet. Gençlik dönemimde kız kardeşimi kaybettim."

"Çok üzüldüm."

Elini sallayarak geçiştirdi. "Gerek yok ama teşekkür ederim. Küçükken hastanede durup hemşirelerin ona bakmak, rahat ettirmek, daha doğrusu hepimizi rahat ettirmek için ne kadar çaba harcadıklarını düşündüğümü hatırlıyorum. Bilemiyorum, sanırım o zamandan beri bu işi yapmak istedim." Ve böyleceeee, onu reddetmem imkânsız hale geldi, hele ki böyle bir hikâyesi varken.

"Ben de kızıma hamileyken klinikte çalışmaya başladım," dedim. "Bazı hastaların büyük bir korku içinde olduklarını, neler yaşadıklarını anlayan birilerine ihtiyaç duyduklarını gördüm ve o kişi ben olmak istedim. Ve ardından, kızımın doğumundan

320

sonra o korkuyu kendim de yaşadım. Evladının başına bir şey gelebileceği düşüncesi çok acı vericiydi. İnsanların korkularını yatıştırmak istedim yani."

Henry gülümsedi. Güzel bir gülüşü vardı. İnsanı sakinleştiren türden bir gülümsemeydi bu. "Evet, çok iyi anlıyorum seni."

Eğer Jesse'nin de söylediği gibi başka evrenler varsa, onlardan birinde Henry'yle tanışmış olmalıydım. Bir yerlerde birlikte çalışmış olmalıydık. Veya yıllar önce Teksas'ta

tanışmış da olabilirdik. Belki de bir tarçmlı çörek kuyruğunda karşılaşmıştık.

"Peki, bundan sonra sıkça görüşeceğimize eminim," dedim.
"Bir şekilde."

"Evet," dedi. "Belki de başka bir hayatta."

Güldüm ve Ethan'ın yanıma gelmesiyle Henry'den izin istedim. Bana bir lokmalık mini bir cheesecake getirmişti.

"Gecenin sonunu beklemeyip erkenden gitmeye ne dersin?" diye sordu.

"Erkenden mi?" dedim. "Tüm gece boyunca eğleneceğimizi sanıyordum. Paula geceyi bizde geçirecek."

"Evet," dedi. "Ama partiden erken ayrılıp... bir otele gitsek?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Anladığım şeyi mi demeye çalışıyorsun?"

"Bir bebek yapalım bebeğim."

Elimdeki su bardağını bırakıp cheesecake'i ağzıma attım. Usulca, odanın diğer köşesinde muhabbet etmekte olan Cari, Tina, Gabby ve Jesse'nin yanına gittim.

"Cari, şu hemşire harika birine benziyor. Henry yani. Onu işe almalısın. Kesinlikle. Gabby, seni seviyorum. Mutlu yıllar. Eğer izin verirsen Ethan'la eve dönmek istiyoruz."

Gabby ile Tina bana sarıldılar. Ethan ise Cari ve Jesse'yle el sıkıştı.

Ethan'la birlikte ön kapıya yöneldik. Bir ara yağmur yağmaya başlamıştı. Ben biraz üşüyünce Ethan ceketini çıkarıp omuzlarıma koydu.

321

"Bütün gece uyanık kalabiliriz," diyerek bana takıldı. "Veya bir kez sevişip televizyonu açar ve huzur içinde uykuya dalarız."

Güldüm. "Sonuncusu harika olurdu."

Arabaya bindim; kalbim minnettarlıkla dolmuştu.

Eğer sonsuz sayıda evrenler varsa, nasıl bu evrene denk gelecek kadar şanslı olabildiğimi aklım almıyordu.

Belki yaşadığım başka hayatlar da vardı ama hiçbirinde şu gün, şu anda olduğum kadar mutlu olduğumu düşünemiyordum.

Başka evrenlerde de yaşıyor olabilirdim ama hiçbiri bunun kadar güzel olamazdı.

322

I

Gabby sürprizlerden nefret ederdi ama Cari ve Tina'yı başka bir şeye ikna edememiştim ve Gabby'ye bunu söyleyen kişinin kesinlikle ben olmayacağıma karar vermiştim. Şimdiyse burada, Gabby'nin en yakın elli arkadaşı ve Henry'yle birlikte, ailesinin oturma odasına dolmuş, karanlıkta bekliyorduk.

Tina ile Carl'ın arabasının garaj yoluna girdiğini duyduk. Farların söndüğünü görünce herkese son bir sessizlik uyarısı yaptım.

Kapıya yaklaştıklarını duydum.

Kapıdan girdiklerini gördüm.

Işıkları açtım ve bütün oda tıpkı planlandığı gibi, "Sürpriz!" diye haykırdı.

Gabby'nin gözleri irileşti. Bir anlığına, ciddi anlamda dehşete kapıldığı belliydi. Sonra derhal arkasını dönerek yüzünü Jesse'nin göğsüne gömdü. Jesse gülerek ona sarıldı.

"Mutlu yıllar!" dedi ve sonra onu tekrar döndürerek bize bakmasını sağladı.

Oturma odası zarif süslerle doluydu. Şampanya kadehleri ve Moet şişeleri. Açık bir tatlı büfesi. Bugün Henry'yle birlikte, dekorla uyumlu keten masa örtüleri bulabilmek için tüm Los Angeles'ı dolaşmıştık. Henry, Gabby'ye bayılıyordu. Onun için her şeyi yapardı.

Gabby öncelikle kalabalığı yarararak benim yanıma geldi. Bana sarıldığı sırada, "Kızdın mı?" diye sordum. "Sana söyleyip söylememekte tereddüt ettim."

Beni bırakıp geri çekildi. Hâlâ irkilmiş halde olduğu yüzün-

323

den okunuyordu. "Hayır," dedi. "Kızmadım. Belki biraz şaşkına döndüm. Sen ve Jesse dahil, hiç kimsenin ağzından bir şey kaçırmadığına inanamıyorum."

"Bir anlaşma yaptık," dedim. "Hiçbir şey söylememek için. Bu ailen için çok önemliydi."

"Bütün bunları onlar mı hazırladı?"

Başımı salladım. "Hepsi onların fikriydi."

Henry, "Mutlu yıllar," dedi. Gabby'ye bir kadeh şampanya uzattı. Gabby kadehi alarak Henry'ye sarıldı.

Gabby karnıma bakarak, "Sen içmeyeceksin, değil mi?" dedi. Yedi aylık hamileydim. Kızımız olacaktı. Ona Henry'nin kız kardeşinin adını verecektik; Isabella. Gabby henüz, ona kendisinin de adını vererek Isabella Gabrielle demeyi düşündüğümüzü bilmiyordu.

"Hayır," dedim. "Ama ruhen sizinle birlikte içiyor olacağım. Flintleri gördün mü? Şuralarda bir yerlerde olacaklardı..." Onları odanın arka tarafında, Gabby'ye el sallar ve Jesse'yle muhabbet ederken bulana dek etrafa göz gezdirdim. Gabby çoktan onlara yönelmişti bile.

Gabby'nin, çok yakında ailesi olacak yaşlı çiftte sarılmasını izledim. Gabby'yi çok sevdikleri açıkça belli oluyordu.

Cari, "İyi iş çıkardın evlat," dedi. "Başarabileceğinden emin değildim."

"Sır tutmada pek başarılı sayılmam," dedim. "Ama bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum, o yüzden... ta daa!" Sanki bir sihirbazlık gösterisi yapmışım gibi ellerimi havaya kaldırdım.

Cari önce ellerime, sonra da Henry'ye baktı. "Oğlum yoksa karının parmağında alyansı olmadan partilere katılmasına izin mi veriyorsun?"

Henry güldü. "Doğrudan kendisine söyleyebilirsin," dedi. "Ben onun ne yapıp yapmaması gerektiğine karışmıyorum."

Kendimi savunarak, "Çıkarmak zorunda kaldım," dedim. "Parmaklarım sosis gibi oldu."

1

i

Cari başını iki yana sallayarak bana takılmaya devam etti. "Henüz bir yıllık bile evli değilsin ama yüzüğü çıkarmak için şimdiden bahaneler uydurmaya başladın. Cık cık."

Karnımı işaret ederek, "Haklısın, her an kaçıp gidebilirim," dedim.

Cari gülmeye başladı ve o sırada Tina da kalabalığın arasından kendine yol açarak yanımıza geldi.

"Baksana şuna. Hem bir anne hem de hemşire olmak üzeresin," diyerek beni selamladı.

Hemşirelik okulunu bir iki yıl içinde bitirecektim ama şu anda mezuniyetle aramda bir ömür varmış gibi geliyordu. Bu günlerde tek düşünebildiğim, doğurmak üzere olduğum bebektir.

"Bebek doğduktan sonra okulu idare edemeyeceğimden endişeleniyorum," dedim. "Yani, bunu başarabileceğimi biliyorum. Birçok kadın başarıyor. Sanırım bunca şeyin aynı anda değişecek olması beni tedirgin ediyor."

Tina bana gülümseyerek, "Her şey yolunda gidecek," dedi.

Cari, "Sana daha kaç kere okulu bitirince gelip klinikte çalışmanı söyleyeceğim?" diye sordu.

"Bana klinikte iş vermek zorunda hissetmeni istemiyorum," dedim. "Bunu kendim başarmak istiyorum."

Cari, "Sana sırtımdaki gömleği veririm ben," dedi. "Ama sana iş teklif etmemin sebebi bu değil."

"Değil mi?"

"Hayır. Bence harika bir hemşire olacaksın ve o yüzden benim kliniğimde çalışmanı istiyorum."

Tina, "Ayrıca, bu minik şey bizim torun sayılabilecek tek varlığımız," dedi. "Olabildiğince yakınımnda olmanızı isterim."

Henry, "Herkes ufaklığa yakın olmak istiyor," dedi.

Cari ona dönüp, "Bizim kadar uzun süredir evli olduğunuzda," dedi, "çocuklarınız büyüdüğünde ve sıkıntıdan patlamaya başladığınızda, siz de torunların yakınınızda olmasını isteyeceksiniz. İnan bana. Kaç saatimi televizyon karşısında geçiriyo-

325

TISI

rum, haberin var mı? Bu utanç verici. Dikkatimi dağıtacak bir şeylere ihtiyacım var."

Gabby ile Jesse yanımıza geldiler.

Gabby, "Konumuz nedir?" diye sordu.

Tina, Gabby'yle Jesse'ye anlamlı bakışlar yönelterek, "Torunlar," dedi.

Jesse, "Ah, olamaz!" dedi. "Gabby, yavaşça arkanı dön. Belki o zaman bizi göremezler."

Gabby sıvışmaya çalışır gibi yaptı ama Tina onunla Jesse'yi çekiştirerek geri getirdi.

"Hannah ile Henry bebek yapmanın yolunu bulmuşa benziyorlar," dedi. "Zamanla gençleşmiyorum çocuklar. En azından bir şeyler denemek sizi öldürmez."

Jesse, "Tina," dedi, "sana söz veriyorum ki kızınla evlenir evlenmez, bunu yapılacaklar listemin en başına yazacağım."

Ethan ile Ella da yanımıza geldiler. Partiye yeni gelmiş olmalıydılar.

Ella, "Geciktiğimiz için özür dileriz," dedi. Gabby'ye döndü. "İşyerinde takılıp kaldım, her zamanki durumlar işte! Mutlu yıllar!" Ona sarıldıktan sonra yerini Ethan'a bıraktı. Ethan da Gabby'ye sarılıp gülümsedikten sonra Henry'nin elini sıktı, Jesse'nin sırtına vurdu ve son olarak beni kucakladı.

"Ama hediyemizi getirdik," dedi. "Gecikmemizi telafi etmek için."

Bir kutu Godiva marka çikolata getirmişlerdi. Onları görür görmez, hepsini ağızıma tıkmak istedim. Eğer hâlâ istiyor olursam sonra Gabby'den isteyebileceğimi düşündüm. Ya da kutudan kendim alabilirdim. O ikolatalardan istediğimi söylersem Henry'nin eve dönüş yolunda bir yerlerde duraklayacağını biliyordum. Gecenin hangi saatinde olursa olsun, istediğim her yiyeceğı alıyordu. Bunun, kendisinin görevi olduğunu söylüyordu. Elinden ancak bu kadarının geldiğini de ekliyordu. "Sen bebeğı taşıyorsun. Ben de yiyecek alıyorum." Sabahları nefesi

326

berbat kokuyordu, ayrıca pintiliğine de diyecek yoktu ama yine de kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissediyordum.

Parti devam ederken her birimiz insanların arasında dolaşıp Gabby hakkındaki hikâyelerimizi paylaştık. Parti doruk noktasına ulaştığı sırada birileri Jesse'den, Gabby'yle tanışma hikâyelerini anlatmasını istedi. Sonra odadaki herkes yavaşça fakat emin adımlarla sessizliğe gömüldü. Jesse herkesin onu görüp duyabilmesi için şöminenin dibindeki yükseltide duruyordu. Bir keresinde ona boyunu sormuştum. Tamı tamına bir metre altmış yedi santimetreydi.

"Geometri dersinin ilk günüydü. Onuncu sınıftaydık. Sınıfın ön taraflarına baktım ve o zamana dek gördüğüm en güzel kızla karşılaştım." Jesse bu hikâyeyi dokuz bin kez anlatmıştı ve her seferinde aynı cümlelerle başlamıştı. "Gabby'nin haberi olsaydı, ilk olarak bunu fark etmiş olmamın ne kadar yanlış olduğunu söylerdi tabii." Gabby'ye bakıp gülümsedi.

"Ama elimde değildi. Harika görünüyordu. Ayrıca, bu kadar kısa boylu olması beni mest etmişti. Bu durumda belki bir parça şansım olabilirdi."

Herkes güldü.

"Ama ona çıkma teklif etmedim. Fazlasıyla çekiniyordum. Okulun üçüncü haftasında başka bir kız bana çıkma teklif edince kabul ettim çünkü on beş yaşımdaydım ve gelecek tüm tekliflere açıktım."

Kalabalık yine güldü.

"Jessica'yla uzunca bir süre çıktıktan sonra son sınıfta ayrıldık. Elbette ayrılıktan sonra hemen Gabby'yi bulup ona çıkma teklif ettim. Ve harika bir akşam geçirdik. Ama sonra, ertesi sabah kız arkadaşım arayıp bana geri dönmek istediğini söyledi. Ve... uzun lafın kısası, Jessica'yla evlendim. Neyse, en nihayetinde boşandık. Boşanmaktan başka çaremiz yoktu. Birbirimiz için doğru insanlar değildik. Ve bir kez bunun farkına vardığımda, hiçbir geri dönüş yolu kalmadı. Ve böylece boşandık. Ardından, birkaç yıl sonra Gabby Hudson bana Facebook'tan arkadaşlık isteği gönderdi. Gabby Hudson diyorum."

327

Burası en sevdiğim bölümdü. Üzerine basa basa "Gabby Hud-son diyorum," dediği bölüm.

"O kadar heyecanlanıp telaş yaptım ki Facebook'ta onun her adımını takip etmeye başladım. İlişkisi var mıydı, benimle çıkar mıydı, cart curt. Ve daha nasıl olduğunu anlamadan, kendimi onunla Santa Monica sahilinde öğle yemeği yerken buldum. Yemeğin parasını ödemek istedim ama Gabby karşı çıktı. Alman usulü ödememizin en doğrusu olacağımı söyledi. Sonra birlikte arabama doğru yürümeye başladık.

Düşündüklerimi Gabby'ye o zaman söylemedim çünkü onu ürkütmek istemiyordum ama insanların niçin ikinci kez evlendiklerini sonunda anlamıştım. Kalbiniz kırılıp evliliğiniz yürümeyince, ikinci kez aynı şeyleri yaşamak istediğinizden hiç emin olamıyorsunuz. Ama bir an geliyor ki taşlar yerine oturuyor ve ilk evliliğinizin, yanlış insanı seçtiğiniz için yürümediğini anlıyorsunuz. Sonunda, doğru kişiyi tam karşınızda buluyorsunuz. Bu yüzden usturuplu davranıp birkaç ay boyunca uygun zamanı bekledikten sonra ona hislerimi açtım ve o da aynı şekilde hissettiğini söyledi. Şimdiyse evleniyoruz. Ben dünya üzerindeki en şanslı adamım."

Burası genelde hikâyenin sonlandığı yerdi ama Jesse konuşmaya devam etti.

"Son zamanlarda kozmozla ilgili bir kitap okuyorum," diyerek etrafına bakındı. "Sabredin, bu da konumuzla ilgili, gerçekten."

Kalabalık tekrar kahkahalara boğuldu.

"Orada evrenle ilgili çeşitli teoriler okudum. Epey güvenilir ve tanınmış bazı bilimcilerin çoklu evren dedikleri teori özellikle aklımı başımdan aldı. Bu teori, mümkün olan her şeyin, bir şekilde gerçekleştiğini söylüyor. Yani, parayı havaya fırlattığınızda hem yazı hem de tura geliyor. Yazı veya tura değil. Parayı fırlattığınızda yazı gelmesi, yalnızca paranın yazı geldiği evrende olduğunuz anlamına geliyor. Parayı fırlattığınız anda yaratılan ve tura geldiğine tanık olan başka bir versiyonunuz daha var oysaki. Bu olay her gün, her saniye yaşanıyor. Dünya sürekli

328

sonsuz sayıdaki, mümkün olan her şeyin ayrı ayrı gerçekleştiği paralel evrenlere bölünüyor. Yaşamlarımızda

ortaya çıkmış tüm seçeneklerin doğuracağı farklı sonuçlarını yaşayan milyonlarca, trilyonlarca, katrilyonlarca farklı versiyonumuz var. Lafı getirmeye çalıştığım şey, beni bambaşka yerlere, bambaşka birine götüren farklı seçimler yaptığım evrenlerin var olabileceğini biliyorum." Gabby'ye baktı. "Ve seninle birlikte olamayan diğer tüm benlere için için üzülüyorum."

Belki ânın dokunaklılığı, belki de hormonlarım yüzünden ağlamaya başladım. Gabby gözüme takıldığında, onun da gözlerinin buğulandığını gördüm. Jesse'nin konuşması bitmişti ama kimse başka yöne bakamıyordu. Herkesin gözü Gabby'deydi. Bir şeyler yapmak zorunda olduğumu biliyordum ama ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Henry yüksek sesle, "Geri kalanımızı amma da kötü gösterdin," dedi.

Kalabalık gülerek dağıldı. Henry'ye döndüğümde, uzanıp gözlerimdeki yaşları sildi.

Şakacı bir sesle, "Ben de seni o gösteriş budalasının Gabby'yi sevdiği kadar seviyorum," dedi. "Sadece, onunla aynı belgeseli izlemedim."

"Biliyorum," dedim. "Biliyorum." Çünkü biliyordum. "Sence bahsettiği teori doğru olabilir mi?" diye sordum. "O evrenlerin birinde, birbiriyle hiç karşılaşmamış versiyonlarımız olabilir mi?"

"Kaza geçirmediğin ve benim yerime bir tarçmlı çörek şefiyle evlendiğin bir versiyonun mu?" dedi.

"Mümkün olan her şey gerçekleşiyorsa..."

"Bir tarçmlı çörek şefiyle mi evlenmiş olmayı isterdin?"

"Daha güzel tarçmlı çörekler yapabilmeni isterdim elbette," dedim. "Ama hayır, bu evren bana gayet uygun."

"Emin misin? Uzay-zaman'a karşı gelip öteki seni aramaya çıkabiliriz istersen."

329

"Hayır/" dedim. "Bu evreni çok seviyorum. Seni seviyorum. Onu da seviyorum." Karnımı işaret ettim. "Bir de Gabby'yi tabii. Jesse'yi de. Cari ve Tina'yı da. Hemşirelik diplomamı alacağım için çok heyecanlıyım. Ve bazen yağmurlu havalarda kalçamın ağrımından da şikâyetçi değilim. Evet." dedim. "Sanırım burada kalacağım."

Henry, "Pekâlâ," diyerek beni öptü. "Fikrini değiştirirsen haberim olsun."

Henry kalabalığın arasından sıvışarak tuvalete gittiğinde ben de mini cheesecake'lenn yanında duran Gabby'yle Tina'ya doğru yöneldim ama yolum bir adamın sırtı tarafından kesildi. Adama kenara çekilmesini söyledim ama beni duymadı. Vazgeçmek üzereydim.

Arkamdan birilerinin, "Bayım," diye seslendiğini duydum. "Hanımefendiye izin verir misiniz?"

Adamla aynı anda arkamızı dönünce, seslenen kişinin Ethan olduğunu gördüm.

Adam, "Ah, çok pardon," dedi. "Cheesecake'e dayanamıyorum da. Ne zaman görsem etraftaki diğer her şey bulanıyor."

Gülerek, el yordamıyla adamın yanından geçtim. Ethan da ardımdan geldi.

"Altı aylık mı oldu?" diye sordu. Bir parça muzlu pasta aldı.

"Yedi," diyerek tabağıma cheesecake koydum.

"Neler oluyor? Senin için tarçmlı çörek yok mu?"

"Bu bir akşam partisi," dedim. "O yüzden sorun değil. Zaten son zamanlarda neredeyse hiç durmadan onlardan yiyorum. Henry saçlarımın tarçın gibi kokmaya başladığını iddia ediyor."

Ethan güldü. "İnanırım. Daha önce de söylemiştim galiba ama seninle ayrıldıktan sonra ne zaman tarçın kokusu alsam bunalıma girdim."

Gülerek, "Bana hiç öyle bir şey söylemedin," dedim. "Ne kadar sürdü peki? Şükran Günü tatiline kadar mı?"

O da güldü. "Öyle olsun. Gerçi pek da yanlış sayılmaz."

330

"Ee, o zaman benden ayrılmayacaktın," dedim.

Kahkahayı bastı. "Sen benden ayrıldın, tamam mı?"

"Hadi canım," dedim. "Git de başkasını kafala."

"Neyse," dedi, "kim kimden ayrıldıysa ayrıldı, nasıl acı çektiğimi ben bilirim."

"Aynen."

"Öyle mi?" dedi. Sanki bu bilgi kendisini daha iyi hissetmesini sağlamış gibiydi.

"Şaka mı yapıyorsun? Biz ayrıldıktan sonra yıllarca başkasıyla sevişemedim çünkü seni aklımdan bir türlü

çıkaramıyordum. Bahse varım ki sen böylesini yaşamamışsındır."

Güldü. "Hayır," dedi. "Ben kesinlikle başkalarıyla seviştim. Ama bu... bunun pek bir anlamı yoktu benim için."

"Bir gün mutlaka tekrar bir araya geleceğimizi düşünüp durdum," dedim. "Gençken insanın beyni çok tuhaf çalışıyor."

Pastasını yerken omuz silkti. "Pek de tuhaf değil. Ben de öyle düşündüm. Zaman zaman. Hatta neredeyse..."

"Ne?"

"L.A/e geri döndüğünde, kazanın hemen öncesinde, düşünmüştüm ki..."

O âna geri döndüm. Zorlu bir dönem olmuştu benim için. Her şeyi atlatana dek yüzüme sahte bir gülücük kondurmayı başarmıştım. Kendimi salmamak için var gücümle çabalamıştım ama şimdi geriye dönüp bakınca her şeyin ne kadar üzücü olduğunu anlayabiliyordum. Kaybettiğim bebeği düşündüm ve... merak ediyordum da, şu anda bulunduğum noktaya ulaşabilmek için o bebeği kaybetmem mi gerekiyordu? Bu bebeğe sahip olabilmek için onu kaybetmem mi gerekiyordu?

"Sanırım ben de aynı şeyleri düşündüm," dedim.

"Galiba işler tahmin ettiğimiz gibi yürümedi," dedi.

"Galiba." Henry'nin tuvaletten dönmekten olduğunu gördüm. Duraklayarak Carl'la bir şeyler konuştuğunu gördüm. Carl'a bayılıyordu. Oturma odamıza Carl'ın bronzdan yapılmış

bir büstünü koyma şansımız olsaydı bunu kesinlikle yapardı. Ethan'a dönerek, "Kim bilir," dedim. "Belki Jesse'nin evrenlerle ilgili anlattıkları doğruysa, belki de işleri yürütebilmiş versiyonlarımız da vardır."

Ethan güldü. "Evet," dedi. "Belki de." Pastasını kadeh kaldırırmışçasına havaya kaldırdı. Ben de karşılığında cheesecake'ımı kaldırdım. "Belki başka hayatta," dedi.

Gülümseyerek, onu tatlı masasının yanında yalnız bıraktım.

Kocamı özlemiştim.

Henry şimdi de Gabby, Jesse, Cari ve Tina'dan oluşan bir çemberin içinde duruyordu. Ben de onlara katıldım.

Gabby, "Bakıyorum da cheesecake'ı bulmuşsun," dedi.

"Hamile kadınlar cheesecake'ı nerede olsa bulur," dedim. "Sanki bilmiyorsun."

Henry, Carl'la konuşmaya devam ederken bana yanaştı. Kolunu etrafıma sardı ve bana sıkıca sarıldı. Ağzını kocaman açınca ona gülümsedim. Ona bir parça cheesecake verdim.

Yüzünden anlaşıyordu.

Kek dolu ağızyla, "Seni seviyorum," dedi. Kelimeleri zorlukla seçebildim ama ne söylediğinden hiç şüphem yoktu. Alnımı öperek, elini karnımda gezdirdi.

Bir cumartesi gecesi, yirmili yaşlarımda sonlarındayken bir trafik kazası geçirmiştim ve o kaza beni hemşireme evlenmeye kadar götürmüştü. Eğer bu kader değilse neydi, bilmiyordum.

Başka evrenlerde de yaşıyor olabilirdim ama hiçbiri bunun kadar tatlı olamazdı.

332

TEŞEKKÜRLER

Birden fazla Gabby'ye sahip olduğum için çok şanslıyım ve bunun için her gün şükrediyorum. Erin Fricker, Julia Furlan, Sara Arrington ve Tama Hunter; sizlere olağanüstü insanlığınız ve yakın dostluğunuz için teşekkür ederim. Bu kitabı sizlere ithaf ediyorum çünkü bir adım daha atamayacağımı düşündüğüm anlarda dostluğunuz bana güç verdi. Ayrıca Bea Arthur, Andy Bauch, Emily Giorgio, Jesse Hill, Phillip Jordan, Ryan Powers, Jess Reynoso, Ashley ve Colin Rodger, Jason Stamey, Kate Sullivan ve beni her zaman destekleyen diğer harika dostlarıma da teşekkür etmek isterim. Sizleri tanıdığım için, hayatımda yer aldığınız için çok şanslıyım.

Dünyanın en muhteşem temsilcisi Carly Watters; beni 2012 yılında senin bloğuna götüren ve sana soru sormamı sağlayan kadere (veya talihe) sıklıkla şükranlarımı sunuyorum. Bu kadar sevdiğim biri tarafından temsil edilme şansına sahip olmak ya kaderin sözlük tanımı olmalıdır ya da muazzam bir rastlantı. Brad Mendelsohn ve Rich Green'e de aynı derecede minnettarım. Beni anlayıp, kitabımı kendine özgü yeteneğinle ele aldığın için teşekkür ederim, Brad. Ve Rich, seninle çalıştığımız kısa süre içinde neler başardığımıza bir bak.

Greer Hendricks, bundan daha sevimli olduğum bir evreni hayal etmek çok güç. Bu kadar tatlı dilli ve işinde inanılmaz başarılı olduğun için teşekkür ederim. Kitabın daha emin ellerde

olamazdı. Sarah Cantin, Tory Lowy ve geri kalan tüm Atria ekibi için de aynı düşünceleri besliyorum.

Hanes ve Reid aileleri, sizlere teşekkür ederim. Rosa ve Warren, Sally ve Bernie, Niko ve Zach; arkadaşlarıma eşimin ailesini ne kadar sevdiğimi söylediğimde, sanki öğretmene ödev vermeyi unuttuğunu hatırlatan bir öğrenciymişim gibi bana göz devirdiklerinden eminim ama nefessiz kalıp yüzüm mosmor kesilene dek bunu söylemeye devam edeceğim. Bu kadar harika bir aileye evlendiğim için çok şanslıyım. Hepinizi çok seviyorum.

Jenkins ve Morris aileleri, sizlere de sonsuz kez teşekkür ederim. Annem Mindy ve kardeşim Jake, sizleri seviyorum. Yanımda olduğunuz için çok şanslıyım. Bana her zaman inandığınız için teşekkür ederim.

Büyükannem Linda, benim için ne anlama geldiğini kelimelere sığdıramam. Torunun olmak bir yana, seni tanımış olmak bile yeterince büyük bir şeref. Birlikte geçirdiğimiz her an için teşekkür ederim. Sana yaraşacak şekilde büyüdüğüm için bugün olduğum kişiyim. Bu sözcükleri arada bir durup gülleri koklayacağıma dair verdiğim ciddi bir söz olarak al lütfen.

Ve sonunda, Alex Reid: Bu kitap bizi anlatmıyor. Ama yalnızca senin için yazdığım birkaç satır bulunuyor içinde. "Beni bambaşka yerlere, bambaşka birine götüren farklı seçimler yaptığım evrenlerin var olabileceğini biliyorum. Ve seninle birlikte olamayan diğer tüm benlere için için üzülüyorum."